

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

J. O. Burt
Homerus

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

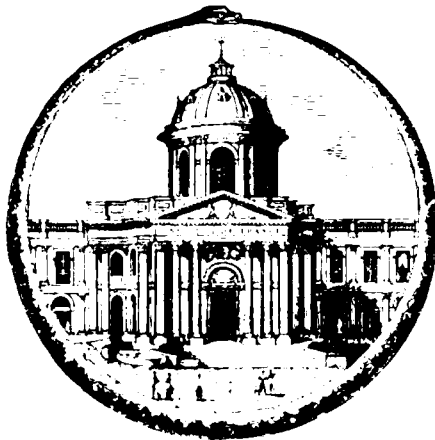
ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

EDITIO ITERATIS CURIS CORRECTA.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI FRANCÆ TYPOGRAPHO.

VIA JACOB, 56

M DCCC LIII

1853

PA

4018

A2

3 08 12
VVA 228 11.04.17

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur, atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstamus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distincentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subiecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homericæ poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα δὴ κατά θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐβρύσατο, ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελιοιο
ἥσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν Ὀλῆθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἡδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' ὅϊον, νόστου κεχρημένον ἡδὲ γυναικὸς,
Νύμφη πότνι· ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἴκονδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φθλοῖσι. Θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπεργὲς μενάεινεν
ἀντιόῳ Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεχάθε τηλεθὸν ἰόντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
ἀντιόνων ταύρων τε καὶ ἀρνεῶν ἑκατόμβης.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαῖτι παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθροοὶ ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγισθοιο,
τόν ῥ' Ἀγαμέμνονιδος τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης·
τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετήυδα·
ὦ πόποι, ὅϊον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμωρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπέρμωρον Ἀτρεΐδαο
γῆμι' ἀλοχὸν μνηστῆρ, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν Ὀλῆθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἵπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὔσκοπον Ἀργεϊφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσασθαι ἄκοιτιν·
ἐκ γὰρ Ὀρέστιαο τίσις ἴσσεται Ἀτρεΐδαο,
ὅππῃτ' ἂν ἡδίστη τε καὶ ἥς ἡμείρεται αἰγῇ.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγισθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
καὶ λίην κεινός γε εἰκοτὶ κεῖται Ὀλῆθρῳ·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος τις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
quaerens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.
Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinavunt dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærunis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.
Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:
Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos, Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridæ,
postquam pubuerit et suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.
Huic autem respondit deinde dea cæsiis oculis Minerva:
o pater noster, Saturne, summe regnantium,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicunque talia fecerit!

Ἄλλὰ μοι ἄμψ' Ὀδυσῆϊ δαίφρονι δαίεται ἦτορ,
 δυσμόρῳ, δς δὲ δηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχει
 60 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, θθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης·
 νῆσος δενδρήεσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναιεῖ,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὲς ἔχουσιν.
 65 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύχει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
 ἦς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 60 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ γαρήζετο ἱερὰ βέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼν θεοῖο λαθοίμην,
 δς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήσῃος ἀσχελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπας χεῖρ' ὀλωται, δν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, δου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θῶσρα δέ μιν τέχε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἀλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντας,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δ' Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 οὔτε κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἰῆς.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντὶ πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδιαινέμεν οἷος.
 80 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσῃ Ὀδυσῆα δαίφρονα δνδὲ δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργειφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὀγυγίην ὀτρύνομεν, ὅρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἶπη νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐς ἐλευσομαι, ὅρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῶν,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα κερήκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστῆρῃσιν ἀπειπόμεν, ὅτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πεισόμενον πατρός φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἥ δ' ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἦλθετο δ' Ἀχιμὼν ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί γαλῶϊ,
 100 βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίγας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀδριμποπάτρη.

Verum mihi de Ulyse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovelet carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irascersis, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscerer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assiduo semper
 ob-Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopes: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.
 Ex eo nempe Ulysses Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arceat a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-reditu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæstis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantum,
 si quidem nunc hoc gratum est beatissimis diis,
 redire Ulysses prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus ire, ut celerrime
 Nymphae pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audientis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trabentes *cameros boves*.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pyliam arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, *sicubi* audierit,
 atque ut ipsum gloria probe inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto aræ,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρῆνων αἶψα·
 στή δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλαίου· παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 106 εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ.
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἑτερπον,
 ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὐς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες
 110 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ χρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ दाτεῦντο.
 Τὴν δὲ πολλὴ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 115 ὁσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἶποθεν ἑλθὼν
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Ἴδ' αὖτε φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἶδ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνον θητὰ θυρήσιν ἐφεστάμεν· ἐγγυθὶ δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἅμμι φιλήσαιο· αὐτὰρ ἔπειτα
 δειπνοῦ πασσάμενος μυθήσαιο σθένε σε χρὴ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἐντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόχης ἐντοσθεν εὐξόου, ἐνθα περ ἄλλα
 ἔρχε' Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος Ἰσάτο πολλά·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἵσεν ἄνωγ, ὑπὸ λίτα πετάσσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν.
 Πᾶρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνιηθεὶς δρυμαγδῶ,
 δειπνῶ ἀδδοῇσειεν, ὑπερριάλοισι μετελθὼν,
 135 ἥ δ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιομένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχώρ' ἐπέχρυσεν φέρουσα,
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρεῖοι λέβητος,
 νύφασσai· παρὰ δὲ ἕσπῃ ἐτάναυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδ' αὖτε πολλὰ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαιτρός δὲ κρείων πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἶνοχοεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κἀνόεισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλлон.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 μολπή τ' ὀρχήστὺς τε· τὰ γάρ τ' ἀνοθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημῖω, ὃς β' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοι δ' οὐ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἶδιδεν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssæis,
 limine in aula; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiforis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.

Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro moestus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per aedes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Salve hospes ; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.

Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam loz-
 gam,] intra armarium bene-politum ; ubi quidem aliae
 hastæ Ulyssæis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii læderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundeabat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*) ;
 [coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.

Ingressi-sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.
 His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcram posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἥ καί μοι νεμεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοδή,
 160 ρεῖ', ἐπεὶ ἄλλότριον βίον νήποιον ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὅστέα πύθεται ὄμβρῳ,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἣ εἰν ἄλλ' κῦμα κυλινδεῖ.
 Εἰ κείνόν γ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἀρῃσάιατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὃ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρὴ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φῆσιν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὅλῃτο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 170 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὁπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν ὀρώμαι ἐνθάδ' ἰέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἡ δὲ νέον μεθέπειε, ἣ καὶ πατρώϊός ἐστι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπιστροφὸς ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχόμεαι εἶναι
 υἱός, ἄτάρ Ταφροῖσι φιληρέτοιμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὧδε σὺν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἰθῶνα σίδηρον.
 185 Νηὺς δέ μοι ᾗδ' ἔστικεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης,
 ἐν λιμένι Πείρω, ὅπῃ Νηΐω ὕληντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρηαὶ ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρηῖτ' σὺν ἀμφιπόλῳ, ᾗ οἱ βρώσιν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο·
 νῦν δ' ἦλθον· δὴ γὰρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὺν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ Διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω,
 οὔτε τι μάντις ἔων οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἔτι θηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσσεται ὥς κε νήνεται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est cæsiis-oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixerō?
 his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cuius jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.

Nunc vero ille sic perit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat rediturum-esse; ejus vero perit reditus dies.
 Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.

Hunc autem rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.

Mentem Anchiali bellicosus me-profitetur esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.
 Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 in Temesen ad-quærendum æs : fero autem splendidum fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.

Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interrogas congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per altum-solum aræ vitibus-consitæ.

Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
 tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.

Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.

Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto.
 neutiquam vates licet-sim, neque anguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula eum delinerent;
 excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulyssæ.

Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
 illi : quippe frequenter ita nos-invischamus invicem,

- 210 πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐπὶ νηυσὶν
 ἐκ τοῦδ' οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἶδον οὔτ' ἐμὲ κείνος.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγώ γε
 οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 ἀνῆρος, δν κτεάτεσσιν εἰς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν·
 νῦν δ' ὅς ποτ' ἀποτμότατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
 220 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ κώνυμον ὀπίσσω
 θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένεατο Πηνελόπεια.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
 225 τίς δαίς, τίς δὲ δμῖλος δδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
 εἰλαμένη ἡ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
 Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
 δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσησάιτό κεν ἀνὴρ
 αἰσχρα πολλὰ δρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
 230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ξεῖν'· ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλάξ·
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ᾔεν·
 νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόοντες,
 235 οἱ κείνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων
 ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκχαίμεν,
 εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 ἡ δὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πολέμον τολύπευσεν·
 τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 240 ἡ δὲ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρκε' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυῖαι ἀντρεΐψαντο·
 ὄρχετ' αἴστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύναι τε γόους τε
 κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
 245 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 ἡ δ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μῦννται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἢ δ' οὔτ' ἀρνείται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτήν
 250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβρᾶίσουσι καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος
 δεύη, δ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 255 Εἰ γὰρ νῦν ἑλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
 σταίη, ἔχων πηληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοῖος ἔων, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενον τε,
 εἰς Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·
 260 ὥρκετο γὰρ καὶ εἴσειε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς,
 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 ἰοὺς χρεῖσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ οἱ
 δῶκεν, ἐπεὶ βᾶ θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in Trojam ascendisset; quo utique alii
 Argivorum principes ierunt cavis in navibus:
 ex hoc neque Ulysses ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est:
 enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.
 Mater quidem me ait ejus esse, at ego
 nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
 gnovit. Utinam sane ego felicis potius alicujus essem filius
 viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
 nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
 ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea creas oculis Minerva:
 non sane tibi genus dii ignobile in posterum
 dederunt, quum te talem peperit Penelope.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarrato:
 quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
 tenet? Utinam sane ego felicis potius alicujus essem filius
 viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
 nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
 ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est: hospes: quandoquidem me hæc interrogas ac percontaris:
] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
 esse, quamdiu adhuc ille vir in populo suo erat:
 nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
 qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
 homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
 si inter suos socios interfectus fuisset Trojanorum in populo;
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:
 tunc ei tumulum quidem fecissent universi Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in posterum.
 Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt:
 perit nulli visus, nulli auditus, mihi vero dolores fletusque
 reliquit; neque amplius illum lugens defleo
 solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.
 Quotquot enim insulis dominantur optimates,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacynthio,
 et quotquot per asperam Ithacam imperant,
 tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
 Hæc autem neque abnuat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest: hi vero dilapidant epulantes
 domum meam; brevi certe me male perdet et ipsuni.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
 dii boni! profecto multam absentis Ulyssis
 indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
 Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
 staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
 talis, qualem ipsum ego primum vidi,
 domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
 ex Ephyra reversum ab Ilo Mermerida:
 profectus erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
 venenum mortiferum querens, ut ipsi esset
 ad sagittas ungendas æratas: sed ille quidem non ei
 dedit, quoniam deos verebatur semperternos:

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἔμός· φιλέσκει γὰρ αἰνῶς·
 286 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενόιατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων·
 αὐρίον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
 275 μητέρα δ' εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἅψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατὴρ δὲ μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκνῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθῃται·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐέλοισιν, ἥ τις ἀρίστη,
 ἔρχεο πευσόμενος πατὴρ δὲ δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἥ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρεי κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε καὶ εἰρεο Νέστορα διόν·
 285 κείθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 δὲ γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρ δὲ βίον καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δὲ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μῆδ' ἔτ' ἐόντος,
 290 νοστήσας δὲ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 σῆμά τέ οἱ χεῦται καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερεῖται
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Λυτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὲ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνης, ἥ δὲ δολῶ ἢ ἀμφαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιᾶς ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἐσσί.
 Ἦ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε διὸς Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγισθὸν δολομήτην, δὲ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὁρόω καλὸν τε μέγαν
 ἀλκιμος ἐσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀφηγόνων εὖ εἴπῃ. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώωσι μένοντες·
 306 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥς τε πατὴρ ὃ παιδί, καὶ οὐποτε λήσσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὅρα λαοσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἳ φίλοι ξεῖνοι ξεῖνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λυλαϊόμενόν περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἄνωγει,
 αὐτίς ἀνερχομένη δόμενα ὀκνῶνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *eum* vehementer :
 talis inter precos si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt ,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non ,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos ,
 orationem edissere omnibus ; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube ;
 matrem autem, si ei animus appetit nubere ,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficiet et apparabunt dotem
 amplam admodum , quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti, quæ *sit* optima ,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium, aut rumorem audiveris
 ex Jove, qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem divi-
 num ;] illinc autem Spartam ad fluvium Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum are-loricorum.
 Si quidem patris vitam et reditum audieris ,
 tum sane, vexatus licet, adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris, neque amplius superstitem ,
 reversus jam deinde carum in patriam terram ,
 tumulum illi aggere et parentalia perface
 magna valde, qualia decet ; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris ,
 considera deinde in mente et in animo ,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias, sive dolo, sive palam : nequiquam te decet
 puerilia consecrari, quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines, postquam interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat ?
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que), strenuus esto ; ut aliquis te etiam posterorum laudet.
 At ego ad navem celerem descendam jam ,
 atque *ad* socios, qui me fortasse perægre-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit, et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis ,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane, accelerans licet iter ,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas, gaudens in animo ,
 pretiosum, valde-pulcrum, quod tibi munus-reponendum erit
 ex me, qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine, cupidum quidem itineris.
 Donum vero, quodcunque *te* mihi dare tuum cor jubet ,
 rursus redeunti da, domum ferendum ,

καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 ὄρνις δ' ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατρός
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δὲ, φρεσὶν ἤσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὅσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπύχετο ἰσόθεος φῶς.
 325 Τοῖσι δ' αἰδοῖς ἀεῖδε περικλυτός, οἳ δὲ σιωπῇ
 εἶατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἀεῖδεν
 λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετεῖλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
 κούρην Ἰκαρίοιο, περιφρῶν Πηνελόπειαν·
 330 κλῖμακα δ' ὑψηλὴν κατεδῆσατο οἴο δόμοιο,
 οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δυ' ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στή βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἳ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσήδα θεῖον ἀοιδόν·
 Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θένων τε, τάτε κλείουσιν ἀοῖδοι·
 τῶν ἐν γέ σφιν ἀεῖδε παρήμενος, οἳ δὲ σιωπῇ
 340 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
 λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τείρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 ἀνδρός, τοῦ κλέος εὐρύ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνδα·
 μῆτερ ἐμὴν, τί τ' ἄρα φρονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν
 τέρπειν, ὅππῃ οἳ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' ἀοῖδοι
 αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅσπερ δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν, σπῶς ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.
 350 Τοῦτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀεῖδεν·
 τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρώποι,
 ἥτις ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρῶσι μελήτει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἳ ὕπνον
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βαλεῖ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγαρα σκιάεντα·
 πάντες δ' ἤρσαντο παρὰ λεχέεσσιν κλιθῆναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἔρχετο μύθων·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερπόμενα, μηδὲ βοητῶς
 370 ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν ἀοιδῶ
 τοιοῦτ', ὅς οἱ δδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
 one.] Sic quidem locuta abiit caesiis-oculis Minerva :
 avis autem ut Anopæa avolavit ; huic vero in animo
 indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
 magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
 obstupuit in animo ; suspicatus est enim deum esse.
 Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
 sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
 gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
 num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
 scalamque altam descendit suæ domus,
 non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.
 Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
 mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,
 Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :
 ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :
 Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
 gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
 horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
 vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
 tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
 affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.
 Tale enim caput desidero, memor semper
 viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
 rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane canto-
 res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
 dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem can-
 nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
 quicumque auditoribus novissimus adsit.
 Tibi vero sustineat cor et animus audire ;
 non enim Ulysses solus perdidit reditus diem
 in Troja : multi vero et alii viri perierunt.
 Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
 telamque et colum, et ancillis impera
 opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est
 in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
 filii enim dictum prudens posuit in animo.

Ad superiore autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
 mulieribus,] flebat deinde Ulysses, carum maritum, donec ip-
 si somnum] dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per aëdes umbrasas ;
 omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.
 Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;
 Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
 nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἦῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κίοντες
πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποείπω,
ἐξίεναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊότερον καὶ ἀμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίστον νήποιον ὀλέσθαι,
χειρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιττα ἔργα γενέσθαι·
380 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δῶδ' ἐν χειλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἥ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
385 ὑψαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
ποιήσκειν· ὃ τοι γενεὴ πατρώϊον ἔστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Ἀντίνο', ἥ καί μοι νειμῶσθεσσι ὅττι κεν εἴπω;
390 καὶ κεν τοῦτ' ἐβόλοισι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
Ἦ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλεύεμεν· αἰψὰ τέ οἱ δῶ
ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.
Ἄλλ' ἥτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
τῶν κέν τις τόδ' ἔρχησιν, ἐπεὶ θάναε διὸς Ὀδυσσεύς·
αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ ἔσομ' ἡμετέροιο
καὶ δμῶων, οὓς μοι λήϊστατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤδ·
400 Τηλέμαχ', ἥτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι καίται,
ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
κτῆματα δ' αὐτὸς ἔξοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσει.
Μὴ γὰρ δὲ γ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφιν
κτῆματ' ἀπορβραῖσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταύωσης.
405 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι·
ὅππῃ δὲν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
γαίης· ποῦ δὲ νῦν οἱ γενεὴ καὶ πατρίς ἄρουρα·
ἥ τίς τιν' ἀγγελίην πατὴρ φέροι ἐργασμένοιο,
ἢ ἔδῃ αὐτοῦ χρεῖος ἐλδόμενος τόδ' ἱκάνει;
410 οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶς εἰς ὧπα ἐώκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ·
Εὐρύμαχ', ἥτοι νόστος ἀπώλετο πατὴρς ἐμοῖο·
οὐτ' οὐδ' ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴ ποθεν ἔλθοι,
415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα μήτηρ
ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέχεται.
Ξείνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἔστιν·
Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
υἱός, ἀτὰρ Ταρτίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω.
420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἐγ-
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστὴν τε καὶ ἱμερόεσσιν αἰοδὴν
τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑσπαστος.
425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς

Mane vero in-concionem considereamus euntes
omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
exire ex-aedibus; alias vero parate dapes,
vestra bona edentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri;
inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius.
Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
et grandiloquum esse, et audenter concionari :
ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
constituat; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixero?
Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
An putas hoc pessimum inter homines esse?
neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
dives fit, et honoratior ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes;
horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
cutus-est :] Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita-
sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
bona vero ipse habeas, et aedibus tuis imperes.

Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
unde venerit ille vir, quali autem se-proficteatur esse
e-terra; ubinam ei genus et patrium solum;
an tibi nuntium patris affert venientis?
an suum ipsius debitum expetens huc venit?

ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
ut-cognosceremus; nequaquam enim vilis hominis vultum
ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
allocutus-est :] Eurymache, certe redivit perit patris mei :
neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
nec vaticinium curo, si-quod mater
in domum vocato ex-vale sciscitetur.
Hospes vero hic meus paternus e Tapho est;
Menten Anchiali bellicosi se-profitetur esse
filium; ac Taphiis navigandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus; mente vero immortalē deam agnos-
vit.] Hi autem ad saltationem et suā cantum
conversi oblectabantur; expectabantque vesperum advenire.
His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit;
tunc vero dormituri iverunt domum quisque.
Telemachus autem, ubi ei thalamus per-pulchræ aulae

ὑψηλὸς δέδμητο, περισσέπτω ἐνὶ χώρῳ,
ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει', ὦπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·

- 430 τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν εἰσίν,·
πρωθήβην ἔτ' εἴουσιν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν·
ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τέεν ἐν μεγάροισιν,
εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἔμικτο· χόλον δ' ἄλλεϊνε γυναϊκός·
ἥ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
435 δμῶων φιλέσκει, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα.
ἔβλεπεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
ἔκει δ' εἰς λήκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα·
καὶ τὸν μὲν γράϊτις πυκιμηδέος ἐμβαλε χερσίν.
Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
440 πασσαλλῷ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέσσιν,
βῆ β' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη
ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάναυσεν ἱμάντι.
Ἐνθ' ὄψε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδ' ἄωτῳ,
βούλευε φρεσὶν ἧσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
ἀποδημία.

- Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
εἴματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ἕξφος δέξθ' ἔθ' ὦμῳ·
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
4 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίχιος ἄντην.
Αἵψα δὲ κηρύκεσσι λιγυρθύγοισι κέλευσεν
κηρύσσειν ἀγορῇνδε καρηκομῶντας Ἀχαιούς·
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἠγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
10 βῆ β' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἄργοι ἐποντο·
θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχρυσεν Ἀθήνη.
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο·
ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
ὃς δὲ γῆραϊ κυρὸς ἔην καὶ μυρία ἤδη.
Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
ἴλιον εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν,
Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
20 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσατο δόρπον.
Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ δὲ μὲν μνηστῆρσιν ὀμίλει,
Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
ἀλλ' οὐδ' ὅς τοι λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
Τοῖς ὄγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
οὔτε ποθ' ἤμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θάκος

sublimis aedificatus erat, conspicuo in loco,
illic lectum conscendit, multa mente reputans.
Simulque cum eo ardentēs faces ferebat proba sciens
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
primum pubescentem, pretiumque viginti boum dederat ;
æque autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
hæc cum eo simul ardentēs faces ferebat, et ipsum maxime
ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
et eam quidem aniculæ prudentis injecit manibus.
Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
profecta est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
Hinc ille per-totam-noctem, lectus ovis florida-lana,
meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
profectusque est ire e cubiculo, deo similis coram.
Continuo autem præcones argutos jussit
convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleri-
ter.] Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
profectus est ire in concionem ; manu autem tenebat aream la-
stam ;] non solus, simul cum canes pedibus veloces sequeban-
tur :] divinam autem in-eum gratiam defundeat Minerva.
Ipsam vero omnes cives advenientem admirabantur :
consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
His vero deinde heros Ægyptius cœpit concionari,
qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
ad Ilium generosis-equis-fœcundum ierat cavis in navibus,
Antiplus bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cornam.
Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
batur,] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
sed neque sic illius oblitus erat, lugens et dolens.
His ille lacrimans concionatus est, et dixit :
Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō ;
neque unquam a-nobis concilium factum est, nec consessus,

ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖν τόσον ἔκει
 ἢ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢ τίς τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἢν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢ τίς τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἢδ' ἀγορεύει;
 ἔσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὄνήμενος. Εἴθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνων δ' ἀγορεύειν·
 στή δὲ μέση ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρι
 κῆρυξ Πεισῆκωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ' ἐκὰς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσεαι αὐ-
 δος λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει. [τός],
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἢν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πύθοίμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἄλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεισεν οἴκῳ,
 δοῖά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσιν βασιλεὺς, πατήρ δ' ὧς ἦπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζων, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβρᾷσει, βλοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέγχεον οὐκ ἐβλοῦσθι,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱές, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἀριστοί·
 οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεβρίγασιν νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐδιδώσαιο θύγατρα,
 δοτήρ δ' ὧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πίνον αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσί τε αἶθοπα οἶνον
 μαφιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῦτον ἀμυνόμεν — ἢ καὶ ἔπειτα
 λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηχότες ἀλκὴν —
 ἢ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίνας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναϊεάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμῖν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἦτ' ἀνδρῶν ἀγοράς ἡμῖν λύει ἠδὲ καθίζει·
 70 σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἑάσατε πένθει λυγρῷ
 τεῖρεσθ'· εἰ μὴ πού τι πατήρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν εὐκνήμιδος Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
 τούτους ὀτρύνοντες. Ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὁμείας ἐσθήμεναι χεῖμηλιά τε πρόσσιν τε·
 εἰ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστῃ ποτιπυτσοίμεθα μύθῳ,
 γρηῃματ' ἀπατιζόντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους δόνας ἐμβαλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο χυόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίην,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.

Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum in-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt?
 an aliquem nuntium de exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarret, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionatur?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit impetum concionandi;
 stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in-
 manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.
 Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognoscet ipse),
 qui populum congregavi; potissimum autem me dolor in-
 cessit.] Neque ullum nuntium de exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim:
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor;
 sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui,
 duplex: unum, quod patrem strenuum perdidici, qui olim inter
 vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum om-
 nem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet.

Matri meæ proci ingruerunt nolenti,
 eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes:
 qui patris ipsius in domum reformidant ire
 Icarii, ut ipse dotet filiam,
 detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.
 Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide convivunt, bibuntque nigrum vinum
 temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest
 vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.

Nos vero neulquam sumus tales qui arceamus: (profecto
 inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.

Non enim jam tolerabilia facinora patrata sunt, neque honeste
 domus mea periit; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicinos homines,
 qui circumhabitant: deorum vero timete iram,
 ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.
 Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem,
 quæ hominum concilia et solvit et cogit:
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore mæsto
 affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-ocreatos Achivos;
 quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,
 vos absumere opesque-reconditas proventumque:
 si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.
 Tandiu enim per urbem vos insectaremur verbis,
 bona repentes, donec omnia reddita-essent:
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.

Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀχὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη.

Ἐγὼ μὲν μῦθοισιν ἀμειβόμενοι χαλεποῖσιν·

Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·

85 Ἐγὼ δὲ Τηλέμαχ' ὑψιγόρῃ, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες,

ἡμέας αἰσχυρῶν ἐθέλοισι δέ κε μῶμον ἀνάβηαι.

Σοὶ δ' οὐτὶ μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοὶ εἰσιν,

ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.

Ἦδ' ἄρ' ἄν τρίτον ἔστιν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,

90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπὸ στήθεσσι ἀνδρὶ ἐκάστω,

ἀγγελίας προεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.

Ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·

στησαμένη μέγαν ἰσθὺν ἐνὶ μαγάροισιν ὕφαινεν,

95 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·

κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνατος Ὀδυσσεύς,

κείμενος· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος

ἐκτέλεσθαι — μή μοι μεταμῶνιαν νήματ' ὀληται —

Λαέρτη θρῶϊ ταφῆιον, εἰς ὅτε κέν μιν

100 Μοῖρ' ὅλοη κατέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·

μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῆσῃ,

αἱ κεν ἄτερ στείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.

Ἦς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ἐνθα καὶ ἡματιή μιν ὕφαινεσκεν μέγαν ἰσθύν,

105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶ δὲ δαΐδας παραθεῖτο.

Ἦς τρίτες μὲν ἔλθ' ὅλοη καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοῦς·

ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπῆλυθον ὄραι,

καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἣ σάρα ἦδ' ἄρ,

καὶ τήν γ' ἀλλύουσιν ἐφρεύρομεν ἀγλαὸν ἰσθύν·

110 Ἦς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.

Σοὶ δ' ὅδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἦν' εἰδῆς

αὐτὸς σὺ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Μητέρα σὴν ἀπόπειμ' ἄνωγθι δέ μιν γαμέεσθαι

τῷ στεύῳ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.

115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολλὸν χρόνον υἱὰς Ἀχαιῶν,

τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἃ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,

ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς,

κέρδεα θ', οἳ οὐπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,

τάων αἱ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,

120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνῃ τε εὐστέφανός τε Μυκῆνῃ·

τάων οὗτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειῃ

ἦδ' ἄτερ μὲν τοῦτο γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·

τόφρα γὰρ οὖν βίοτον τε τὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,

ὄφρα κε κείνῃ τοῦτον ἔχῃ νόον, ὄντινά οἱ νῦν

125 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ

ποιεῖν, αὐτὰρ σοί γε ποτὶν πολλὸς βίοτοιο·

ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἔμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ,

πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' ἄρ·

130 Ἀντίνο', οὕτως ἐστὶ δόμων ἀέκουσαν ἀπίσαι

ἣ μ' ἔτεχ', ἣ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀλλοθι γαίης,

ζῶει θ' ἣ τέθνηκε· κακὸν δέ με πολλὰ ἀποτίνειν

Ἰκαρίῳ, αἱ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρ' ἀπέμηνον.

Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πέισομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

HOMERUS.

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quicquam ausus est.] Telemacho verbis respondere asperis :

Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est :

Telemache altoique, animi impotens, quid locutus es :

nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre.

Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt,

sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet.

Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus,

ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum.

Omnes quidem sperare facit, et promittit viris singulis,

nuntios mittens ; mens autem ei alia cogitat.

Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit :

exorsa magnam telam in ædibus texebat,

subtilem et immensam ; continuoque nos allocuta est :

juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses,

manete, urgentes meas nuptias, donec vestem

perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcralem ; in tempus quo ipsum

fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis ;

nequa me in populo mulierum-Achivarum culpet,

si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit.

Sic ait ; nobis vero inde ei obsecutus est animus generosus.

Atque ibi interdum quidem texebat magnam telam,

per-noctes vero dissolvebat, postquam facies sibi-apposuerat.

Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis :

sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,

tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat,

et ipsam dissolventem invenimus pulcrum telam.

Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem.

Tibi vero sic proci respondent, ut scias

ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi.

Matrem tuam dimitte ; jube autem ipsam nubere

illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi.

Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum,

ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva,

operaque scire præpulcra, et mentem bonam,

et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum,

earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ,

Tyroque, Alcemeque, pulcrumque-coronam-gerens Myce-

ne :] harum nulla similia commenta Penelopæ

norat : at hoc quidem probum non cogitavit :

tamdiu igitur victumque tuum et bona edent,

quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc

in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi

comparat, at tibi desiderium prius victus (divitiarum) :

nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio,

antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus

est :] Antinoe, nullo-modo fas est ex-ædibus invitam expellere

quæ me peperit, quæ me enutrivit ; pater autem meus alibi

terre,] vivit ille, vel mortuus est : durum vero me multa red-

dere.] Icario, si ipse volens matrem dimiserit.

Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀθήσεται· Ἐρινύς,
οἶκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνέψω.
Ἵμετέρος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεταί αὐτῶν,
ἔξϊτέ μοι μεγάρων, ἅλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντι νῆποιον ὀλέσθαι,
χείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νῆποινοί κεν ἔπειτα δόμοις ἐντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὸν εὐρύσκα Ζεὺς
ὑφ' ὅθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν ῥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πλησίω ἀλλήλοισι τιταίνονμένω περὺ γέσσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην,
ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναζάσθην πετὰ πολλὰ,
ἔς δ' ἰδέσθην πάντων κεφαλὰς, ὅσσηντο δ' ὀλεθρον·
δρυφαμένω δ' ὀνύγεσσι παρειὰς, ἀμρὶ τε δειράς,
δεξιῶ ἥϊξαν διὰ τ' οἰκίαν καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἶδον ὄρθαλμοῖσιν·
ὄρμηξαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἄπερ τελέεσθαι ἐμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιθέρτης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος δημηλικῆν ἐκέχαστο
ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσια μαυθίσασθαι·
160 ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιραυσκόμενος τάδε εἴρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεύς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἐγγὺς ἔων τοῖςδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πόλεσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείλουν. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
πανέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄραρ τόδε λωϊόν ἐστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὐ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημί τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὅς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἰλίον εἰσάναβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἑταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν ἔεικοστῷ ἐνιαυτῷ [ρους,
οἶκαδ' ὀλέσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤ-
ῶ γέρον, εἰ δ', ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, [δα·
οἶκαδ' ἰὼν, μή ποῦ τι κακὸν πάσχωσιν ὅπισσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἄμεινον μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἡλίοιο
φοιτῶσ', οὐδὲ τε πάντες ἐναίσιοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ὦλετο τῇλ'· ὥς καὶ σὺ καταθρίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ὤφελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
185 οὐδὲ καὶ Τηλέμαχον κεχολωμένον ἰδὼν ἀνιέης,
σῶ οἶκα δῶρον ποτιδέμενος, αἱ κὲ πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἐκ τοι εἴρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἱ κὲ νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem huic indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri:
inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæc autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinquæ invicem, contententes alis:
sed quum jam ad-mediam concionem clamosam pervenissent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque ædes et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminebat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus aequales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:
procis vero polissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
diu seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his eadem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacam undique-conspiciam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilius est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, eum mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum:
hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinatu.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulysses
periit procul: utinam etiam tu perlisce cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum exspectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem vitum, veteraque multaque sciens,

παρράμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιρρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὐτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δὲ, γέρον, θωγὴν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσφαλῆς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσsetαι ἄλλος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἔην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἑδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι δόμοι ὕλας Ἀχαιῶν
 μνηστῶν ἀργαλῆς· ἐπεὶ οὕτινα δαίδιμεν ἔμπης,
 200 οὐτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλα περ πολὺμυθον ἔόντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραίε,
 μυθεῖαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἐτι μάλλον.
 Χρήματα δ' αὐτὴ κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα
 ἔσsetαι, ὅρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 ὃν γάμον ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδοίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεθ' ὅς ἐπιεικὲς ὀπυίμεν ἐστὶν ἑκάστῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἄγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἐτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἡδὴ γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἑταίρους,
 οἱ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον παρυσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσσαν ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἐτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μηδ' ἐτ' ἔόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 Ἦτοι δ' ὅς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔτετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέειν ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτῶχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδὼς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσὺλα βέζοι.
 Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσῆος θελοῖο
 λαῶν, οἷβιν ἀνασσε, πατήρ δ' ὅς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἀλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὗτοι μεγαίρω
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακοῖρα φησὶ νόοιο·
 σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασι νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νειμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἀνερ, ἀτὰρ οὐτὶ καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἔόντες.
 Τὸν δ' Εὐνοριδὴς Λειώκριτος ἀντίον ἠΐδα·

deceptum verbis incitaveris ad irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multum infligemus, quam in animo
 luens ægre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timeamus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, exspectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus.
 est :] Eurymache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem.
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,
 Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant rediturum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multum quum-sitias.

Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντωρ ἀταρτηρὲ, φρένας ἡλεῖ, ποῖον εἶπες,
 ἡμέας δτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δὲ
 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐδὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάραιοι μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροίτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ αἰεκέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδνάσθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τοῦτ' ὅτ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδὼν ἡδ' Ἀλιθέρης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', ὦϊω, καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πεύσεται εἶν' Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδνάντο ἐὰ πρὸς δώματ' ἕκαστος·
 μνηστῆρες δ' ἐς δώματ' Ἰσαν θεῖου Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιών ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νυψάμενος πολιῆς ἄλδος, εὖχετ' Ἀθήνῃ·
 Κλυθὲ μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἡλυθες ἡμέτερον δῶϊ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡρωιδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατὴρ δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερνηορόντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐρύμενος· σπευδόμεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνῃ,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατὴρ ἐνέστακται μένος ἧῶ,
 οἷος ἐκείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἄλλη ὁδὸς ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 οὐ σέγ' ἔπειτα ἰολπα τελευτήσῃαι ἀ μενοινᾷς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατὴρ ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπει οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσεὺς προλέλοιπεν,
 280 ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα τελευτήσῃαι τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἔα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἔπει οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 ὃς δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντα ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὃς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἄμ' ἐφομαι αὐτός.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 ὀπίσσω τ' ἤϊα καὶ ἀγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἀλφίτα, μελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκινόισιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 αἰψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 τάρων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόφομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὥκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίῃ, κούρῃ Διὸς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidè, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.

Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque :
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.

Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ :

Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 redditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci : hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.

Sic ait precans : prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce ;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est :

Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens. Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque ictitum :

si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.

Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec justī sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-percant.

Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.

Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 apparaque viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam : sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres :
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.

Sic dixit Minerva, filia Jovis : neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμεινε, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμῆμενος ἦτορ·
 εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' ἐβόντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γέλασας κίε Τηλεμάχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὕφαγόρη, μένος ἀσχετε, μήτι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαιτούς ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἔκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθὴν μετ' ἀγαθοῦ πατρὸς ἀκούην.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίην ἠΐδα·
 310 Ἀντίνο', οὕτως ἐστὶν υπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηνον.
 Ἦ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροισιν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἔμα, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νῆπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέζεται ἐνδοθὶ θυμὸς,
 πειρήσω ὧς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἰήλω,
 ἥε Πύλονδ' ἔλθω, ἢ αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Εἴμι μὲν — οὐδ' ἄλῃ δόδος ἔσσεται ἦν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπιβόλος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὧς νύ που ὕμμιν εἰσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ βα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας· Ἀντινόοιο
 βεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπέλωθευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὥδε δέ τις εἶπεσκε νέων υπερηνορέων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μεμνηρίζει·
 ἢ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
 ἢ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς·
 ἢ καὶ εἰς Ἑφύρην ἐθέλει, πείραιν ἀρουραν,
 ἐλθεῖν, ὅρρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκη,
 330 ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων υπερηνορέων·
 τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηὸς
 τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμιν·
 335 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἢδ' ὅστις ὀπυίοι.
 Ὡς φάν' ὁ δ' ὑφόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς,
 εὐρύν, θοὴ νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' εὐῶδες ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιῷ ἡδυπότοιο
 ἕστασαν, ἀκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρῆτες· εἶπον· Ὀδυσσεύς
 οἰκαδὲ νοστήσει καὶ ἀλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσται δ' ἔπесαν σάνιδες πυκνῶς ἀραρυῖαι,
 345 δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 ἔσχ', ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυιδρεΐσιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπὸς θυγάτηρ Πείσηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας·
 Μαι', ἀγε δή μοι οἶνον ἐν ἀμφοροῦσιν ἄφυσσον
 350 ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος δν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.
 Profectusque est ire ad domum, suo moestus animo :
 invenit autem procos superbos in aedibus,
 capras excoriantes, porcosque assantes in aula.
 Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Telemache altiloque, aumi impotens, ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque,
 sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.
 Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,
 navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias
 in Pylum divinam, ad-quærendam inclyti patris famam.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum, et letari quietum.
 An non satis est, quod antea absumsistis multas et eximias
 possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?
 Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem
 audiens] percipio, et jam mihi augecit intus animus,
 tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,
 sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.
 Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),
 in-aliena-navi; neque enim navis compos, nec remigum
 flo : sic utique vobis visum-est melius esse.
 Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi
 facile : proci autem per domum convivium apparabant.
 Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto magnopere Telemachus cædem nobis molitur :
 aut aliquos ex Pylo ducet auxiliares arenosa,
 aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit vehem-
 enter;] aut etiam in Ephryam vult, pinguem terram,
 proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 injiciatque crateri, et nos omnes perdat.
 Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 quis vero scit, an non et ipse profectus cava in navi,
 longe ab-amicis pereat, errans, sicut Ulysses?
 Sic etiam magis augeret laborem nobis :
 bona enim omnia divideremus, domum vero tum
 illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.
 Sic dixere : ille vero in-alte-lectum penum descendit pa-
 tris,] amplum, ubi cumulatum aurum et æs jacebat,
 vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :
 ibique dolia vini veteris dulcis-potu
 stabant, merum divinum potum in-se continentia,
 ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses
 domum reverteretur, etiam dolores multos passus.
 Clausiles vero impositæ-erant fores accurate aptatae.
 bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque
 erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,
 Euryclea, Opis filia Pisenoride.
 Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :
 Nutrix, age jam mihi vinum in amphoribus hauri
 suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

κείνον οἰομένη τὸν κάμμορον εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλήσων καὶ πώμασιν ἄρσων ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἀλφίτα χεῖρον εὐρβάφεσσι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷη ἴσθι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω·
 ἐσπερίους γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅπποτε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερὶ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρός φιλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυεν δὲ φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν,
 365 μῦθους ἐὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δῆμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 ὥς κε δόλῳ φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσονται.
 Ἀλλὰ μὲν αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλθσαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 θάρσει, μαῖ· ἐπεὶ οὗτοι ἀνευ θεοῦ ἤδε γε βουλῇ.
 Ἀλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε θυωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῶν ἰάπτη.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμυνε.
 Αὐτὰρ ἔπει β' ὅμοσεν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἰ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀφυσσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἀλφίτα χεῖρον εὐρβάφεσσι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ὤχετο πάντα,
 καὶ ῥα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνάγει.
 Ἦ δ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ἦτες νῆα θοήν· ὃ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ὅπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὖσσελμοι φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἐσχατῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἐταῖροι
 ἀθρόοι ἡγερέθοντο· θεὰ δ' ὠτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἱμέναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θείοιο·
 395 ἐνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλαυκὸν ὕπνον ἔχευεν,
 πλάξῃ δὲ πίνοντας· χεῖρων δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐδαιον ὠρυνντο κατὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναίεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἦδῃ μὲν τοι εὐκνήμιδες ἐταῖροι
 εἶατ' ἐπὶ ῥετμοῖ, τῇν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 ἀλλ' ἔοικεν, μὴ δηρὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensurae molitae frumenti farinae.
 Ipsa vero sola scias : haec autem conferta omnia adsiut :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicuti audiero.

Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta est :

Cur vero tibi, care fili, in mente haec cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero perit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.

Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo percas; haec vero ipsi omnia dividend.

Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] confide, nutrix: quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri cara: haec dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discississe resciverit :
 ut ne flets corpus pulcrum laedat.

Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.

Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quae naves bene tabulae ferunt;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur: deaque hortabatur singulos.

Tunc rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad aedes Ulyssis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta-est caesiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-aedibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :

Telemache, jam quidem tibi bene-creati socii
 sedent ad-remigium, tum exspectantes impulsum
 sed camus, ne diutius differamus iter.

- 405 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' Ἰχθία βαίνει θεοίο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
εὖρον ἔπαιτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομόωντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιο·
410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερόμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσέλμῳ ἐπὶ νηὶ
415 κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὶς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
420 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραν Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
ἄπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν.
Ἴσθον δ' εὐλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσούμης
425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδωσαν·
ἔκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἄμφι δὲ κύμα
στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὶς ἰούσης·
ἥ δ' ἔθεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
430 Δησάμενοι δ' ἄρα ἄπλκ' ἠοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο·
λείβον θ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰεγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν ῥ' ἤγε καὶ ἤω πείρα κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περιχαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἦν' ἀθανάτοισι φανείη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτίμενον πτολίεθρον,
5 ἔξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμέλινας, Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκῆσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
εἴατο, καὶ προύχοντο ἑκάστοθι ἑννέα ταύρους.
Εὖθ' οἱ σπλάγχυν' ἐπάσαντο, θεῶν δ' ἐπὶ μηρί' ἔκχαν,
10 οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἱστία νηὶς ἔισας
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὶς βαῖν'· ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἐτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
15 τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωκ, ὅρρα πύθῃαι
πατρός, ὅπου κύβε γαῖα καὶ δέντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμιοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat dea.
Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferta *sunt* in domo: mater vero mea neuliquam scit,
neque aliae ancillae; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.
Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulysses carus filius.
Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considebant.
His vero secundum ventum misit caesiis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.
Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultaunt.
Malum autem abiognum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:
trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.
Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:
hæc vero curriebat per fluctum conficiens viam.
Quumque-ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram,] statuerunt crateras, coronatos vino:
libabantque immortalibus diis sempiternis;
ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ filiae.
Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-aedificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (*Pylii*) in litore maris sacra faciebant,
tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.
Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.
Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statueræ, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum alierit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equitum-domitorem:

- εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.
 Αἰσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπη·
 20 φεῦδος δ' οὐκ ἔρει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Τῆν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προσπτύξομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί μοι μῦθοισι πεπειρήμαι πυκινόισιν·
 αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 ὧς ἄρα φωνήσας ἤγγιστο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 κροταλίῳ· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵγνια βαίνει θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν τε καὶ ἑδρας.
 Ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 δαῖτ' ἐντυνόμενοι χρέα ὥπτων ἄλλα τ' ἐπειρον.
 Οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους ἶδον, ἀήροοι ἦλλον ἅπαντες,
 35 γερσίν τ' ἠσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἔλθων
 ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἰδρύσεν παρὰ δαίτι,
 κίωσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν,
 πὰρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ ᾧ.
 40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγγων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἐρχειεν
 χρυσείῳ δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσήυδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·
 Εὐγεο νῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 τοῦ γάρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσης τε καὶ εὐξαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιγῆδος οἶνου
 σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἶομαι ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.
 Ἄλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὁμηλικὴν δ' ἐμοὶ αὐτῇ·
 50 τοῦνεκα σοὶ προτέρῳ δῶσω χρύσειον ἄλεισον.
 ὧς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἥδεος οἶνου·
 χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
 οὐνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλεισον.
 Αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 55 Κλύθι, Ποσειδάων γαίηοιχε, μὴδὲ μεγάρης
 ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τὰδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρόωιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὅπαζε·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλητῆς ἑκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,
 οὐνεκα δεῦρ' ἰκομεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 ὧς ἄρ' ἐπείτ' ἤρᾱτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεῦτα·
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 ὧς δ' αὐτως ἤρᾱτο Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαίττα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μῦθων ἤρχε Γερηνίος ἵπποτα Νέστωρ·
 Νῦν δὲ καλλίον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 70 ξείνους ὅτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
 ὧ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in præcordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicet ; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam modo jam accedam, quoque modo salutabo ipsum? neutiquam adhuc sermonum peritus sum prudentium ;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea cæcis oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret ; non enim puto te diis invitis natumque esse enutritumque.

Sic igitur locuta prævit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat deæ. Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis ; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens, utrorumque prehendit manum, ipsosque collocaat ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum. Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi ; hujus enim in epulas incidistis, huc profecti. Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad libandum ; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines. Sed junior est, ætasque ejus eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini : gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo quod ipsi priori præbuerat aureum poculum. Statimque supplicavit multa Neptuno regi :

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere hæc opera.

Nestori quidem omnium-primò et filiis gloriam præbe : ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob inclytam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat ; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex.

Eodemque ipso modo supplicavit Ulyssis carus filius.

Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati sunt cibo.

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?

ἢ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἶά τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἅλα, τοίε' ἀλόωνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδοπαίοισι φέροντες;

75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα
θαρήσας· αὐτὴ γάρ ἐν φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιομένοιο ἔροιτο·
[ἢ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.]

Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
80 εἴρεαι ὁππόθεν εἰμὲν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονήϊου εἰληλούμεν·
πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατρός ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξει.

Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
πευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ δλέθρῳ·
κεῖνον δ' αὖ καὶ δλεθρὸν ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάρα εἰπῆμεν, ὁππόθ' ὀλωλεν·

90 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃς θά
κείνου λυγρὸν δλεθρὸν ἐνισπεῖν, εἰ που ὄπωπας
ὄφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας

95 πλαζόμεν· πέρι γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μελίσσῃ μοι ἑλπίσῃ,
ἀλλ' εὖ μοι καταλέξῃς ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. [σεῦς,
Λίσσομαι, εἴποτέ τοι τι πατὴρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
ῆ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε]

100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνισπε.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἷζύς, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοὶ υἱεὶς Ἀχαιῶν,

105 ἢ μὲν ὅσα ἦν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
ἢ δ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μαρνάμεθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι·
ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται Ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,

110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐμός φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θεῖον ταχὺς ἦδὲ μαχητής —
ἀλλὰ τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
πάντα γε μυθήσαιο καταθνητῶν ἀνθρώπων;

115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμύμων
ἐξερέουσ' ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ διοὶ Ἀχαιοί·
πρὶν κεν ἀνιθβείς σῃν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ βράπτομεν ἀμφιέποντες
παντοίοισι δολοῖσι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.

120 Ἐνθ' οὕτως ποτὲ μῆτιν ἠμοιωνθήμεναι ἀντην
ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκαι δῖος Ὀδυσσεύς
παντοίοισι δολοῖσι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτέον γε
κείνου ἔχγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρώντα.

Ἦτοι γὰρ μῦθοι γε εἰοικότες, οὐδέ γε φαίης

125 ἀνδρὰ νεώτερον ὧδε εἰοικότα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam prædones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus-est,
confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde sinus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Ithaca sub-Neio sita venimus;

negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.

Patris mei famam latam inquirō, sicuti audiero,
divini Ulyssis audentis-animi; quem pridem ajunt,
una tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.

Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sæva morte:
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.

Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis

illius tristem mortem enarrare, sicuti videris

oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris

errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.

Nec quicquam mihi verecundans blandiariis, neu miserescens;
sed probe mihi narres, utcumque tibi-contigit videre.

Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;

sive quanta cum navibus per obscurum pontum

errantes ad prædam, quacunque duceret Achilles;

sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis

prælia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi

illuc quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,

illic et Patroclus, diis belli auctor similis;

illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,

Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;

aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa

omnia enarraret mortalium hominum?

neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens

interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:

prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.

Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.

Ibi nullus unquam prudentia comparari contra

voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses

omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera

illius gnatus es; admiratio me tenet aspicientem.

Profecto enim sermones quidem similes, nec putares

virum juniorem tantopere ipsi similiter loqui.

- Ἐνθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίκη' ἐδάξομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντες, νόον καὶ ἐπιφροσιν βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργείοισιν ὅπως ὄγ' ἀρίστα γένοιτο.
- 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
βῆμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς·
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νότημονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφειων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
- 135 μῆνιος ἐξ ὅλης Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
ἥτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ καλῶσαιμὲν ἀγορῇ ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες υἱὲς Ἀχαιῶν —
- 140 μῦθον μυθείσθη, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγείραν.
Ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνῶγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστον μιμνήσκουσαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι κάμπαν ἤνδανε· βούλετο γάρ βα
λαὸν ἐρυκακτεῖν, βῆξαι θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
- 145 ὡς τὸν Ἀθηναίης δαιδὼν ὁλόν ἐξακέσαιτο·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, δ' οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος ἀλὲν ἰόντων.
Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
- 150 ἡχῇ θεσπιστῇ· δόξα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλῇ.
Νύκτα μὲν ἀάσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισι· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἥρτυε πῆμα καχοῖο.
Ἦῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἑλὰ διαν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
- 155 Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὐθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνον· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἔπλεον· ἑστώρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
Ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
- 160 οἴκαδε ἴμενοι· Ζεὺς δ' οὕτω μῆδετο νόστον·
σχέτλιος, ὅς β' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐπὶ δευτέρῳ αὐτίς.
Οἱ μὲν ἀποστρέφαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀώλλεσιν, αἳ μοι ἔποντο,
φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδεΐος υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἑταίρους·
ὀφρ' δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκειχεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας·
- 170 ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερ' ἔχοντες,
ἢ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡνεμόεντα Μίμαντα.
Ἦτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὄγ' ἡμῖν
δεῖξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
- 175 τέμνειν, ὅρρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
Ὡρτο δ' ἐπὶ λιγύς σῶρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἰχθυόεντα κλέυθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιστὸν
ἐννύχιαι κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.

At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos:
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis: quia nequaquam prudentes neque justii
omnes erant; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti-sunt,] ira ex perniciose Minervæ forti-patre-natæ,
quæ contentionem Atridas iuter ambos posuit.

Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post ca-*
nam,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.

Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris:
nec-tamen Agamemnoni omnino placebat: volebat enim *is*
populum definire, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret;
stultus, neque istud noverat, quod *is* non persuasurus esset.

Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant: ac surrexere bene-ocreati Achivi,
clamore ingenti: bifariam autem ipsis placebat consilium.

Per-noctem quidem dormivimus, perniciose mentibus cogi-
tantes] mutuo: in nos enim Jupiter parabat damnum mali.

Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.

Dimidia vero inde pars-populi so-continuebat manens
illic, apud Atridem Agamemnonem, pastorem virorum:
dimidia autem consensis *navibus* vela-dabamus; hæ autem
valde cito] navigabant; stravit autem deus vastum pontum.

In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recur-
vis,] *qui* circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.

Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socios;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes:
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes;
an infra Chium, propter ventosum Mimantem.

Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
secare, ut quam-celerissime infortunium effugeremus.

Ortus-est autem stridulus ventus spirare: *naves* vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
nocturnæ deductæ-sunt: Neptuno autem taurorum
multa femora igni imposuimus, pelagus magnum emensi.

- 180 Τέτρατον ἡμαρ ἔην, δὲ ἐν Ἀργεὶ νῆας εἴσας
 Τυδείδῃσι ἑταροὶ Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 ἕστασαν· αὐτὰρ ἐγὼ γε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθῃ
 οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προσέειπεν Ἀθηναί.
 Ὡς ἔλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής· οὐδέ τι οἶδα,
 183 κείνων οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπόλλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πύθομαι, ἥ θέμις ἐστὶ, δαήσασαι οὐδέ σε κεῦσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγγεσιμώρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἑόντες,
 ὥς τ' ἔλθ' ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν θλῆθρον.
 195 Ἄλλ' ἤτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παιδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
 Αἰγισθὸν δολομήτην, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀφειγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι.
 206 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοσσόνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 ὅτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώωνται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
 210 Τὸν δ' ἡμεῖβεν· ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλ'· ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ λειπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἶνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 215 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἑλθὼν,
 ἥ ὅγε μούνοσ' ἔων, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὅς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότ' Ὀδυσσεύς περικηδέτο κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσσομεν ἀλγέ' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὔτως ἐθέλοι φιλέειν κηδομένοιο θυμῷ,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ γέρον, οὕτω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶω·
 λίην γάρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἐμοί γε
 ἐπισπόμεν τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὧς ἐθέλουεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σώσσαι.
 Βουλοίμην δ' ἂν ἐγὼ γε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἷκα δέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμαρ ἰδέσθαι.

Quartus dies erat, quando in Argo naves aequales
 Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus *cursum* tenui ; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius ; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 audiui, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achilles magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Præantis illustrem filium :
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus-est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus-est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o Nestor Nélide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus-est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, *quæ* et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinarunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus-est pati omnino.

Huc autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 o amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quivis*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certe
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellent.

Hunc vero rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et reditus diem videre,

ἡ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφίστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 ὦλε' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλχέμεν, ὅππότε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι ταυτέλας θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤρδα·
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοι περ·
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ· ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρίς γάρ δ' ἡ μιν φασὶν ἀναΐσθαι γένε' ἀνδρῶν·
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰδοῦν ἀλλεῖται εἰς ῥάσθαι.
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδε, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνισπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖον Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὀλεθρον
 250 Αἰγίσθος δολομήτης; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
 Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιῶν, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνει κατέπεφνεν;
 Τὸν δ' ἡμεῖβ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 τοίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶται, ὥσπερ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντιν' Αἰγίσθον ἐνὶ μενάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθ' ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἔκας Ἄργεος· οὐδὲ κέ τις μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιῶδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθ' ὃ δ' εὐκῆλος μυγῶν Ἄργεος ἱπποδότοιο
 πολλὰ Ἀγαμέμνονέν τ' ἀλογὸν θεύχεσθ' ἐπέεσσιν.
 265 Ἦ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνάνετο ἔργον αἰετικές,
 δια Κλυταίμνηστρην φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
 παρ' ὃ ἄρ' ἔην καὶ αἰδοῖς ἀνὴρ, ὃ πολλὰ ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κιὼν, εἰρυσθαὶ ἄκοιτιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδοξε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰοῖδον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνῆγαγεν δνδε δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μηρὶ ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματα τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὐποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ ἤμα πλέομεν, Τροίηνθ' ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν,
 πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεοῦσης νῆος ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκκίνητο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὅππότε σπερχοῖατ' ἀέλλαι.
 Ὡς δ' ἐνθα κατέχευε, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὄφρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν ὄρος αἰτῷ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemno
 periit sub Ægisthi dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem nedii qui-
 dem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *eum*
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, *morsti*
 quidem:] illi vero non-amplius reditus verus, sed ei jam
 moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
 Nestorem: quoniam novit jura et prudentiam præ-alii.

Ter enim jam ipsum dicunt imperasse revis virorum:
 adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic:

quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno?

ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem

Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multo præstantiorem.

An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi
 errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Hic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
 profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.

Si viventem Ægisthum in adibus deprehendisset

Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus:

sane ei nec mortuo superfusus terram injecissent,

sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,

jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum

deplorasset Achivarum: valde enim magnum molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina,

sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis

multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnuebat facinus indignum,

divina Clytemnestra; mente enim utebatur bona:

atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat

Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,

tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,

dereliquit avibus capturam et prædam futurum:

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;

multa autem memora adolebat deorum sacris super aris,

multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,

perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,

Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium

Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo

suis mitibus telis aggrediens occidit,

clavum in manibus currentis navis tenentem,

Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum

nave gubernanda, quoties ingruerant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,

ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum

in navibus cavis, Malearum ad montem excelsum

ἔξε θένων· τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χέυν,
 290 κυματὰ τε τροφόνετα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσιν.
 Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασεν,
 ἥχι Κύδωνες ἐναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ βέεθρα.
 Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεία τε εἰς ἄλλα πέτρῃ,
 ἐχατιγὶ Γόρτυνος, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ·
 295 ἐνθα Νότος μέγα κῆμα ποτὶ σκαῖον βίον ὠθεῖ,
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῆμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὀλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ στυλᾶδεσσιν ἔαξαν
 κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρεῖους
 300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρον ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα πολλὸν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἡλᾶτο ζῆν νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἴκοι λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρείδῃ· δόδομητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης·
 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε διος Ὀρέστης
 ἀψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφρονῆα,
 Αἰγισθὸν βολόμεντιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 310 μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο·
 αὐτῇμαρ δέ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄγθος ἄειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάησο,
 κτήματὰ τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 οὔτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγῃσιν
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τυήσῃην δόδον ἑλθῆς.
 Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 ἔλθειν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἐλποῖτό γε θυμῷ
 320 ἔλθμεν, ὅτινα πρῶτον ἀποσφῆλῃσιν ἀέλαι
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
 αὐτότεες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
 Ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 325 πᾶρ δέ τοι ὕψος ἐμοί, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσασθαι δέ μιν αὐτόν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 ψευδὸς δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον,
 ὅφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοῖτοιο μεδόμεθα· τοιοῦ γὰρ ὄρη.
 335 Ἦδ' ἡ γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζῶρον· οὐδὲ ἔοικεν
 δηθὰ θεῶν ἐν δαίτῃ θασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ βὰ Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἐκλυον αὐτοσχάτης.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουαν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 340 νύμφησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειπον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
 ei destinavit, stridulorumque ventorum flatum immisit,
 fluctusque tumidos, ingentes, æquales montibus.

Illic disjunctis navibus, has quidem Cretæ admovit ;
 ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.

Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrens*
 petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto ;
 hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
 lebat,] in Phæstum ; parvulus autem lapis magnum fluctum
 inhibet.] Hæc quidem eo venere : vix autem effugerunt mortem
 viri : at naves ad saxa *allisas* fregerunt

fluctus : sed quinque naves cæruleis-proris
 Ægypto admovit ferens ventusque et unda.

Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
 errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.

Interea vero ista Ægisthus molitus-est domi tristitia,
 occidens Atriden : subactus-est autem populus sub illo.

Septennium vero is imperavit divitibus Mycenis ;
 at octavo anno ei in-perniciem venit divinus Orestes
 retro ab-Athenis ; atque interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum ; qui illi patrem inclytum interfecerat.

Atque hic quum hunc occidisset, dedit coram-sepulcralem
 Argivis] matrisque invisæ et imbellis Ægisthi :
 eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
 plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.

Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
 bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent
 bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.

Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
 proficisci ; ille enim nuper aliunde venit
 ex iis hominibus, unde non speraret animo
 se rediturum, quemcunque primum abegerint procellas

in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves
 intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
 dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :

sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
 aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
 in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.

Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :
 mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.

Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
 Inter-hos vero et dixit dea casiiis-oculis Minerva :

O senex, profecto hæc recte dixisti :
 sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
 ut Neptuno et aliis immortalibus
 ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus ; ejus enim hora *adest*.
 Jam enim lumen ivit sub occasum ; nec decet
 diu deorum in epulo sedere, sed abire.

Dixit Jovis filia ; hi vero auscultaunt locuta.

Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt ;
 juvenes vero crateras coronarunt potu ;
 distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis ;
 linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque hilarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἐπιὸν ὄ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἄμφω ἰέσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 315 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 ὥστε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἢ πενίχρου,
 οἷ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐνὶ οἴκῳ,
 320 οὐτ' αὐτῶ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἐμὸν πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θῆν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεὺς φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέγεται, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λήπωνται,
 325 ξείνους ξεινέειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔρηθθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἅμ' ἔφεται, ὅφρα κεν εὐδῇ
 330 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
 εἴμ', ἵνα θαρσύνω ὄ' ἐτάρους εἰπὼς τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες δημηλικὴν μεγαθύμου Τηλεμάχου.
 335 Ἔνθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν ἄτάρ ῥῶθεν μετὰ Καίκυνας μεγαθύμους
 εἴμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀρέλλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τεδνέκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἱ τοὶ ἐλαφρότατοι θέλιν καὶ κάρτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φάηγ' ἐειδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 εἰ δὴ τοὶ νέω ὦδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἣ τοὶ καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ὦλῃθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῶ καὶ παῖδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπώ ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ βέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
 385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Πάλλας Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δῶματα καλὰ.
 Ἄλλ' ὅτε δῶμαθ' ἔκοντο ἀγακλῦτά τοιοῦ ἀνακτος,
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 390 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἑλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν
 οἶνον ἡδυπότιον, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὥϊξεν ταμὴν καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' ἑγὼν κρητῆρα κεράσσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀποσπένδων, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἐπιὸν ὄ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat ani-
 mus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis
 ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem entis,
 tanquam ab aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo,
 cui nec lenæ nec stragula multa sint in domo,
 quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.

At mihi sunt lenæ et stragula pulcra.

Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi mihi in ædibus relinquuntur,
 hospites qui-excipient, quicumque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæstis-oculis Minerva :

bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet
 Telemachum parere, quoniam longe melius sic.

Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat
 tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram
 ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula.
 Solum enim inter illos seniore me-profiteor esse ;
 at ceteri ob-amicitiam juniores viri nos comitantur,
 omnes æquales-ætate magnanimo Telemacho.

Illic cubaverim cava in nave nigra,
 nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos
 ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,
 neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,
 deduc cum curru et filio : daque ei equos,
 qui tibi celerrimi sint currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit cæstis-oculis Minerva,
 aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes.

Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;

Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus-
 est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,
 siquidem te juvenem sic diti duces comitantur.

Non enim quisquam hic alius coelestes domos habitantium,
 sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,
 quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.
 At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam extintam,
 ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :
 tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondam sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva.

Illos autem præibat Gerenius eques Nestor,
 filios et generos, suas ad ædes pulcras.

Sed postquam ad-ædes venerant inclytas regis,
 ordine sedebant per sedillaque sellasque.

His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit
 vini dulcis-poti, quod undecimo anno
 aperuit proma, et operculum demisit :

hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ
 supplicabat libans, filia Jovis ægidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θείοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 400 πὰρ δ' ἄρ' εὐμμελίην Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὅς οἱ ἔτ' ἤθεος παῖδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦθε μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἀλογος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 405 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἑλθὼν κατ' ἄρ' ἔειτ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυρῶν ὑψηλῶν,
 λευκοί, ἀποστιλθόντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ῥέσκεν, θεόφρον μῆστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ἦδη Κηρὶ δαμῖς Ἀιδόδωδε βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 ἐκ θαλάμῳ ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεὺς τ' Ἀρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρως·
 πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοσκεῖλον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήναι· ἔελδωρ,
 ὅρρ' ἦτοι πρόωιστα θεῶν Διάσσοι· Ἀθήνην,
 420 ἥ μοι ἐναργής ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλασσαν.
 Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἵτω, ὅφρα τάχιστα
 ἐλθῇσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ' οἴους·
 425 εἷς δ' αὖ χρυσοσχόν Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω
 ἐλθεῖν, ὅφρα βοδὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένεν· αὐτοῦ ἀολλέες εἶπατε δ' εἰσω
 ὀμώῃσιν κατὰ δώματ' ἀγαλκὺτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγαλὸν οἰσμένον ὕδωρ. [βοῦς
 430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυν· ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθεν δὲ θοῆς παρὰ νηὸς εἰσῆς
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 σπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆϊα, πείρατα τέχνης,
 ἄκμονά τε σφυρὰν τ' εὐποιήτων τε πυράγῃην,
 435 οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιώσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοδὸς κέρασιν περιχεῦεν
 ἀσκήσας, ἱν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων.
 440 Χέρνιβα δέ σφ' Ἀρητός ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρῃ δ' ἔγεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτολεμος Θρασυμήδης
 ὄξυν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόβων.
 Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστωρος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἄγχι σταάς· πέλεκυν δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc caelebs filiorum erat in aedibus.
 Ipse autem dormivit in-recessu domus excelsæ :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasymedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :
 Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquit vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclytam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpidam afferre aquam.
 Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave æquali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratus et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-cæclatis-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem cæsurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque prælibabat : multumque Minervam
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conjici-
 ens.] Ac postquam peccati-sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

450 αὐχένιους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυξαν
 θυγατέρες τὲ νοοὶ τε καὶ αἰδοίη παρακοίτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρουδείης
 ἔσχον· ἄτὰρ σφάζεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἔπειτ' ἐκ μέλαν αἵμα ῥύη, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς,
 αἵψ' ἄρα μιν διέγευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τὴν κνίσην ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρον, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβωλα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐκ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν,
 ὥππων δ' ἀκροπόρους ὀβελούς ἐν χερσίν ἔχοντες.

Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
 465 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληιάδαο.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' λοῦσέν τε καὶ ἔγχευεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
 ἐκ β' ἀσάμινθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ' δ' ὄγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἔπειτ' ὥπτησαν χρεὶ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοι· δεπάεσιν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

475 Παῖδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλιτρίχας ἵππους
 ζεύξασθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλ' ἀμείνων ἡδ' ἐπίθοντο·
 καρπαλίμως δ' ἔξευσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅψα τε οἷα ἔδουσι Διοτρεφῆες βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσας οἶφρον·
 παρ' δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
 ἔς οἶφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάξετο χερσίν· [ὄρων,
 μάλιστα δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντες πετέσθην
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν ἔχοντες.

Δύσετό τ' ἡέλιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μάλιστα δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντες πετέσθην.
 495 Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρρὸν ἔνθα δ' ἔπειτα
 ἦγον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκπερον ὠκέες ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἡέλιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte precatæ sunt
 filiarque nurusque, et pudica uxor

Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.

Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.

Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus,] cito dein ipsam dividere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.

Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera gu-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidae.

Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri præstantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.

Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit ; hi vero ei statim auscultaunt ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.

Ac mulier prona panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :

juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :

scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum,] reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :

ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;

[eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde

conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

- Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλυν Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἱὸς ἦδ' ἑκατὶς θυγατρὸς ἀμύμονος ᾗ ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος βρῆξήνορος υἱεὶ πέμπεν
 ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἀνασθεν.
 10 Ὑπεὶ δὲ Σπάρτῃθεν Ἀλέκτορος ἦγετο κούρην,
 ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἔρατεινῃν.
 Ἑρμιόνη, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαινύντο καθ' ὑπερφεῖς μέγα δῶμα
 γεῖτονες ἦδ' ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δὲ σπιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός,
 φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρ κατ' αὐτοὺς
 μολπῆς ἐξάρχοντος εἰδένεον κατὰ μέσσον.]
 20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ,
 Τηλέμαχος θ' ἦρωα καὶ Νέστορος ἀγαλὰς υἱός,
 στήσαν· ὁ δὲ προμολῶν ἰδετο κρεῖων Ἑτεωνεύς,
 ὀτρηνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀγχού δ' ἰστάμενος ἔπειτα περὶόντα προσήυδα·
 Ξεῖνω δὴ τινε τῷδε, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλῳ ἔκικτον.
 Ἄλλ' εἰπ', εἰ σφωῖν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη Ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νήπιος ἦσθα, Βοηθοῖδ' Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρὶν ἄτὰρ μὲν νῦν γε πάϊς ὡς νήπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπῖσω περ παύσῃ διζύος. Ἀλλὰ λυ' ἵππους
 ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρῳ ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ὀτρηνὸς θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππεϊσι κάπησιν,
 παρ δ' ἔβαλον ζεῖδας, ἀνὰ δὲ χρὶ λευκὸν ἔμιξαν·
 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡ δὲ σελήνης,
 δῶμα καὶ ὑπερφεῖς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἔπει τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐς ῥ' ἀσάμινθους βάντες ἐυξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἔπει οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,

HOMERUS.

ODYSSEÆ IV.

Quæ in Lacedæmone facta.

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad ædes vero agebant Menelai gloriosi.
 Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filia eximiae, sua in domo.
 Hanc quidem Achillis perumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum sponponderat et annuerat se
 eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.
 Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus ille imperabat.
 Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,
 qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,
 e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,
 ex-quo semel pepererat filiam amabilem,
 Hermionen, quæ speciem habebat aureæ Veneris.
 [Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
 vicini atque amici Menelai gloriosi,
 oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,
 citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,
 illo cantum auspicante, saltabant in medio.]
 Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius,
 steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.
 Ivit autem annuntiaturus per ædes pastori virorum,
 propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :
 Hospites en quidam isti *adsunt*, Jovis-alumne o Menelae,
 viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.
 Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,
 an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu,
 antea : at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.
 Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
 aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter
 in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
 hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.
 Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios
 sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.
 Hi vero equos quidem solverunt sub jugo sudantes :
 et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,
 apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :
 currus autem inclinarunt ad parietes colluentes :
 ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes
 admirabantur *euntes* per domum Jovis-alumni regis.
 Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
 domum per excelsam Menelai gloriosi.
 At postquam satiati-sunt videndo oculis,
 ad labra descendentes perpolita, lavarunt.
 Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo.

- 140 ἀμφὶ δ' ἄρα γλαίνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας,
 ἔς βα ὀρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.
 Χερσὶν δ' ἀμφίπολος προχρῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρεῖοι λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
- 150 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδاتا πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 [Δαιτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 Τῷ δὲ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
- 160 Σίτου θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δείπνου πασσαμένω εἰρησόμεν' οἵτινές ἐστων
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ Διοτρεφῶν βασιλῆων
 σκηπτούχων· ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦδε τέχοιεν.
- 165 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα ὕψεν
 ὅπτ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, τὰ βρά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
- 170 ἄγχι σῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νεστορίδην, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δώματα ἡγήντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρον τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος.
 Ζηῆός που τοιγὰρ γ' Ὀλυμπίῳ ἐνδοθεν αὐλή.
- 175 Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσρόοντα.
 Τῷ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνα φίλ', ἤτοι Ζηῆν βροτῶν οὐκ ἂν τις ἐρίζοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε ὁμοὶ καὶ κτήματ' ἔασιν·
- 180 ἀνδρῶν δ' ἢ κέν τις μοι ἐρίσσειται, ἢ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἢ γὰρ πολλὰ παθῶν καὶ πολλὰ ἐπαληθεῖς
 ἡγάγομην ἐν νηυσὶ καὶ ὁδοῶσι· ἔτει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπᾶς θ' ἰκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἑρεμβούς
- 185 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίττει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀνάξ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κρειῶν, ρυδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπιγετανὸν γάλα θῆσθαι.
- 190 Ὅπως ἐγὼ περὶ κείνα πολὺν βίοτον συναγείρων
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπεφην,
 λάθρῃ, ἀνωϊστί, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔτι χαίρων τοῖςδε κατέττεισιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλει· ἀκούμεν, οἵτινες ὑμῖν
- 195 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανότα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ.
 Ὡς ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σοοὶ ἐμμεναι, οἱ τὸτ' ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἐκάς Ἀργεὺς ἵπποδότοιο.
- 200 Ἀλλ' ἐμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἄχεύων —
 πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γοῶν φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο —

et lanas villosas circumjecerant *ipsis* atque tunicas :
 in sellis consederunt *hi* juxta Atriden Menelaum.

Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebate,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]

Hosque dextera-prehensens allocutus-est flavus Menelaus :

Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 comam quum-gustaveritis, interrogabimus, quoniam sitis
 hominum : non enim vestrorum genus *oblivione* peritit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.

Sic dixit, atque ipsis terga bovis pinguia apposuit,
 assata, manibus prehlensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Ili vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 arisque splendorem per domum sonoram,
 aurique, electricque, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 Quanta hæc infinita multa! admiratio me tenet intuentem.

Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :

Filii cari, cum-Jove quidem mortalium haud ullus con-
 tenderit:] immortales enim hujus ardes et possessiones sum.
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo *demum* anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopasque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.

Ter enim *ibi* pariunt oves integrum per annum.

Ibi quidem neque herus *indigens est*, neque omnino past or,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :

sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.

Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.

Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perdidici
 domum,] perquam habitantibus commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in a-di-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periere
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.

Sed tamen omnes quidem lugens et dolens,

(crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cito vero *venit* satietas tremendi luctus.)

τῶν πάντων οὐ τόσσον οὔρουμαι, ἀχνύμενός περ,
 105 ὡς ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 μνηομένῳ· ἐπεὶ οὐτὶς Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κῆδε' εἶσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἀλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ θηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει δγ' ἢ τέθνηκεν· οὔρουται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐχέρον Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν εἶπτε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὕφ' ἱμερον ὤρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχὼν [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 μεριμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἔασσε μνησθῆναι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἔκαστά τε πειρήσαιτο.
 120 Ἔως δ' αὐτῷ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑφορόφοιο
 ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστῃ κλισίῃν εὐτυκτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμπτρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίης, ὅθι πλείστα δομοὶ ἐν κτήματα κείται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δῦ' ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλογος πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσῆν τ' ἡλακᾶτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον σπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσοῖ δ' ἐπὶ γέλαα κεκράαντο.
 Τὸν ῥά οἱ ἀμείπιλος Φυλῷ παρέθηκε φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεθυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακᾶτη τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.
 Ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποτὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, οἵτινες οἷδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι· εἰκότα ὦδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβασμα' ἔχει εἰς ῥόωσαν —
 ὡς δὲ Ὀδυσσεὺς μεγάλητορος υἱὲς ἔοικεν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν εἶπτε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεχ' Ἀχαιοὶ
 ἤλυθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν δρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ εἴπεις·
 κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθε τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἅμ' Ὀδυσσῆϊ
 μυθεόμεν ὅσα κείνος οἰζύσας ἐμόγησεν
 ἅμ' ἐμοὶ, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἴθην,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·

horum omnium-*causa* non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius-gratia, qui mihi somnum invisum-facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus-est,
 quanta Ulysses molitus-est et pertulit : huic autem destina-
 tum-erat] ipsi dolores ut-forent, mihi vero moeror semper gra-
 vissimus] de-eo, quoniam diu longe-abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus-sit : deslent certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit : huic autem ob-patrem desiderium excitavit fle-
 tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de-patre au-
 diens,] laenam purpuream oculis prætendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris sineret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte-tecto
 egressa-est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis.
 Huic autem ilico Adrasta sellam bene-factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lanæ :
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis ·
 Ægyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Scorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulcra dona;
 aureamque colum, calathumque infra-circinatum præbuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita-erant.

Hunc igitur ei ancilla Phylo apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa-erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula :
 Scimusne jam, Menelae Jovis-alumne, quosnam hi
 hominum se-profiteantur venisse nostram domum?
 Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus.

Non enim me ullum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem ;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis-est,
 Telemacho, quem reliquit recens natum in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulyse
 loquebar, quanta ille, ærumnas-patens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 laenam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus-
 est] : Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis ;

ἀλλὰ σάφ' ὦρ' ἐστὶ, νειμεσσθῆται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὧδ' ἔλθων τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 160 ἅντα σέθεν, τοῦ νῶϊ θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὸν ἔπεισθαι· ἔλδ' αὖ γάρ σε ἰδέσθαι,
 ὅρρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσῃαι ἡέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο
 165 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀσσητῆρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ δ' μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἶσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοισιν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἵκεθ', ὃς εἵνεκ' ἐμεῖο πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους·
 καὶ μιν ἔφην ἔλθόντα φιλησέμεν ἔσχατον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύσπα Ζεὺς.
 Καὶ κέ οἱ Ἀργεὶ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 175 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ὃ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἱ περιναϊεταοῦσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῇ.
 Καί κε θάμ' ἐνθάδ' ἔόντες ἐμισγομέθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντες τε τερπομένο τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν πού μελλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτός,
 ὃς κείνων δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.
 Ὅς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὃν ἴμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδ' ἀκρῦτ' ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν β' Ἡῶς ἔκτεινε φαινήϊς ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ δ' ἔπιμνησθεις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδη, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσθ' ὃ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησάμεθα σείο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν·]
 καὶ νῦν, εἴ τί που ἔστι, πίδαίό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέρομαι ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἥως
 195 ἔσσεται ἡριγένεια· νειμεσσώμαι γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, ὃς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτο νῦ καὶ γέρας οἶον οἷζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιστος·
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδόμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἦντησ' οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλόχον, περὶ μὲν θεῖον ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ βέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη —
 τοῖου γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάττει·
 βρεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧτε Κρονίων
 δῶκε ἐπικλώσει γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἡμᾶτα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔργεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores habet de patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliores sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 prae aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidisset urbem, et aedes exstruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quae circumhabitantur regunturque a me ipso.
 Et crebro, hic si essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam diremisset amantesque oblectantesque nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed haec quidem futurum erat ut invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Aurorae interfecit splendidae inclytus filius:
 huius ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem faceremus tui:
 [ipsius in aedibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-cenandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravior quidem neutiquam
 deflere eum, quicunque mortuus fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currendo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talis enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in aedibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bella) esse optimos.)

ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἑάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη·
δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡῶθέν περ ἔσονται

215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.

Ῥς ἔφατ' Ἀσφαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
ὄτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνειῶθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἔαλλον.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων.

Ὅς τὸ καταβρόζειεν, ἔπην χρητῆρι μιγείη,

οὐ κεν ἀφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,

οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναῖν μήτηρ τε πατήρ τε,

225 οὐδ' εἰ οἱ προπαρόιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
χαλκῷ θηῶων, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶτο.

Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,

ἑσθλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν, Θῳίνος παράκοιτις,

Αἰγυπτίῃ· τῇ πλείστα φέροι Ζεῦδος ἄρουρα

230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἑσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
ἱητρός δὲ ἔκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ
ἀνθρώπων· ἢ γὰρ Παιθόνος εἰσι γενέθλης.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐνέχευε κέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι,

ἑξαῦτις μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές ἦδ' ἐκαὶ οἶδε
ἀνδρῶν ἑσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω

Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα —

ἤτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροιςιν,

καὶ μῦθοις τέρπεσθε· εἰκόστα γὰρ καταλέξω.

240 Πάντα μιν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
ἴσσοι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονός εἰσιν ἀέθλοι·

ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ

δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.

Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικέλυσιν δαμάσας,

245 στείρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ εἰκώς,
ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πόλιν εὐρύαργιαν·

ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤισκεν,

δέκτην, ὃς οὐδὲν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·

τῷ ἱκέλος κατέδου Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀβάκησαν

250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἷᾳ ἀνέγκων τοῖον ἔόντα,
καὶ μιν ἀνθρώπων· ὃ δὲ κερδοσύνην ἀλείπειν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λόσον καὶ χρίον ἑλαίῳ,

ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,

μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,

255 πρὶν γε τὸν ἐξ νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.

Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναρχεῖ χαλκῷ,

ἦλθε μετ' Ἀργείους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.

Ἐνθ' ἄλλαι Τρωαὶ λίγ' ἐκώκυσον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ

260 χαῖρ', ἐπεὶ ἦδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
ἄψ' οἰκόνδ'· ἀτὴν δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτῃ

δώκ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,

παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,

οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.

265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero fletum quidem sinamus, qui prius incidit :
coenae autem rursus memores-simus, manibusque aquam
infundant : sermones autem etiam mane erunt
Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :
protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
luctui-iraeque-adversum, malorum oblivionem-inducens
omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
non tota-die profuderit lacrimam de genis,
ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
bona, quae ei Polydamna praeberat, Thonis uxor,
Aegyptia ; ubi plurima producit alma terra
medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
ciosa :] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
omnes] homines : sane enim Paeonis sunt ex-genere.
Ac postquam immiserat, jusseratque vinum-infundi,
denuo verbis excipiens maritum allocuta-est :

Atride Menelae, Jovis-alumne, atque etiam hi
virovum fortium filii, (enimvero deus alias alii
Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
sane nunc convivamini, sedentes in aedibus,
et sermonibus delectamini : convenientia enim narrabo.
Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :
sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
populo in Trojanorum, ubi passi-estis aerumnas Achivi.
Se ipsum plagis indecoris domans,
pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
virovum hostium ingressus-est urbem latis-viis :
alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Achivorum :
huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi eum igno-
rabant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.
Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
vestibusque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,
non prius me Ulyssem inter Trojanos prodituram,
quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :
tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo aere,
ivit ad Argivos : atque astutiae famam reportavit multam.
Ibi aliae Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
rursus domum : noxam vero desiebam, quam Venus
dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, inari-
tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ξείπες.
 Ἦδη μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὰν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 οἷον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, ἐν ἐνήμεθα πάντες ἀρίστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε· κελυσέμεναι δέ σ' ἔμελλεν
 275 δαίμων, δὲ Τρώεσσιν ἐβούλετο χῦδος ὀρέξαι·
 καὶ τοι Διηφობος θεοεικέλος ἔσπετ' ἰούση.
 Τρίς δὲ περίστειξας κοῖλον λόγον ἀμφάρφωσα,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἥμενοι ἐν μέσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεγνήμεν ὁρμηθέντε
 ἡ ἐξελθέμεναι, ἡ ἐνδοθεν αἰὶδ' ὑπακούσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχευεν ἱεμένω περ.
 285 [Ἐνὸ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀχὴν ἔσαν ὕψες Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν
 κυλεμέως κρατερῆσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιοὺς·
 τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδην Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀλγιον· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἀλλ' ἀγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὄφρα καὶ ἥδη
 295 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπύμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσεν
 δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφ' ὑπερθε τάπητας,
 χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 300 Αἶ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἐξουσαι,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ ξείνους ἀγε κήρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος δ' ἦρωος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦθε μυχρὶ δόμῳ ὑψηλοῖο,
 305 παρ δ' Ἑλένῃ τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἴματα ἐσάσμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὦμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἔμην ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἀντην,
 Τηλέμαχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῖω δεῦρ' ἦγαγε, Τηλέμαχ' ἦρος,
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδην Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἡλθον, εἰ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις.
 Ἐσθιέται μοι οἶκος, ὀλωλε δὲ πῖονα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείους δόμος, οἷτε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in solito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoris (*uxo-*
rum vocibus).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quamtumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticles vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesidenter robustis, servavitque omnes Achivos : *quem*
tandiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interitum,
 ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lœnasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus excelsæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab hu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris ?
 publicane-res, an privata ? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

320 μῆλ' ἄδινά σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βούς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἐκάνομαι, αἶ χ' ἐθέλησθα
κείνου λυγρὸν δλεθρον ἐνίσπειν, εἴ που δῶππας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
325 πλαζομένου· περί γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μῆδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσοο μῆδ' ἐλεαίρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον δῖος ἦντῆσας ὀπιωπῆς.
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοι τι πατήρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἢ ἐργον ὑποστὰς ἐξετέλεσεν
330 δῆμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆμα· Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μῆσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἣ μάλα δὴ κρατερὸφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤλεον εὐνηθῆναι, ἀνάγκιδες αὐτοὶ εὐντες.

335 Ὡς δ' ὅπote ἐν βυλόχῳ ἑλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νεηνεῆς γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκρα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐλν εἰς ἑλθεν εὐνῇ,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
340 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.

Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ ἐριδος Φιλομηλεῖδῃ ἐπάλασεν ἀναστὰς,
καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,

345 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἄ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἐγώ γε
ἄλλα παρὲς εἴποιμι παρακλιδὼν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἴπετε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
350 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιχεύσω.

Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμνῶντα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σπιν ἔρεξα τελιέσσας ἐκατόμβας.

[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων.]

Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,

355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δέ ἐ κελήσκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νῆς
ἦνυσεν, ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνεῖησιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἰσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀρυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.

360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἦματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὐροὶ
πνεῖοντες φαίνονθ' ἄλιξιές, οἳ ῥά τε νηῶν
πομπῆς γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Καὶ νύ κεν ἦτα πάντα κατέπρητο καὶ μένει ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάουσεν,

365 Πρωτόεις Ἰφθίμου θυγάτηρ, ἁλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ βα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
ἢ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἐταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσσκον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔπειρε δὲ γαστέρα λιμός.

370 Ἡ δ' ἐμεῦ ἀγχι στήσας ἔπος φάτο γῶνησέν τε·

Νῆπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἢ ἐ χαλίζρων;
ἢ ἐκὼν μεθίεις, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσγων,
ὥς δὲ δῆθ' ἐνὶ νῆσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμων

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes camuros ho-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, sicuti vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi :
horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Me-
nelaus :] dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.

Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas

pascens; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem inferet :

ita Ulysses illis durum fatum inferet.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavis-i-sunt autem omnes Achivi,
talis cum-procis quoque congregederetur Ulysses :
omnes brevisque-vitæ fierent amarisque-nuptiis.

De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]

Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.

Et jam viatica omnia consumta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea : huic enim maxime sane animum commovi ;
quæ mihi soli reptanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis : urgebat vero ventrem fames.

Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque est :

Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod aleo diu in insula detineris, neque ullum finem

εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων ;
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἔρέω, ἥτις σύ πέρ ἐσσι θεάων,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδᾶα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρων ἄλιος νημερτής,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅστις θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδῶς·
 τόνδε τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἰ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαθέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι, Διοτρεφές, αἱ κ' ἐβέλγηθα,
 ὅττι τοι ἐν μεγάραισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰχόμενοι σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράζου σὺ λόγον θείοιο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδων ἡὲ προδαιὲς ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶι ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἥμος δ' ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων ἄλιος νημερτής,
 πνοιῇ ὑπο Ζεφυρίοι, μελαίνῃ φρικτὴ καλυφθείς·
 ἐκ δ' ἑλθὼν κοιμάται ὑπὸ σπέσσι γλαυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν πῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλυσούνης
 405 ἄλλοι εὐδουσιν, πολιτῆς ἁλὸς ἐξαναδῶσαι,
 πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυθενθείας ὁδμήν.
 Ἐνθα σ' ἐγὼν ἀγαγούσα, ἄμ' ἦοι φαινομένην·
 εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐσέλμοισιν ἄριστοι.
 410 Πάντα δέ τοι ἔρέω ὁλοφῶια τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσειται ἡδὲ ἰδῆται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεὺς ὥς πῶεσι μῆλιν.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῆσθε,
 415 καὶ τότε· ἐπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἐρπετὰ γίγνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφές ἐχέμεν μᾶλλον τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῆ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέσσειν,
 τοῖος ἐὼν, ὅσῳ κε κατευνηθέντα ἰδῆσθε,
 καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρως εἰρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα.
 425 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit : sed ego ipsam respondens allocutus-sum :
 eloquar tibi, quæcumque tandem es dearum ,
 quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor
 immortales offendisse, qui cælum latum habitant.
 Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium impedit, et arcet ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum profisciscar piscosum.

Sic dicebam : illa autem statim respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.
 Versatur quidam hic senex marinus verax ,
 immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris
 totius fundos novit, Neptuno subserviens :
 huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse.
 Quem si quo-pacto tu possis insidiatius prendere,
 ille tibi dicat viam et mensuras itineris,
 reditumque, ut per mare profisciscaris piscosum ;
 ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis,
 quodcumque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit ,
 absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit : at ego ipsam vicissim allocutus-sum :
 ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat :
 difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam ; illa vero continuo respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.
 Quando sol in-medium cælum ascenderit ,
 tunc e mari emergit senex marinus verax ,
 flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-
 ctus ;] egressusque decumbit sub specubus cavis :
 circa ipsum vero phocæ, progenies (s. pisces) pulcræ Halosyd-
 næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,
 acerbum expirantes maris perprofundi odorem.
 Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente,
 collocabo vos ex-ordine : tu vero diligenter elige socios
 tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt.
 Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis.
 Phocas quidem primum numerabit, et obibit :
 ac postquam omnes per-quinque-numerarit et inspexerit,
 cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium.
 Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,
 tum deinde vobis curæ-sit roburque visque :
 illic vero tenete obluctantem et nitentem licet elabi.
 Omnia vero ut-fiat, tentabit, quæcumque in terra
 reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis :
 vos autem firmiter tenete, magisque premite.
 Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis,
 talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 tum vero desiste a-vi, solveque senem ,
 heros : interroga vero, deorum quisnam te affligat ;
 reditumque, ut per pontum profisciscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.
 At ego ad naves, ubi stabant in arenis,
 ibam : multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἥδ' ἐθάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 330 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦα, πολλὰ θεοὺς γονοῦμενος· αὐτὰρ ἐταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἳσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰούν.
 435 Ἰφάρρα δ' ἄρ' ἤγ' ὑποδύσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φωκῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἄλλησιν
 ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλ' αὖ σκεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 ἐξείης δ' εὖνῃσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο· τείρε γὰρ αἰνῶς
 φωκῶν ἀλιοτρεφῶν ὀλοῦντατος ὀμμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτει κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἔσάωσε καὶ ἐρράσατο μέγ' ὄνειρα·
 445 ἀμβροσίην ὑπὸ βίνα ἐκάστω ὅτῃκε φέρουσα,
 ἥδ' ὅ μάλ' αὖ πνεύσαν, ὀλεσε δὲ κήτεος ὀμμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετληότες θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἄλλος ἤλθον ἀλλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδίοις δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἄλλος, εὖρε δὲ φώκας
 ζατρεφάς· πᾶσας δ' ἄρ' ἐπώγετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτος λέγε κήτεσιν, οὐδὲ τι θυμῷ
 οἴσση δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός·
 Ἥμεῖς δὲ ἰσχύοντες ἐπισσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 455 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἠϋγένης,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρροαλις ἥδ' ἐμέγας σῦς·
 γίγντο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψιπέτῃλον.
 Ἥμεῖς δ' ἀστεμνέως ἔχομεν τετληότες θυμῷ.
 460 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάτ' ὁ γέρον, ὀλοφῶτα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνείρομενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἄτρεος υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τίό σε χρεῖ;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 465 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρὰτροπέων ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδὲ τι τέχμωρ [εις] —
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 δεστις μ' ἀθανάτων πεδά καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 470 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφαθ'· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὠφελὲς Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 βέξας ἱερὰ καλὰ ἀναβαινέμεν, ὅφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο, πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 475 Ὅθ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διιπτερός ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἑλθῇς βέξης θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 480 καὶ τότε τοι δώσουσιν δῶδ' ἑοῖο, ἣν σύ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-patentis
 ivi, multum diis supplicans: atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens detractæ: dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsulpsisset marinis,
 sedebat exspectans; nos autem valde prope venimus ipsam:
 ex-ordineque ea nos collocavit, injectitque corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant: affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor:
 quis enim marinum apud cetum cubare-possset?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium:
 ambrosiam naribus unicuique supposuit asserens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane exspectabamus patienti animo:
 phocæ vero e mari venere confertæ: eæ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesæ: omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse: deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscebatur artis:
 sed primum quidem leo factus est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;
 factus est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jam angebatur senex, malas-versutis sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus est:
 Quisnam tibi, Atræi filii, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum:
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus est:
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam vires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-aedificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent:
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit: at mihi confractum est carum cor,

οὔνεκά μ' αὐτίς ἄνωγεν ἐπ' ἡροειδέα πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἵεναι, δολιγὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπασσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίῃθεν ἰόντες,
 ἥε τις ὦλετ' δλέθρου ἀδευκεῖ ἕς ἐπὶ νηὸς,
 490 ἢ φιλῶν ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδην, τί με ταῦτα διειράει; οὐδὲ τί σε χρὴ
 ἴδμεναι, οὐδὲ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδὲ σέ φημι
 δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθηται.
 495 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἄρχοι δ' αὖ δύο μόνον· Ἀχαιοὶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.
 Ἕϊς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμνη δολιχηρέμοισιν.
 500 Γυρῆσίν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νῦν ἐν Κῆρρα, καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερφύαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ ῥ' ἀέκχιτι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδόησαντος·
 αὐτίκ' ἔπειτα τραινὰν ἔδων χερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μέινει, τὸ δὲ τρύφος ἐμπесе πόντῳ,
 τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς δὲ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἀλμυρὸν ὕδωρ.]
 Σὺς δὲ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάουσε δὲ πόντια Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὰ γ' ἐμελλε Μαλειῶν ὄρος αἰπὸ
 515 ἵεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν, μεγάλα στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν· θοὶ δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἰγισθοῦς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείμεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 520 ἀψὲ δὲ θεοὶ οὐρον στρέψαν, καὶ οἰκαδ' ἔκοντο·
 ἦτοι δὲ μὲν χάρων ἐπεβήσαστο πατρίδος αἰῆς,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν ῥα καθεῖσεν
 525 Αἰγισθοῦς δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν,
 χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μή εἰ λάθοι παριῶν, μνήσαιοτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἱμὲν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένα λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθοῦς δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον εἰκοσι φῶτας ἀρίστους
 εἰσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἵπποισιν καὶ ὄγεσιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
 Τὸν δ' οὐκ εἰδὼς δλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
 535 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βῆν ἐπὶ φάτῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus sum :

Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a Troja profecti,
 an aliquis periit morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confererit.

Sic dicebam : ille vero me statim respondens allocutus est :
 Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu absque lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.
 Multi enim illorum domiti sunt, multi vero relict; i
 duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 in reditu periere : pugnae vero etiam tu interfuisti.

Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.

Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-instructas.

Gyris eum primum Neptunus admovit,
 petris magnis, et salvum-eduxit e-mari :

et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-
 peccatum :] dixit vel invitis diis se evitaturum magnos flut-
 ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem :

statim deinde, tridente sumto, manibus validis
 percussit Gyræam petram, et abscidit ipsam :

et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit
 mari :] cui Ajax primum insidens valde percussus erat ;
 eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi periit, postquam biberat salsam aquam.]

Tuus vero utcumque effugit mortem frater et evitavit
 in navibus cavis : servavit enim eum veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Mælearum montem arduum
 perventurus, tum vero ipsum abreptum procella
 pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,
 agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes
 prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolunis,
 retro vero dii ventum verterunt, et illi domum venerunt :

sane ille quidem gaudens ingreassus-est patriam terram,
 et osculabatur tangens suam patriam : multæ vero ab ipso
 lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram

Hunc autem e specula conspexit speculator, quem constitue-
 rat.] Ægisthus dolosus eo ducens : promisit autem mercedem,

auri duo talenta : observabat vero hic in annum,
 ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemno-
 strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturos ad ædes pasto-
 ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-
 chinam :] electis per populum viginti viris optimis
 constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-
 rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,
 cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.

Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et truculavit
 convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρεΐδew ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

Ἦς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατακλᾶσθι φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν φαρμάβοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
510 ἦελε' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡλίοιο.

Αὐτὰρ ἔπει κλαίων τε κυλινδόμενος τ' ἐκορέσθην,
ὃς τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρείος υἱέ, πολλὸν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω
κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἀνυσὶν τινα δήμεν· ἀλλὰ τάχιστα
515 πείρα, ὅπως κεν ὃς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶον γε κινήσεται, ἥ κεν Ὀρέστης
κτεῖνεν ὑπορθάμενος· σὺ δέ κεν τάρου ἀντιβολήσῃς.

Ἦς ἔρατ'· αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
αὐτίς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνυμένη περ, ἰάνθη·
520 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶσα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
ὅστις ἔτι ζῶος κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.

[ἥ δὲ θανών· ἐθέλω δέ, καὶ ἀχνυμένης περ, ἀκοῦσαι.]

Ἦς ἔραμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
525 υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
530 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσπασθον ἔστι, Διοτρεπὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·

ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθους·

535 τῇ περ βῆσιςτι βιοτῇ πελεῖ ἀνθρώποισιν·
οὐ νικητὸς, οὐτ' ἄρ χειμῶν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντος ἀήτας

Ἤκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
οὐκ ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἔστι.

540 Ἦς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κουμνίνοντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθέοις ἐτάρουσιν

ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κινεῖται.
Αὐτὰρ ἔπει δ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θαλάσσαν,

δόρπον δ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
545 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βορροδάκτυλος Ἥως,
νῆας μὲν πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα οἶαν,

ἐν δ' ἰστούς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν εἴσῃς·
ἀν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·

550 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου, Διυπετέος ποταμοῖο,

στῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἐκατόμβας.
Αὐτὰρ ἔπει κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,

γεῦ Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἀσθεσσον κλέος εἴη.
555 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· οἶδον δέ μοι οὖρον

ἀθάνατοι, τοί μ' ὤκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπιμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,

ὅρρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται·
καὶ τότε σ' εὐ πέμψω, δῶσω δέ τοι ἀγλὰ καὶ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Aegisthi; sed strati sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi contractum est carum cor;

lebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus eram,
tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atrei fili, longo tempore indesinenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquod invenimus: sed ci-
tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.

Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
interfecit praeveniens: tu vero sepultura occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus
rursus intra pectus, etiamsi mæsto, lactabatur:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[at mortuus: volo autem, etiamsi mæstus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:
filius Laertæ, in Ithaca aedes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.
Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelaë,
in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ
immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:
non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,

sed semper Zephyri argute-spirantes auras
Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis
ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,
con-namque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus æqualibus:

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt;
ordine autem sedentes eorum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Aegypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,
constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sed-laveram deorum iram sempiternorum,
aggressi Agamemnoni tumulum, ut in-extincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum
dii, qui me celeriter earam in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,
donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

590 τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὖζοον· αὐτὰρ ἔπειτα
 δώσω καλὸν ἄλειςον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
 ἀθανάτοισι, ἐμέθεν μεμνημένους ἥματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ μέ πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
 595 Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχόμεν
 ἤμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων —
 αἰνῶς γὰρ μῦθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρπομαι — ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέη· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεις.
 600 Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω·
 ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοι αὐτῶ
 ἐνθάδε λαίψω ἀγαλμα· σὺ γὰρ πεδίῳ ἀνάσσεις
 εὐρέος, ὃ ἐνὶ μὲν λωτὸς πολλὸς, ἐν δὲ κύπριον,
 πυροὶ τε ζεαί τ' ἡδ' εὐρυφύεις κρήναι λευκόν.
 605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὐτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμῶν
 αἰγιόχοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποδόχοιο.
 Οὐ γάρ τις νήσων ἱππῆλατος οὐδ' εὐλείμων,
 αἰθ' ἄλλ' κεκλιάται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 610 χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξε νειός τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἶματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, σὶ γὰρ ἀγορεύεις·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστῆσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρων δ' ὅσος ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω δ' ἀλλοίστοισιν καὶ τιμητέστον ἔστιν.
 615 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνεται·
 ἔργον δ' Ἡφαίστοιο πόρεν δὲ Ἑφαιδῖμος ἦρωος,
 Σιδωνίων βασιλεὺς, ὅθ' ἔδος δόμος ἀμπεκάλυφεν
 κεῖσέ με νοστήσαντα· τείν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεοῖο βασιλῆος.
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
 σῖτον δὲ σὺ ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔπειμπον.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δαίπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
 625 Μνηστήρες δὲ πάροισιν Ὀδυσσεὺς μέγαροιο
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν λέντες,
 ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕδριν ἔχεσκον.
 Ἀντίνοος δὲ καθίστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσχα' ἄριστοι.
 630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἀντίνοον μῦθοισιν ἀνείρόμενος προσέειπεν·
 Ἀντίνοε, ἦ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἥ τε καὶ οὐκί,
 ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
 νῆα μοι οἶχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς,
 635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαδύμεναι, ἔνθα μοι ἵπποι
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 ἀδμήτερες τῶν κέν τιν' ἑλασσάμενος δαμασσαίμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαντο
 ἐς Πύλον οἶχεσθαι Νηλεΐδην, ἀλλὰ πού αὐτοῦ
 640 ἀγρῶν ἢ μῆλῳσι παρέμμεναι, ἥ τε σὺ δώτῃ.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 νημερτές μοι ἐνίσπε, πότε ὅγχετο καὶ τίνες αὐτῶ
 κοῦροι ἔποντ'· Ἰθάκῃς ἐξαίρετοι ἦ εἰσι αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
 dabo pulcrum poculum, ut libes diis
 immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.
 Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
 sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
 vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
 oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
 in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.
 Donum autem, quodcumque mihi dederis, sit quod-recondi-
 possit ;] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
 hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
 lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
 triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratium :
 capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
 scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
 nis-pratis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
 supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
 manumque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus-est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
 atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.
 Donorum autem, quæcumque in mea domo recondita jacent,
 dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
 est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
 opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
 mus heros,] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illuc me in-reditu-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Convivatores autem in ædes ierunt divini regis :
 illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
 num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite intu-
 lerunt.] Sic illi quidem circa cœnam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
 in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
 Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ,
 principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
 His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
 Antinonum verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam non,
 quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
 navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa,
 Elidem in spatiosam ut-trajjiam, ubi mihi equos
 duodecim feminæ, subtus autem muli patientes-operis
 indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : Illi vero in animo obstupecebant ; non enim pu-
 tabant] in Pylum eum abiisse Neleiam, sed alicubi illic
 in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii fi-
 lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
 juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacane electi, an sui ipsius

645 θῆτές τε δμῳές τε; δυνάϊτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ
 ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μελαιναν,
 ἥ ἐκὼν οἱ δῶκα, ἐπεὶ προσπύξατο μῦθος;
 Τὸν δ' υἷς Φρονόιο Νοθήμων ἀντίον ἤυδα·
 αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέζειε καὶ ἄλλος,
 650 ὅπποτ' ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίζῃ; χαλεπὸν κεν ἀνῆνασθαι δόσιν εἶη.
 Κοῦροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
 οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, ἥ ἐθεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα εἴκει.
 655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
 χθιδὸν ὑπῆοιον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δῶματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσασατο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 μνηστῆρες δ' ἀμυδὶς κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέλωων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἷος,
 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπυτεύοντι ἔκτεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἥδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὐτοῖς,
 νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκός· ἑταίρους,
 670 ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχέσσομαι ἡδὲ φυλάξω
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιταλοέσσης·
 ὥς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἰνεχα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολλὸν χρόνον ἦεν ἄπυστος
 μῦθων, οὐς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μεδῶν, δὲ ἐπεύθετο βουλὰς,
 αὐλῆς ἐκτὸς ἐὼν· οἱ δ' ἐνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελόπει·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήυδα Πηνελόπεια·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἦ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσῆος θεῖοιο,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μὴδ' ἄλλοι' ὀμιλήσαντες
 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δεῖνψῆσιαν.
 Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατακείρετε πολλόν,
 κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶιν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἐόντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξάισιον οὔτε τι εἰπὼν
 ἐν δήμῳ; ἦ· ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων,
 ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς δαὶ ἀεικέα ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τῇν δ' αὖτε προσέειπε Μεδῶν, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἰ γὰρ δὴ, βασίλεια, τὸδε πλείστον κακὸν εἶη.

mercenariique servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
an lubens ei dedisti, postquam adortus est (e sermone?)

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est:
ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,
quando vir talis, habens curas in-animo,
petat? difficile negare præbitionem foret.
Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
illi eum secuti sunt; ac ducem ego conscendentem vidi
Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in-omnibus similis erat.
Sed hoc miror: vidi hic Mentorem divinum
heri sub-auroram; tunc autem conscendit navem in-Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.

His vero utrisque percussus erat animus generosus;
proci autem simul consedere, et cessarunt a-certaminibus.
Inter-eos vero Antinous fatus est, Eupitheii filius,
dolens: furore autem multum præcordia circumfusa-nigro
sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes-
erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patrum-
est] Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
perfectum-iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
nave deducta, electisque per populum optimis.

Incipiet et ulterius malum esse: sed ei ipsi
Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
ut eum ipsum venientem insidiis-excipiam, et observem,
in freto Ithacæque Samique asperæ:
ut cum-sua-perniciæ naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur:
statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per-longum tempus fuit inscia
sermonum, quos proci in mente profunde-cogitabant;
præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
extra aulam quum-esset: illi vero intus consilium texebant.
Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ:
hunc autem in limine venientem allocuta-est Penelope;

Præco, cur vero te miserunt proci inclyti?

an ut-dicas ancillis Ulyssis divini,
a-labore ut-cessent, illisque ipsis convivium apparent?
Ne ambientes me neque alio decedentes,
ultimum et postremum nunc hic cœnent!

Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a-patribus
vestris pridem audistis, pueri quum-essetis,
qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
in populo? qui-utique est mos potentium regum,
alium ut-oderit quis mortalium, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit:
sed vester quidem animus et indigna facinora
apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens:
ntinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

Ἄλλα πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο
μνηστῆρες φράζονται, δ' μὴ τελέσειε Κρονίων·
700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν δέξῃ χαλκῷ,
οἵκαδε νισσόμενον· δ' δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούην
ἐς Πύλον ἡγαθήν ἡδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
δὴν δέ μιν ἀμψασίη ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὅσσε
705 δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ὀψέ δέ δῃ μιν ἐπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴζεται; οὐδέ τί μιν χρεὼ
νῆων ὠκυπόρον ἐπιβαινέμεν, αἰὼ' ἄλδος ἵπποι
ἀνδράσι γίγνονται, περὶούσι δέ πουλὺν ἐφ' ὕγρην.
710 Ἡ ἴνα μὴδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λήπεται;
Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μῆδων, πεπνυμένα εἰδούς·
οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐφωρμήθη ἵμεν ἐς Πύλον, ὅρα πύθεται
πατρός ἐοῦ ἡ νόστον, ἥ θνητά πότμον ἐπέσπεν.
715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
Τὴν δ' ἄγος ἀμφεγύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
δίφρῳ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυχμήτου θαλάμοιο,
οἵκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δέ δῶμαι μινύριζον
720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἡδὲ παλαιαί.
Τῆς δ' ἀδινὸν γόωσα μετῴδα Πηνελόπεια·
Κλυτε, φίλαι· πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἀλγέ' ἔδωκεν
ἐκ πασῶν, ὅσαι μοι διοῦ τράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
ἥ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
725 παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν [γος]
[ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπήτῳ ἀνηρέψαντο θύελλαι
ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἄκουσα.
Σχέτλιαί, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
730 ἐκ λεγέων μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
διππότη' ἐκεῖνος ἔβη κοίλῃ ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα,
τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἴλεπεν.
735 Ἀλλὰ τις ὀτρυνῶς Δολίον καλέσειε γέροντα,
δμῶ' ἔμῳ, ὃν μοι ἔδωκε πατήρ ἔτι δεῦρο κιοῦσθ',
καὶ μοι ψῆπον ἔχει πολυδένδρεον ὅρα τάχιστα
Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
εἰ δῇ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφάνας
740 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἱ μεμάσιν
δν καὶ Ὀδυσσεὺς φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατάρτανε νηλεῖ χαλκῷ,
ἡ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπιτελοῖ.
745 Ἥιδε' ἐγὼ τάδε πάντα πόρον δέ οἱ ὅσ' ἐκέλευεν,
σίτον καὶ μέθυ ἡδ' ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
μὴ πρὶν σοι ἔρεειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃς.
750 Ἄλλ' ὕδρηνάμενη, καθάρῃ χροῖ' εἵμαθ' ἐλοῦσα,
εἰς ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν,

Sed multo majusque et gravius aliud
proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
Telemachum cogitant interficere acuto aere,
domum revertentem; ille vero profectus-est ad-querendam
patris famam] in Pylum sacram et in Lacedæmonem divi-
nam.] Sic ait; illi vero ibi soluta-sunt genua et carum cor :
diu autem ipsam inopia-vocis tenuit; atque ei oculi
lacrimis impleti-sunt, clara autem ei detenta-est vox.
Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta-est :
Præco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinquantur?
Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
patris sui aut reditum aut quodnam fatum obierit.
Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque ani-
pius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ-erant :
verum super limine sedebat elaborati thalami,
miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulæ.
Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
Audite, amicæ; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac natæ-sunt :
quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filium dilectum ahriperunt procellæ
inglorium ex audibus, nec de-abeunte audiui.
Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquæque
e lecto me suscitare, bene scientes animo,
quando ille conscendit cavam navem nigram.
Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris;
aut me mortuam in ædibus reliquisset.
Sed aliquis promte Dolium vocet senem,
ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc eunti,
et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime
Laertæ hæc omnia assidens enarret :
si forte aliquod ille in mente consilium texens
progressus inter-cives deploret, qui cupiunt
ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.
Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
puella cara, tu quidem me interfice sævo ære,
vel sine in domo; sermonem vero te non celabo.
Noveram ego ista omnia; præbui autem illi, quæcumque ju-
bebat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abisisses rescivisses;
quo ne flens corpus pulcrum laderes.
Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὐ' ἑ' Ἀθηναίῃ, κούρῃ Διὸς αἰγίοχοιο·
ἡ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σάωσαι.

Μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ οἶω
755 πάγγυ θεοὺς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεσιάδαο
ἐγθέσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσεται, ὅς κεν ἔχῃσιν
δύματα θ' ὑπερεφεία καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.

Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόνον, στέθε δ' ὅσσε γόοιο.

Ἦ δ' ὑδρηνάμενῃ, καθαρὰ χροὶ εἵμαθ' ἑλῶσα,
760 εἰς ὑπερῶν' ἀνέβαινε σὺν ἀμυγίπολοις γυναιξίν·
ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἥρατο δ' Ἀθήνη·

Κλυθὶ μεν, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
εἰποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεύς
ἡ βῶδες ἡ θίος κατὰ πίονα μηρί' ἔκην,

765 τῶν νῦν μοι μνησάει, καὶ μοι φίλον υἷα σάωσον·
μνηστῆρας δ' ἀπάλλαξε κακῶς ὑπερνορέοντας.

Ὡς εἰποῦσ' ὀλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρον σκιοέντα·
ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνορέωντων·

770 Ἦ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστῃ, βασιλείᾳ
ἀρτυεῖ· οὐδέ τι οἶδεν, ὅ οἱ φόνος υἱὶ τέτυκται.

Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε

775 πάντας ὁμῶς, μή πού τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω.

Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
μῦθον, δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἥραρεν ἡμῖν.

Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' εἰέκοσι φῶτας ἀρίστους·

βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.

780 Νῆα μὲν οὖν πάμπρωτον ἄλος βένθοςδε ἔρυσσαν·

ἐν δ' ἰσθὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰσθία νηὶ μελαίνῃ,

ἡρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·

[πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνὰ θ' ἰσθία λευκὰ πέτασσαν·]

τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.

785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὤρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·

ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.

Ἦ δ' ὑπερῶν αὖθι περιφρων Πηνελόπεια

κεῖτ' ἄρ' αἶσιτος, ἀπαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,

δρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,

790 ἡ δ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.

Ὅσσα δὲ μερμηρίζε λέων ἀνδρῶν ἐν δμῖλῳ,

δείσας, ὅπποτε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἀγώσιν·

τόσσα μιν δρμαίνουσιν ἐπῆλυθε νῆδυμος ὕπνος·

εὖδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθην δέ οἱ ἄψα πάντα.

795 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

εἰδούλον ποιήσε, δέμας δ' ἥϊκτο γυναικί,

Ἰρθίμη, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,

τὴν Εὐμηλος ὄπυιε, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.

Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο,

800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρμένην, γοώσαν,

παύσαιε κλαυθμοῖο, γοοῖο τε δακρυόεντος.

Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληίδος ἱμάντα,

στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἐὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμμένην ἦτορ;

805 οὐ μέν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βρεῖα ζῶντες

supplica Minervæ, filia Jovis ægidem-tenentis :

hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.

Neu senem afflige afflictum : non enim existimo

penitus diis beatis sobolem Arceiadæ

invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat domos excelsas, et procul sitos pingues agros.

Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, colubuitque oculos a-fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis, in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ; imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :

Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,

si-unquam tibi ingeniosus in adibus Ulysses

aut bovis aut ovīs pingua femora adolevit :

horum nunc mihi memento, et mihi carum filium conserva ; procos vero averte male superbientes :

Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.

Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina apparat ; neque omnino novit, quod suo cardes filio parata-est.

Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.

Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :

Mirifici, sermones quidem insolentes fugite

omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.

Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus

sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.

Sic locutus, elegit viginti viros optimos :

profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.

Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :

ac malum imposere et vela navi nigra :

aptaruntque remos vertebis in coriaceis ;

[omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]

arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.

Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :

illic autem cœnam sumserunt, expectabantque vespem su-pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelope,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,

cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,

an ille a procis insolentibus domaretur.

Quanta autem cogitat leo virorum in turba,

timens, quum ipsi dolosum circumhunc circumdant :

tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :

dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.

Ibi autem aliud cogitavit dea cæcis-oculis Minerva ;

simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,

Iphthimæ, filia magnanimi Icarii :

quam Eumelus duxerat, in Pheris ardes habitans.

Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,

dum Penelopen lamentantem, fletentem,

compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.

In thalamum vero ingressa-est ad seræ lorum ;

stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :

Dormis, Penelope, caro afflictæ corde ?

nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίειν, οὐδ' ἀχάχῃσθαι· ἐπεὶ ρ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστιν.

Τὴν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
ἥδ' ἄλκιμα κνώσσοις ἐν δνείρεισιν πύλῃσιν·

810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε
πώλ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
καί με κλεῖαι παύσασθαι διζύος ἡδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
815 παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίτης ἐπὶ νῆος, [γος]
νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδώς οὔτ' ἀγοράων.

Τοῦ δὲ ἔγωγε καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἥπερ ἐκείνου·
820 τοῦ δ' ἀμειβομένη καὶ δεῖδια, μήτι πάθῃσιν,
ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δῆμῳ, ἵν' ὀλγεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται,
ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον Ἀμαυρόν·
825 θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δεῖδιθι λίην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἔμ' ἔσπεται, ἥντε καὶ ἄλλοι
ἄνδρες ἤρῃσαντο παρυστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἑλαίρει·
ἢ νῦν με πρόηκε, τειν τάδε μυθήσασθαι.

830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κείνον διζυρόν καταλῆσον,
εἵπου ἔτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡελίοιο,
ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον Ἀμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κείνον γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει δγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀναιμῶλια βάζειν.

Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
ἐς πνοῖας ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν
840 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.

Μνηστήρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρήεσσα,
845 μεσηγυῖς Ἰθάκης τε Σάμου τε παιπαλοέσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφίδυμοι· τῇ τόνγε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεὺς σχεδία.

Ἦός δ' ἐκ λεγέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὠρνοῦθ', ἵν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ θωπὸνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
8 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

flere, neque afflictari : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
ventitabas, quandoquidem valde procul aedes habitas :
et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
nullis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiatur,
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesse (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero conscensa nave navigabant humidas vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-cessum considerabant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησάμεν· μέλε γάρ οἱ εὖν ἐν δόμοισι Νύμφης·

Ζεῦ πάτερ, ἦ δ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
μητίς ἐτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
σκηπτούχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσίμα εἰδώς·
10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσίδα βέζοι.

Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεύς θεοῖο
λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Νύμφης ἐν μεγάροις Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
15 ἴσχει· δ' δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπ' ἡρετμοὶ καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμιάσιν,
οἴκαδε νισσομένον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούην
20 ἐς Πύλον ἡγαθὴν ἢ δ' ἐς Λακεδαίμονα διᾶν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἔμδον, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλλών· [γάρ —

25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως — δύναται
ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκῆται,
μνηστήρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.

Ἦ βρα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἡῦδα·
Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελὸς ἔσσι·

30 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
νόστον Ὀδυσσεύς ταλασίφρωνος, ὥς κε νήηται,
οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσχων
ἡματί κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίθωλον ἱκοίτο,

35 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθιοι γεγάσιν·
οἳ κέν μιν πῆρι κῆρι θεῶν ὥς τιμήσουσιν,
πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φιλῆν ἐς πατρίδα γαῖαν,
χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθλὰς τε δόντας,
πολλ', ὅς ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
40 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἶσαν.

Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδεῖν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἦν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς ἔρατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφρόντης.

Λύτιν' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν ζέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῇν,
ἦ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.

Ἐῖλετο δὲ βρόδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνῶντας ἐγείρει·
τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφρόντης.

60 Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντου·
σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάρῃ δ' ὄρνιθι εὐκώας,
δετε κατὰ δεινὸς κόλπους ἄλως ἀτρυγέτοιο
ἰχθὺς ἀγρώσσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμυ·
τῷ ἱκελὸς πολέεσσιν ὀρχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·

65 ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀνέικοτο τηλόθ' εὐῶσαν,
ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἡπειρόνδε,
ἦεν, ὄφρα μέγα σπέος ἔκετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
ναῖεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν εὐῶσαν.

Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχάρῳ μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀσμὴ

HOMERUS.

recordata; curae-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
sceptra rex, neque animo justa sentiens;
sed semper durus sit, et injusta faciat.
Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-
mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
Telemachus autem tu deduc prudenter (potes enim),
ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
Mercuri : tu enim itidem et in-alii nuntius es :
Nymphæ comis-pulcris dicitio firmum nostrum consilium,
reditum Ulyssis audienti-animo, ut redeat,
nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
sed is in rate multis-compacta-vinculis arumnas patiens
die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt ;
qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
deducuntque in nave earam in patriam terram,
æsq; aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internantius Argicida.
Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
Pieræ autem insistens, ex æthere incidit in-mare :
festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
quæ circum magnos sinus maris infructuosi
pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
Ignis quidem in focus magnus ardebat, procul vero odor

60 ου κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὁδοῖοι,
 δαιομένων· ἥ δ' ἔνδον αἰοδιάουσι· ὅπῃ καλῇ,
 ἰστὸν ἐποικυμένην, χρυσαίῃ κεραϊδ' ὕφαινεν.
 Ὅλῃ δὲ σπέος ἀμφὶ περὶ κείῃ τηλεθώσα,
 κλήθρη τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 65 ἐνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορώναι
 εἰνάλῃαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβόκησα, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρήναι δ' ἐξείης πύσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἀλλυδὶς ἀλλῃ.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ τοῦ ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἐνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατος περ ἐπελῶν
 θηήσατο ἰδὼν καὶ τερφθεὶς φρεσὶν ἦσιν.
 75 Ἐνθα στὰς θεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐὼς θηήσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδὲ μιν ἄντην
 ἡγνόησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, δῖα θεάων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔκδον ἔτεμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθήμενος· ἐνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναγῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέγθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, δῖα θεάων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασσα φαινή, σιγαλόεντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδὰ δ' τι φρονέεις; τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπειτα πρῶτον, ἵνα τοι παρ' ἐξίτια θείω.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλησασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὃ πίνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δειπνήσῃ καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
 καὶ τότε δῆ μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἡνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδὲ τις ἀγχι βροτῶν πόλις, ὅτε θεοῖσιν
 ἱερά τε ῥέουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι·
 105 Φησὶ τοι ἄνδρα παρῆναι διζυρώτατον ἄλλων
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστου περὶ Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῃ δὲ πόλιν πέσαντας ἔβησαν
 οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 ἥ σφιν ἐπ' αἶψα ἀνέμῳ τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνέμῳ τε φέρων καὶ κύμα πελασσεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἡνώγει ἀποπεμπέμεν ὅστι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόσπιν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thyiaque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinae, quibus-quidem marina opera curae-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans haec admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul aedes habitet) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem neutiquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectus est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam comaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem agidem-tenentis
 nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum prae-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnabant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quae ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huc alii quidem omnes perierunt streuii socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab amicis seorsum perire ;

- ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι.
 115 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἐὺν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· βίγησεν δὲ Καλυψώ, δια θεάων,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 οἷτε θεαὶς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμφοδίνην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, ὅτ' Ὀρίων' ἔλετο βοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόφρα οἱ ἀγάσθε θεοὶ βεῖα ζῶντες,
 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελλέεσσιν ἐποιοχόμην κατέπεφνεν.
 125 Ὡς δ' ὅπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἰξάσα, μέγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 νειῶν ἐνι τριπόλιν· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 130 Τὸν μὲν ἔγνων ἐσάδωσα περὶ τρόπος βεβαῶτα
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλασεν ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ ὀλοπῇ πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντας ἀπέφριθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῶς τε φέρον καὶ κύμα πέλασσαν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φιλέοντα καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔφασκον
 ὀφσεῖν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἀλιώσας·
 ἐρρέτω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον πέμψω δέ μιν οὐπὲρ ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι παρά νῆες ἐπ' ἡέρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἣν πατρίδα γαίαν ἱκῆται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 οὕτω νῦν ἀπόπειπε, Διὸς δ' ἐποκίεο μῆνιν,
 μή πως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπὴν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
 150 ἦι', ἐπειδὴ Ζηὺς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
 δακρυόφιν τέρσοντο· κατέβητο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 νόστον ὀδυρομένη, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἱαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐτελούσῃ·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκέεσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἀγχού δ' ἰσταμένην προσεφώνεε δια θεάων·
 160 Κάμμορε, μή μοι ἐπ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλ' ἀπρόφραστον ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζω χαλκῷ
 εὐρείαν σχεδὴν· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὕψου, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύχοι·
 εἰματὰ τ' ἀμφιέσω· πέμψω δὲ τοι οὖρον ὀπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit : exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum,
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :

Improbi estis, dii, invidi prae aliis !

qui quidem deabus invidetis cum viris dormire
 palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.

Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora,
 tamdiu illi invidebatis dii facile viventes,
 donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta
 suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum-lasione pulcras-comas-habens Ceres,
 suo animo obsecuta, commixta-est amore et cubili
 novali in tertio; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.

Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem
 solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.

[Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum vero hinc ventusque ferens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutriebam, ac dicebam
 me facturam immortalem, et senili-expertem per-dies omnes.

Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem agidem-
 tenentis] nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere;
 valeat, si eum ille impellit et ire jubet

pontum per infructuosum : dimittam vero ipsum nusquam
 ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructae, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo,
 quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus-est interaunius Argicida :
 sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,
 ne-forse tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida :

ipsa vero ad Ulyssem magnanimum, veneranda Nympha,
 ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem : neque unquam oculi
 a-lacrimis siccabantur ; consumebarque ei dulcis aetas
 ob-reditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate
 in specubus cavis, nolens apud volentem :
 die vero in petris et litoribus sedens,
 [lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]
 pontum infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans eum allocuta-est nobilissima dearum :

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi aetas
 consumatur ; jam enim te perquam lubens dimittam.
 Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi aere
 latam ratem : ac tabulata fige in ea

alte, ut te ferat super obcurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum
 imponam animo-gratum, quae tibi famem arceant :

vestesque induam ; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὧς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἔχειαι,
 αἰ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 170 οἳ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεά, τόδε μῆδεαι οὐδέ τι πομπήν,
 ἥ με κέλεαι σχεδὴν περὰ νύξιν λαῖτμα θαλάσσης,
 175 δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἴσαι
 ὠκύποροι περὶ ὤσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῶ.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιβείην,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μὴ τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 180 Ὡς φάτο· μειδῆσεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεάων,
 χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥ δὴ ἀλιτρός γ' ἔσσι καὶ οὐκ ἀποφύλιζα εἰδώς·
 οἷόν δ' ἦν τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.
 Ἰστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερβαν,
 185 καὶ τὸ κατεβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
 ὄρκος δεινός τε περὶ μακάρεσσιν θεοῖσιν,
 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσ' ἂν ἐμοὶ περ
 αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖω τόσον ἴκοι.
 190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο διὰ θεάων
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἔγχευ βραῖνε θεοῖο.
 Ἴσον δὲ σπείους γλαφυρὸν θεὸς ἦδὲ καὶ ἀνὴρ·
 195 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἔθνα καθίζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
 Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
 ἔσθαι καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
 Αὐτὴ δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς, ὁ θεοῖο·
 τῇ δὲ περ' ἀμβροσίην δμῶϊ καὶ νέκταρ ἔθικαν.
 200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδῆτύος ἦδὲ ποτῆτος,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψώ, διὰ θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
 Εἴγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσίν, ὅσσα τοι αἶσα
 κήδε' ἀναπλήσας, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 ἀθάνατος τ' εἴης ἱμερόμενός περ ἰδέσθαι
 210 σὴν ἀλοχόν, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.
 Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χερσίων εὐχόμεαι εἶναι,
 οὐ δέμας, οὐδὲ φῆν' ἐπεὶ οὐκ οὐδὲ ἔοικεν
 θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίξεν. [σεύς·
 Τῆν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 215 πότενα θεά, μὴ μοι τόδε χεῖρ' ὅλα καὶ αὐτὸς
 πάντα μάλ', οὐνεκα σείω περίφρων Πηνελόπεια
 εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τ' εἰς ἀντα ἰδέσθαι·
 ἥ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρωις.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 220 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις ῥήσιτι θεῶν ἐνὶ ὀνόπῃ πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
 si modo dii voluerint, qui cælum latum habitant,
 qui me potiores sunt in-cognoscendoque perficiendoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum malum structuram *te* aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manumque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens; qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui. Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne, et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis : non ullum tibi ipsi damnum malum *me* structuram aliud.

Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incessetet. Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi animus in-præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ. Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir : et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt.

Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini; ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt.

Ili vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dearum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus.

Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias, certe hic manens apud me hanc domum custodires, immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes. Nequaquam certe illa inferiorem me-profitcor esse, nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse omnia omnino, quod te prudens Penelope forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu : illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers. Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus, domumque redire, et reditus diem videre.

Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
ἤδη γὰρ μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα
κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθωι.

225 Ὡς ἔφατ'· ἡέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
ἐλθόντες δ' ἄρα τῷγε μυγῶ σπείους γλαφυροῖο,
τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
αὐτὴ δ' ὁ μὲν γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
230 αὐτὴ δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυῖ
καλὴν, χρυσεῖνν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.

Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
235 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῇ
στελεϊὸν περικαλλὲς ἐλαῖνον, εὖ ἐναρηρὸς·
δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὐζοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
νήσου ἐπ' ἐσχατίης, θηὶ δένδρεα μακρὰ περὺκει,
κλήθηρ τ' αἰγείρος τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
240 αὔα πάλαι, περίκλῃα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφροῖς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', θοὶ δένδρεα μακρὰ περὺκει,
ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψώ, διὰ θεῶων.

Αὐτὰρ ὁ τάμετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.
Εἵκοσι δ' ἐκθάλε πάντα, πελέκῃσεν δ' ἄρα χαλκῶ,
245 ἕσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.
Τόρρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψώ, διὰ θεῶων·
τέτρηθεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·
γόμορσι δ' ἄρα τήνγε καὶ ἄρμονήσιν ἄρρεν.
Ὅσσον τίς τ' ἑοῦρος νῆος τωρνώσεται ἀνὴρ

250 φορτίδος εὐρέης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσσον ἔπ' εὐρεῖαν σκεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.

Ἰκρία δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,
ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκνίδεσσι τελεύτα.
Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῇ·
255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνει.
Φράζε δὲ μιν βίπῃσι διαμπερὲς οἰσυνήσιν,
κύματος εἴλαρ ἔμην· πολλὴν δ' ἐπεχέουσα ὕλην.
Τόρρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψώ, διὰ θεῶων,
ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.

260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήνγε κατεῖρυσεν εἰς ἄλα διαν.

Τέτρατον ἤμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψώ,
εἴματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.

265 Ἐν δέ οἱ ἀσχὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤϊα
χωρῶν· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
Γηθόσυνος δ' οὖρῳ πέτασ' ἱστία διὸς Ὀδυσσεύς.

270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήντων,
ἤμενος οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
Πληιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὄψε' ὄνοντα Βοώτην,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ Ἀμαξαν ἐπὶ κλήσιν καλέουσιν,
ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνά δοκεῖει,

275 οἷη δ' ἀμμορός ἐστι λοστρεῶν Ὀκεανόιο.

patiar, in pectore habens sustentem arummarum animum :
jam enim valde multa passus sum, et multa pertuli
fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebrae supervenerunt :
perfecti autem hi in secessu speluncae cavae
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane genita apparuit roseis digitis Aurora,
continuo quidem lenamque tunicamque induit Ulysses :
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulcrum, auream : capitique imposuit calyptram :
et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
aëream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque erat viae
insulae ad extremam-oram, ubi arbores proceræ creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
aridae dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores proceræ creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cadebat ligna ; celeriterque ei perficiebatur opus.
Viginti autem deiecit arbores omnes, dolavitque inde aëre,
lavavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariæ lateæ, bene sciens fabrilis-artis,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
fluctuum propugnaculum ut-esset ; multamque ingessit ma-
teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.

Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam viaticum
in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
quæ ibidem-usque veritur, atque Orionem observat :

sola vero expers est lotionum Oceanii.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἀνωγει Καλυψώ, δια θεάων,
ποντοπορευόμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύουσιν,
ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκίοεντα
280 γαίης Φαιήκων, οἳ τ' ἀγχιστον πέλεν αὐτῶ·
εἶσατο δ', ὡς στε ρινὸν ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθίοπων ἀνίων κρείων Ἐννοσίγῳιν
τῆλ' ὅθεν ἐκ Σολύμων ὁρέων ἴδεν· εἶσατο γάρ οἱ
πόντον ἐπιπλῶων· ὁ δ' ἐρώσατο κηρόθι μᾶλλον,
285 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
ἄμψ' Ὀδυσσῇ, ἐμείο μετ' Αἰθίοπεσσιν ἐόντος·
καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἴσα
ἐκφυγείν μέγα πείραρ οἰζύος, ἥ μιν ἰκάνει·
290 ἄλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἔλάν κακότητος.

Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
χερσὶ τρίαῖναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυεν αἰέλλας
παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσι κάλυψεν
γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὄρωρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
295 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσε Ζέφυρός τε δυσαῆς
καὶ Βορέης αἰθήρηγενέτης, μέγα κύμα κυλίνδων.
Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·

ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήχιστα γένηται.
300 Δαίδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
ἄλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Οἷοισιν νεφέεσσι περιστάφει οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' αἰέλλαι
305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰπὺς δλεθρός.

Τριςμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
Ὡς δὴ ἔγων· ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλείστοι γαλκήρεα δοῦρα
310 Τρώες ἐπέβριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῳναι.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κύμα κατ' ἄκρης,
δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.
315 Ἴγῃ δ' ἀπὸ σχεδὴς αὐτὸς πέσει· πηδάλιον δὲ
ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἱστὸν ἔαζεν
δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.

Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
320 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρμῆς.
Εἴματα γάρ ῥ' ἐδάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
Ὁψέ δὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
πικρὴν, ἥ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
Ἄλλ' οὐδ' ὡς σχεδὴς ἐπελήθητο, τειρόμενός περ,
325 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβει αὐτῆς·
ἐν μέσῃ δὲ καθίζε, τέλος θανάτου ἀλειύνων.
Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κύμα κατὰ ῥοὴν ἐνθα καὶ ἐνθα.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
αἰμ. πεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχοντα·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
ponto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
terræ Phæacum, qua proximum erat illi:
apparēbat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
procul e Solymorum montibus coaspexit; visus est enim ei
in-ponto navigans; ille vero iratus est in-animo magis:
quassansque caput ad suum dixit animum:

Dii boni! profecto jam statuerunt dii aliter
de Ulysse, me apud Æthiopas absente:
et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant:
sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subitum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.

Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.

Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor:
ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum.

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?
Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit:
quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia per-
ficiuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obissem,
die illo, quando mihi plurimi aeratas hastas
Trojani iniecerunt circa Peliden mortuum.
Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
horrendum irruens, et ratem circumrotavit.
Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
horrenda commixtorum ventorum irruens procella.

Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.
Ipsam vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
tuit] cito admodum emergere, magis sub fluctus impetu.

Vestes enim cum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
Sero vero tandem emeruit, et ore evomuit salsuginem
amaram, quæ ei multa a capite desinebat.

Sed ne sic quidem ratem oblitus-est, tametsi afflictus,
sed impetu facto in fluctibus, apprehendit eam:
in medio autem consedit, finem mortis evitans.

Hanc autem forebat magnus fluctus secundum cursum aqua-
rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
per campum, densæ autem inter se cohercent:

330 ὥς τὴν ἄμ πελάγος ἀνεμοὶ φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
ἀλλοτε μὲν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,
ἀλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.

Τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήςεσσα,
335 νῦν δ' ἄλδς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
Ἦ β' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
[αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα, ποτὶ ἀνεδύσατο λίμνης,]
Ἴξε δ' ἐπὶ σχεδῆς πολυδέσμου εἴπε τε μῦθον·

Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
340 ὠδύσας· ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
οὐ μὲν δὴ σε καταφύσει, μάλα περ μενεαίνων.
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν
εἴματα ταῦτ' ἀποδύς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι·
καλλιπ' ἀτὰρ χεῖρεςσι νέων ἐπιμαίεο νόστου

345 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
Τῇ δέ, τόδε κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολίσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειν χεῖρεςσιν ἐφάψαι ἡπείρου,
ἅψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνονα πόντον,
350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.

Ὡς ἀρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμον ἔδωκεν·
αὐτὴ δ' ἅψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῆμα κάλυψεν.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
355 ὁχθήσας δ' ἀρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·

ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑπαίνησιν δόλον αὐτε
ἀθανάτων, ὅτε με σχεδῆς ἀποδῆναι ἀνώγει.

Ἀλλὰ μάλ' οὕτω πείσομαι· ἐπεὶ ἐκὰς ὀφθαλμοῖσιν
γαῖαν ἐγὼν ἰδόμεν, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.

360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἄρηρῃ,
τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχω·
αὐτὰρ ἔπειν δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῆμα τινάξῃ,
νήξομαι· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.

365 Ἐως δ' ταῦτ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ᾧρσε δ' ἐπὶ μέγα κῆμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.

Ὡς δ' ἀνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξει
καρφαλέον, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ·

370 ὥς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαίνει, κελθ' ὥς ἔππον ἐλαύνων·
εἴματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψό.

Αὐτίκα δὲ κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλλ' ἀκάπεσε, χεῖρε πετάσσας,

375 νηχέμεναι μεμαώς· ἰδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·

Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλώω κατὰ πόντον,
εἰσώκεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσσι μιγείης·
ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.

380 Ὡς ἀρα φωνήσας ἱμάσεν καλλιτρίχας ἵππους,
ἔκετο δ' εἰς Αἰγὰς, ὅθι οἱ κλυτὰ δόματ' ἴασιν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ, κόρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδ' ὅτ' ἐκελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,
interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
nunc vero maris in æquoribus deorum sortita erat honorem.
Hæc Ulysses miserata est vagantem, dolores habentem :
[mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
iratus est vehementer, quod tibi mala multa struat ?
nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
Sed omnino sic fac ; videris autem mihi non desipere :
vestes has exue-et ratem ventis ferendam
relinque ; at manibus natans quare reditum
ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
immortalem : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
rursus exuens projice in nigrum pontum,
longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
ipsa vero rursus pontum ingressa est fluctuantem,
mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit.
Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum alius
immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
Sed omnino sic faciam, videturque mihi hoc esse optimum :
quandiu quidem ligna in compagibus cohæserint,
tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius.

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
Ut vero quum ventus vehementer spirans palcarum acervum
dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
lens ;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso ;
statimque vittam sub pectore extendit :
ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
natare paratus ; vidit vero potens rex Neptunus,
quassansque caput ad suum locutus est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.

Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos ;
pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ aedes sunt.

Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 385 ὥρσε δ' ἐπὶ κραϊπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μίγειν
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἐνθα δ' αὖ νύκτας δύο τ' ἤματα κύματι πηγῶ
 πλάζετο· πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἥδ' ἐγαλήνη
 ἔπλετο νηνεμία· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαίαν,
 ὅξυ μάλα προΐδων, μέγαλον ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾶσιος βίोटος παίδεσσι φανήη
 395 πατρός, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηκόμενος, στυγερόν δέ οἱ ἔχραι δαίμων,
 ἀσπᾶσιον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὥς Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν εἴσατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἀλλ' ὅτε τόσον ἀπῆν, ὅσπον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόγθει γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἡπείριοιο
 δεινὸν ἐρευγόμενον· εἰλυτο δὲ πάνθ' ἄλδος ἄχνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νῆων ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἀλλ' ἄκται προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαῖτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἐκβᾶσις οὐπὲρ φαίνειθ' ἄλδος πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι δέξες, ἄμφι δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσῇ δ' ἀναδέδροιμε πέτρῃ·
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπὼς ἔστι πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγεῖν κακότητα·
 415 μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλλῃ λίθαι ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσσεται δρμή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν που ἐφεύρω
 θιόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὲ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἦ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλδος, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτης·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι δδῶδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δέ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτῆν.
 Ἐνθα κ' ἀπὸ ῥινούδ' ὀρύφθη, σὺν δ' ὅστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰως μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλὶρῥόθιον δέ μιν αὖτις
 πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντος.
 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰι λαίγγες ἔχονται·
 ὥς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥινοὶ ἀπέδρυνον· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἐνθα κε δὴ δύστηνος ὑπέρμορον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιπροσύνῃ δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Ileu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa cuncta, circumque fluctus
 fremit impetuosus, lævisque se-attollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litoraque obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad titus.
 Ibi cutem laceratus, simulque ossa contractus-fuisset,
 nisi in mentem *ei hoc* indidisset dea cæsis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruens prehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis.
 set.] Et hunc quidem sic effugit : *reliquit autem fluctus* ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injectit ponto.
 Sicut vero quum polypti, e-cubilli extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic *hujus ad saxa* fortibus a manibus
 cutis-partes directæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi-jam infelix præter-faturni periisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsis-oculis Minerva.

Κύματος ξαναδύς, τάτ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆγε παρέξ, ἐς γαίαν δρώμενος, εἴ που ἐρεύροι
 410 ἡϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἴξε νέων, τῇ δὲ οἱ εἴσατο γῶρος ἀριστος,
 λείος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὗξατο δὴ κατὰ θυμόν·
 415 Κλυθι, ἀναξ, ὅτις ἐσσί· πολὺλλιστον δέ σ' ἱκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖός μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἴκηται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε βόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας.
 150 Ἄλλ' ἑλάειρε, ἀναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὺν βόον, ἔσχε δὲ κύμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προγῶγας· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χειράς τε στιβαράς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 435 Ὡδὲς δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κήχιε πολλή
 ἦν στόμα τε ῥινάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἀπνευστος καὶ ἀναυδος
 κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἴκανε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἑο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα μεθήκεν·
 ἀψ' δ' ἔφερεν μέγα κύμα κατὰ βόον. Αἴψα δ' ἄρ' Ἴνῳ
 δέξατο χερσὶ φίλῃσιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζείδωρον ἀρουραν·
 ὀρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγάλητορα θυμόν·
 465 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἀμυδὶς στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔερση
 ἐξ ὀλιγηπελὶς δαμάσση κεκαφρότα θυμόν·
 αὐρῇ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡῶθι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβάς καὶ δάσκιον ὕλην,
 ὁμνοῖσι ἐν πυκνοῖσι καταδράζω, εἰ με μεθίη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σγεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιζαινομένῳ· δοῖους δ' ἄρ' ὑπῆλυθε θάμνοους,
 εἰς ὁμόθεν περυδῶντας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τούς μὲν ἄρ' οὕτ' ἀνέμων διὰ μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φάεθων ἄκτισιν ἐβάλλεν,
 480 οὐτ' ὁμβρος περάσκει διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔρυν ἐπαμοιβαδῖς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεύς
 δύσσει· ἄρα δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
 εὐρεῖαν· φύλλον γὰρ ἔην γύσις ἥλιον πολλή,
 δασσαν τ' ἡὲ δύο ἡὲ τρεῖς ἀνδρας ἔρυσθαι
 485 ὥρῃ χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γῆθησε πολὺτλας διος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, γύσιν δ' ἐπεγέυατο φύλλον.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ὃ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ πῶθεν ἄλλοθεν αὐτοῖ·
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraque obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:

Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.

Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicunque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentem, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.

Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentem, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.

Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehementer
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deae,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem illam ferebat magnus fluctus per fluentem. Illico
 vero Ino] suscepit eam manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] junco incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:

Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?

Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animum:

aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me dimittat
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.

Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam in-
 venit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.

Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros legeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum ea sæviret.

Ille quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τᾶριστα
δυσπρόνους καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεύς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

- ᾧ δ' μὲν ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνον καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχώρῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηγορόντων,
οἳ σφείας σινέσκοντο, βήφῃ δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἔνθεν ἀναστῆσας ἄγε Νηυσίθοος θεοειδής,
εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφειστών·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηοῦς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἦδη Κηρὶ δαμειὶ Ἀιδόσδε βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότε ἤρχε, θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μητιώσασα.
15 Βῆ δ' ἔμην ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ
κοιμᾶτ', ἀθανάτησι φυλὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Νηυσικάα, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο·
παρ δὲ δὴ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύρα δ' ἐπέκειντο φαειναί.
20 Ἡ δ' ἀνέμου ὅς πνοιή ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
ἣ οἱ ὁμηλικὴ μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Νηυσικάα, τί νύ σ' ὥδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἐστίν, ἵνα γρή καλὰ μὲν αὐτῇ
ἔνυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἳ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἵομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηριν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔψομαι, ὅρα τᾶριστα
ἐντύνεται· ἐπεὶ οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσειαι.
Ἦδη γάρ σε μῶνυνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅτι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπὶ τρυνον πατέρα κλυτὸν ἡῶν πρὸ,
ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἣ κεν ἄγρῃσιν
ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὥδ' αὐτῇ πολὺ καλλίων ἦε πόδεςσιν
40 ἔργεσθαι· πολλὸν γάρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πολλός.
Ἡ μὲν ἄρ' ὅς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλύμπόνδ', ὅτι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὀμβρῶν
δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιτιγλινεται, ἀλλὰ μάλ' αἰθέρῃ
45 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἰγ' ἡ·

sonnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare faceret citissime
a-difficili labore, carās palpebras obtegens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperca,
prope Cyclopas, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumdixit urbi, et edificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ-erant splendide.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendidæ ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor, ut celerrime
hæc instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui vehat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡματα πάντα.

Ἐνθ' ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διετέφραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἡὼς ἦλθεν εὐθρονος, ἥ μιν ἔχειρεν
Ναυσικαάν εὐπεπλον· ἀφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.

50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγεῖλαις τοκεῦσιν,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κυχῆσατο δ' ἔγδον ἔόντας.

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε

ἐρχομένην ξυμβλήτο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας

65 ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Ἡ δὲ μάλ' ἄγχι στήσασα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δή μοι ἐροπλίσσειας ἀπήνην

ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἀγῶμαι

ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι βερρυπώμενα κεῖται;

60 καὶ δέ σε οὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἔόντα

βουλὰς βουλευεῖν καθαρὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.

Πέντε δέ τοι φίλοι ὕβες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν,

οἱ δὲ ὅπουλοντες, τρεῖς δ' ἤθεοι θαλέθοντες·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες

75 ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμνην.

Ὡς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι

πατρὶ φίλῳ· δὲ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.

Ἐρχε·ν ἄτάρ τοι δμῶες ἐροπλίσσουσιν ἀπήνην

70 ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέχλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην

ᾠπλεον, ἡμιόνους θ' ὅπαγον ζευγάν θ' ὅπ' ἀπήνη·

κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν,

75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστῳ ἐπ' ἀπήνη·

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἔδωδὴν

παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' ὄνον ἔχευεν

ἄσχω ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης —

δῶκεν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,

80 εἰως γυγλώσαιο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Ἡ δ' ἔλαβεν μάλιστα καὶ ἥνια σιγαλόεντα,

μάστιξεν δ' ἑλάν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖν·

αἱ δ' ἀμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,

οὐκ οἶη· ἄμα τῇγε καὶ ἀμφιπόλοι κίον ἄλλαι.

85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἔκοντο,

ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολλὸ δ' ὕδωρ

καλὸν ὑπεκπροφέρει, μάλα περ βυπόωντα καθῆραι·

ἐνθ' αἶψ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα,

90 τρώγειν ἄγρωστιν μελιθέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης

εἴματα χερσὶν ἔλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·

στείβον δ' ἐν βόθροισι, θοῦς ἐρίδα προφέρουσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε καθῆράν τε ῥύπα πάντα,

ἐξείης πέτασαν παρὰ θιν' ἄλδος, ἔγχι μάλιστα

95 λαΐγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θαλάσση.

Αἱ δὲ λοισσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,

δεῖπνον ἔπειθ' εἰλοντο παρ' ὄγθησιν ποταμοῖο·

εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσάμεναι αὐγῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμῶαί τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-solio, quæ eam exci-
tabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est
somnia.] Ivit autem per ædes, ut nuntiaret parentibus,

patri caro et matri : deprehenditque eos, intus dum-essent.

Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,

pensa versans marina-purpura-lincta : ipsum autem foras

egredientem convenit ad inclytos reges

in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris currum

excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam

ad flumen, lotura, quæ mihi sordidatæ-jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem

consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,

duo in-matrimonio, tres autem cœlibes florentes :

hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,

ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare

patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Hi quidem foras currum agilem-rotis multum

instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru:

virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras;

et eas quidem deposuit bene-polito in curru;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,

varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino; (puella vero conscendit currum :)

dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illæ vero accepit scuticam et habenas pulcras,

percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulo-

rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et

ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur

aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-

venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaque aqua

pulcra profluebat, etiam admodum sordidata quæ-purget :

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,

ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :

constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,

ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus albluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsa,

100 σφαίρη ταίτ' ἄρ' ἐπαίρον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
 τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 Οἷη δ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' οὐρεος ἰσχυάται,
 ἥ κατὰ Τηθύγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·
 105 τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 πασάων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
 ρεῖα τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὥς ἣγ' ἀμφιπόλοισι μετέρεπε παρθένος ἀδομής.
 110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμέλλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ζεύξας ἡμίονους, πτυζάσά τε εἵματα καλά·
 ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροίτο, ἴδοι τ' εὐνόπιδά κούρην,
 ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιο.
 115 Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεια·
 ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἐμβαλε δίνη·
 αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν. — Ὅ δ' ἔγρετο ὅτιος Ὀδυσσεύς·
 ἐξόχμενος δ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
 120 ἥ δ' οἷγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
 ἡὲ φιλόξεινοι, καὶ σφιν νός ἐστί θεοῦδής;
 ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ,
 Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
 καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσσα ποιήεντα.
 125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδῆέντων;
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδῶμαι.
 Ὡς εἰπὼν, θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
 φύλλων, ὥς ῥύσαιτο περὶ χροῖ μέδεα φωτός.
 130 Βῆ δ' ἵμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἄλλῃ πεποιθὺς,
 ὅστ' εἴσ' ὤμενος καὶ ἀήμενος ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δαίεται· αὐτὰρ ὁ βοῦσι μετέρχεται ἡ οἴεσιν,
 ἡ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἐ γαστήρ,
 μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθειν·
 135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν εὐπλοκάμοισιν ἐμελλεν
 μίξεσθαι, γυμνὸς περ ἑὼν· χρεῖω γὰρ ἴκανεν.
 Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμῃ·
 τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προῦχούσας·
 οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖνον.
 Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ γούνων λίσσοιτο λαδῶν εὐνόπιδά κούρην,
 ἥ αὖτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
 λίσσοιτ', εἰ δειξέιη πόλιν, καὶ εἵματα δοίη.
 145 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
 μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
 Αὐτίκα μελίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 Γουνῶμαι, σε, ἄνασσα· θεός νύ τις ἢ βροτὸς ἔσσι.
 150 Εἰ μὲν τις θεός ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μεγάληοιο,
 εἶδός τε μέγεθός τε φυνήν τ' ἄγχιστα εἴσκω·
 εἰ δέ τίς ἔσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,

pila hæc inde ludebant, capitum-rodemiculis depositis :
 illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.
 Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
 aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
 oblectans-se apris, et velocibus cervis;
 cum-illa autem simul Nymphæ, filię Jovis agidem-tenentis,
 agrestes ludunt; gaudet vero mente Latona;
 omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
 facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
 sic illa inter-ancillas excelebat virgo indomita.
 Sed quum jam esset rursus domum reditura,
 junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
 tunc iterum aliud excoxitavit dea cæsitis-oculis Minerva,
 ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
 quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.
 Pilam deinde jecit in ancillam regina;
 ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
 vorticem :] ille vero alte clamavit. Atque experrectus-est
 divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :
 Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni'
 anne hi injurii sunt et feroces, nec just?
 an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
 ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
 Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
 et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
 An jam alicubi homines sum prope vocales?
 Verum age, ego ipse experiar ac videbo.
 Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
 ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
 cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
 Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
 bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus; in-
 tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
 aut agrestes cervas; jubet vero eum venter,
 pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
 ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
 congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
 Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
 diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
 sola vero Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva
 audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
 Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
 utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ
 an sic ut erat verbis eminus-stans blandis
 eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
 Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
 precari verbis eminus-stantem blandis,
 ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
 Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :
 Supplex-oro te, regina; deane tu aliqua, an mortalis sis.
 Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
 Dianæ te ego, Jovis filię magni,
 formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
 milo :] si aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

- τριςμάκαρες μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 τριςμάκαρες δὲ κασιγνήτοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σείο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσιγνεῦσιν.
 Κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔζοχον ἄλλων,
 ὃς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσροῶντα.
 Δῆλόν δ' ἤ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βοιμῷ
 φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 ἦλλον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 τὴν ὁδόν, ἥ δ' ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι —
 ὥς δ' αὐτως καὶ κείνο ἰδὼν, ἐτέθηπεα θυμῷ
 δὴν· ἐπεὶ οὕτω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 ὧς σε, γύναι, ἀγαλλαι τε τέθηπά τε δειδία τ' αἰνῶς
 γούνων ἀψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χοιρὸς ἐξικοσῶν φύγον ἤματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ χῦμα φέροι, κραιπνὰι τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κέβδαλε δαίμων,
 ὄφρ' ἔτι που καὶ τῆδε πάθω κακόν. Οὐ γὰρ οἶω
 παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρῶτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὕτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἱ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 Ἄστου δέ μοι δεῖξον, ὃς δὲ ῥάκος ἀμφιβάλεσθαι,
 εἰ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοινῆς·
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ δὴ ὁμοφρονέοντε νομήμασιν οἶκον ἔχῃτον
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 185 χέρματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἐκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Ναυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖν· ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει δάκνον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς τῇδε κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σέ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὐν ἐσθῆτος δευήσαιο οὔτε τευ ἄλλου,
 ὢν ἐπέοιγ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντίασαντα.
 Ἄστου δέ τοι δεῖξω, ἔρέω δέ τοι οὖνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἦ βρα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν·
 στήτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἦ μὴ πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτῶς, οὐδὲ γέννηται,
 ὃς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἰκηται,
 δηϊότητα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκόμεν δ' ἀπάνευθε, πολυχλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδὲ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper iactitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicumque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum, nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus[in-ea protectione, quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :]) eodem autem ipso-modo et illud conspicatus,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te, mulier, admirorque, obstupeoque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 læ,] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me coniecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum, regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende, daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrium pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc *quicquam* præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: *tum oriuntur* multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.

Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulnis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis. prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istac dedit, te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.

Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi, ancillæ: quo fugitis, virum conspicatæ?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari *sunt hi* immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

ξεῖνοι τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνων βρώσιν τε πόσιν τε.
 210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἐστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν·
 καδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῇ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευσεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φάρος τε χιτῶνά τε ἔματ' ἔβηχαν·
 215 δώκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἥνωγον δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν.
 Δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισι μετηύδα διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅρρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὁμοῖον ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἑλαῖω
 220 χρίσομαι· ἥ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροὸς ἐστὶν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθών.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χροά νίετο διὸς Ὀδυσσεύς
 225 ἄλμην, ἥ οἱ νῦτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὦμους·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλδος χνόον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσεθ', αἱ οἱ πόρε παρθένος ἀδομής·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 230 μέϊζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσαν· καδ δὲ κάρητος
 οὐλας ἔχε κόμας, βακινθίνω ἀνθεὶ ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 ἰδὼς, ὃν Ἥφαιστος δέδωκεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελελεί·
 235 ὃς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐξέτ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 κάλλει καὶ χάρισι στήθεων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
 Κλυτέ μιν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅρρα τι εἶπον·
 240 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλύμπου ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἔμοι τοιόδε πόσις κεκλημένος εἴη,
 245 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μέμναιε.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνων βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθον·
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῇ ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἥτοι ὁ πίνει καὶ ἥσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 250 ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπῆνης,
 ζευξεν δ' ἡμίονους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτή.
 ὤτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἵμεν, ὅρρα σε πέμψω
 πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησάμεν ὅσοι ἄριστοι.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν· δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅρρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφίπολοισι μεθ' ἡμίονους καὶ ἀμαζαν
 καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὀδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
 tumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
 que,] et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a-venio.

Sic dixit; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ-sunt :
 atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserrat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
 atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :
 dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum ,
 jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluente.
 Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
 salsuginem ab-humeris abluiam, circumque oleo
 ungam-me : jam enim diu a corpore abest unctio.
 Coram vero haud ego lavo; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puella
 At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.
 Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
 vestesque induebat, quas ei præbebat virgo indomita :
 illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
 majoremque aspectu, et crassiorē : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
 Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam; pulcra vero is opera perficit :
 sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.
 Considebat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens: admirabatur autem puella:
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulis, ut aliquid dicam;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Phæacas hic vir pervenit similes-diis.
 Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.
 Utinam mihi talis maritus appellatus esset,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.
 Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit; illæ vero huic diligenter ausculturant et parue-
 runt:] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.
 Atque is bibebat et edebat, audens divinus Ulysses,
 rapaciter; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulis aliud cogitavit;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque incendit ipsa.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est:] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamus, ut te de-
 ducam] patris mei in domum prædentis; ubi te puto
 omnium Phæacum visurum-esse quotquot sunt optimi.
 Sed omnino sic facito; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,
 celeriter ito; ego autem viæ dux-ero.

Λὺτάρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβόλεμον — ἦν πέρι πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόλῃος,
 λεπτὴ δ' εἰς ἰθμῇ· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
 265 εἰρύονται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστω.
 Ἔνθα δὲ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆιον ἀμφίς,
 βυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νῶϊν ὅπλα μελαινῶων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποζύνουσι ἑρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βίος οὐδὲ φαρέτρη,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἑρετμά νῶϊν καὶ νῆες εἶσαι,
 ἥσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ ὥσι θάλασσαν —
 τῶν ἀλαείνω φῆμιν ἀδευκέα, μήτις ὀπίσσω
 μωμεύη — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφιάλοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νῦ τις ᾧδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Νausicaά ἐπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνος· ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νῦ οἱ ἔσσεται αὐτῇ.
 Ἥ τινά που πλαγχθέντα κομίσαστο ἥς ἀπὸ νῆος
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν ἐπεὶ οὐτινες ἐγγυθεν εἰσὶν·
 280 ἥ τίς οἱ εὐζαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανόνθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἤματα πάντα.
 Ἡέλτερον, εἰ x' αὐτῇ περ ἐποιοχόμενη πόσιν εὖρεν
 ἄλλοθεν· ἥ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμαζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοὶ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 285 Ὡς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ x' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
 ἥτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἔοντων
 ἀνδράσι μισσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ᾧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύγῃς παρὰ πατρὸς ἔμοιο.
 Δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἀγῆ καλευθου,
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λαμῶν
 ἐνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖά τ' ἄλωη,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἐνθα καθέζομενος μεῖναι χρόνον, εἰς ἔαεν ἡμεῖς
 ἄστυδες ἔλθωμεν καὶ ἱκώμεθα δώματα πατρὸς.
 Λὺτάρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἥδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο
 νῆπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰκοτά τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἄλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὥκα μάλα μεγάροιο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 305 μητέρ' ἐμὴν· ἥ δ' ἥσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλινόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένην· δωμαὶ δέ οἱ εἶατ' ὀπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ ὕρνος ποτικέχλινται αὐγῇ,
 τῷ ὅγε οἶνοποτάζει ἐφῆμενος ἀθάνατος ὤς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἥμαρ ἴδῃαι
 χαίρειν καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέσῃ ἐνὶ θυμῷ,
 ἔλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱέσθαι
 315 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utraq; parte urbis,
 arcus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvas
 subducta sunt : omnibus enim *navtis ibi* statio est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum est pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum,] vectitiis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acuunt remos.
 Non enim Phaeacibus curae-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves aequales,
 quibus laeti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne quis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille qui Nausicaam sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipse.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-caelo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius fecit, si etiam ipsa quaerens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phaeacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra haec essent.
 Et vero alii succensuerim, quaecunque talia quidem fecerit,
 quae invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiae advenerint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervae, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratium :
 ibi vero patris mei *est* praedium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-aedes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad aedes pervenisse,
 tunc Phaeacum eas in urbem, ac require
 aedes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuae sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 aedes Phaeacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te aedes occuluerint et aula,
 celeriter valde aedes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnae acclinata; ancillae vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc praeterito matris ad genus manus
 extende nostras, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamai valde procal hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-aedificatam, et tuam in patriam terram.]

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μᾶστιγι φεινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὄκα λίπον ποταμοῖο βέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώγων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἡ δὲ μάλ' ἠνιόχενεν, ὅπως ἅμ' ἐποῖατο πεζοὶ
 320 ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε· νόψ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσιν ἡλιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
 ἱρὸν Ἀθηνᾶης, ἱν' ἄρ' ἔξετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἤρᾳτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Κλυθὲ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 ραιομένου, στέ μ' ἔρραϊε κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἐλεεινόν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῇ δ' οὕπω φαίνεται ἑναντίη· αἶδετο γάρ ῥα
 330 πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπίχαφελῶς μενάινειν
 ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεύς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς δ' ἐνθ' ἤρᾳτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 κούρην δὲ προτὶ ἄστρῳ φέρον μένος ἡμιονοῖν.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ οὐ πατὴρ ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισιν· κασίγνητοι δὲ μιν ἀμφί
 5 ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι· οἳ ῥ' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλυον, ἐσθῆτά τε ἔσπερον εἶσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἔδν' ἦε· δαίε δὲ οἱ πῦρ
 γρη῏ς Ἀπειραΐης, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπειρήθεν νέες ἡγαγον ἀμφιέλισσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔζελλον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαιήκεσσιν ἀνάσσε, θεοῦ δ' ὅς δ' ὅτῃος ἄκουεν·
 ἢ τρέφε Νηυσικαῶν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ὡς οἱ πῦρ ἀνέκαϊε, καὶ εἰσω δόρπον ἐκόσμη. [Θήνη
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὤρτο πόλινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἡέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσσῆϊ,
 μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἑραννῆν,
 ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στήθ' δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, δὲ τοῖςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπεῖριος ἐνθάδ' ἱκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὐτίνα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, θεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατὴρ ἀμύμονος ἡγήσθι ναίει.
 30 Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσο μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillæque Ulyssesque; mente (arte) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filiae magni :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinoium.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas ædes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apîra naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoos autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulnis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juveniculæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenuquam hominum aspice, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
 οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ἐς χ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Νηυσὶ θοῇσιν τοῖγε πεποηότας ὠκείησιν
 35 λαΐτμα μέγ' ἐκπερόουσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' Ἐνοσίχθων·
 τῶν νέες ὠκείαι ὥκει πτερὸν ἡὲ νόημα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
 Τὸν δ' ἄρα Φαίηκας ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
 40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστου διὰ σφείας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
 εἶα ὑπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ βρά οἱ ἀχλὺν
 θεοπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἑίσας,
 αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς καὶ ταίερα μακρὰ,
 45 ὑψηλὰ σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκοντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
 περραδέμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφῆς βασιλῆας,
 50 δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔστω κίε μηδὲ τί θυμῷ
 τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πῆσιν ἀμείνων
 ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Δέσποιναν μὲν πρῶτα κυχῆσαι ἐν μεγάροισιν·
 Ἀρήτην δ' ὄνομα ἔστιν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
 55 τῶν αὐτῶν, οἵπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 γαῖον καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
 δπλοτάτη θυγάτηρ μεγάλῃτορος Εὐρυμέδοντος·
 δς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν·
 60 ἄλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
 Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγένετο παῖδα
 Ναυσίθοον μεγάλθυμον, δς ἐν Φαίηξιν ἀνασσεν·
 Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορα τ' Ἀλκινόον τε.
 Τὸν μὲν, ἀκούρον ἔοντα, βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 65 νυμφῶν ἐν μεγάρῳ, μίαν οἷν παῖδα λιπόντα
 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἀκοῖτιν,
 καὶ μιν ἔτισ', ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
 δοῦσαι νῦν γε γυναῖκες ἐπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
 Ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηται τε καὶ ἔστιν
 70 ἐκ τε φίλων παιδῶν ἐκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
 καὶ λαῶν, οἳ μὲν βα θεὸν ὡς εἰςροώνωντες,
 δεῖδεχεται μύθοισιν, ὅτε σταίχησ' ἀνὰ ἄστου.
 Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἐσθλοῦ·
 οἶσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νεῖκεα λύει.
 75 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἑλωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 πόντον ἐπ' ἀτρέγετον· λίπε δὲ Σχέρην ἱεραίνην·
 80 ἔκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγειαν Ἀθήνην,
 δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκνὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἔκλυτά· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
 ὥρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰέσθαι.
 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡὲ σεληνῆς,
 85 δῶμα κάθ' ὑπερεφές μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

HOMERUS.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
 nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.
 Navibus velocibus hi freti celeribus,
 voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
 Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.
 Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
 celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.
 Hunc autem Phæaces nautæ-inclyti non adverterunt
 gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva
 sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
 divinam offuderat, bene et cupiens in animo.
 Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
 ipsorumque heroum fora, et moenia longa,
 sublimia, vallis munita, mirabile visu.
 Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
 inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:
 Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
 monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
 epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animo
 timeas: audax enim vir in omnibus potior
 operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.
 Reginam quidem primo invenies in ædibus:
 Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
 iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinooum regem.
 Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
 genuit, et Periboea, mulierum forma præstantissima,
 minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
 qui olim superbis Gigantibus imperabat:
 verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
 ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
 Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacæas imperabat:
 Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinooumque.
 Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
 arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
 relicta] Arete; hanc vero Alcinoos duxit uxorem,
 et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
 quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.
 Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata
 et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,
 et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
 excipiunt vocibus *favus*ti, dum incedit per urbem.
 Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
 quibus quidem bene velit, *his* viris etiam lites solvit.
 Si tibi illa quidem bene velit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 in domum excelsam, et tuam in patriam terram.
 Sic igitur locuta, ablit cæsiis-oculis Minerva
 pontum super instructuosum; reliquitque Scheriam amabil-
 lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
 nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
 Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
 agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.
 Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
 domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνιοι·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
 ἀργυρεοὶ δὲ σταθμοὶ ἐν χάλκεῳ ἕστασαν οὐδῶ,
 90 ἀργυρεὸν δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῆν δὲ κορώνην.
 Χρύσειοι δ' ἐκάττερθε καὶ ἀργυρεοὶ κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωις ἡμᾶτα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐννήτοι βεδλήτορ, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριώοντο,
 πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπιετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐυδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 αἱ μὲν ἀλειτουργοῦσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἱστὸς ὑφώουσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἤμειναι, οἷά τε φύλλα μακροδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἱδρίες ἀνδρῶν
 νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἔλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 110 ἱστὸν τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφίσι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας δρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
 115 ὄγγυαι καὶ ῥοῖαι καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
 Τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπολύται οὐδ' ἀπολείπει
 γέματος οὐδὲ θέρεως, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῃ πνεύουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγγυα ἐπ' ὄγγην γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σῆκον δ' ἐπὶ σῆκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται·
 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακές εἰσιν,
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἑτεραὶ δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεάτον δρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπιετανὸν γανόωσαι·
 ἐν δὲ δύο κῆρμαι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἄπαντα
 130 σκιδνάται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἔχουσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, θέν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στὰς θηεῖτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἑὸν ἠγήσατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐδήσατο δώματος εἰσω.
 Εὐρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπάεσσιν εὐσκόπῳ Ἀργεϊφόντῃ,
 ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.

Ærei etenim parietes ducti erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem corona ex cyano:] aureæ vero fores firmam domum intus cladebant:
 argentei autem postes in aereo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi pepli
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim epulas habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes faces in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, mobiles qualia folia excelsæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti sunt homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium habere bonum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugum: circa autem exim septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores proceræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque aestate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem uvæ vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, uvæ immaturæ sunt,
 florem emittentes, alias vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulæ limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi domo deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 libantes pocalis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

140 πολλὴν ἡὲρ ἔχον, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη,
 ὅφρ' ἔκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἄμφι δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἄηρ.
 Οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
 145 θαύμαζον δ' δρόωντες· ὃ δ' ἑλλινάρευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τοῦδε τε δαιτυμόνας τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
 ζώμεναι, καὶ παῖσιν ἐπιτρέψειεν ἔκαστος
 150 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὃ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν δρύνετ' πατρίδ' ἰκέσθαι
 ὄσσον· ἐπεὶ δὴ δηὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κοινήσιν,
 παρ' πυρρ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἄκην ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικεν
 160 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἦσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κοινήσιν·
 οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
 εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κλέυσσον
 οἶνον ἐπικυρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραύνωρ
 165 σπείσομεν, ὃς θ' ἰκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἐόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἐπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνον εἶσε φαινοῦ,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ πλησίον ἔζε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶς ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδ' αὖτ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὃ πίνει καὶ ἦσθε πολύτλας Δίος Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραύνωρ
 σπείσομεν, ὃς θ' ἰκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελῖφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπίον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλεῖται.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακέλετε οἶκαδ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλόνας καλέσαντες
 190 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξενίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέξομεν ἱερὰ καλὰ· ἐπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὃ ξείνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαίαν ἱκνῆται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad Aretenque et Alcinoou regem.
 Circumjecit autem Arete genubus manus Ulyssæa.

Et tum demum rursus dissipata est divinitus-offusa nebula.
 Illi vero mti facti sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :

Arete, filia Rhexenoris paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hocce convivas; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in ædibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu procul ab-amicis ærumnas patior.

Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus est senex heros Echeneus
 qui sane Phæacum virorem maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :

qui inter-eos benevolens concionatus est et dixit :
 Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem expectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 cœnam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a'foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat; maxime autem ipse eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta est vis Alcinoi :

Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit; Pontonoe autem dulce vinum miscebat;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.

Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus, illis dein Alcinoos concionatus est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in ædibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μῆδ' ἐτι μεσσηγὺς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιδήμιεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἅσσα οἱ Αἴσα κατακλῶδῆς τε βαρεῖαι
 γεινομένη νήσαντο λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμνηχανώνωνται.
 Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς
 ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνονται τε παρ' ἡμῖν καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μοῦνος ἰὼν ζυμβληται ὁδίτης,
 205 οὔτι καταχρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὥς περ Κύκλωπες τε καὶ ἄγρια φίλα Γιγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐδέμας οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὐστίνας ὑμεῖς ἴστε μάλιστα ὀχέοντας διζῶν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσασαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μάλλον ἐγὼ κακὰ μύθησαίμην,
 ὅσσα γε δὴ ζυμπαντα θεῶν ἴσθητι μόγησα.
 215 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἑάσατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερὴ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἐπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἔο μνησασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἐσθῆμέναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δὲ με πάντων
 ληθάνει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν,
 ὥς κ' ἐμὲ δούστηνον ἑμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμῇν, δμῳὰς τε καὶ ὑπερφῆδες μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεισάν τ' ἐπίον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 230 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
 ἥσθη· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτὸς·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρόν τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ ῥ' αὐτὴ ταῦτε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πάντων ἀλώμενος ἐνθάδ' ἵκεσθαι;
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Ἄργαλέον, βασιλεῖα, διηγεκέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδ', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἔρεω, ὅ μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλᾷς.
 Ὠκυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' αἰεὶται,
 245 ἔνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολώσσσα Καλυψώ,
 ναΐα ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiat,
 antequam ipse suæ terræ appellat : ibi vero deinde
 patietur quæcunque ei Fatum Parcæque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de cælo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas ;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant ; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curæ sit in animo ; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui cælum latum tenent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus ;
 quoscunque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hiæ in doloribus æquipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quæ jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem comare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum præter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in animo ; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere ; et me omnium
 oblivisci facit, quæcunque passus sum, et repleti postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infaustum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum ; conspicatam me vel relinquit vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit : illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus, illi quidem decubitori iverunt domum unusquisque.
 At in ædibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant : famulus autem auferebant vasa convivii :
 inter eos vero Arete candidis ulnis exordiebatur sermones :
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quæ quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus ;
 et ipsum compellens alatis verbis allocuta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis es unde es hominum ? quis tibi hæc vestimenta dedit ?
 an non dicis, per mare errantem te huc venisse ?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 ærumnas : quandoquidem mihi multas dederunt dii cælestes :
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris comis, potens dea : nec quisquam cum ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δούστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
250 Ζεὺς Ὀδυσσεὺς ἐλάσσει μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης
ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἐνθα Καλυψὼ
255 ναίει ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἥ με λαβοῦσα,
ἐνδυκίως ἐφίλει τε καὶ ἐτρέφεν ἥδ' ἐφασκεν
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθεν.
Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
260 δάκρυσι δαΐεσκον, τὰ μοι ἀμβροτα δῶκε Καλυψὼ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ θυγδὸόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἤλθεν,
καὶ τότε δὴ με κλέυσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἣ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
Πέμπει δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
265 οἷον καὶ μέθυ ἡδύ· καὶ ἀμβροτα εἴματα ἔσσειν
οὔδον δὲ πρόσθεν ἀπήμενον τε λαρόν τε.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
δκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιδόντα
γαίης ὑμετέρης· γῆθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
270 δυσμῶρψ' ἥ γὰρ ἐμῆλλον ἔτι ξυνέεσθαι οἰζυῖ
πολλῇ, τὴν μοι ἐπῴρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδεξε κέλευθα,
ὥρηνεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον· οὐδὲ τι κύμα
εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἐγωγε
νηγόμενος τόδε λαΐτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ
ὑμετέρῃ ἐπλάσσει φέρων ἀνέμῳς τε καὶ ὕδωρ.
Ἐνθα καὶ ἐμ' ἐκβαίνοντα βυήσατο κύμ' ἐπὶ χέρσου,
πέτρης πρὸς μεγάλησι βαλὼν καὶ ἀτερπέϊ χώρῳ·
280 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰσάτο χώρος ἄριστος,
λαῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκάπας ἦν ἀνέμοιο.
Ἐκ δ' ἔπεισον θυμῷ γεράων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
ἤλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διυπετέος ποταμοῖο
285 ἐκβάς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
ἤφυσά μιν· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιγμένους ἦτορ,
εὔδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἡμαρ·
δύσετό τ' ἥλιος καὶ με γλυκύς ὕπνος ἀνῆκεν.
290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεγῆς ἐνόησα θυγατρὸς
παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἐην εἰκῦα θεῶσιν.
Τὴν ἰκέτευς· ἥ δ' οὔτι νοήματος ἡμεροπτεν ἐσθλοῦ,
ὥς οὐκ ἂν Διποιο νεώτερον ἀντίασαντα
ἐρξάμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
295 Ἦ μοι σίτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἶθρα οἶνον,
καὶ λούσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν.
Ταῦτά τοι ἀχρύνεός περ ἀληθείην κατέλεξα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
ἔειπ', ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν
300 παῖς ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτῃν ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum ejus duxit deus
solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
Ibi reliqui quidem omnes periere socii :
at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
habitat pulcris-comis, potens dea ; quæ me susceptum
sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
facturam immortalē et senii-expertem per-dies omnes :
sed meum nunquam annum in pectoribus flectebat.
Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
tum demum me jussit hortans redire,
Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
dit,] panem et vinum suave ; et divinas vestes induit :
ventumque misit innocuumque placidumque.
Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
terræ vestræ ; lætatum vero est mihi carum cor,
infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumnis
multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
commovitque mare immensum ; neque ullo-pacto me fluctus
sinebat in rate vehementer ingemiscentem velii.
Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
sed recedens nabam retro, donec veni
ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
lævis petrarum ; et receptus ibi-erat a-vento.
Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
egressus in arbusiis dormivi : circumquaque vero folia
congressi : somnum autem deus immensum in me defudit.
Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem ;
occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
Ancillas vero in litore tuæ vidi filiæ
ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
ut non sperares juniorem obviam-factum
acturum : semper etenim juniores desipiunt.
Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi.
Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆρος, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρη· [σεύς.
 ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἐπεσθαι·
 305 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβελον, δέισας αἰσχυνόμενός τε,
 μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·
 οὐς ἄνθρωποι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 ξεῖν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαψιδίως κεχολώσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλον,
 τοῖος ἔων, οἷός ἐσσι, τὰ τε φρονέων, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἑμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
 315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπὴν ἔς ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅρρ' εὖ εἰδῆς,
 αὐρίων· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεσμημένος ὕπνῳ
 λέξεαι· οἱ δ' ἐλώουσι γαλήνην, ὅρρ' ἂν ἴκηαι
 320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἔστί·
 εἴ περ καὶ μάλα πολλὸν ἐχαστέρω ἔστ'· Εὐβοίης·
 τήν περ τηλοτάτῳ φάσ' ἔμμεναι, ὅ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τίτυον, Γαιήϊον υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἐνὸν ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν
 ἥματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπῆλυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσαι δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἄρισται
 νῆες ἦναι καὶ κούροι ἀναβρίπτειν ἄλα πηδῶν.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἰθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν
 ἄσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτῃ λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβάλειν στορέσαι τ' ἐφ' ὑπερβύε τάπητας
 γλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσαν πυκινὸν λέγος ἐγκονέουσαι,
 ὥτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·
 Ὅρσο κέων, ὦ ξεῖν'· πεποιήται δέ τοι εὐνή.
 Ὡς φάν' τῷ δ' ἄσπαστόν ἐξείατο κοιμηθῆναι.
 Ὡς δ' ἐμὲν ἐνθα καθεύδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λεγέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδοῦπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινά λεγος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne qua et tibi animus irasceretur conspiscato :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut irascar : potiora autem mihi sunt honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiamque meam habere velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.
 Deductionem vero in hoc tempus ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt per tranquillum, donec per-
 veneris] in patriam tuam, et domum, et scubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius abest quam Eubœa :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecerunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro ventientes.
 Cognoscere vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves mææ et juvenes ad torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :

Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinous : cujus quidem per aliam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas ulnas habens ancillas
 cubilla sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulyssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinous vero decubuit in penetrali domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

ODYSSEÆ VIII.

Ὀδυσσεύς σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἀρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὤρτο πολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἠγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 6 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ κάθιστον ἐπὶ ἑστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἡ δ' ἀνὰ ἄστῳ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα·
 10 καὶ βᾶ ἐκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵναί, ὅρα ξείνιοι πύθησθε,
 δς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπλαγχθεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω.
 Καρπαλίμως δ' ἐμπλήντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραϊ
 ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἀρ' Ἀθήνη
 θεοπεσιὴν κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκας ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξεῖνες δδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἡδὲ πρὸς ἡρώων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἐμπέδον εἶναι.
 Ἥμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διὰν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 ἐκδοῖτ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ'· ἔλθοντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέβω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅρα ξείνων ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν
 μηδέ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον αἰδὼν,
 Δημόδοκον· τῷ γάρ βᾶ θεὸς πέρι δῶκεν αἰδοῖαν,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεδεῖν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 σκηπτοῦχοι· κῆρυξ δὲ μετώχετο θεῖον αἰδὼν.
 Κούρω δὲ κρινθέντες δῶω καὶ παντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλλος ἀτρυγέτοιο.

Quando vero mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero praibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope invicem : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans-se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :
 Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat, qui
 recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
 Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati sunt conspicali
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros ;
 et ipsum proceriorem et crassiorē reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulyssem.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoi concionatus est et dixit :
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus ;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicumque meam domum per-
 venerit,] : hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicumque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcrā
 veniat, ut hospitem in ædibus amice-excipiamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit ; ac simul sequebantur
 sceptrigeri : præco autem arcessebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoi, ad litus maris instructuosi.

60 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἄλδς βένθοαδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἰοτὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαινῇ,
 ἡρτύναντο δ' ἔρετμά τροποῖς ἐν δερματίνουσιν,
 πάντα κατὰ μοῖραν ἀνὰ θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν.
 65 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὄρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 βάν ῥ' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλῆντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
 [ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
 60 ὁκτὶ δ' ἀργυρόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
 τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινὴν.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰδῶν,
 τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
 ὀφθαλμῶν μὲν ἄμειρε, δίδου δ' ἡδεῖαν αἰοδὴν.
 65 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κλῖνα μακρὸν ἐρείσας·
 καὶ δ' ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια,
 αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλίσθαι
 κῆρυξ· παρ δ' ἐτίθει κἀνεον καλὴν τε τράπεζαν,
 70 παρ δὲ δέπας οἶνοιο, πιεῖν σθε θυμὸς ἀνώγει.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνεϊαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' αἰδῶν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἔκτανεν·
 75 νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδου Ἀχιλλεύος,
 ὥς ποτε θηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλερῇ
 ἐκπάγλους ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαῖρε νόμῳ, σθε ἄριστοι Ἀχαιῶν θηριόωντο.
 Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, 80' ὑπὲρθε λαῖνων οὐδὸν
 χρῆσόμενος· τότε γάρ βα κυλινδετο πῆματος ἀρχὴ
 Τροαίῃ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγαλοῦ διὰ βουλᾶς. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰδοὺς ἀεῖδε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
 85 κακὰ κεφαλῆς εἰρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 Ἦτοι σθε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰδοῖδς,
 δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν στείλασσε θεοῖσιν.
 90 Αὐτὰρ σθε' αἶψ' ἄρχοιτο, καὶ στῆνύειαν αἰδεῖν
 Φαίηκων οἱ ἄριστοι· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
 αἶψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
 95 ἦμενος ἄγχι· αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
 Αἶψα δὲ Φαίηκεςσι φιληρέτμοισι μετῴδα·
 Κέλευτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ἡδὴ μὲν δαίτδς κεκορήμεθα θυμὸν εἰσης
 φόρμιγγός θ', ἡ δαίτῃ συνήρορς ἔστι θαλερῇ·
 100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
 πάντων· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίστη οἷσι φίλοισιν
 οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγυγνόμεν' ἄλλων
 πῦξ τε παλαιουσύνῃ τε καὶ ἄλυσιν ἡδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
 navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere :
 imposueruntque malum, et vela navi nigrae,
 aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
 omnia rite ; atque vela alba expanderunt.
 Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
 profecti sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
 Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
 [congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]
 Illis vero Alcinoos duodecim oves mactavit,
 octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves :
 quos excoriarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
 quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
 oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
 Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-dis-
 tinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
 et e paxillo suspendit citharam argutam,
 ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendam,
 præco ; juxtaque ponebat canistrum, pulcramque mensam,
 juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
 e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit :
 contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achilles,
 ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
 gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
 Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
 Pytho in divina, quando supergressus-est lapideum limen
 oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
 Trojanisq[ue] et Danaïs, Jovis magni propter consilia.

Hæc igitur cantor cantabat inclutus : at Ulysses
 purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
 super caput traxit, obtexitque pulcram faciem :
 verecundabatur enim Phæacas, sub superciliis lacrimas stil-
 lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
 lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
 et poculo duplici sumto, libabat diis.
 Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut can-
 ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
 minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, senebat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
 Alcinoos vero ipsum solus animadvertit et observavit.
 sedens prope ipsum ; graviter autem suspirantem audivit.
 Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebatur :

Audite, Phæacum duces atque principes :
 jam quidem convivio saturavimus animum æquo
 citharaque, quæ convivio comes est lauto :
 nunc vero exeamus, et certamina experiamur
 omnia ; ut hospes narret suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 pugillatuque, luctaque, et saltu, atque cursu.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.

106 Κἀδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ κράμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
κῆρυξ· ἤρχε δὲ τῷ αὐτῇ ὁδόν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι
Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανόντες.
Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορῇν, ἅμα δ' ἔσπετο πολὺς θμῖλος,
110 μῦριοι· ἂν δ' ἴσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ.
Ὀρτο μὲν Ἀκρόνεός τε καὶ Ὀκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεὺς,
Ποντεὺς τε Πρωρεύς τε, Θῶων, Ἀναβησίνεός τε,
Ἀμφιάλος δ', υἱὸς Πολυνέου Τεκτονίδαο·
115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολογιῶ ἴσος Ἀρῆ,
Ναυβολίδης θ', ὃς ἀρίστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
Λαοδάμας θ' Ἀλῖός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
120 οἱ δὴ τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν.

Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἀρίστος ἦν Κλυτόνηος ἀμύμων·
τῶν γ' ἐν νειφί οὐρον πέλει ἡμιονοῖν,
125 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἴκεθ', οἱ δ' ἔλιποντο.
Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πεπρήσαντο·
τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκάλυπτο πάντας ἀρίστους.
Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
δίσχω δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
130 πῶς δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέφρθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·

Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξείνον ἐρώμεθα, εἰ τὶν ἀέθλων
οἶδέ τε καὶ δεδάσκα· φυτὴν γέ μιν οὐ κακὸς ἐστίν,
135 μηροὺς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεῖν
αἰχμένα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥβης
δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβηται πολέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἐγωγε τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
ἄνδρα τε συγχεῖναι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἴπεις.
Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἴων καὶ πέφραδε μῦθον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἴων καὶ Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·
145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
εἰ τινὰ που δεδάσκα· ἴοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾗσιν,
ἢ δ' τι ποσσὶν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἐῴσιν.

Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκάδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·
150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι θηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἥδη
νῆϋς τε κατεῖρυσται, καὶ ἑπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς·
κῆδεά μοι καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἀέθλοι,
155 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα·
νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
ἤμαι, λισσόμενος βασιλῆᾷ τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, praeivit; illi vero una secuti sunt.

Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex aedibus
præco; præibat autem ei eandem viam, quam et alii
Phæacum optimales *iverant*, certamina admiraturi.

Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
Surrexit quidem Acroneosque, et Ocyalus, et Elatreus,
Nautæque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretmeus,
Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,

Amphialusque, filius Polynei Tectonidæ:
surrexit etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
omnium Phæacum, post egregium Laodamantem:
surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.

Hi vero primum quidem periculum-fecerunt pedibus.

Eis autem a carceribus extensus-erat cursus; ac simul omnes
celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.

Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
tantum præcurrens ad-cives venit; illi vero relictī-sunt.

Alīi autem luctæ molestæ periculum-fecerunt:

in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.

Salto autem Amphialus omnium eminentissimus erat:

disco rursus omnium præstantissimus erat Elatreus:

pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.

Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:

Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenilli
caret; at malis confractus-est multis.

Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.

Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:

Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.

Ipsē nunc cum provoca profectus, et admone sermone.

Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,

stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:

Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.

Non enim major gloria hominis, quod fuerit,
quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.

Verum age, fac-periculum; pelle autem moestitiam ab animo:
tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
navisque deducta-est, et parati sunt socii.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:

Laodama, quid me hæc jubetis, lacescentes?

dolores mihi etiam magis in animo sunt quam certamina;

qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;

nunc vero in vestro consensu reditus indigens

sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
 οὐ γάρ σ' οὐδὲ, ξεῖνε, δαήμονι φῶτί τίσχω
 100 ἄθλων, οἳά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυκλῆϊδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶων, ὅτε πρηκτῆρες ἔασιν,
 φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων
 κερδῶων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
 105 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ξεῖν, οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. [σεύς·
 Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν οὔτε φυλὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀχιονότερος πέλει ἀνὴρ,
 170 ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεισε στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὃ δ' ἀσφαλῆς ἀγορεύει
 αἰδοῖ μιλίχῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ θεὸν ὡς εἰςρόωσιν.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλγίκιος ἀθανάτοισιν·
 175 ἅλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστεφεται ἔπεισιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀρπυρετής, οὐδέ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφώλιός ἐστι.
 Ὠρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
 180 ὥς σύγε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὁῶ
 ἔμμεναι, ὅρρ' ἦβη τε πεποῖθα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἀλγεσιν· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 ἀνδρῶν τε πολλέμεους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων.
 Ἄλλα καὶ ὡς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομ' ἀέθλων·
 185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν.
 Ἦ βα καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐξας λάβε δίσκον
 μεΐζονα καὶ πάχτεον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
 ἢ ὅν φ' Φαίηκες ἐδίσκουν ἀλλήλοισιν.
 Τὸν βα περιστρέψας ἦκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
 190 βρόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτειξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσέκλυτοι ἄνδρες,
 λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς· ὃ δ' ὑπέρπετα σήματα πάντα,
 ῥίμπα θῶν ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 195 Καὶ κ' ἀλαῶς τοι, ξεῖνε, διακρίνει τὸ σῆμα
 ἀμφοτέρων· ἐπεὶ οὔτι μαιμειγμένον ἐστὶν ὁμίῳ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον
 οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔσται οὐδ' ὑπερήσει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων ὄνυχ' ἑταῖρον ἐνὴρα λεῦσσε· ἐν ἀγῶνι.
 Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεας Φαίηκεσσιν·
 Τοῦτον νῦν ἀφίεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστατον ἄλλον
 ἦσειν ἢ τοσσούτον ὀλομαι· ἢ ἔτι μᾶλλον.
 Τῶν δ' ἄλλων ὄτινα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
 205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
 ἢ πῦξ ἢ ἐπὶ πάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
 πάντων Φαίηκων πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 ἀφρων δὴ κείνός γε καὶ οὔτιδανός πελει ἀνὴρ,
 210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρειται ἀέθλων,
 δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολουεῖ.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
 non enim te, hospes, perito viro assimilo
 certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
 sed illi, qui navem multis-transstris-instructam frequentans,
 princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
 onerisque memor, et inspector sit mercium,
 lucrique raptō-acquisiti ; neque athleteæ similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
 Ita non omnibus dii amabilia munera donant
 hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
 Alius etenim specie deterior est vir,
 at deus formam verbis (*eloquentia*) ornat : alii vero in ipsum
 oblectati spectant : hic autem secure loquitur
 modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
 incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
 Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
 verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
 ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.

Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
 locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
 ut tute fabularis, verum inter primos puto

fuisse me, donec juvenia fretus-fui, manibusque meis.
 Nunc vero teneor sermone et doloribus : multa enim passus-
 sum,] virorumque bella, sævoaque fluctus penetrans.
 Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
 num ;] mordax enim sermo tuus ; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,
 quam quali Phæaces ludebant inter-æe.

Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
 insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
 lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (*jactuum
 ceterorum*),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
 viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta est :

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
 palando ; quandoquidem neutiquam mixtum-est multitudini,
 sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
 mine :] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
 gaudens quod socium benignum videret in circo.

Et tunc levius allocutus-est Phæacæ :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denno alium
 me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.

E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet ;
 huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
 aut pugilatū, aut lucta, aut etiam curesu, nihil recuso,
 ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.

Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
 verit ?] insipiens vero ille et nullius-pretii est vir,
 quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
 populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

- Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἄντην.
 Πάντα γάρ οὐ κακός εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσοι ἀέθλοι.
 215 Εἰ μὲν τόξον οἶδα ἐύθρον ἀμπαφάσθαι·
 πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι, διστεύσας ἐν βυλῶ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.
 Οἷός δ' ἡ με Φιλοκτήτης ἀπεκάνυτο τόξῳ,
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξάζοιμεθ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
 ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβλήσω
 οὐδ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλίῃ,
 225 ὅς ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 τῷ ῥα καὶ αἵψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἶστω.
 230 Οἷοισιν δαῖδουκα ποσὶν μή τις με παρέλθῃ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικαλῶς ἐδαμάσθη
 χύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λάλυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἔειν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἥ τοι ὀππδεῖ,
 χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
 νείκεσεν ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὕτως ὄνοιτο,
 240 ὅστις ἐπίστατο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάλλειν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ἔννιαι ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλω
 εἵπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινύῃ παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, ὅλα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαιπετὰς ἔξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαιστοί,
 ἀλλὰ ποσὶ κρατινῶς ὀέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε,
 εἰματά τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 250 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσοι ἄριστοι,
 παῖσατε ὥς κ' ὁ ξείνος ἐνίσπῃ οἷσι φλοῖσιν,
 οἴκαδε νοσθήσας, ὅσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ ἀοιδῇ.
 Δημόδοκῳ δὲ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἶσάτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικελός· ὥρτο δὲ κῆρυξ,
 ὁσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυνμῆται δὲ χρυτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμιοι, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·
 260 λείψανον δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημόδοκῳ· δ' δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 περὶβῆσαι ἴσαντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum-facere palam.
 In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tractare :]
 primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum : etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.
 Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me aio longe præstantiorem esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.
 Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto (Echaliensi ;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcuum-peritia :
 ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad senectutem]
 pervenit in ædibus ; iratus enim eum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.
 Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.
 Solis timeo pedibus, ne quis me superet
 Phæacum : nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis ; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus ; ideo mihi cara membra soluta-sunt.

Sic dixit ; illi vero omnes obmutuerunt silentio :
 Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est :
 Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concionaris,]
 sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit ; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicumque norit sua mente idonea loqui :
 verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in ædibus
 epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
 nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis
 Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.
 Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
 sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus :
 semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, chori-
 que,] vestesque mutatoriæ, lavacraque calida, et cubilia.
 Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 ludite ; ut hospes dicat suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.
 Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.

Sic dixit Alcinous deo-similis : surrexit autem præco,
 allaturus citharam cavam et domo regis.
 Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula :
 complanarunt autem aream, pulcrumque dilatarunt circum.
 Præco vero prope venit, ferens citharam argutam
 Demodoco ; is autem deinde ivit in medium : circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis :
 quatiiebant vero circum divinum pedibus : at Ulysses
 micationes admirabatur pedum, stupecebatque animo.

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν,
 ἀμφ' Ἄρεος φιλότῆτος εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὥς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 270 Ἄφροισιόιο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἀγγεῖλος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγάζομένους φιλότῃτι.
 Ἥφαιστος δ' ὥς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ β' ἵμεν ἐς χαλκιδῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομῶν·
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκροθέτη μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμοὺς
 275 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ἔφρ' ἐμπεδὸν αὖθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε δολον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ β' ἵμεν ἐς θαλάμῳ, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖς δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἧτ' ἀράχνια λεπτὰ, τάχ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· περὶ γὰρ δολόντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δολον περὶ δέμνια χεῦεν,
 εἶσατ' ἵμεν ἐς Ἀῆμονον, εὐκτιμένον πολυέθρον,
 ἧ οἱ γαῖαν πολλὴ φιλάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλαοσκοπιῇν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὥς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 ἰσχανῶν φιλότῆτος εὐστεφάνου Κυθερείης.
 Ἥ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὃ δ' εἶσω δώματος ἦει
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέοιμεν εὐνῇθέντε.
 Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ᾗδη
 οἴχεται ἐς Ἀῆμον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπασθὸν ἔεισατο κοιμηθῆναι.
 Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδέ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὅτ' οὐκέτι φυκτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυΐης,
 αὔτις ὑποστρέψας, πρὶν Ἀῆμονο γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπιῇν ἔχεν εἰπέ τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένους ἦτορ·]
 Ἔσθη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δὲ μιν ἀγριος ἦρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγωνε τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὥς ἐμὲ χωλὸν ἑόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' ἀίδηλον Ἄρηα·
 310 οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
 ἡπεδανὸς γενόμεν· ἀτὰρ οὐτὶ μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοχῆς δῶμα τῷ μὴ γείνασθαι ὀφελλον.
 Ἄλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῶγε καθεύδεται ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρώων ἀνάχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφας ἔτ' ἑόλπα, μίνυνθά γε, κείμεν οὐτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐβελήσεται ἀμφω
 εὐδεν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰκόμα μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλισα κυνώπιδος εἶνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre canere,] de Martis amore pulcraque corona cinctæ Veneris, ut primum coierint in Vulcani ædibus
 clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, mala animo intimo-moliens : imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant : circumfudit autem *lecti* fulcris vincula circulo undique : multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam aranæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-aedificatum oppidum, quæ illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec cæcam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcra-corona-redimitæ Veneris.
 Hæc vero recens a patre præpotente Saturnio veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit, inque manu ei hæsit, verbumque dixit, et elocutus est :
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnam, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant ; sed vincula fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.]
 Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum sæva cepit : horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis :
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis : ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem : eo-quod ille quidem pulcraque et sanis-pedibus, at ego imbecillis sum : ac neutiquam mihi in-causa alius est, quam parentes duo ; qui me non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes : cito non volent ambo dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi prorsus omnia pater retribuat sponsalia, quæcunque ei præbui impudentis gratia puellæ :

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
ἦλθε Ποσειδάων γαῖήχορος· ἦλθ' ἐριούνης
Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων.
Θηλύτერαι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἰκοὶ ἐκάστη.

325 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἁών·
ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνὼρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
τέχνας εἰσρόρῳσι πολύφρονος Ἥφαιστοιο.
ᾧδε δὲ τις εἶπεσκαν ἰδὼν ἐς πηλείον ἄλλον·

Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βραδὺς ὠκύν·
330 ὥς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἑὼν βραδὺς εἶλεν Ἀρηα,
ὠκυτάτον περ ἰόντα θεῶν, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
χωλὸς ἰὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχὰ γὰρ ὀρέλλει.

ᾧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ', Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑῶν,
ἦ βά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
εὐδαῖν ἐν λείκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης·
αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ' ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων.
340 Δεσμοὶ μὲν τρις τόσσοι ἀπείρωνες ἀμφὶ ἔχουσιν,
ὕμεις δ' εἰσρόρῳτε θεοὶ πᾶσαι τε θείαναι·
αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμῃ παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

ᾧς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλωας ὥρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωας ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
345 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἀρηα·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαι, ὥς σὺ καλεῖσαι,
τίσιν αἵματι πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
350 μὴ με, Ποσειδάων γαῖήχοι, ταῦτα καλεῖν·
δειλαὶ τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαῖ ἐγγυάσθαι.
Πῶς ἂν ἐγὼ σε δόοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
εἰ κεν Ἀρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσχύθων·
355 Ἥφαιστ', εἰπερ γὰρ κεν Ἀρης χρεῖος ὑπαλύξας
οἴχεται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τὸν ἔπος ἀνήσασθαι.

ᾧς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
360 Τῷ δ' ἔπει ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἰόντος,
αὐτίκ' ἀναίξαντε, δὲ μὲν Θρήκηδὲ βεβήκει,
ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἔκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,
ἐς Πάφον· ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·
ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ
365 ἀμβρότω, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἰόντας·
ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεύς
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἀεῖδε περικλυτὸς αὐτὰρ Ὀδυσ-
τέρπει· ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι
Φαίηκες δολιχὴρταιμοὶ, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
μουναῖ ἐρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὕτως ἔριζεν.
Οἱ δ' ἔπει οὖν σφίρειαν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
πορφυρέην, τήν σφιν Πάλυβος ποίησε δαΐφρων·

quoniam illi pulchra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad ære-fundatam domum :
venit Neptunus terræ-concussor : venit utilium-auctor
Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Femine vero deæ manebant præ-pudore domi singulæ.
Stabant autem in vestibulo dii, datores honorum;
immensusque inde exortus-est risus diis beatis,
artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium :

Non bene-succedunt mala opera : assequitur vero tardus co-
lerem :] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem,
velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent.
claudus ipse, artificio : eo et adulteri-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :
Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum,
nunquid in vinculis vellet fortibus compressus
dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida :
utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent;
vos autem inspiceretis dii, omnesque deæ :
at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos.
Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque
Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem :
et ipsum allocutus verba alata dicebat :

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes,
repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus :
ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube :
debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-sponden-
dum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,
si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concus-
sor :] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus
abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:
non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,
statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;
hæc autem in-Cyprum pervenit; risum-amans Venus,
in Paphum; ibi vero ei lucus est ara-que odorata;
ibique ipsam Gratia lavarunt, et unxerunt oleo
immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis;
ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alli
Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit
solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant,
purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens :

τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα,
 375 ἰδνωθεὶς ὅπισω· ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς,
 ῥηϊδίως μεθελεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σφαῖρην ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 ὠρχέισθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 ταρφέ' ἀμειβομένω· κούροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος δρώρει.
 Δὲ τότε ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπειλησας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰς ὁρώωντα.
 385 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 αἴψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῆυδα·
 Κέλαιτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὃ ξείνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὥς ἐπιεικές.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τριςκαίδεκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φῆρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμῆντος·
 αἴψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅρρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον τῇ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δέ εἰ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δώρῳ· ἐπεὶ οὐτὶ ἔπος κατὰ μοῖραν εἴπεν.
 Ὡς εἶπαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόσαν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρεσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δῶσω οἱ τόδ' ἄορ παγγάλλεον, ὃ ἐπὶ κώπη
 ἀργυρεῇ, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσῆυδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται
 δεινόν, ἄραρ τὸ φέροισιν ἀναρπάξασαι ἀελλι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογόντ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπεὶ δὴ δῆλόν φθινω ἀποπήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σύ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν,
 μηδὲ τί τοι ξίφεός γε ποθὶ μετόπισθε γένοιτο
 415 τοῦτου, δὲ δὴ μοι δῶικας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ βα καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν·
 καὶ τάγ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξιόμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔβσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ κάθισαν ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ βα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δαῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ ὡς φῆρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὅρα λοεσσάμενός τε ἰδῶν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *facienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinooum allocutus-est divinus Ulysses:

Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatore esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet insipientem.

Sic dixit; letata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacac remigii-studiosos allocutus-est:

Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.

Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.

Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:

statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad cenam veniat gaudens in animo.

Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.

Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.

Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:

Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ensem totum-areum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.

Sic fatus, in manibus posuit ensem argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procellæ.
 Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumnas pateris.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.

Dixit et circa humeros sibi-posuit ensem argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:
 et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:

suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.

Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis solii.

Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:

Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ sit optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.

Et ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δόρα, τά οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,
 δαίτι τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων.
 430 Καὶ οἱ ἐγὼ τὸδ' ἄλυσον ἐμὸν περικαλλές ὀπάσσω,
 χρύσειον, ὅφρ' ἐμῆθεν μνημνημένους ἡμάτα πάντα
 σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν,
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
 435 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέω·
 ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαίον ἐλούσαι.
 Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
 ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
 440 ἐσθῆτα χρυσὸν τε, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
 ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος ὅηκεν καλὸν τε χιτῶνα
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθον,
 μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε· ἂν αὐτε
 445 εὐδῇθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηϊ μελαίνῃ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 αὐτίκ' ἐπῆρτε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθεν
 ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδασε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
 Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,
 450 ἔς β' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
 θερμὰ λούετ', ἐπεὶ οὐτὶ κομιζόμενός γε θάμιζεν,
 ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυπτοῦς ἠΰκομοιο·
 τόφρα δὲ οἱ κοιμῆθ' ἔπειθ' ὥς ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν ὁμῶα λούσαν καὶ χρίσαν ἑλάτω,
 455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
 ἔκ β' ἀσάμινθου βὰς ἄνδρας μέτα οἰνοποτῆρας
 ἦε· Ναυσικάα δὲ θεῶν ἀποκάλλος ἔχουσα
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
 θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν δρῶσα
 460 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτη ζωάγρ' ὀφέλλεις.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ναυσικάα, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς.
 465 οὔτως νῦν Ζεὺς θέλῃ, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 οἴκαδ' ἐ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·
 τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῶν ὥς εὐχετοῦμαι
 αἰεὶ ἡμάτα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβιάσας, κούρη.
 Ἦ ῥα καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 470 Οἱ δ' ἡδημοίρας τ' ἔνεμον κερόωντό τε οἶνον.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδὸν
 Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
 μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
 Διὸ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 475 νότου ἀποπροταμῶν — ἐπὶ δὲ πλείον ἐλέλειπτο —
 ἀργυρόδοντος ὕδς, θαλερὸν δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·
 Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὅφρα φάγησιν,
 Δημόδοκον, καὶ μιν προσπιτύσσομαι, ἀχνυμένον περ.
 Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοίδολοι
 480 τιμῆς ἐμποροὶ εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
 οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλην δὲ φύλον ἀοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
 convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.
 Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
 aureum, ut mei memor diebus omnibus
 libet in domo Jovique, aliisque diis.
 Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
 in igne ut-ponerent tripodem magnum quam celerrime.
 Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti :
 et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.
 Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
 Interea vero Arete hospiti perpulcram arcam
 efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
 vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant :
 inque ea pallium posuit, pulcrumque tunicam ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
 ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
 dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.
 Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
 statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
 varium, quod olim cum docuit mente veneranda Circe.
 Illico autem ipsum mulier-œconomia lavari jussit,
 in balneum ingressus; ille vero libenter vidit animo
 calida lavacra; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter,
 ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis :
 tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
 Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
 circaque ipsum lænam pulcrum jecerant ac tunicam,
 e balneo egressus viros ad vini-potiores
 ibat : Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,
 stetit juxta postes tecti firmiter fabricati :
 admirabatur autem Ulysem in oculis aspiens,
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
 memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservare-pretium
 debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-
 ses :] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,
 sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,
 domumque ut-veniam, et reditus diem videam :
 ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
 semper diebus omnibus : tu enim me servasti, puella.
 Dixit, et in sollo consedit juxta Alcinoium regem.
 Hi vero jam porciones distribuebant, miscebantque vinum.
 Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
 Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum
 in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.
 Tunc par præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,
 a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)
 albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo :
 Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedas,
 Demodoco; et ipsum complectar, mæstus licet.
 Apud-omnes enim homines terrestres cantores
 honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipso
 cantus Musa docuit; amavit autem eæ genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἥρωι Δημόδοκῳ· δ' δ' ἐδέξατο, χαῖρες δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ἐνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 485 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔθοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδασκε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Αἶψα γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεΐεις,
 490 ὅσσ' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὥστε που ἡ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλον ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ μετὰ βῆθι καὶ ἵππου κόσμον αἰεῖσον
 δουρατέου, τὸν Ἑπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶψα δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 οἷς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδῇν.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρρετο, φαίνε δ' ἀοιδῇν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν εὔσσελμων ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρώες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς δ' ἐμὲν ἐστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πολλὰ ἀγόρευον,
 ἥμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἥ δ' ἐπ' αὐτῷ κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετρῶων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης,
 ἢ εἰσὶν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτῆριον εἶναι·
 510 τῆπερ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμυφαλὺς ἦ
 δουράτῃσιν μέγαν ἵππον, ὃν εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 ἦεν δ' ἐπ' αὐτῷ διέπραθον ὕψος Ἀχαιῶν,
 515 ἵπποθ' ἐν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλη αἶεσι πόλιν κεραιζέμεν αἰπὴν·
 αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα προτὶ δώματα Διῖφροβοιο
 βήμεναι ἤϊτ' Ἀρηά σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικῆσαι καὶ ἵππειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην. [σεῦς
 Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἶεσι κεραικλῆτος· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 τέχετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμυπεσεῦσα,
 ὅς τε εἴης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσησιν,
 525 ὅστωι καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἤμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐξιδούσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυέει· οἱ δέ τ' ὕπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάρφρονον ἠδὲ καὶ ὤμους,
 εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἴζυν·
 530 τῆς δ' ἑλεεινότητι χεῖρ' ἐφινύθουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἑλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείδων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἔπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκούσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μεττήυδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:
 Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab-alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 cantu] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.
 Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii quidem bene-tabu-
 latis in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclytum circa Ulyssem
 sedebant in Trojanorum cætu, tecti equo:
 ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo ære,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;
 qua utique sententia etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulyssem ad ædes Deiphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvoluta,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros civium,
 servitum inducunt, laboremque sustinendum et ærurnnam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimas stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinoos autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem audit:
 statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat:

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἦδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεςσι χαρίζομενος τάδ' αἰεῖται.
 Ἐξ οὗ δορπιόμεν τε καὶ ὠρορε θεῖος αἰοδός,
 640 ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσας· διζυροῖο γόοιο
 δ' ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιδέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 645 πομπῇ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἄντι κασιγνήτου ξεινός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, δοτ' ὄλγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν.
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 650 Εἴη' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περὶ ναϊετάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἔσθλος, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 655 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τετὴν δῆμόν τε πόλιν τε·
 ὅρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδέ τι πηδάλλ' ἔστι, τὰτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 660 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πύονας ἀγρούς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλλος ἐκπερώσιν,
 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτὲ σπιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 665 Ναυσιθόου, ὃς ἔρασκε Ποσειδάων' ἀγασσάσθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπῇ ἀπῆμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ραϊσόμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 670 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἡ τελέσειεν,
 ἢ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἴκεο χώρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὖ ναϊεταύσας·
 675 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἔστι θεουδής.
 Εἰπέ δ', ὃ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἐνδοθὶ θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἢ δ' Ἰλίου οἷτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὀλεθρον
 680 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἴσσομένοισιν αἰοδῇ.
 Ἦ τίς τοι καὶ πηδὲς ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρὸ,
 ἔσθλος ἔων γαμβρός ἢ πενθερός, ὅτε μάλιστα
 κηδιστοὶ τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς,
 685 ἔσθλος· ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χειρῶν
 γίγνεται, ὃς κεν ἑταῖρος ἔων πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cenavimusque, et exorsus est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcumque te percontatus fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audiui
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justī;
 quique hospitales sint, et ipsis mens est deorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinantque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus perit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοος κρείον, πάντων ἀριδείκετος λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούεμεν ἐστὶν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', ὅς οἱ δὲ ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 5 Ὀὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δὲ ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματα' ἀκούαζυνται αἰδοῦ,
 ἤμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθουσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
 10 οἶνον ὅσος φορέησι καὶ ἐργεῖη δεπάσσιν·
 τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνετα
 ἱρεσθ', ὅρρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὕστατιον καταλέξω;
 15 κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅρρα καὶ ὑμεῖς
 εἶδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φηγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἤμαρ
 ὑμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπρωθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεύς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὅρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλληλῆσιν,
 Δουλίχιόν τε Σάμη τε καὶ Ὑλήσσαν Ζάκυνθος·
 25 αὐτῇ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλῃ κείται
 πρὸς ζόφον—αἱ δὲ τ' ἀνευθε πρὸς Ἥϊο τ' Ἥελίον τε—
 τρηγεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἐγὼ γε
 ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἥ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρourke Καλυψώ, δῖα θεάων·
 30 [ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἰπερ καὶ τις ἀπόπρωθι πῖονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 δν μοι Ζεὺς ἐφάηκεν ἀπὸ Τροίηςθεν ἰόντι.
 Τειρόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασεν,
 40 Ἰσμάρω· ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίει ἴσης.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νῆπιτοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἐσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλίπτοδας ἔλικας βοῦς.
 Τόρρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγύνευν,
 οἳ σπιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἵππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando letitia quidem detineat populum universum,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cœlestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis : ego vero deinde, postquam-effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cælum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciam : in ipsa vero mons est
 Neritus, nemorosus, conspicuus : circum autem insulae
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illa vero seorsum Auroram versus Solemque) ;
 aspera, sed bona juvenum-altrix ; neutiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum ;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse ;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Æææ, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitet seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.
 Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Ismarum : ibi autem ego urbem diripui, occidi-que ipsos (in-
 colas) : [ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus.] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret equali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar ; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θῆι γρῆ πεζὸν τέοντα.
 Ἴλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη,
 ἥριον· τότε δὴ βᾶ κακῇ Διὸς αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἐν' ἀλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
 55 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγγεήσιν.
 Ὅφρα μὲν ἥως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἥμαρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἔοντας·
 ἥμας δ' Ἥελιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 60 Ἐξ δ' ἀπ' ἐκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλοντο· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους δλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιελίσσαι,
 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρίς ἑκαστον αὔσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὕπο δηωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ὥρᾳ ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαοὶναι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἱστία δὲ σπιν
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δέισαντες δλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἔνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἶε
 75 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεισ' Ἥώς,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεῦκ' ἐρύσαντες
 ἡμέα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερνῆται τ' ἴθουν.
 Καὶ νῦν κεν ἀσκηθὴς ἱκόμεν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 ἀλλὰ με κύμα βόος τε περιγνάμποντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἷτ' ἀνθινον εἶδ' ἀρ' ἔδουσιν.
 85 Ἔνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' σίτοιό τε πασσάμεθ' ἥδ' ἐς ποτῆτος,
 δὴ τότε ἔγων ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
 ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυγ' ἄμ' ὀπάσσας,
 90 οἷτινες ἀνέρες εἴεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν δλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιθόκα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἑρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίνοντες ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμεν ἐρήρας ἑταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
 μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

cum-viris pugnare, et ubi opus-erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces ;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones areis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent :] quando vero Sol transibat vesperam-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii
 periere : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocass-
 mus,] qui perierant in campo, a Ciconibus truckdati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum ; ingruit vero e-cælo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur obliquæ ; vela autem ipsis
 in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum ;
 ipsas vero festinanter subduximus in-continenterem.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis
 pontum per piscosum : at decimo conscendimus
 terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.
 Hic vero continenter ingressi-sumus et hausimus aquam ;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 Ac postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis :
 neque Lothophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gnstandam :
 horum autem quicunque loti comedisset dulcem fructum,
 non-amplius renuntiare rursus volebat, nec redire ;
 sed illic volebant inter viros Lothophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves dum flentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forte quis loto pastus redivis oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

- ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὶν ἅλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 106 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόμεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ὑπερφιάλων, ἀθελίστων,
 ἰκόμεθ', οἷ βα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἀσπάρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἷγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναῖουσιν κάρηνα
 ἐν σπέσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παιδῶν ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέκ λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτῆλου,
 ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἴγες ἀπειρέσιαι γεγάσιν
 ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδὲ μιν εἰσوخνεῦσι κυνηγέται, οὔτε καθ' ὕλην
 αἴγεια πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφ' ἑπόμενους.
 Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταΐσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἦγ' ἀσπάρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δὲ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες παρά μιλτοπάρχοι,
 οὐδ' ἄνδρες νῆων ἐνὶ τέκτονες, οἷ κε κάμοιεν
 ἤτας εὐσσέλμους, αἷ κεν τελόιεν ἕκαστα,
 ἄσπε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἷά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὥσι θάλασσαν·
 130 οἷ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γέ, φέροι δὲ κεν ὥρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλως πολυοῖο παρ' ὄχθας
 ὀρηλοὶ, μαλακοί· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὥρας ἀμύθεν· ἐπεὶ μάλα πῖταρ ὕπ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἴν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνὰς βαλλέειν οὔτε πρυμνήσι· ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικελσαντας μέναι χρόνον, εἰζόκε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσασιν ἄηται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ στείους· περὶ δ' αἰγέριον πεφύασιν.
 Ἔνθα κατεπλόμεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὄφρα νῆα· οὐδὲ προῦφαίνετ' ἰδέσθαι·
 ἀἴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ Σελήνη
 145 οὐρανὸς προῦφαινε· κατείχετο δὲ ναφέεσσιν.
 Ἔνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰζίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσέλμους ἐπικέλισαι.
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ καθέλομεν ἱστία πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὁρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἴγας ὀρεσκόους, ἵνα δειπνήσειαν ἐταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcæ sine-semente et aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum-dat.
 Ipsi vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumerae nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopihus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui faciant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.

In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates metent ; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui-appulerint maneant aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fluit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.
 Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphae, filiae Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δωώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 180 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκα· ἔξελον οἶον.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 185 ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν δῖον τε καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέρας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετε, ἐμοὶ ἐρήϊρες ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
 175 ἢ ῥ' οἳ ὕβρισταί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ φιλόεσται, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' ἐλθαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζουσιν·
 180 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἔλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
 ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἀγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', οἷός τε καὶ αἶγες ἱάεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυχέσσι λίθοισιν,
 μακρῆσιν τε πτύσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
 οἷος ποιμαίνεσκεν ἀτόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἔων ἀθεμίστια ᾔδη.
 190 Καὶ γὰρ θαῦμα ἔτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔωκει
 ἀνδρὶ γε αἰτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥῶ ὑλῆεντι
 ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται· οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήϊρας ἐταίρους
 αὐτοῦ πάρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυσκαίδακα· ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσκὸν ἔχον μελανὸς οἶνιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς,
 ἱεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμάρον ἀμφιεσθήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἡδὲ γυναῖκι
 200 ἄζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδρήεντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος. Ὅ δέ μοι πόρην ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκα· εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 δῶκε δέ μοι χρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δωώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
 ἡεῖδη δμῶων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φιλῇ ταμῇ τε μὴ οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιήδεα οἶνον ἐρυθρὸν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μέτρα
 210 χεῦ· ὁδμή δ' ἡδέϊα ἀπὸ χρητῆρος δῶδδαι,
 θεσπεσίη· τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φηλον ᾔεν.

jaculamur; statim vero dedit deus copiosam venationem. Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque autem] novem sortito-contigere caprae; mihi vero decem elegi soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum, sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum dulce.] Nondum enim e-navibus absumtum-erat vinum rubrum,] sed inerat : multum enim in amphoris singuli hausimus, Ciconum sacro oppido capto.

Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant, fumumque, ipsorumque vocem *audimus* oviumque et caprarum.] Quando autem sol occidit et tenebrae supervenire, tunc vero decubimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, tunc ego concione instituta inter omnes dixi :

Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii ;

at ego cum navique mea et meis sociis profectus, hos homines explorabo, quinam sint : utrum illi flagitiosi et feroces, nec justī, an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.

Sic fatus, navem conscendi ; jussique socios ipsosque conscendere, et retinacula solvere.

Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere ; ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat, ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare, excelsam, lauris cinctam : ibi vero inulta pecora, ovesque et caprae stabulabantur ; circum autem caula excelsa aedificata-erat excisis lapidibus, procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus.

Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora solus pascebat procul ; neque cum aliis versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat. Etenim monstrum erat horrendum ; nec similis-erat homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.

Tum vero ceteros jussi dilectos socios illic apud navemque manere, et navem custodire : at ego, electis sociorum duodecim optimis, ivi ; sed caprinum utrem habebam nigri vini, dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthei filius, sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur ; quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore, reverentes : habitabat enim in luco arborifero Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona : auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta ; dedit autem mihi craterem totum-argenteum : ac deinde vinum in amphoris duodecim omnibus (*summis*) haustum, suave, incorruptum, divinum potum : nec quisquam illud norat famulorum, neque ancillarum in domo, sed ipseque uxorque cara, promaque una sola. Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum, unum poculum qui-impleverat, aquae ad viginti mensuras infundebat ; odor autem dulcis a craterē spirabat, divinus : tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσχὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
 κωρύκῃ· αὐτίκα γάρ μοι ὄσατο θυμὸς ἀγῆνωρ
 ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
 215 ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδὸτα οὔτε θέμιστας. [δὸν
 Καρπαλίμῳ δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἐν-
 εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμειε νομὸν κᾶτα πίονα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηύευσθα ἕκαστα·
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βροῖθον, στείνοντο δὲ σιχολί
 220 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
 ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντο· ἐπέεσσιν,
 225 τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 καρπαλίμῳ ἐπὶ νῆα βοὴν ἐρίφους τε καὶ ἀρνῆς
 σιχῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη·
 230 οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἐτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἔσσεσθαι.
 Ἴβηθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τε μιν ἐνδον
 ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 235 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροιο βαλὼν ὀρμαγδὸν ἔθηκεν·
 ἡμεῖς δὲ δεισάντες ἀπασσύμεθ' ἐς μυχὸν ἀντροῦ.
 Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρύ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ', ὅσ' ἤμελε, τὰ δ' ἄρσενά λείπε θυρήφιν,
 ἀρνεῖός τε τράγους τε, βαθείης ἐκτοθεν αὐλῆς.
 240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰέρας,
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύο καὶ εἴκοσ' ἀμαξαὶ
 ἐσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδοῦς ὀχλίσειαν·
 τόσσην ἡλίδατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήφιν.
 Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἶγας,
 245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβροτον ἦκεν ἑκάστη.
 Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 πλεκτηῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσάμενος κατέθηκεν·
 ἤμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὅφρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 ὦ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κελευθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἡ μαψιδίως ἀλάγησθε,
 οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖτ' ἀλόννται
 255 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 ὦς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπέσσειν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἥμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπлагχθέντες Ἀχαιοὶ
 260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 οἶκαδε ἰέμενοι ἀλλήν ὁδὸν, ἄλλα κελευθα
 ἡλθόμεν· οὕτω που Ζεὺς ἠθέλε μητίσασθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·
 265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam viatica] in-pera: statim enim mihi suspicatus-est animus generosus,] virum superventurum, ingenti pradtum robore, ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus invenimus; sed pascebat per pascua pinguis pecora. Ingressi vero antrum admirabamur singula: calathi quidem caseis gravabantur; repleta-erant autem stabula] agnorum atque haedorum: separati vero singuli inclusi-erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et aetate-medii,] seorsum itidem recens-nati: natabant autem sero vasa omnia,] multraliaque, scaphiaque elaborata, quibus imulgebat. Tum me quidem primum socii precabantur verbis, e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde confestim ad navem celerem haedosque et agnos e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam; sed ego non parui (certe multo satius fuisset), donec ipsumque viderem, et experirer si mihi hospitalia daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi e-caseis sumentes comedimus; expectabamusque ipsum intus] sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus ligni aridi, ut ei ad-cenam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit: nos vero perterriti diffugimus in recessum antri. At ille in latam speluncam egit pinguis pecora, omnia prorsus, quae mulgebat: ac mares reliquit foris, arietesque, hircosque, profundam extra caulam. Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum, grave: non illud duo et viginti currus fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent: tantam excelsam petram admovit ostio. Sedens autem mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et factum submisit singulis. Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis, textilibus in calathis constructum reposuit: dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset ad-potandum sumenti, et sibi ad-cenam foret. Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias? nunquid ad negotiationem, an temere erratis, tanquam praedones super mare, qui errant, animas periculo-objectantes, mahum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim confractum-est carum cor, timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosum. Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar:

Nos quidem a-Troia devii-acti Achivi variis ventis super magnam voraginem maris, domum petentes alia via, aliis itineribus venimus: sic fere Jupiter voluit constituere. Viros autem Atridae Agamemnonis nos-profitetur esse, cujus sane nunc maxima sub-coelo gloria est: tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σά γούνα
 ἰκόμεθ', εἰ τι πόροις ξεινήϊον ἦε καὶ ἄλλως
 δοίης δωτήνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδέιο, φέριστε, θεούς· ἰκέται τέ τοι εἰμεν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε,
 ξείνιος, δὲ ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὅπηδεῖ.

᾿Ως ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νηπίος εἰς, ὡς ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 δὲ με θεὸς κλέαι ἢ δεϊδόμεν ἢ ἀλέασθαι.

275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίόχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόμην
 οὔτε σεῦ οὔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.

Ἄλλὰ μοι εἰφ', ὅπη ἔσχεις ἰὼν εὐεργέα νῆα·

280 ἢ που ἐπ' ἐσχατιῇς ἢ καὶ σκεδόν, ὅρα δαεῖω.

᾿Ως φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλά·
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνστίχθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
 285 ἄκρη προσπελάσας· ἀνεμὸς δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὀλεθρον.

᾿Ως ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 ἀλλ' ὄγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν·
 σὺν δὲ δύο μάρφας ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
 290 κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦτε δὲ γαίαν.

Τοὺς δὲ διαμειλείσσι ταμῶν ὠπλίσατο δόρπον·
 ἥσθιε δ' ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
 ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόνετα.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,

295 στέγλια ἔργ' ὀρόωντες· ἀμυχανίη δ' ἔχε θυμόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν,
 ἀνδρόμαα κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
 καί τ' ἐντοσθ' ἄντροιο ταυνοσάμενος διὰ μήλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
 300 ἄσπον ἰὼν, ξίφος δ'εὖ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 χεῖρ' ἐπιμασάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.

Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὀλεθρον·
 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν

305 γερσὶν ἀπόσπασθαι λίθον ὀβριμον, ὃν προσέθηκεν.

᾿Ως τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἠῶ δῖαν.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἡμελγε κλυτὰ μήλα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβροτον ἦκεν ἑκάστη.

310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύο μάρφας ὠπλίσατο δειπνον.
 Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πύονα μήλα,
 βηιδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα
 ἀψ' ἐπέθηχ', ὥς τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.

315 Πολλῇ δὲ ροίῳ πρὸς ὄρος τρέπε πύονα μήλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
 εἰ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
 Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ στήκῳ,

multos : nos autem demum te assecuti, ad-tua genua
 venimus, si quod præbeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitem mos est.

Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :

Jupiter autem ultor est supplicumque hospitemque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit sævo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
 qui me deos jubes aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem ægidem-tenentem curant,
 nec deos beatos : quoniam multo potentiores sumus.

Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens frabrefactam navem,
 utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-concussor,
 ad scopulos conjectam, vestræ ad fines terræ,
 promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :
 at ego cum hisce effugi arduam perniciem.

Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit sævo animo ;
 sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;
 simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit carnem :
 vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
 bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero stentes sustulimus Jovi manibus,
 improba opera videntes ; desperatio autem tenebat animum.
 Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
 jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,
 propius accedens, gladio acuto stricto a femore
 vulnerare ad pectus, ubi præcordia jecur circumdant,
 manu admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos perissemus sæva morte :
 non enim potuissemus ab-ostio excelso
 manibus amovere saxum grave, quod admoverat.

Ita tum quidem ingemiscentes exspectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,
 omnia rite, et foetum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.

Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,
 facile amoto operculo ingenti : ac deinde
 rursus admovit, veluti si pharetra: operculum imponeret.

Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.
 si qua ulcisceretur, daretque mihi votum Minerva.

Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.
 Cyclopi enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρὸν, εἰλαίνον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅφρα φοροίη
 αὐανθὲν· τὸ μὲν ἄμμες εἰσχομεν εἰς ὁρώμεντες,
 ὅσπον θ' ἴστων νηὸς εἰσκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥ τ' ἔκπερά μ' ἐγα λαΐτμα·
 325 τοῖσιν ἔην μῆκος, τοῖσιν πάχος εἰσοράσθαι.
 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιαν ἐγὼν ἀπέκοφα παραστάς,
 καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποζῦναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θόωσιν παραστάς
 ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 330 ἥ βα κατὰ σπέλους κέχυτο μεγάλ' ἥλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 ὅστις τομῆσειεν ἔμοι σὺν μοχλὸν αἰέρας
 τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν τε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα,
 πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι οἰσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
 340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑφός' αἰέρας,
 ἐζόμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηκάδας αἶγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβροτον ἤκεν ἑκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε αὐτε δῶμα μάρψας ὠπλίσσατο δόρπον.
 345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 κισσῶδιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πῆς οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 ὅφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὸν τὸδε νηὺς ἐκεκευθεῖ
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιθὴν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
 350 οἴκαδε πέμψῃς· σὺ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτλιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὑστερον ἄλλος ἔκοιτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὅς ἐφάμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἦσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἤτε δεύτερον αὐτίς·
 355 Δός μοι ἐτι πρόφρων καὶ μοι τεδν οὔνομα εἰπε
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίρῃς.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρεي ζείδιωρος ἄρουρα
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὕμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἄμβροσθις καὶ νέκταρος ἐστὶν ἀπορρώξ.
 360 Ὅς ἐφατ'· αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον·
 τρεῖς μὲν ἰδῶκα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίησιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεισε προσηύδων μελιχίοισιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 ἐξερῶ· σὺ δὲ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέσθης.
 Οὐτίς ἐμαίγ' ὄνομα· Οὐτὶν δέ με κικλήσκουσιν
 μήτηρ ἡδὲ πατήρ ἡδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
 Ὅς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίς ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ·
 Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δὲ τοι ξεινήιον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 κεῖτ' ἀποδοχμῶσας παχύν αὐχένα· καδ δὲ μιν ὕπνος
 ἥρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
 arefactam; eam nos assimilabamus inspicientes,
 quantus malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae,
 onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris:
 tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.
 Ab hac quidem quantum ulnam ego abscidi astans,
 et apposui sociis, laevigareque jussi.
 Ili vero laevem fecerunt; ego autem acui astans
 summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.
 Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore,
 quod per speluncam fustum-erat admodum dense multum.
 Ac ceteros sorte sortiri jussi,
 quinam auderet mecum vectem sublatum
 terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.
 Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissem ipse eligere,
 quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum.
 Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens:
 continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra
 caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jusserat.
 Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum;
 sedensque mulgebat oves et balantes capras,
 omnia faciens rite, et foetum submisit singulis.
 Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit cenam.
 Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans,
 poculum in manibus tenens nigri vini:
 Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti huma-
 nas carnes;] ut scias, qualem quandam potum hunc navis
 condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me mise-
 ratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabi-
 liter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius
 accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.
 Sic dicebam: is autem accepit et exhibit, delectatusque-est
 vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo
 rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic
 statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.
 Etenim Cyclopiibus fert alma terra
 vinum in-magnis-avis, et iis Jovis imber dat-incrementum;
 verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.
 Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum;
 ter quidem praebui ferens, ter autem is exhibuit stultitia.
 Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,
 tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:
 Cyclops, interroga me nomen inclytum? at ego tibi
 dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es.
 Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant
 mater atque pater et alii omnes sodales.
 Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo;
 Neminem ego postremum edam post suos socios,
 ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.
 Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde
 jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus
 capiebat omnium-domitor; e-guttore vero erumpebat vinum,

ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· δ' ἔρευετο οἰνοβαρεῖων.
 375 Καὶ τότε ἔγω τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἰως θερμαίνοντο· ἔπασσι τε πάντας ἑταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείςας ἀναδύη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψεσθαι, χλωρὸς περ εἶον, διεφαίνεται δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε ἔγῳ ἄσπον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅζυν ἐπ' ἄκρῳ
 ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
 385 τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἱμμενὲς αἰεὶ·
 ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρὶ ἥκα μοχλὸν ἐλόντες
 δινόμεν, τὸν δ' αἶμα περιβρέε θερμὸν ἔοντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτῇ,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεύοντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἤε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλη ἰάγοντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτὸ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὡς τοῦ σιγ' ὀφθαλμὸς ἐλαίνῳ περὶ μοχλῷ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ
 ἡμεῖς δὲ δαίσαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριπεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἁλῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυνεν, ὅτ' ῥα μιν ἀμφὶς
 400 ὄκειον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠγεμοόσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅττι ἐ κήδοι.
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρήμενος ὧδ' ἐβόησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοῖας αἴμμε τίθησθα;
 405 ἦ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἦ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἢ βίηφι; [μοι]
 Τούτ' αὖτ' ἐξ ἀντροῦ προσέφη κρατερὸς Πολύφη-
 ὦ φίλοι, Οὐτὶς με κτείνει δόλῳ, οὐδέ βίηφι.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπαι πτερόεντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, ὅλον ἔοντα,
 νοῦσόν γ' οὐπὼς ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σύ γ' εὖγεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν ἀπίοντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μή τις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τινὰ που μετ' ἔσσει λάθοι στείλοντα θύραζε·
 οὐτω γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,
 εἰ τίς ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαίνον,
 ὥστε περὶ ψυχῆς μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἄριστη φαίνεται βουλή.
 425 Ἄρσενες διέε ἦσαν εὐτρεφέες, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκέων συνέεργον εὐστρεφέεσσι λύγιοισιν.

frustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-grava-
 tus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum,
 donec calefieret; verbiique omnes socios
 confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret.
 Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat
 arsurus, viridis licet esset, candeabatque vehementer,
 tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii
 stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus.
 Illi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo
 oculo infixerunt; ego autem superne arrectus
 versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir
 terebra, alii autem infra torquent loro
 apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo
 semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum
 versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.
 Omnes vero ei palpebras circum et supercilla cremavit vapor:
 pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices.
 Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam,
 in aqua frigida mergit valde stridentem,
 temperans; hoc enim deinde ferri robur est:
 sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem.
 Horrendum autem magnum ejulavit; insonitque petra:
 nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem
 extraxit oculo sedatum sanguine multo
 illum quidem deinde abjecit a se manibus dolore-furens.
 Atque Cyclops magno clamore-vocabat, qui circa ipsum
 habitabant in speluncis per promontoria ventosa:
 illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;
 stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum
 affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti
 noctem per divinam, et insomnes nos facis?
 num quis a-te oves mortalium invito abigit?
 an metuis ne-quis te ipsum occidat dolo aut vi?
 Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polypheme-
 mus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus.
 Illi vero respondentes verba alata dicebant:
 si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis,
 morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:
 sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi.
 Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor,
 quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium.
 Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus,
 manibus palpans, amovit quidem lapidem ab-ostio;
 ipse vero in ostio considebat, manibus extensis,
 si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras;
 adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.
 At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent,
 si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi
 invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam,
 utpote de vita; magnum enim malum prope erat.
 Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium.
 Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,
 pulcrique, magnique, violaceum vellus habentes;
 hos tacite colligabam bene-tortis viminibus.

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εἶδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς,
 σύντρεις αἰνόμενος· ὃ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τὸ δ' ἐτέρω ἐκάτερθεν ἵτην, σῶοντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' διες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἄρνεϊδς γὰρ ἦν, μήλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαδών, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις
 κείμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 435 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετλητόι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα,
 ὀήλεια δ' ἐμέμκηον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 440 οὐθата γὰρ σφαραγεύντο. Ἀναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσιν
 τεϊρόμενος, πάντων ὧν ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νῆπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὧν στέροισι δέδεντο.
 Ὑστατος ἄρνεϊδς μήλων ἔστειχε θύραζε,
 445 λάχνην στεϊνόμενος καὶ ἐμοί, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κριε πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
 ὕστατος; οὐτὶ πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἶων,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βιβιάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαιεὶ ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἧ σὺγ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἶνω,
 455 Οὔτις, ὃν οὕτω φημι πεφυγμένον εἶναι ὀλεθρον.
 Εἰ δὲ δημοφρονέας ποτιφωνῇς τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἡλασκάξει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλος γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ
 θεινομένου ραίοιτο πρὸς οὐδεῖ· καὶ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσειε κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κρινὸν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 Ἑλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ στείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊοῦ λυόμεν, ὑπέλυσσεν ὃ ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὅρρ' ἐπὶ νῆα
 ἰκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστω
 κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλιτρίχη μῆλα
 470 πολλὰ ἐν νηϊ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰς βαινὸν καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολίτην ἄλα τύπτων ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἔγῳ Κύκλωπα προσηύδων κερτομοίσιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμῆλλες ἀνάκτιδος ἀνδρὸς ἐταί-
 ἔδμεναι ἐν σπηϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν. [ρους
 Καὶ λίην σέγ' ἐμέλλε καχῆσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄξιο σὸν ἐνὶ οἴκῳ
 ἐσθόμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὃ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μάλλον·
 ἦκε δ' ἀπὸ βῆξας κορυφῇν ὄρεος μεγάλου·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens: qui quidem in-medio erat, is virum fere-
 bat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servant es socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant: atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar: at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpabant mascula pecora;
 feminae vero balabant immulctæ per stabula:
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.
 Ultimus aries pecorum exhibet foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus:

Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pasceris teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus: nunc contra omnium-ultimus: num tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosi sociis, postquam domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsimo esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.

Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem: ceteros autem lugebant flentes
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigaro salsam aquam.
 Illi vero statim inscendebant, et in transtris consedere;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis:

Cyclope, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.
 Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua:
 inique! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere: ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.

Sic dixi; ille autem deinde iratus-est in-animo magis:
 misit autem abruptum verticem montis magni;

καὶ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώροιο.
 [τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἴητον ἄκρον ἰκέσθαι.]
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατεργομένης ὑπὸ πέτρης·
 475 τὴν δ' αἰψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κύμα,
 πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
 ὧσα παρέξ' ἐτάροισι δ' ἐποτρύνῃς ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
 480 κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρυσσον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον βλαπήσαντες ἀπῆμεν,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 μελιγχείας ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἀλλοθεν ἄλλος·
 Σχέτλιε, τίπτε' ἐθέλεις ἐρεθίζέμεν ἄγριον ἄνδρα;
 495 ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
 αὐτίς ἐς ἡπείρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ἰδέσθαι.
 Εἰ δὲ φεγγαμένον τευ ἡ αὐδὴσαντος ἀκουσεν,
 σὺν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆια δοῦρα,
 μαρμάρῳ δακρύοντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.
 500 ὧς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφην κεκοτητόι θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἱ κέν τις σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 ὀφθαλμοῦ εἰρηται ἀεικέλινῃ ἀλαυτῶν,
 φάσθαι Ὀδυσσῆα ποταπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
 505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 ὧς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαιάφατα θέσφατ' ἰκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τηλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο,
 510 καὶ μαντευόμενος κατεγῆρα Κυκλώπεσσιν·
 ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσω,
 χειρῶν ἐξ Ὀδυσσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλῃν ἐπιειμένον ἀλκήν·
 515 νῦν δέ μ' ἔδων ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανός καὶ ἀίκυς
 ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἑδαμάσσατο οἶνω.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεύ, ἵνα τοι παρ' ξείνια θεῶν
 πομπῇν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
 τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
 520 αὐτὸς δ', αἰ κ' ἐθέλῃς, ἴησεται, οὐδὲ τις ἄλλος
 οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 ὧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυνάμην
 εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἶσω·
 525 ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἴησεται οὐδ' Ἑννοσίγαιον.
 ὧς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάων ἀνακτι
 εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυθεὶ, Ποσειδάων γαίτορ, κυανογαῖτα·
 εἰ ἐτέον γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
 530 ὃς μὴ Ὀδυσσῆα ποταπόρθιον οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 [υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
 Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν·
 ὅψε κακῶς ἔλθοι, ἄλλας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 535 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματά οἴκω.

dejecitque ante navem nigra-prora.

[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]

Fluctavit autem mare decidente a petra :

ipsam vero navem statim ad-continenter refluxus ferebat fluctus, inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.

Atque ego manibus summo prælongo conto

detrussi a litore; sociosque hortatus jussi

incumbere remis, ut malum effugeremus,

capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.

Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus,

tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii

blandis verbis me inhibebant aliunde alius :

Improbe, cur vis irritare ferocem virum?

qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem

rursus ad continenter, et sane existimabamus illic nos per-

ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audisset,

collisisset nostra capita, et navalia ligna,

saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.

Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,

sed illum rursus allocutus-sum irato animo :

Cyclops, si quis te mortalium hominum

de-oculi interrogaverit fœda cœcitate,

dic, Ulyssem urbium-eversorem ex-cacasse te,

filium Laertæ, in Ithaca ædes habentem.

Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :

dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.

Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,

Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,

et vaticinans consenescebat inter-Cyclopas;

qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,

manibus ex Ulyssis me privatum-iri visu.

Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum exspectabam

huc venturum-esse, magno prædium robore;

nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,

oculo privavit, postquam me domuerat vino.

Sed age huc veni, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,

deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :

hujus enim ego filius suum, patrem autem is meum se-profi-

tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam

alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.

Sic dixit : at ego ipsum sic respondens alloquebar :

utinam enim ita jam anima-que et vita te possem

expertem factum mittere in domum Platonis,

ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.

Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi

supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum :

Audi, Neptune terram-continens, cœruleis-crinibus

si revera tuus sum, patremque te meum profiteris esse

da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.

[filius Laertæ, in Ithaca domos habens.]

At si ei fatale est amicosque videre et pervenire

ad-domum bene-aedificatam, et suam in patriam terram :

sero male veniat, amissis omnibus sociis,

navē in aliena, inveniatque calamitates domi

Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ θγ' ἐξαυτίς πολλὸν μείζονα λάβαν ἀέρας,
 ἦκ' ἐπιδινήσας ἐπέειρεσε δὲ Ἴν' ἀπέλεθρον.
 Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νῆος κυανοπρώροιο
 510 τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἷήϊον ἄχρον ἱκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἐνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἄθροαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 νῆα μὲν ἐνθ' ἑλθόντες ἐκέλσασμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλόντες
 δασάμεθ', ὡς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίος ἴσῃς.
 560 Ἀρνεῖόν δ' ἐμοὶ οἶον εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μῆλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ καλαινεφεί Κρονίδῃ, θεῶσιν ἀνάσσει,
 βρέας, μηρὶ ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 558 νῆες εὐσσελμοὶ καὶ ἐμοὶ ἐρήρης ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινόμενοι χρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης.
 560 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἔγῳν ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 565 ἔζης δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
 Αἰόλος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τεῖχος
 χαλκεον, ἄβρηκτον· λισσῇ δ' ἀναδέδρωμε πέτρῃ.
 5 Τοῦ καὶ δῶδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισι γεγάσιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡβύοντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρην υἷασιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν ὀνείατα μυρία κείται·
 10 κνίσθηεν δὲ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ
 ἡματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν
 εὐδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἱκόμεσθα πόλιν καὶ δῶματα καλὰ.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλεῖ με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem *navem* ulterius ferebat fluctus, adegitque-prope
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 tera] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper:
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopiis cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali *portione*.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper: eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam: ille vero non-curabat sacra;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et *bibentes* vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque incendere *naves*, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et aedes pulcras. [Ia,
 Menssem vero totum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν·
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ ὁδὸν ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήγατο, τεύχε δέ πομπήν.
20 ἔνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμῖν ἀνέμων ποιήσε Κρονίων
ἡμῶν παυόμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἔθελυσιν.
Νηϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδωκε μέριμνι φαινή,
ἀργυρή, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἔμοι πνοιῇ Ζεφύρου προέηκεν ἄηται,
ὄφρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτοῦς οὐδ' ἄρ' ἐμῆλλεν
ἐκτελεῖν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμην ἀπραδίσχιν.

Ἐννῆμαρ μὲν διμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμάρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἦδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν, ἐγγὺς ἰόντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκύς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκηῶντα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμιον, οὐδέ τι ἄλλω
δοῖχ' ἐτάρων, ἵνα θάσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔρασαν χρυσὸν τε καὶ ἀργυρον ἰοκὰδ' ἀγεσθαί,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλητορος Ἴπποτάδαο·
ὧδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πηλίσσον ἄλλον·

ὦ πόποι, ὡς ὁδε πᾶσι φίλος καὶ τιμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, ὅτεόν τε πόλιν καὶ γαίαν ἱκῆται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἀγεται κειμήλια καλὰ
ληϊδῶς ἡμεῖς δ' αὐτὲ διμῆν ὁδὸν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαρίζομενος φιλότῃ
Αἰολός· ἄλλ' ἀγε θάσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἀργυρός ἀσκήϊνεσθιν.

Ὡς ἔρασαν· βουλὴ δὲ κακῇ νίκησεν ἑταῖρων·
ἀσκήϊον μὲν λῦσαν, ἀνέμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριζα,
ἡὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀέλιον τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετεῖν.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κείμεν· αἱ δ' ἐφύροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάζοντο δ' ἑταῖροι.

Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἶψα δὲ δαῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοί τε πασασάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε ἔγω κήρυκα τ' ὅπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαινύμενον παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσθιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐξόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔργει δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδυκῶς ἀπεπέμποιεν, ὅφρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν.

Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄασάν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et reditu Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuvit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut nequid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim periculis insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies;] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citius perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urhem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
expectectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus?] certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, mœrens corde:
laserunt me sociique mali, præterque eos somnus

στέλιος· ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμεις γὰρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἀνερὶ ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἡμεῖθετο μύθῳ·
 Ἐρβ' ἐκ νήσου θάσσον, ἐλέγχιστε ζῶντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τὸν, ὃς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀχαγήμενοι ἦτορ.
 Τεῖρετο δ' ἄνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσῆς ἀλεγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματιῇ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἔβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμου αἰτῷ πολλοῖσθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἦπυι εἰσελάων, ὃ δὲ τ' ἐξελάων ὁπακοῦει.
 Ἔνθα κ' αὖπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυρα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡμετέρος εἰσι κέλευθοι.
 Ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν πέρι πέτρῃ
 ἡλίδας τετύγχε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 ἅκται δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσοδὸς ἐστιν·
 ἔνθ' οἳ εἰσὺ πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλησίνα· οὐ μὲν γάρ ποτ' αἴετος κῦμά γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σθένος ἔξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ, σκοπὴν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθὼν.
 Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον δρῶμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.
 100 Δὴ τότε ἔγῳν ἐτάρως προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
 οἷτινες ἀνέρες εἰεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντας,
 ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυγ' αἰ· ὁπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἄμαξαι
 ἄστυδ' ἀπ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρῃ δὲ ἑυδελήνῳ πρὸ δόστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' Ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῳ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσето καλλιπέεθρον
 Ἀρτακίην· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἐκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὖρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφήν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλεε κλυτὸν Ἀντιφάτῃα,
 115 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίγ' ἕνα μάρψας ἐτάρων ὥπλισσας το δειπνόν·
 τοὺς δὲ δὴ αἶξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ ὁ τεύχε βοήν διὰ ἄστεος οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων Ἰφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυριοί, οὐκ ἀνδρῶσιν ὁμοκότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ β' ἀπὸ πετράων ἀνδραγχεῖσι χερμαδίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναθος κατὰ νῆας ὀρώρει·

infaustus: sed medemini, amici: potestas enim est penes vos.

Sic dixi, blandis eos demulcens verbis:

illi vero multi facti sunt; pater autem respondebat sermone:

Abi ex insula ocyus, pessime viventium.

Non enim mihi fas est curare nec dimittere virum illum, qui diis invisus sit beatis.

Abi; quoniam immortalibus invisus huc venisti.

Sic locutus, dimittebat ex ædibus graviter geuentem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta, nostra stultitia: quoniam non-amplius apparebat reductio.

Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et dies;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,

magnam (vel Telepylum) Læstrygoniam, ubi pastorem pastor inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.

Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem, unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pecudes pascens;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viæ.

Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem petra] excelsa est, continenter utrinque,

litoraue prominentia e-regione sibi-invicem

in ostio procurunt; angustus vero introitus est:

ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.

Hæ quidem intra portum concavum alligatæ-erant

propinquæ: nunquam enim atollebatur fluctus in ipso, nec magnus, nec parvus; candida autem erat circum tranquillitas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,

illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis:

constiti vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.

Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,

fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.

Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes

quinam viri essent im hac terra panem vescentes;

viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.

Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra,

ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,

filie eximie Læstrygonis Antiphatæ.

Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem

Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant;

illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,

quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.

Ille vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas aedes, mulierem

invenerunt, velut montis verticem; horrueruntque eam.

Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,

suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cornam:

alteri vero duos concili fuga ad naves pervenerunt.

Atque ille excitabat clamorem per urbem; hi vero audientes

vadebant, fortes Læstrygones, aliunde alius,

innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.

Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis

jaciebant; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
 ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ τὴν ἄλδ' ἀτρυγέτιοιο
 180 θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἔπει τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 185 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρυγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγνων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἵπον·
 Κέλνυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι·
 190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, δπη ζῆφος, οὐδ' ὅπη Ἥως,
 οὐδ' ὅπη Ἥλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαίαν,
 οὐδ' ὅπη ἀνέειται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
 εἰ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.
 Εἶδον γὰρ σκοπιῇ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν
 195 νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπειρίτος ἔστεφάνωται·
 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
 ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
 μνησάμενοις ἔργων Λαιατρογόνος Ἀντιφάταο
 200 Κύκλωπος τε βῆς μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγγίγνετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἑταίρους
 ἠρίθμεον, ἄργον δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
 205 τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλομεν ὥκα·
 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρύλόχοιο.
 Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷγε δύω καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι
 κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γοῶντας ὀπισθεν.
 210 Ἐβρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 ξυστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
 Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἢ δὲ λέοντες,
 τοὺς αὐτὴ κατέθειλεν, ἔπει κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἶγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
 215 οὐρῆσιν μακρῇσι περισσαινόντες ἀνέστην.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρεי μειλιγμᾶτα θυμοῦ·
 ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες
 σαίνον· τοὶ δ' ἔδδαισαν, ἔπει ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
 220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροις θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον αἰδούσης ὅπῃ καλῇ,
 ἰσθὺν ἐποικυμένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεῶν
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 225 ὅς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε·
 ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποικυμένη μέγαν ἰσθὺν
 καλὸν ἀοιδιάει — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν —
 ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φεγγώμεθα θᾶσσον.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν τοῖς δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 230 Ἦ δ' αἴψ' ἐξελθούσα θύρας ὥϊε φαεινὰς

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt:

abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi
 admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.

Ac postquam se-oblectarant spectantes oculis,
 manibus lotis apparabant eximium convivium.

Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum

sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *dibentes* vinum
 dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
 tum vero decubimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione facta inter omnes dixi:

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii:

o amici: neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
 neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.

neque nbi resurgit; sed consultemus ocyus,

si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.

Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit:

ipsa vero humilis jacet: fumum autem in medio
 conspiciat-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi: illis vero confractum-est carum cor,

recordatis facinorum Læstrygonis Antiphætæ,

Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.

Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes:

at enim nullus profectus siebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios

numerabam, ducemque utrisque præbui:

alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
 deo-similis.] Sortes autem in galea aerea concutiebamus celeri-
 ter;] exsiliit vero sors magnanimi Eurylochi.

Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii

flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.

Invenierunt autem in convallibus structas ædes Circes

polititis lapidibus, conspicuo in loco.

Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,

quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.

Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi

caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.

Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem

adulantur; semper enim fert delinimenta animi:

sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,

adulabantur; illi vero timuere, ut viderunt terribilia monstra.

Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis:

Circen autem intus audiebant cantantem voce pulcra,

tela obeuntem magnam, divinam; qualia dearum

subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.

His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,

qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus:

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam

pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),

sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit: illi vero compellabant vocantes.

Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδοῦνται ἐποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶπεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἀλφίτα καὶ μέλι χλωρόν
 235 οἶνον Πραμνείου ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτω
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖτο πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 βράδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συρφεοῖσιν ἔεργνυ.
 Οἱ δὲ σῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἐμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἔεργατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἀκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἔδμεναι, οἷα σῦες χαμαιαινῶδες αἰὲν ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μελαιναν,
 245 ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνάτο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄχει μέγαλον βεβηλημένος· ἐν δὲ οἱ ὅσσε
 δακρυόφιν πέμπλαντο, γόον δ' ὥτετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλειξεν διεθρόν·
 Ἥομεν, ὡς ἐκέλευε ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὐρομεν ἐν βήσσει τι τετυγμένα δώματα καλὰ.
 [ἔεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἐνθα δὲ τις μέγαν ἱστὸν ἐποιομένην λίγ' αἰδεν,
 255 ἥ θεὸς ἡ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἥ δ' αἰψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαιεινὰς
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδοῦνται ἐποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολῆες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπάζον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ἕϊφος ἀργυρόληον
 ὤμοισιν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δὲ τόξα·
 τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὀδὸν ἡγήσασθαι.
 Αὐτὰρ δγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἔλυσσέτο γούνων·
 265 [καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπτα περὶνέτα προσηύδα·]
 Μῆ μ' ἄγε κείσ' ἀέχοντα, Διοτρεφεῖς, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οἶδα γάρ, ὡς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσει οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 αἶεις σῶν ἐτάρων· ἀλλὰ ξὺν τοῖςδεσι θᾶσσον
 φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱεράς ἀνὰ βήσας
 Κίρκης ἔεσθαι πολυαρμαῖα καὶ ἐς μέγα δῶμα,
 ἔμβα μοι Ἑρμείας χρυσόβραπις ἀντεβόλησεν,
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἰοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτῃ ᾗθη·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἀρκίαις ἔργεαι ὅλος,
 χώρου αἰδρις ἐών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥστε σῦες, πυκνινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες.
 Ἥ τοῦς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεται; οὐδέ σέ φημι

NOVERUS.

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina perniciosa, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebibant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.

Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.
 Sic hi quidem flentes conclusi sunt; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.

Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, sletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :

Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysæ;
 invenimus in convallibus structas aedes pulcras.
 [politibus lapidibus, conspicuo in loco.]

Illic autem quedam magnam telam obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.
 Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.

Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.

Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, aerum, atque arcum;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.

At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]

Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.

Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.

Sic fatus, a nave ascendebam ac marî.
 Sed quando jam eram profectus sacras per convallas,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :

Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.
 An q̃s liberaturus huc venis? neque te puto

285 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἡδὲ σῶσω·
 τῇ, τὸδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχευ, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάκῃσιν κακὸν ἤμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἔρεω ὀλοφώϊα δῆνεα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶν, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς θελξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἑάσει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἔρεω δὲ ἕκαστα.
 Ὅπότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει βράδῳ,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 295 Κίρκη ἐπαῖξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελύβεται εὐνηθῆναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνυσθαι θεοῦ εὐνῇ,
 ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτὸν τε κομίσῃ·
 ἀλλὰ κέλευσθαι μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνὴγορα θείη.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
 ἐκ γαίης ἔρυσας, καί μοι ψύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ρίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἰκελὸν ἄνθος·
 305 μῶλον δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε ὀνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 νῆσον ἂν ὕλησσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔστην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἔνθα στὰς ἐδόσσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελλοῦσα θύρας ὠῖζε φαινιάς
 καὶ καλεῖ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην, ἀκαχήμενος ἤτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροῆλον,
 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ ὀρθῆς ποσὶν ἦεν·
 τεύξει δέ μοι κυκεῶν χρυσέῳ δέπα', ὄφρα πίοιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔβελξεν,
 βράδῳ πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἔρχοε νῦν συμφέονδα, μετ' ἄλλων λῆξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκη ἐπῆϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὃς κε πῆι καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀχλῆτος νόος ἐστίν.]
 330 Ἡ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσαι πολύτροπος, ὅντε μοι αἰεὶ
 φάσκεν ἑλεύσεσθαι χρυσόβρατις Ἀργειφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶν μὲν ἄορ θεό, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν, ὄφρα μὴ γέντε
 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποίθομεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κελὶ σοι ἦτιον εἶναι;
 ἤ μοι σὺς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum reditum esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expedium, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad arces Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam perniciose consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam :] sed neque sic incantare te poterit ; non enim sinet
 medicamen eximium, quod tibi dabo ; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet praelonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irruere, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum ;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud ;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.

Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore ;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus ; dii autem omnia possunt.

Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 insulam per silvas : ego autem ad domos Circes
 ivi ; multum vero mihi cor æstuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi ; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat ; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem ;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserrat, verbumque dixit et elocuta-est :

Abi nunc in-baram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irruere, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit et prehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :

Quis et unde es hominum ? ubi tibi urbs atque parentes ?
 stupor me tenet, quod neutiquam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis.] Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium.] [Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mors est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone ; nos vero deinde
 lectum nostrum consendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.

Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse ?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in aribus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 ἐς θάλαμόν τ' ἵέναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσαι,
 μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυνε, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἔγω Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τῶς μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἱ οἱ δῶμα κατὰ δρῆσταιραι ἔασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κρηνῶν ἀπὸ τ' Ἀλσείων
 ἐκ ὁ ἱερῶν ποταμῶν, οἳ εἰς ἄλαδε προρροῦσιν.
 Τάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνους ἐνὶ ῥήγαια καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἑτέρη προπάροιθε ὁρόνων ἐτίτανε τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεα·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῇρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀγρυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἱκίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 ἐς β' ἀσάμινθον ἔσασα λó' ἐκ τρίποδος μεγάλῳι,
 θυμῆρας κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυίων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀγυροῦσθου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 [χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχωρὶ ἐπέχρυε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λῆθτος,
 370 νύψασθαι· παρὰ δὲ ξεστήν ἐτάνουσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρῆθηκε φέρουσα,
 εἶδута πολλὰ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθόμεναι δ' ἐκέλευεν ἑμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερόν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὔτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξαι ἴσος ἀνάνδω,
 θυμὸν ἔδωκ, βρώμεν δ' οὐχ ἄπταια οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τινὰ που δόλον ἄλλον οἶσται· οὐδέ τί σε χρὴ
 δειδόμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερόν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, δεῖς ἐναίσιμος εἴη,
 πρὶν ἔλατῃ πάσασθαι ἐδῆτύος ἡδὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λύσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἑρίφρας ἑταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεδήκει,
 ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συραιοῦ,
 390 ἐκ δ' ἔλασεν σιαλοῖσιν ἐοικῶτας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi suslinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluvii, qui in mare proflunt.
 Harum una quidem injiciebat soliis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lintea subjiciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido aeno,
 in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcrum indenerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.

Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta est:

Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?

Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-aedes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novenniibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per ens
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τὸ σπιν πόρε πόντια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράσθαι.
 Ἔγνωσαν δέ με καίνοι, ἔφυν τ' ἐν γερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἡμερείς ὑπέδου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἑλέαιρε καὶ αὐτή.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι στήσῃα προσηύδα δια θεάων·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμύρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν στήεσσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίθρας ἐταίρους.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίθρας ἐταίρους,
 οἵ κ' ὄλοφρομένους, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀγραιβοὶ πόριες περὶ βούς ἀγελείας,
 ἔλθοῦσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὡς ἐμὲ καίνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχεῖς Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μὲν ὀλοφυρόμενοι ἔπαια πτερόεντα προσεΐδων·

Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφῆς, ὡς ἔχαρμεν,
 420 ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων καταλεξὼν ὀλεθρον.

Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼν προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμύρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν στήεσσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἔπησθε,
 ὄφρα ἰδῇ ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσιν πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι ὅλος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους·
 430 [καὶ σφείας φωνήσας ἔπαια πτερόεντα προσηύδα·]
 Ἄ δειλοὶ, πόσ' ἔμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἢ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ λέλκυς ποιήσεται ἢ λέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσομεν καὶ ἀνάγκη.

435 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τούτου γὰρ καὶ καίνοι ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 σπασσάμενος τανύχεας ἄορ παχέας παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλῇ οὐδ' ἄρδε πελάσσαι,
 καὶ πῇ περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἀλλά μ' ἐταῖροι
 μειλίχοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·

Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·

445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.

Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante produserat
 medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe;
 viri vero statim facti sunt juniores, quam antea fuerant,
 et multo pulciores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, haeseruntque in manibus unus-
 quisque.] Omnes autem gratus subit fletus; circumque do-
 mus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.

Eaque me prope stans allocuta est, diva dearum :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 vade nunc ad navem celerem et litus maris :
 navem quidem omnium-primum subducite in-terram,
 possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia :
 ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit : ac mihi persuasus est animus generosus.

Profectusque sum ire ad navem celerem et litus maris :

inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas derudentes.

Ut vero quum in-agris stabulantes vitulae circa vaccas armen-
 tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint,
 omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula
 eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt
 matres : sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
 lacrimabundi fusi sunt; visusque est etiam ipsorum animus
 ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum
 in-aspera Ithaca, ubi nutritique erant ac geniti :
 et me ejulantes verbis alatis allocuti sunt :

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
 ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;
 sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt : at ego eos allocutus sum dulcibus verbis :
 navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,
 possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia :
 vos vero properate, ut me una omnes sequamini,
 quo videatis socios sacris in aedibus Circae,
 bibentes et edentes : affatim enim habent.

Sic dixi : illi autem celeriter meis verbis paruerunt ;
 Eurylochus vero mihi solus delinebat omnes socios :
 [et ipsos compellans verbis alatis allocutus est :]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,
 Circes ad aedes descensuri? quae cunctos
 aut sues, aut lupos reddet, aut leones;
 qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
 Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt
 nostri socii, unaque hic audax comitatus est Ulysses :
 hujus enim etiam illi recordi-audacia perierunt.

Sic dixit : at ego in mente cogitavi,
 stricto longo gladio, crasso a femore,
 illo ei abscisum caput ad-solum dejicere,
 etiamsi affinitate erat mihi proximus : sed me socii
 blandis verbis retinebant aliunde alius :

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
 hic apud navemque manere, et navem custodire .
 nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λείπειτο,
ἀλλ' ἔπειτ' ἔδδαισεν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιπὴν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
450 ἐνδυκίως λουσέν τε καὶ ἔγρυσεν λίπ' ἐλαίῳ
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἔπει ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

455 Ἡ δέ μευ ἄγχι στήσῃα προσηύδα δια θεάων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὀρνυτε· οἶδα καὶ αὐτὴ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθει· ὀλγέα ἰχθυόεντι,
ἡδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.

460 Ἄλλ' ἄγετ', ἰσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰκόθεν αὐτὶς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβετε,
οἷον οὔτε πρῶτιστον εἰλείπετε πατρίδα γαῖαν
τρηχέης Ἰθάκῃς· νῦν δ' ἀσκελές καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλῃς χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδὲ ποδ' ὑμῖν
465 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἔπειθ' ἡ μάλα πολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ἔνθα μὲν ἥματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὥραι,
470 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἥματα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρήρης ἐταῖροι·

Δαιμόνι', ἦδη νῦν μιμνήσκου πατρίδος αἴης
εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ἐψόροφον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

475 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκιδόεντα.]

480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκῃς ἐπιθάς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνοιν ἐλιτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἐβλυνε αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

ὦ Κίρκη, τελέσον μοι ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑπέσθης,
οἴκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἦδη,

485 ἡδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.

Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἄεκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνυτε οἴκῳ·

490 ἀλλ' ἄλλῃν χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίου,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπαδοὶ εἰσιν·

τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια

495 οἷον πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιάι ἀΐσσουσιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
ἤθελ' ἐτι ζῶειν καὶ ὄρναι φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἔπει κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη,
500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus est
sed sequebatur; veritus est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis laenas pulcras ac tunicas:
Hi vero postquam se invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebant domus.
Illa vero me prope stans allocuta est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna intulere vobis in terra.
Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra praecordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperae Ithacae: nunc vero imbecilles et animo de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in laetitia est, quippe valde multa passi estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolverentur horae,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor esto patriae terrae,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrasas.]

At ego Circes consensuo perpulcro lecto,
genibus prensis supplex oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus sum:

O Circe, perforce mihi promissum, quod praestitisti,
domum te misuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abcessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat angustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne amplius nunc invitae meae manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinae,
animam consulturos Thebani Tiresiae,
vatis caeci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem praebuit Proserpina,
solus ut sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit: at mihi contractum est carum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satius fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus sum:

Ὁ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην δδὼν ἡγεμονεύσει;
 εἰς Ἀΐδος δ' οὕτω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐράμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 506 μῆτι τοὶ ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω·
 ἱστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πετάσσας
 ἥσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοιή Βορέας φέρησιν.
 Ἄλλ' ὅπότε ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσης,
 ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσασα Περσεφονείης,
 510 μακραὶ τ' αἰγίροι καὶ ἱταὶ ὠλεσικάρποι·
 νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
 αὐτὸς δ' εἰς Αἴδωο ἵνατι δόμον εὐρώεντα.
 Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε βέουσιν
 Κώκυτος θ', ὅς δὲ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ·
 515 πέτρῃ τε ξύνεσις τε δῶο ποταμῶν ἐριδούπων·
 ἐνθα δ' ἐπειθ', ἦρωες, χριμφθεὶς πάλας, ὥς σε κελεύω,
 βόθρον ὀρύξαι, ὅσων τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνω,
 520 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα,
 ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσέμεν οἶω,
 525 παμμελάν', ὅς μὴλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῆσι λίσθαι κλυτὰ θεῖνα νεκρῶν,
 ἐνθ' δῖν ἀρνείων ῥέξειν θηλὴν τε μέλαιναν,
 εἰς Ἑρεβὸς στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
 ἴμενος ποταμοῖο βόαν· ἐνθα δὲ πολλαὶ
 530 ψυχὰς ἐλεύσονται νεκῶν κατατέθνητων.
 Δὴ τότε ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι
 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 δειραντας κατακείαι, ἐπειξάσθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἱφίμω τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 535 αὐτὸς δὲ ξίφος ὅξ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἥσθαι, μηδὲ ἔαν νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσπον ἴμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν δδὼν καὶ μέτρα κελεύθου
 540 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβρονος ἦλυθεν Ἥώς.
 Ἄμφι δὲ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν·
 αὐτὴ δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
 λεπτόν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυῖ
 545 καλὴν, χρυσεῖν κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὄτρυνον ἐταίρους
 μειλχιόεις ἐπέεσσι παρασταδὼν ἄνδρα ἕκαστον·
 Μηκέτι νῦν εὐδοντες ἄωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
 ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
 550 Ὡς ἐράμην· τοῖσιν δ' ἐπεπελθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
 Ἑλπήνωρ δὲ τις ἔσχε νεώτατος, οὐδέ τι λίην
 ἀλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηνῶς,
 ὅς μοι ἄνευθ' ἐτάριον ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam huius itineris dux-erit?

ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima dearum :

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,

minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit :

malo autem erecto, et velis albis expansis,

sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.

Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,

ubi litusque fossuræ-apertum et luci Proserpinæ,

excelsæque populi, et salices frugiperdæ :

navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,

ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.

Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt

Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus ;

rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum :

illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,

fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :

circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,

primum mulso, deinde vero dulci vino,

tertium rursus aqua ; ac farinam albam insperge.

Valde vero supplex-precare manium inania capita, *vovens*,

ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,

te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-

bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,

totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclitas gentes mortuorum,

ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,

ad Erebum versos ; ipse vero seorsum a versus-esto,

contendens ad-fluvii fluentia : ibi vero multæ

animæ accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube

pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo ære,

excoriatas comburere, vota que facere diis,

præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :

ipse autem, gladio acuto stricto a femore,

sede, neu sine manium inania capita

ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-

tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,

qui tibi dicat iter et mensuras viæ,

reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Mihi vero lænamque tunicamque vestimenta induit :

ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,

tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis

pulcræ, auream ; caputque imposuit calyptram.

Atque ego per domos profectus hortabar socios,

blandis verbis, æstans, virum unumquemque :

Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum ;

sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.

Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.

Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.

Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde

fortis in bello, nec mente sua firmus,

qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

555 ψύχας ἱμείρων, κατελέξατο οἰνοβαρείων·
 κινυμένων δ' ἐτάρον διμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἔξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν
 ἀφοβρὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 560 ἀστραγάλων ἔαγε, ψυχὴ δ' Ἀΐδόςδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 Φάσθε νύ που οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἤμιν δδὼν τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 565 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐθι γούων τήλοντο τε χαίτας.
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐρίγνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ δῖνα θαλάσσης
 570 ᾔμεον ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρνεῖον κατέδυσεν δῖν ὀθλὴν τε μελαιναν,
 βρεῖα παρελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νεκυία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διαν,
 ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐθήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἥμιν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἔκμενον οὖρον ἔει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Ἥμεῖς δ' ὅπλα ἔκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης·
 δύσετό τ' ἥλιος, σκιδώοντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἔκανε βαθυβόρου Ὀκεανοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε πόλις τε,
 15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
 Ἥλιος φαέθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐδ' ὅπότε ἂν σταίχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐδ' ὅτε ἂν ἄψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτρέπῃται·
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὀλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλευσεν ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτὲ παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο
 ᾔμεον, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱεράϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ δέξυ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον ὄρυξ', ὅσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμψ' αὐτῷ δὲ γοτὴν γεόμην πᾶσιν νεκέεσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
 sed recta de-tecto decedit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad-Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe ,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ ,
 animam consulturis Thebani Tiresiæ.

Sic dixi : illis vero confractum est carum cor :
 desidentesque illic flebant, vellebantque capillos.
 Verum enim non ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
 oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigre ;
 atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
 inscendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem caerulea-prora
 secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Ille vero ad fines pervenit profunde-fluentis Occani.
 Ibi autem Cimmeriorum est virorum populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando vadit ad cælum stelliferum,
 nec quando tursus in terram de cælo devertitur :
 sed nox pernicioso intenditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentum Oceani
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam folii, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus ,

πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἀλφίτα λευκά παλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκυῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξιν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δὴν ἱερουσέμεν οἶῳ,
 παμμέλαν', δς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν..
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἔλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαδῶν ἀπαειροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαϊνεφέες· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχαὶ ὑπὲξ Ἑρέβους νεκυῶν κατατεθνηώτων.
 [νύμφαι τ' ἥϊθεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενηθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμεινοι χαλκῆρες ἔγχρῃσιν,
 ἄνδρες Ἀρηϊάτοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος
 θεσπασίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει.]
 Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὲ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 δεῖραντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Αἰδῇ καὶ ἑπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος δέξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκυῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἶματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῳ πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
 σῶμα γάρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ καταλείπομεν ἡμεῖς
 ἀελαυτον καὶ ἀθαπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγειν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡρώεντα;
 ἐφθης περὶς εἶων ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακῆ καὶ ἀθέερατος οἴνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσον· ἐκ δὲ μοι αὐχὴν
 65 ἀστραγάλων ἐάγῃ, ψυχὴ δ' Αἰδὸςδε κατήλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, δ' σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μούνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γάρ, ὡς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Αἰδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἔνθα σ' ἐπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνησασθαι ἐμείο·
 μή μ' ἀελαυτον, ἀθαπτον, ἰὼν ὄπιθεν καταλείπεις,
 νοσφισθεις, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακκείαι σὺν τεύχεσιν ἄσσα μοι ἔστιν,
 75 στήμα δέ μοι χεῦται πολεῖς ἐπὶ βινὶ θαλάσσης,
 ἀσθρὸς δυστήνοιο, καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρυσσον, ἔων μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἐφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἐρῶ·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *vovens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ sit optima,
 sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, corlibesque, et multa-passi senes,
 virgunculæque tenellæ, recentem-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati æratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: *me* vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ære,
 excoriatas adolere, volaque-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefsetum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 læsit me daemonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti*, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutritiv parvu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Æeam appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefsetum, insepultum, profectus pone relinquo,
 digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumulumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicis, etiam posteri ut-scient:
 et hæc mihi perforce, figeque in tumulto remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum: .
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω συγεροῖσιν
ἤμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνέυθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἰσχων,
εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἑταίρου πολλὰ ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεθνηυῖας,
85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
τὴν ζῶν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρὴν.
τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέσά τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὡς εἶων προτέρην πυκινὸν περ ἀχέυν
αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῳ πυθέσθαι.

90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίῳ,
χρῦσσον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡλείοιο
ἤλυθες, ὅρα ἰδὼ νέκυας καὶ ἀτερπέα γῶρον;
95 ἀλλ' ἀπογάζεο βύθρου, ἀπίσχε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
αἵματος ὅρα πῶς καὶ τοι νημερτέα εἴπω.

Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
κουλεῷ ἐγκατέπηξ'· ὃ δ' ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαιῶν,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
100 Νόστον οἷζται μεληιδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
λῆσειν Ἑννοσίγαιον, δ τοι κότον ἔνεθο θυμῷ,
χρῶμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.

Ἄλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὡς κακὰ περ πάσχοντες ἔκοισθε,
105 αἱ κ' ἐθέλεις σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων,
ὅππότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
βοσκομένας δ' εὗρητε βόας καὶ ἱρὰ μῆλα
Ἥελίου, δὲ πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' αἰνέας ἄβας νόστον τε μέδῃαι,
καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἔκοισθε·
εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμηάρομ' ὀλεθρον
νῆϊ τε καὶ ἐτάροισ'· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
ὅψε κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους,
115 νῆος ἐπ' ἀλλοτρίῃς· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἶκῳ,
ἀνδράς ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίον κατέδουσιν,
μῶμενοι ἀντιθέην ἀλοχὸν καὶ ἔδνα διδόντες·
ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσσειν ἔλθῶν.

Αὐτὰρ ἐπὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
120 κτείνης, ἡὲ δολῶ ἢ ἀμπαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
ἐργεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐήρης ἑρετμόν,
εἰσάκε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,

125 οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀρῖφραδές, οὐδέ σε λήσει·
ὅππότε κεν δὴ τοι ξυμβλημένος ἄλλος ὀδύτης
φήῃ ἀθηρηλογίῳ ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὅμῳ,
καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρης ἑρετμόν,
130 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτὶ,
ἀρνειὸν ταυρόν τε σὺν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
οἶκα δ' ἀποστελεῖν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
ἰθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλῃς αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,

Autolyci filia magnanimi, Anticlea,
quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.
Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta-est:
[Generosissime Laertiade, sollers Ulysæ,]

cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
tinctum]vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
tum vero me verbis alloquebatur vates eximius:

Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;
hunc vero tibi difficilem reddet deus: non enim puto
te latiturnum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
iratus, quod ei filium carum excercasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
quando primum appuleris fabrefactam navem
Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum:
pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illasas sinas reditusque sis-memor,
etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
sin vero lædas, tum tibi prædico exitum
navique et sodalibus: ipse vero etiamsi effugeris,
sero male redibis, amissis omnibus sociis,
nave in aliena; inveniesque mala domi,
viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
viri, nec sale conditum cibum edunt;
neque sane hi norunt naves proris-rubris,
nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.
Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
quando utique tibi obviam-factus alius viator
dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
factisque sacris pulcris Neptuno regi,
ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
domum revertere, faciasque sacras hecatombas
immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
omnibus prorsus ordine: mors vero tibi extra mare ipsi

- 135 ἀδελγὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κ' ἐπεὶ πέρνη
γῆρα ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
ὀλοὶ ἐσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἰρω.
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' οὕτως ἐκέλευσαν θεοὶ αὐτοί.
140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
μητρὸς τήνδ' ὁρώ ψυχὴν κατατεθνηυῖαν·
ἥ δ' ἀέλουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἔνν υἱὸν
ἔτλη ἔσαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
Εἰπέ, ἀναξ, πῶς κέν με ἀναγνοῖη τὸν ἰόντα. [πεν·
145 Ἦς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηιδίον τοι ἔπος ἐρώω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
ὄντινα μὲν κεν ἔβης νεκρῶν κατατεθνηώτων
αἵματος ἄσσον ἱμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίψει·
ὃ δέ κ' ἐπιφθονέοις, ὅδε ποι πάλιν εἴσιν ὀπίσσω.
150 Ἦς φασμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἰσω·
Τειρεσίαο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, ὅφρ' ἐπὶ μήτηρ
ἦλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαϊνεφές· αὐτίκα δ' ἐγὼ
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·
155 Τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶφον ἡρόεντα,
ζῶος ἔων; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι.
[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ βρέθρα,
Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἔστι περῆσαι
πεζὸν ἰόντ', ἦν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]
160 Ἦ νῦν δὴ Τροίηνθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
νῆι τε καὶ ἑτάροισι, πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μῆτερ ἐμή, χρεῖω με κατήγαγεν εἰς Ἰδαο,
165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιίδος, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι διζῶν,
ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δῖω
Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἦ δολιχὴ νοῦσος; ἦ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐπογομένη κατέπεφνεν;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,
175 ἥ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἥ τις ἦδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἥ μὲναι παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἥ ἦδη μιν ἔγρημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
180 Ἦς ἐφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λήην καί νηι γέ μιν ἐτελῆσθαι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυγεοῦσαι.
Σὸν δ' οὕτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκκλητος
185 Τηλέμαχος τεμνέην νέμεται καὶ δαΐτας εἴσας
δαίνυνται, ἅς ἐπέοικε δικασπόλον ἀνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμναι
ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναὶ

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra :
matris hanc video animam defunctæ ;
illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.

Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est :
facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;
quæcumque quidem sinas manium defunctorum
ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :
cui vero invidas, ille tibi tacitus abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis
Tiresiæ regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic manebam constanter, donec mater
advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
vivus quum-eis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]
Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,
animam-consulturum Thebani Tiresiæ.

Nondum enim prope veni Achaïam; neque aliqua nostram
terram attigi; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum
Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.
Sed age mihi hoc dic et vere narra :

quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis?
utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens
suis mitibus telis superveniens te occidit?
dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virorum alius habeat, me autem non-amplius putent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat ;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :
et perquam illa quidem manet afflicto animo
tuis in ædibus ; ærumnosæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.
Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus ; sed
quietus] Telemachus prædia colit, et convivia æqua
epulatur, quæ decet principem virum curare ;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
 190 ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδεῖ ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἀγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρους τεθαλυῖα τ' ὀπῶρη,
 πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἁλώης οἶνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἄχων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,
 σὸν πότμον γόσων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν εἰσκοπος Ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικυμένη κατέπεφνε·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπῆλυθεν, ἥτε μάλιστα
 τηχεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξελετο θυμὸν
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μέδεια, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μεληιδέα θυμὸν ἀπήρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγνω· ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηυῖης·
 τρίς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἵκαλον ἢ καὶ ὄνειρ
 ἔπατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅζυ γενέσκατο κηρόβι μᾶλλον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσήυδων·
 210 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μέμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἴν' Αἴδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τετραπῶμεσθα γόοιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνηια
 ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 215 Ὡς ἔφασκεν· ἡ δ' αὐτίκα ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ δατέα ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
 δαμνῇ, ἀπαί κε πρῶτα λίπῃ λευκ' ὅστέα θυμὸς·
 ψυχὴ δ' ἥτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φώκε δὲ τάχιστα λιλαῖο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ ἐπιπῇθα γυναικί.
 225 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειδόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὤτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνηια —
 δσσαὶ ἀριστῆων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θυγάτρες·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀλλέες ἠγερέθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ·
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶων πῖεῖν αἶμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστίνας ἐπήσαν, ἠδὲ ἐκάστη
 ὃν γόνον ἐξαγάρειεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν,
 ἢ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἐκγονος εἶναι,
 φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδας·
 ἢ Ποταμοῦ ἡράσσατ', Ἐνιπῆος θεοῖο,
 δς πολλὸν κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἵησιν·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκατο καλὰ βέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσαάμενος γαιήρχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχῶϊς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος·

strata et laenae, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; vilia vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit aestasque, florensque anni-tempus,
 undique illi peraltiore-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deslens: molesta autem eum insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in aedibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisa ex-membris tollere-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysse,
 tuaque benignitas usque memorem dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meae animam prehendere defunctae:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ju-
 bebat:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolvit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Orco, caris manibus circumplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?
 nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quum mortui-fuerint.
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac inulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimatum uxores erant, atque filiae;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethæi se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii ei accubuit vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάθη, οὐρεῖ ἴσον,
 κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
 245 [λύσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ δοναζέων·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα καὶ ἴσχο, μηδ' δνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἦ δ' ὀπκουσαμένη Περίην τέκε καὶ Νηληϊά·
 255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μεγάλῳ γενέσθην
 ἀμφοτέρω· Πελλίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ
 ναίει πολυῖρρηνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῇ τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
 Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθαόνα θ' ἱππιοχάρμην.
 260 Τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
 ἣ δὴ καὶ Διὸς εὖχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι·
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνά τε Ζηθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργῳσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 265 ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῷ περ ἑόντε.
 Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἴδον, Ἀμφιτρύωνος ἀκοῖτιν,
 ἣ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμονα, θυμολέοντα,
 γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλῳ μιγείσας·
 καὶ Μεγάρην, Κρεῖοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρήs.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο Ἴδον, καλὴν Ἑπικάστην,
 ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόοιο,
 γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας
 γῆμιν ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 275 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἀλγεα πάσχων
 Καδμείων ἦνασσε θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλὰς·
 ἣ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
 ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀπ' ὑψηλοῖο μελάρου,
 ᾧ χρεῖ σχομένη· τῷ δ' ἀλγεα κάλλιπ' ὀπίσω
 280 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
 γῆμιν ἑὸν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 ὀπλοτάτην κούρην Ἀμφιόνος Ἰασίδαο,
 ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυητῷ ἱεὶ ἀνασσειν·
 285 ἣ δὲ Πύλου βασιλεὺς, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρὴ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μνύοντο περικτῆται· οὐδέ τι Νηλεὺς
 τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἑλικας βόας εὐρυμετώπους
 290 ἐκ Φυλάκῃς ἐλάσειε βίης Ἰφικληΐης
 ἀργαλέας· τὰς δ' ὅς οἱ ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 ἐξελάν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 δισμοὶ τ' ἀργαλείοι καὶ βουκόλοι ἀγορεύωται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,
 295 ἂψ περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληΐη,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit.]
 Sed postquam perfecerat deus amatoris opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :
 Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem anno
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.
 Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.
 Sic locutus, pontum subit fluctuantem.
 Illa autem gravis-facta, Peliam peperit et Neleum ;
 qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 ambo : Pelias quidem in spatioso Iolco
 habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
 Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
 Æsonemque, ac Pherelem, Amythaonemque equestrem-bel-
 lalorem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
 quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormiisse ;
 et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
 turribusque-muniunt ; quia non sine-turribus poterant
 habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
 peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
 et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,
 Matremque Cædipodis vidi, pulcram Epicasten,
 quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
 nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
 eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere Im-
 minibus.] Sed ille quidem in Thebe amonissima dolores pa-
 tiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
 illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,
 deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
 suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
 valde multos, quotquot matris Furæ efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
 uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
 numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ,
 qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :
 ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
 mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
 mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino
 Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus
 e Phylace abegisset roboris Iphiclei
 difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius
 Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eum im-
 pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
 Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
 rursus circumvolvante anno, et advenerant horæ,
 tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θεσπата πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Ἀθήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἣ ῥ' ἐπὶ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
300 Κάστορα θ' ἱπποδάμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκα·
τοὺς ἄμφω ζωὸς κατέχει φυσίζκος αἶα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνήσκειν τιμὴν δὲ λελόγγασ' ἴσα θεοῖσιν.

305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωπὸς παράκοιτιν,
εἶδον, ἣ δὲ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίω δὲ γενέσθην,
Ῥῶτον τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐριάλτην·
οὗς δὴ μηχίστους θρέψε ζεῖδωρος Ἄρουρα·
310 καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἑννεαπήχεες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἑννεόργυιοι.
Οἳ βα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φύλοπιδα στήσειν πολυαῖκος πολέμοιο·

315 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνόςφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. [Ὅσση
Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἤθης μέτρον ἵκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἤυκομος τέεε Λητώ,
ἄμφοτέρω, πρὶν σφωῖν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
320 ἀνθῆσαι πυκασαὶ τε γένος εὐανθέϊ λάχνη.

Φαίδρην τε Πρόκριν τε Ἴδον καλὴν τ' Ἀριάδνην,
κοῦρ' Ἰν Μίνωας ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐξ γούνων Ἀθηναίων ἱεράων
ἤγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἔκτα
325 Διὶ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσειν.

Μαϊράν τε Κλυμένην τε Ἴδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
λῃν, ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα. [λῃν,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
ὅσας ἡρώων ἀλόχους Ἴδον ἠδὲ θύγατρας·
330 πρὶν γάρ κεν καὶ νύξ φθιτ' ἀμβροτος ἀλλὰ καὶ ὥρη
εὐδειν, ἣ ἐπὶ νῆα θοὴν ἔλθόντ' ἐς ἑταίρους
ἣ αὐτοῦ πομπὴ δὲ θεοὺς ἰμῖν τε μελήσει.

Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέντα.

335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτῃ λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
Φαίηκες, πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἶδος τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἔνδον εἰσας;
ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἐμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
340 οὕτω χρῆζιντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὕμιν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἑλένης·
[ὃς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·]
Ὡ φίλοι, οὐ μὲν ἦμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
345 μυθεῖται βασιλεία περίφρων· ἀλλὰ πῖθασθε·
Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔρχεται ἔργον τε ἔπος τε·
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἱ κεν ἐγὼ γε
ζῶνς Φαίηκεσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

350 Ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,
vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consi-
lium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem,
quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios,
Castoremque equûm-domitorem, et pugilatu strenuum Pol-
lucem :] quos ambos vivos detinet alma terra ;
qui etiam infra terram, honorem a Jovæ habentes,
modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus
mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimedian, Aloeï uxorem,
aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse :
et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt),
Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ;
quos procerissimos enutrivit alma Terra,
et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem.
Novennes etenim hi etiam novem-cubitorum erant
latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum.
Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo
certamen allaturos se tumultuosi belli :

Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ
Pelium nemorosum, ut cælum *ipsis* scansile esset.
Et sane pericississent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-
sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-co-
mis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili
florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcrumque Ariadnen.
filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus
ex Creta in eminens-solum Athenarum sacrarum
duxit quidem, sed non potuit-est ; antea vero ipsam Diana
occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio *damnatam*.

Macramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen,
quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum.
Omnes vero non ego dixero, neque nominavero,
quotquot heroum uxores vidi, ac filias :
prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora
dormiendi *mihi*, sive ad navem celerem digresso ad socios,
sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio ;
voluptateque tenebantur per ædes umbrasas.
His vero Arete candidis-ulnis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse,
formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ?
Hospes vero itidem meus est ; unusquisque autem *vestrûm*
particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite,
neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis
bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echieneus :
[qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum
loquitur regina prudens ; sed obedite :
Alcinoo autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego
vitus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἔμπης οὖν ἐπιμείναι ἐς αὔριον, εἰκόμη πᾶσαν
 δαυτήν τε λείψω· πομπή δ' ἀνδρῶσσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἑμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 355 Ἄλκίνοε κρείον, πάντιον ἀριδείκετε λαῶν, [σεύς·
 εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μῖν μείνειν
 πομπήν τ' ὀτρύνοντε καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
 πλειότερ' ἢ σὺν χειρὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
 360 καὶ κ' αἰδοίτερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
 πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἰσορῶντες
 ἡπεροπῆτ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
 365 βόσκει γαῖα μελαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
 ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο·
 σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
 μῦθον δ' ὥς δὲ δαιδὼς ἐπισταμένως κατέλεξας,
 πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
 370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 εἰ τινος ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
 Ἥλιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
 Νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρη
 εὐδεν ἔν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θεέκελα ἔργα.
 375 Καὶ κεν ἐς ἥν δι' ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
 τλάῃης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ἄλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ὥρῃ μὲν πολέων μύθων, ὥρῃ δὲ καὶ ὕπνου·
 380 εἰ δ' ἔτ' ἀκούμεναι γέ λιλαιέαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
 τούτων σοι φθονόοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν βλοντο·
 οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν αὐτῇν,
 ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.
 385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' Ἀλλυδὶς ἄλλῃ
 ἀγνὴ Περσεφόνηα γυναικὴν θηλυτέραν,
 ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδου
 ἀγχιμμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
 οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 390 Ἐγὼ δ' αἶψ' ἐμὰ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα καλαιόν·
 κλαίει δ' ὅγε λιγύως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἵδων,
 πιτνὰς εἰς ἐμὰ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
 ἄλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἐμπεδος οὐδέ τι κίχης,
 οἷα περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἀτρεΐδην κύντιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνων,
 τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
 ἦε σέγ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 400 ὅρας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
 ἦε σ' ἀνάσσειοι ἀνδρὲς ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιταμνόμενον ἢ δ' οἶων πώεα καλὰ,
 ἦε περὶ πτόλις μαχεούμενον ἢ δὲ γυναικῶν;
 ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam exspectare in crastinum, donec totum
 munus perficiam : deductio autem viris curæ erit
 omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
 si me etiam in annum jusseritis hic manere,
 deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
 etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
 pleniore cum manu caram in patriam pervenire;
 et magis honorabilis et carior viris essem
 omnibus, quotquot me in-Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinoe respondit, dixitque :
 o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamur aspicientes,
 impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
 pascit terra nigra late-dispersos homines,
 mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur :
 tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona ;
 historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
 omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.
 Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
 si quos exiliorum sociorum videris, qui una te ipsum
 ad Ilium simul comitati-sunt, et illic fatum obierunt.
 Nox autem hæc valde longa, immensa ; neque adhuc tempus
 dormiendi in ædibus : tu autem mihi dic mirifica opera.
 Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
 sustineres in ædibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
 tempus quidem multum sermonis, tempus vero et somni :
 sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
 hæc tibi invidere et miserabiliores alios narrare
 dolores meorum sociorum, qui jam post-hæc perierunt :
 qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
 in reditu vero perierunt, malæ causa femine.

Ac postquam animas quidem disperserat huc illuc
 casta Proserpina mulierum seminarum,
 venit deinde anima Agamemnonis Atridae
 dolens ; circumque aliae congregatae-erant, quæcunque simul
 cum-eo] domo in Ægisti perierunt et fatum obierunt.
 Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
 grum :] sebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
 extendens ad me manus, attingere cupiens :
 sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
 qualis quidem antea erat in flexilibus membris.
 Illum quidem ego flevis conspicatus, misertusque sum in-ani-
 mo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
 quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis?
 utrum te in navibus Neptunus domuit,
 excitato sævorum ventorum immenso flatu?
 an te hostiles viri læserunt in terra,
 boves abducentem atque ovium greges pulcros,
 an pro urbe pugnaturum sive feminis?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus-est :

405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε μὲ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἰδάμασσαν,
 ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτὴν,
 οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
 ἀλλὰ μοι Ἀγίσθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε
 410 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἄλῳγῃ, οἰκόνδε καλέσας,
 δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
 Ὡς θάναον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 κωλεμέως κτείνοντο σύες ὥς ἀργυρόντες,
 οἳ βᾶτ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 415 ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεταλούῃ.
 Ἦδῃ μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβολήσας,
 μουνάξ κτεινομένων καὶ ἐν κρατερῇ ὑσμήνῃ·
 ἀλλὰ καὶ κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
 420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἄπαν αἵματι ὕεν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅσα Πριάμοιο θυγατὸς,
 Κασσάνδρης, τὴν καίπετι Κλυταίμνηστρῃ δολόμῃτις
 ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων
 βάλλον ἀποδνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
 425 νοστήσας· οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Ἀἶδαο
 χερσὶ κατ' ὀφθαλμούς· ἐλέειν σὺν τε στόμῳ ῥεῖσαι.
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλλεται·
 οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικλῆς,
 430 κουροῖῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἥτοι φρὴν γε
 ἀσπασίως παίδεσσι· ἰδὲ δμῳέσσι· ἐμοῖσιν
 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα
 οἷ τε κατ' ἀσχος ἔχευε καὶ ἔσομένησιν ὀπίσσω
 θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 435 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεΐος εὐρύσπα Ζεὺς
 ἐκπέγλωκε ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλάς·
 ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμην· εἵνεκα πολλοί·
 σοὶ δὲ Κλυταίμνηστρῃ δόλον ἤρτυε τηλόδ' ἐόντι.
 440 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
 μὴδ' οἳ μῦθον ἄπαντα πιφασκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς,
 ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 Ἄλλ' οὐ σόγ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γέ γυναικός·
 445 λίην γὰρ πινυτὴ τε καὶ εὖ φρεσὶ μέδεα οἶδεν
 κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Ἦ μὲν μιν νύμφην γε νήην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 ἐρχόμενοι πολέμονδ'· παῖς δὲ οἳ ἦν ἐπὶ μαζῷ
 νήπιος, ὃς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
 450 ὀδῖος· ἥ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος ὀφείτα· ἐλθὼν,
 καὶ κείνος πατέρα προσπύζεται, ἥ θέμις ἐστίν.
 Ἦ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνπλησθῆναι ἀκοίῃσι
 ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 455 κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, φίλῃ ἐς πατρίδα γαῖαν
 νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 εἰ που ἐτι ζώνοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 nec me sane in navibus Neptunus domuit,
 excitato sævorum ventorum immenso flatu;
 nec me hostiles viri læserunt in terra:
 sed mihi Egisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
 occidit, cum pernicioxa uxor, ad-domum vocatum,
 convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
 Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
 continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
 qui quidem *maclantur* in locupletis viri præ-potentis
 aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
 Jam tu quidem multorum credi virorum interfuisti,
 et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
 sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
 ut circa craterem, mensasque plenas,
 jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
 bat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filiae,
 Cassandra, quam occidebat Clytemnestra dolosa
 propter me: at ego in terra manus elevans
 jacebam moriens, ad gladium *capiendum*: illa autem impu-
 dens] secessit, nec mihi sustinuit, cuncti licet ad Orcum,
 manibus oculos comprimere, atque os claudere.
 Adeo non *est* gravius et improbius aliud muliere,
 quæcumque talia in mentem facinora induxerit:
 quale utique et illa patravit facinus indignum,
 ingenue struens marito cædem: sane putabam quidem
 gratum me liberis, atque famulis meis,
 domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
 sibi infamiam offudit, et futuris in-posterum
 feminis mulieribus, etiam ei quæ probe-agens sit.

Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
 vehementer odit, feminea propter consilia,
 ab initio: Helenæ quidem causa perimus multi;
 tibi vero Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.

Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
 ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
 neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
 sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.

Sed haud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
 valde enim sapiensque *est*, et bene in-mente consilia novit,
 filia Icarii, prudens Penelope.

Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
 abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
 infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
 felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
 et ille patrem amplectetur, ut fas est.

Verum mea ne filio quidem me saturari uxor
 oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
 Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
 clam, neu palam, caram in patriam terram
 navem appelle; quoniam non-amplius fides *est* feminis.
 Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
 sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόντι,
 400 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ θρονί διος Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἄτρεϊδῃ, τί με ταῦτα διεῖραι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει δ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνέμωλια βάζειν.
 405 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδός τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνω δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σκέτιε, τίπτ' ἐτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσσαι ἔργον;
 475 πῶς ἔτλης Αἰδῶδες κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδῆες ναῖουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίῃα κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν
 480 εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς πατρίδαρ' ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὕτως ἀνὴρ προπάροιθε μακάρεσσιν οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 ἐνθάδ' ἐὼν· τῷ μῆτι θανόν ἀκαχλῆευ, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θανάτῳ γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπαύρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίотος πολὺς εἴη,
 ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε,
 ἥ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἦε καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
 495 ἥ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἥ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίῃν τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο,
 τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύμων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖόςδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κε τέφρ' στυζάιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνῳ βιώνονται, ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὐτὶ πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοιλῆς ἐπὶ νηὸς εἴσῃς
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἑκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 510 Ἦτοι δ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσκομεν οἶον.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus est in terra divinus Orestes.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus sum :
 Atride, quid me haec interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidae Achilles,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui praestantissimus erat formaeque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Agnovit autem me anima pedibus-velocis Aecidae,
 et lamentans verbis alatis me allocuta est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 quo pacto ausus es ad Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum?] Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus sum :
 o Achille, Pelei filii, longe praestantissime Achivorum,
 veni Tiresiae propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaïam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beator, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus aequaliter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum es; ideo nequitiam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallet rusticus esse et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.
 Sed age mihi de filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus sit ad bellum, inter primos pugnator ut es-
 set, an etiam non.] Dic vero mihi etiam, de Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque,
 eo quod ipsum senium occupat manusque pedesque.
 Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcantque ab honore.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus sum :
 certe quidem de Peleo eximio nihil audivi :
 sed tibi de filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes ;
 ipse enim illum ego cava in nave aequali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a dicendis :
 Nestorque deo-par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυί μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν θυμῷ,
 115 ἀλλὰ πολλὸν προθέσκει, τὸ δὴν μένος οὐδενὶ εἰκῶν·
 πολλοὺς δ' ἀνδράς ἐπεφνεν ἐν αἰνῇ δῆϊοτῇτι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνῃ,
 ὅσσον λαὸν ἐπεφνε, ἀμύνων Ἀργείοισιν·
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ,
 120 ἦ ῥω' Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Κήτειο κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δώρων.
 Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μέμνονα διόν.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δὴν κάμ' Ἐπειὸς,
 Ἀργείων οἱ ἀρίστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 125 [ἦ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόγον ἢ δ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυντο τρέμονθ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·
 κείνον δ' οὔ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠχρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 130 δάκρυ' ὁμορξάμενον· δὲ δέ με μάλα πολλὰ ἵκετεύεν
 ἵπποθεν ἐξίμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κόπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοῖνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἐβαινεν
 135 ἀσκηθῆς, οὐτ' ἄρ βεβλημένος ὀξείῃ χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδῶν οὐτασμένος· οἳά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μίγνεται Ἄρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιδῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 140 γηθοσύνη, δ' οἱ υἱὸν ἔσθην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
 ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδε· ἐκάστη.
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 145 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικάζομενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοῦδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοῖον γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 150 Αἴανθ', ὅς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μελιχίοισιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
 155 οὐλομένων· τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλὴν Πηληϊάδαο,
 ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδὲ τις ἄλλος
 αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶων
 160 ἐκπάλῳις ἤχθηρε· τείν δ' ἐπὶ μείραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγῆνορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐφάμην· δὲ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλ-
 ψυχὰς εἰς Ἐρεβος νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 165 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus ære,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis:
 sed qualem illum Telephiiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum: multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant:
 [et ut aperirem densas insidias, et ut includerem:]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi abstergebant, tremebantque subtus membra
 cujusque;] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem: sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam ære-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,
 nec cominus vulneratus; ut sæpe
 fit in bello; promiscue vero furit Mars.

Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.

Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mærentes, narrabantque dolores unaquæque.

Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 quia ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine:
 tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis:

Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 pernicioosa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris peristi: propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque: neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat; tibi vero fatum imposuit.

Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram: doma autem iram et generosum animum.

Sic dixi: ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.

Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηώτων.

Ἐνθ' ἦτο Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
χρῦσεον σκήπτρον ἔχοντα, θεμιστενόντα νέκυσσιν,
670 ἤμενον· οἳ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἀνακτα,
ἤμενοι ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλῆς Ἀΐδος δῶι.

Τὸν δέ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενώσα,
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰσπόλοισιν ὄρεσσιν,
675 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγγάλεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Τίτυδ' εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
γῦτε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,
δέρτρων ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·

580 Ἀτῶν γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπήος.

Καὶ μὲν Τάνταλον εἰσίδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
ἑσταὶ ἐν λίμνῃ· ἥ δέ προσέπλεξε γενεῶν
στεῦτος δὲ διψῶν, πείθειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι

685 Ὅσσάκι γὰρ κύψει· ὁ γέρωιν, πείθειν μενεαίνων,
τοσσαχ' ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναβροχέν· ἀμυλὴ δὲ πυσσὶν
γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήτασκε δὲ δαίμων.

Δένδρεα δ' ὕψιπέτηλα κατὰχρονεν γέε καρπὸν,
ὄγχηαι καὶ ῥοαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι

690 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἑλαῖαι τηλεθύσσαι·
τῶν ὅπote Ἰϋσσεῖ· ὁ γέρωιν ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
τὰς δ' ἀνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκίοεντα.

Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσίδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
λῆαν βασιτάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.

705 Ἦτοι οἱ μὲν σκληριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
λῆαν ἀνω ὄθεσκε ποτὶ λόφον· ἄλλ' ὅτε μέλλοι
ἄκρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποστρέψασκε κραταιῖς
αὐτίς· ἔπειτα πέδονδε κυλινδοτο λῆας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὃγ' ἀψ ὄσασκε τιτανόμενος κατὰ δ' ἰδρῶς
690 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κοινή δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δέ μετ' εἰσενώσα βρῖν Ἡρακλείην,
εἰδῶλον· αὐτὸς δέ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν Ὀαλῆς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥδην.
[παῖδα Διὸς μεγάλιοι καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.]

705 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νέκυων ἦν οἰωνῶν δῖς,
πάντοσ' αὐτοζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ εἰκώς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆσιν δίστον,
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλόντι εἰκώς.

Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσι ἀορτήρ,
710 χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
ἄρκοι τ' ἀγρότεροί τε σῦες χαρποὶ τε λέοντες
ὑσμῖναί τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασάει τε.

Μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
δς κείνον τελαμῶνα ἐπὶ ἐγκάτθετο τέχνη.

715 Ἔγνων δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
καὶ μ' ὀλοφρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ᾧ δειλ', ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόνον ἡγήλάζεις,
ὑπερ ἑγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο.

820 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ οἷζυν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium,
aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratium,
quas ipse occiderat in desertis montibus,
manibus tenens clavam totam-æream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ;
duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant,
in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus :
Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugii,
ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum :
stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem aquam non poterat
capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes
terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus.
Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum,
piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
ficusque dulces, et oleæ virentes :

quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyplum aspexi, duros dolores habentem,
lapidem gestantem ingentem utraq; manu.
Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat
summum superaturus, tunc illum deturbabat potens-is
retro : deinde in-solum volvebatur lapis impudens.
Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor
defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
simulacrum ; ipse vero inter immortales deos
oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Heben.
[filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]

Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar,
undique agitatorum : ille vero, obscuræ nocti similis,
nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
horrendum circumspiciens, semper jaculaturus similis.
Terribilis autem ei circa pectora balteus,
aureum erat lorum ; ubi miranda opera inerant,
ursique, agrestesque apri, torvique leones,
præliaque, pugnaeque, caedesque, homicidiaque.
Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is
qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ah miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines,
quale ego ferebam sub radiis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum arumnam

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖροσι τῷτι
δεδμημένῃ, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλει· ἀέθλους·
καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἀζοντ'· οὐ γὰρ ἐτ'
φράζετο τοῦδ' ἐτί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον. [λον
625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, εἰ τις ἐτ' ἔλθοι
ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
630 Καὶ νύ κ' ἐτι προτέρους ἰδὼν ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ·
[Θησέα Πειριθόον τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
ἤχῃ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ γλωρὸν δέος ἦρει,
μή μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνηα.
Αὐτίκ' ἐπεῖτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἐταίρους
αὐτούς τ' ἀμβάλλειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
οἳ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Τῇν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῆμα ῥόοιο·
640 πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
νῆς, ἀπὸ δ' ἔκαστο κῆμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅτι τ' Ἡῶς ἡριγενείης
οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντοαὶ Ἥελιοιο·
νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλασμεν ἐν φαμάθοισιν,
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἐνθα δ' ἀποβρέξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἡώς,
ὃς τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
10 οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
Φιτρώους δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτὴ,
θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στηλῇν ἐρύσαντες
15 πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐήρες ἐρετμόν.
Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
ἐξ Ἀΐδου ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
σίτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
20 Ἢ δ' ἐν μέσσω σῆσθα μετηΐδα δια θεῶων·
Σχέτιλοι, οἳ ζῶντες ὑπὴλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
διεθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπας ἠνθήκουσ' ἀνθρώποι.
Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμεν καὶ πίνετε οἶνον
αὖθις πανηγέριοι· ἅμα δ' ἦοι φαινομένην φιν
25 πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω δόδον ἧδ' ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.
Eum quidem ego subdixi et traxi ex Orco :
Mercurius autem me duxit, ac caesiis-oculis Minerva.
Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.
At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
virovum heroum, qui jam olim perierant.
Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :
[Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]
sed prius gentes congregabantur infinitæ mortuorum,
sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,
ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
Statin deinde ad navem profectus, jubebam socios
ipsosque inscendere, et retinacula solvere :
illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere
Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
insulamque Æaciam, ubi Auroræ mane-genitæ
domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.
Hic vero dormientes expectavimus Auroram divinam.
Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
allaturos mortuum Elpenorem defunctum.
Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.
Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,
fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.
Nos quidem hac singula administrabamus : neque inde
Circen] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ serebant cum-
ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.
Et in medio stans dixit augustissima dearum :
Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis
bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.
Verum agite, edite cibum et bibite vinum
hic toto-die ; simul autem cum aurora illiccescente
navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανέω· ἵνα μή τι κακοῖρα φήη ἄλεγεινῇ
ἢ ἄλως ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

Ἦς ἐραθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπεύθετο θυμὸς ἀγῆνυρ.

Ἦς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
30 ἤμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἶσε τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μένοῦτ' πάντα πεπειράνται· σὺ δ' ἄκουσον,

οἷς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνησεί δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἳ βᾶ τε πάντας

40 ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.

Ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φόβῳ γένον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῷ δ' οὔ τι γυνή καὶ νήπια τέκνα

οἶκαδ' ἐνοστήσαντι παρίστανται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοιδῇ,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὸς δ' ἄμφ' ὁστεόφιν θις

ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιπλόδα, μή τις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμεναι αἳ κ' ἐθέλῃσθα,

50 θεσάντων σ' ἐν νηὶ τοῇ χειράς τε πόδας τε,

ὀρθὸν ἐν ἰσοτοπῇ· ἕκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήψου·

ὄφρα κε τερπόμενος ὄν' ἀκούῃς Σειρήνοισιν.

Αἱ δὲ κε λίσσῃται ἐτάρους λῦσαι τε κελεύεις,

οἱ δὲ σ' ἐτι πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι δεόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τάς γε παρὲς ἑλᾶσσι ἐταίροι,

ἔνθα τοι οὐκέτ' ἐπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω.

ὁπποτέρῃ δὴ τοι δόδ' ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλευεῖν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφές, προτὶ δ' αὐτὰς

60 κύμα μέγα βοχθεὶ κυανόπιδος Ἄμφιτρίτης·

Παγκτὰς δὴ τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλεια

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.

Τῇ δ' οὐπω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἱκηται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πῖνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμαθ' ἄλδς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.

Οἷη δὴ κελὴν γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,

70 Ἀργῷ πασιμελούσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·

καὶ νύ κε τὴν ἐνθ' ὄκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' Ἥρῃ παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσιων.

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

ὁξείῃ κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιέβηκεν

75 κυανέῃ· τὸ μὲν οὐποτε ἔρωει, οὐδέ ποτ' αἰὼρ

κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρεϊ οὔτ' ἐν ὀπώρα·

οὐδέ κεν ἀμβατὴν βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβατὴν,

οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές τε εἰκόσι καὶ πόδες εἴεν·

πέτρῃ γὰρ λῖς ἐστι, περιζεσσεῖται εἰκυῖα.

significabo ; ut ne-quid malo-consilio damnuoso

aut in mari , aut in terra , doleatis damnum passi.

Sic dixit : nobis vero rursus persuasus-est animus genero-
sus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vi-
num dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenere,
illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis ;
hæc vero me manu prehensum , dilectis seorsum a-sociis ,
sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula :
atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe :

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt : tu vero audi ,
ut tibi ego dicam ; recordari autem te faciet etiam deus ipse :
Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes
homines deliniunt , quicumque ad-eas pervenerit.

Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit
Sirenium, huic neutiquam uxor et infantes liberi
domum reverso astant, neque lætantur :

sed Sirenes arguto deliniunt cantu ,
sedentes in prato : magnus vero circum ossium acervus
virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt.

Sed præternavigato : verum aures obline sociorum ,
cera subacta dulci, ne-quisquam audiat

ceterorum ; at tu ipse audire si velis ,

liganto tibi in navi veloci manusque pedesque ,
erecto ad basem-mali ; ex ipso autem funes alligantur ,
ut cum-voluptate vocem audias Sirenium.

Si vero rogaveris socios, solve-reque jubeas ,
illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii ,
tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam ,
utra demum tibi via futura-sit ; sed et ipse
animo considera : dicam vero tibi quæ sint viæ utrinque.

Hinc enim petræ imminentes : ad eas autem
fluctus ingens rauce-sonat caerulea-facie Amphitritæ :

Planctas (erraticas) vero hasce dii beati vocant.

Hæc quidem nec volucres prætervolant, nec columbæ
timidæ, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt ;

sed etiam ex-iis aliquam semper abripit lævis petra ;
verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hæc vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit,
sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum

fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis ,
Argo omnibus-celebrata, ab Ætæa navigans :

et sane illam ibi cito fluctus coniecissent magnas ad petras ;
sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli : hic quidem cælum latum attingit
acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat
obscura : quod quidem nunquam cessat, neque unquam se-
renitas] illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-
tumno :] neque ascenderit mortalis vir, nec descendit ,

ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent :

petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

- 141 Μίσσω δ' ἐν σκοπέῳ ἐστὶ σπέος ἡεροειδὲς,
πρὸς ζόφον, εἰς Ἑρεβος τετραμμένον· ἥ περ ἂν ὑμεῖς
νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαιδίμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νῆος γλαφυρῆς αἰζήτιος ἀνὴρ
τοῖς ὀϊστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
- 145 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
γίνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
γῆθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντίασειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες εἰσι δωῶδεκα πάντες ἄωροι·
- 150 ἔξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάτῃ
σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι δδόντες,
πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μὲν τε κατὰ σπέιους κοῖλοιο δέδυκεν·
ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
- 155 αὐτοῦ δ' ἰχθυὰς σκόπελον περιμαμῶσκα
δελφινὰς τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μεῖζον ἔλθῃ
κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστονος Ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκῆριοι εὐχετόωνται
παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέρεῖ δέ τε κρατὶ ἐκάστῳ
- 160 φῶτ' ἐκρπάξασα νῆος κυανοπρόοιο. [σεῦ,
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χαμαλώτερον ὄφει, Ὀδυσ-
πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοίστευσαις.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεηλώως·
τῷ δ' ὑπὸ δια Χάρυβδος ἀναβροῖδεῖ μέλαν ὕδωρ.
- 165 Τρίς μὲν γάρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἡματι, τρίς δ' ἀναροῖδεῖ
δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε ροιβῆθῃσιν·
οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἑνοσίχθων.
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, ὥκα
νῆα παρὲξ ἔλααν· ἐπειὴ πολλὸ φέρτερόν ἐστιν
- 170 ἔξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
εἰ δ', ἄγε δή μοι τοῦτο, θεά, νημερτὺς ἐνίσπε,
εἴ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἐταίρους.
- 175 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὖτί κ' ἀμείβετο διὰ θεῶν
σχέτις, καὶ δ' αὖ τοι πολεμῆϊα ἔργα μέμνηεν
καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπειλεῖαι ἀθανάτοισιν;
Ἥ δέ τοι οὐ θνητῇ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστὶν
δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·
- 180 οὐδὲ τίς ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἂπ' αὐτῆς.
Ἦν γὰρ δθηθύνῃσθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
δεῖδω μὴ σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθῃται.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἔλααν, βιωστρεῖν δὲ Κραταῖν,
- 185 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι.
- Ὅρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἐνθα δὲ πολλὰ
βόσκοντ' Ἡελίοιο βόες καὶ ἑρμαὶ μῆλα,
ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πώα καλὰ,
190 πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
ἃς τέκεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι διὰ Νεαίρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
Neque ex navi cava juvenis vir
arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
ejus nempe vox quidem, quanta catoli recens-nati,
oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
lætaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes deformes:
sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
densi et frequentes, pleni atræ mortis.
Media quidem per speluncam cavam immergitur:
extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
illic autem piscatur scopulum circumlustrans
delphinisque, canesque, et sicubi majorem capere possit
cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
Huic autem nondum-unquam nautæ illæsi gloriantur
se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.
At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.
Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet:
non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
navem præterage; quoniam longe satius est,
sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sumi:
age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdim,
illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
Sic dixi: ac statim respondit angustissima dearum:
infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
tot capitibus, totque viros abripiat.
Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Cratain,
matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
quinguenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsa-
rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
Nymphæ pulcris-comis, Phæthusaque, Lampetique,
quas peperit Soli Hyperioni divina Neera.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακλίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναίειν,
 μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἄσινέας ἑάσας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖναι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
 140 νῆϊ τε καὶ ἑτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὀψέ κακῶς νεῖαι, δλέσας ἅπο πάντας ἑταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιγχε δια θεῶων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὠτρυνον ἑταίρους
 145 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθηζον.
 [ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἔκμενον οὖρον λει πηλίσσιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 150 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήςεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἑτάροις μετ' ὕδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδμεναι οὐδὲ δύ' οἴους
 155 θέρσασθ', ἀ μοι Κίρκη μυθήσατο, οἷα θεῶων·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ κε θάνοιμεν
 ἢ κεν ἀλευσάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεοπεσιδῶν
 φθόγγον ἀλευσάσθαι καὶ λειμῶν ἀνθεμένοντα·
 160 ὅλον ἔμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκούεμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 δῆσας· ἐν ἀργαλέῳ—ὅρρ' ἐμπεδὸν αὐτόθι μέμνω—
 ὀρθὸν ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
 Αἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε· ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροις πιφραυσκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξέκτο νῆς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νημεῖ· κοίμησε δὲ κύματα θαλάμων.
 170 Ἀνστάντες δ' ἑταροὶ νεὸς ἰστία μηρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νῆϊ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμῇ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηρόιο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ
 τυτθὰ διατμήζας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν·
 175 αἰψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδας ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νῆϊ μ' ἔδῃσαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμιν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆς
 ἐγγύθεν ὀρτυμένη· λιγυρὴν δ' ἔκτυνον δοιδῆν·
 Δεῦρ' ἀγ' ἰὼν, πολύναι· Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἄ-
 185 νῆα κατὰστήσῃ, ἵνα νοιώτερῃν ὅπ' ἀκούσῃς. [χαίων,
 Οὐ γὰρ πῶς τις τῆδε παρήλασε νῆϊ μελαίνῃ,
 πρὶν γ' ἡμέων μελιγερὺν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκοῦσαι·

Has quidem ut-educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut-habiterent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-ais,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero lardas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugas,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit augustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.

Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus ; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, augustissima dearum ;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.

Sirenium quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratium floridum :
 solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantur.
 Si vero orem vos, solveoque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.

Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenium : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento ; sopiverat autem fluctus deus.
 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.
 At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto aere
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :
 ordine vero sociis in aures omnibus illevis.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali ; ex eo autem funes alligarunt :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans,] celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :

Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νείται καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅς' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 190 Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πούλυδοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 ἤθελ' ἀκούεσθαι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὄφρ' οὐσι νευσάζων· οἳ δὲ προπτερόντες ἔρρασαν.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλείοσ' μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μάλλον τε πείζευν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάγχε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἐπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰοδῆς,
 αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἔμοι ἐρήρες ἑταῖροι,
 200 οὐ σφιν ἐπ' ὥσιν ἀλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἐπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κῆμα ἴδον καὶ δοῦπον ἄκουσα·
 τῶν δ' ἄρα δεσάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμὰ·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἐρετμὰ προήκεια χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νῆος ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους
 μελιχχοῖς ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πῶς τι κακὸν ἀδαήμενός εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τότε μεῖζον ἔπι κακόν, ἢ δτε Κύκλωψ
 210 εἶλει ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ κρατερῆρι βίηριν·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 ἐκφύγομεν· καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι οἶω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἄλως ῥηγμίνα βαθεῖαν
 215 τυπτετε κληίδεσσιν ἐρήμενοι, αἱ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήτῃ, ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλευ, ἐπεὶ νῆος γλαφυρῆς οἰήτῃα νομῆς·
 τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κωματός ἔκτος ἔργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 κεῖς· ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθαι.
 Ὡς ἐφάμην· οἳ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηκτον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δεισαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτοῦς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 230 πρῶρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανείσθαι·
 Σκύλλην πετραῖην, ἣ μοι φέρε πῆμα· ἑτάροισιν.
 Οὐδέ πη ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντῃ καπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ἥμαίς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλόμεν γούωντες·
 235 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδος
 δεινὸν ἀνερβρόιθεσσε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ.
 Ἦτοι δὲ ἐξεμέσειε, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη· ὕψος δ' ἄχνη
 ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
 240 Ἄλλ' ὅς' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ,
 πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἄμφι δὲ πέτρῃ,

verum ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt :
 scimus etiam, quaecunque sunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcram; ac meum cor
 volebat audire, solveque me jubebam socios,
 superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenum audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audivi :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi ;
 insonuerunt vero omnes per fluctum ; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexpecti sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.
 Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.
 Et tum sane Circes quidem mandati tristis
 obliviscebar, quoniam neutiquam me jussit armari :
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebam
 in-prora; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati-erant autem mihi oculi
 undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transehebamur flentes :
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rybdis] horrendum absorbit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrisque incidebat.
 Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba : circum vero petram

δεινὸν ἐξεβρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δὸς ἦρει.
 Ἥμεις μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δέισαντες δλεθρον·
 245 τόφρᾳ δέ μοι Σκύλλη κοίλῃς ἐκ νηὸς ἑταίρους
 ἐξ Ἰλῆθ', οἳ χερσὶν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἑταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπέρβην,
 ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 250 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ Ἀλκυὸς περιμήκει βράβδω
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βόας κέρας ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαθὼν ἐβρίψε θύραζε·
 255 ὡς οἳ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι καθήσκει κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δῆϊοτῇτι.
 Οἰκτίστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσ' ἐμόγησα πόρους ἄλως ἐξερεῖναι.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκομένθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρύμετωποι,
 πολλὰ δὲ ἔζα μῆλ' Ὑπερίονος Ἡελίοιο.
 Δὴ τότε ἔγνων ἔτι πόντηρ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένων
 οἶων τε βληχρῇ· καὶ μοι ἔπος ἐμπσε θυμῷ
 μάντιος Ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίου,
 Κίρκης τ' Αἰαΐδας, ἣ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύσασθαι τερψιμβρότου Ἡελίοιο.
 270 Δὴ τότε ἔγνων ἑτάροισι μετηδύων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι,
 ὄφρ' ὑμῖν εἰπω μαντήϊα Τειρεσίου
 Κίρκης τ' Αἰαΐδας, ἣ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύσασθαι τερψιμβρότου Ἡελίοιο·
 275 ἐνθα γὰρ αἰνότατον καχὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἐφασκεν·
 ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μελαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μοι ἡμείβετο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· πέρι τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἦ βᾶ νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 δε β' ἑτάρους καμάτω ἀδδηκότας ἡδὲ καὶ ὑπνιρ
 οὐκ ἑάας γαίης ἐπιθήμεναι· ἐνθα κεν αὐτε
 νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθ' ὀρόπων·
 ἀλλ' αὐτὸς διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησαι ἄνωγας,
 285 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνέμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίγονται· πῇ κέν τις ὑπεκφυγὸς αἰπὺν δλεθρον,
 ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θυέλλα,
 ἢ Νότου ἢ Ζεφύροιο δυσάεος, οἷτε μάλιστα
 290 νῆα διαβράλουσι, θεῶν ἀέχῃτι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 ὀρόπων θ' ὀπλισόμεθα, θοὴν παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 296 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·

horrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiciebamus, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios ,
 jam horum animadverti pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo , dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virga
 piscibus minutis per dolum escam objiciens ,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis ,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes ,
 manus mihi porrigentes in gravi discrimine.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium , quæcunque passus-sum vias maris perlustrans.
 Ac postquam ipetras effugeramus, horrendamque Chary-
 bdim] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latissimis frontibus :
 multæque pingues pecudes Hyperionis filii , Solis.
 Tum vero ego adliuc in-mari versans , in navi nigra ,
 mugitumque audiui boum stabulantium ,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, Thebani Tiresiæ ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii ,
 ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat ,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.
 Sic dixi ; illis autem confractum-est carum cor.
 Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt ;
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno *do-*
mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes ,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, pernices navium,
 oriuntur : quamvis quis effugerit sævum exitium ,
 si forte repente ingruerit venti procella ,
 sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?
 Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigrae ,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam *navem* immitteremus lato ponto.
 Sic dixit Eurylochus ; comprobant autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἡ μάλα δὴ με βιάζεστε, μόνον ἔοντα·
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
εἰ κέ τιν' ἢ βούιν ἀγέλην ἢ ποῦν μέγ' οἴων
310 εὐρώμεν, μὴ ποῦ τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν
ἢ βοῦν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτανῇ· ἀλλὰ ἔκηλοι
ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμουνον, ὥς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσάν τε τὸν ὄρκον,
205 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένους τεύχοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔκλειον ἑταίρους,
310 οὐς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλοῦσα·
κλειόεντες δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νηδυμνος ὕπνος.

Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
ὕρσεν ἐπὶ ζαῖν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸθεν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆα μὲν ὠρμίσσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
ἐνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι·
καὶ τότε ἔγῳν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

320 Ὡ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρώσας τε πόσις τε
ἐστίν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μῆτι πάθωμεν·
δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱζία μῆλα,
Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπιθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλλήκτος ἦν Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
γίγνεται· ἐπεὶ ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.
Οἱ δ' ἔως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,

τόφρα βοῶν ἀπέγοντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἥϊα πάντα,
330 καὶ δὴ ἀγρην ἐφέπεσκον ἀλητεῦντες ἀνάγκη,
ἐγὼς ὄρνιθας τε, φίλας δ' εἰ χεῖρας ἴκοιτο,
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότε ἔγῳν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
εὐξαίμην, εἰ τίς μοι ὁδὸν φήνεια νέεσθαι.

335 Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,
χεῖρας νηϊάμενος, δὴ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
ἡρώμην πάντεςσι θεοῖς, οἱ Ὀλύμπον ἔρουσιν·
οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχρυναν.
Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·

340 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες, ἑταῖ-
πάντες μὲν συγγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῷ δ' οἰκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἀλλ' ἄγετ', Ἥελίοιο βοῶν ἐλάσσαντες ἀρίστας
ῥέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔρουσιν.

345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
αἰψά κεν Ἥελίῳ ὕπερίονι πῖονα νηὶν
τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραϊράων,
νῆϊ θέλῃ θάλασσα, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
sim :] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum jusjurandum :
si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurarant peregerantque jusjurandum,
constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
prope aquam dulcem ; et egressi-sunt socii
e-navi, deinde autem cœnam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
recordati deinde caros flebant socios,
quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :
sleatibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibisque potusque
est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
gravis enim dei hæc boves sunt et eximie pecudes,
Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.

Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absunta-essent viatica omnia,
tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
piscis, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.
Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
sacrificabimus immortalibus, qui cœlum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
statim Soli Hyperioni opulentum templum
struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομ' ἅπατ' πρὸς κῆμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν δλέσσαι,
ἣ δὴ θάσ' στρέψασθαι, ἔων ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ἦς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἑλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώριο

355 βοσκήσονται· ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον κρὶ λευκὸν εὐστέλμου ἐπὶ νηός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' εὗξαντο καὶ ἐσφαξαν καὶ ἔδειραν,
360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
οὐδ' εἶχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰθομένοισι ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ἔδδαι σπένδοντες ἐπώπωντες ἔγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχχ' ἐπάσαντο,
365 μίστυλλον τ' ἄρα τὰλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.

Ἄλλ' ὅτε δὴ σγεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιέλισσης,
καὶ τότε με κνίσῃ ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή·

370 οἰμώζας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μᾶκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.

Ἠκέα δ' Ἡελίῳ Ὑπερίονι ἀγγελος ἦλθεν
375 Λαμπετῇ τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.

Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηῦδα, χωόμενος κῆρ·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μᾶκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,

τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
οἱ μευ βούς ἔκτειναν ὑπέρβιον· ἦσιν ἐγὼ γε
380 γαίρεσκον μὲν ἴων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἦδ' ὅπότε' ἄψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτραποίμην.
Ἢ δέ μοι οὐ τίσουσιν βοῶν ἐπικυκ' ἀμοιβήν,
δύσσομαι εἰς Αἴδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

385 Ἥελι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισιν φάεινε
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἡυκόμοιο·
390 ἦ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδων, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθα· βόες δ' ἀπετέθνασαν ἦδη.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον·
395 εἶπρον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμειμύκει,
ὀπαλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνεται φωνή.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρήτρης ἑταῖροι
δαίνυντ' Ἡελίοιο βοῶν ἑλάσαντες ἀρίστας·
ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,

400 καὶ τότε' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαοπαπὶ ὕων·
ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρεῖ πόντῳ,
ἱστὸν στησάμενοι ἀνά θ' ἰστία λευκ' ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλῃ

malo semel ad fluctus lians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero ceteri socii.
Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
e-propinquo : non enim longe a-nave cærulea-prora
pascebantur camuræ pulcræ boves, latis-frontibus :
has circumstabant, et vota-faciebant diis,
foliis decerptis teneris quercus alte-comantis :
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere ;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutatumque secuere cetera, et verubus transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus :
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-
vam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen :
ejulans vero deos ad immortales clamavi :

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno ;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde :

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe : quibus ego
gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,
et quando retro ad terram e cælo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter :
Sol, sane tu quidem inter immortales luceto
et mortales homines super almam terram :
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatum ictum diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audivi a-Calypsone pulcris-comis :
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus : boves enim mortuæ-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant :
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verna mugic-
bant,] assæque et crudæ ; boum vero quasi flebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas :
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desiit turbine sævire :
nos autem statim conscensam navem immisimus lato mari.
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἤδ' ἐθάλασσα,
 405 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἕστησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἤλθεν
 κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλην σὺν λαίλαπι θύων·
 410 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἐβῆζ'· ἀνέμοιοι θύελλα
 ἀμφοτέρους· ἱστός δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἀντλον κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐν νηὶ
 πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλῇ, σὺν δ' ὅστέ' ἀράξεν
 πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικώς
 κάππεσ' ἀπ' ἱκτιόφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 415 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖσι πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκετοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορόντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὅφρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κύμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἀράξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπιτόνος βέδλητο, βόας ῥινοιο τετευχώς.
 Τῷ ῥ' ἀμφω συνέεργον ἑμοῦ τρόπιν ἡδὲ καὶ ἱστόν·
 425 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἔνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύτατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὤκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὅφρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἄμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκοπέλον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνερβόεδ' ἡ θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὕψος' ἀερεῖς
 τῷ προσφῶς ἐχόμεν ὥς νυκτερὶς· οὐδέ πη εἶχον
 οὔτε στήριξαι ποσὶν ἐμπεδὸν οὔτ' ἐπιθῆναι.
 435 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπῆυροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσχίσαν δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὅφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθον
 δψ' ἥμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
 440 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χάρυβδιος ἐξεραάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδούπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰτὼν ὀλεθρον.]
 Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσσαν ἐς Ὀγυγίην πελάσαν θεοί· ἔνθα Καλυψὼ
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆσσα,
 450 ἥ μ' ἐφιλεῖ τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖς;
 ἦδη γάρ τοι χριζὸς ἐμυθεύου ἐν οἴκῳ
 σοί τε καὶ ἱφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐλθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparebat terrarum, sed cœlum atque mare,
 tum vero caruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamentaue omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et injectit navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus vero *itis* auferebat reditum.
 At ego per navem incedebar, donec latera
 solvit fluctuum-impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.]] Effregit autem ei malum usque-ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum-erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a-perniciosis ventis.
 Tum sane Zephyrus quidem desit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.
 Totam-per-noctem ferebar; simul autem cum-sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vesperilio; nec usquam potui
 neque hæere pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cenam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferrer;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.
 [Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deum-
 que] aspicere *me* : non enim effugissem altam perniciem.]
 Inde autem per-novem-dies ferebar : decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεὺς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
Ἦ Ὀδυσσεύ, ἐπεὶ ἔκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
5 ὑπερεφές, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγθέντα γ' οἶω
ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμεών δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐπιέμενος τάδε εἶρω,
ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθωπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ·
10 εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὖξέσθῃ ἐνὶ χηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἐνεικαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἥδ' ἐλέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γάρ ἔνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ἦς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγύδανε μῦθος.
Οἱ μὲν καυκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Ἦμος δ' ἡρίγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἡῶς,
νῇ ἄρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγῇ, μὴ τιν' ἐταίρων
βλάπτοι ἑλαυνόντων, ὅποτε σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κῆλον καὶ δαῖτ' ἀλέγνουν.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
25 Ζηνὶ καλαινεφεί Κρονίδῃ, δε πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλλετο θεῖος ἀοιδός,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώωντα,
30 δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ἦς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιέται, ὅτε πανῆμαρ
νειὼν ἀν' ἑλκητον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι·
35 ὥς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.
Αἰψὰ δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφασχόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
40 ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανῖνες
δωδία ποιήσαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
νοστήσας εὐροίμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋφράνινοτε γυναῖκας
45 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἄρετὴν ὁπάσειαν
παντοίην, καὶ μήτι κακὸν μεταδήμιον εἴη.
Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῆγνον ἥδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per aedes umbrosas.

Huic autem vicissim Alcinoous respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te nequiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.

Vestrum autem viro unicuique præcians hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consiliiarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritem ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoous ; illis vero placebat sermo.

Il quidem decubiture abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans æs :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
læderent impellentium , quando incumbere remis.
Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant .

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese:inter ipsos vero modulabatur divinus cantor,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoe rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
ulinam reversus inveniam , cum incolumibus amicis.
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ξείπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

50 Ποντόνοε, κρητῆρα κερκασάμενος μέθυ νείμω
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ξείνον πέμπωμεν ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
νώμηνσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἳ δὲ θεοῖσιν

65 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἔξ ἑδρέων. Ἄνδ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμικυόπῳ, ἄλλων,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰκόκε γῆρας

60 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
παῖσ' τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἄμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο

65 ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα ὁσὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳὰς ἄμ' ἔπεμπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἑτέρην χηλὸν πυκινὴν αἶμ' ἔπεμπε κομίζειν·
ἡ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τάγ' ἐν νηϊ γλαφυρῇ πομπῆτες ἄναυοι
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρωσὶν ἔπασσαν·
καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσεὶ στόρεσαν βῆχός τε λίνον τε

75 νηὸς ἐπ' ἱκριόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,
πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο καὶ κατέλεκτο
σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι
κόσμημα, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεβρίπτουν ἄλα πηδῶ·
καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,

80 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγγίστα ἑοικώς.
Ἦ δ' ὥς· ἐν πεδίῳ τετράροιο ἄρσενες ἱπποῖ,
πάντες ἄμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
ὑψὸς ἀειρόμενοι βίεμα πρήσσοισι κέλευθον·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἰερέτο, κύμα δ' ὅπισθεν

85 πορφύρεον μέγα ὅς τε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδὲ κεν ἱρηζ
κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·
ὥς ἡ βίεμα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔγοντα·

90 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἀλγεα δὴ κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων,
δὴ τότε γ' ἀτρέμας εἶδε, λελασμένος ὅσσ' ἔπεπόνθει.

Εὐτ' ἀσπὴρ ὑπέρερχε φάντατος, ὅς τε μάλιστα
ἐρχεται ἀγγέλλων φῶς Ἡοῦς ἡριγενεῖας·

95 τῆμος δὴ νῆσῳ προσεπιπλιντο ποντοπόρος νῆς.
Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῇ
ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι·

αἷτ' ἀνέμῳ σκεπῶσι δυσάφων μέγα κύμα
ἐκτοθεν· ἐντοσθεν δέ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν

100 νῆες εὐσσελμοί, ὅτ' ἂν ὀριμῶι μετ' ὅρου ἴκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum praekonem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonoës vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Arejæque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.

At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoë rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una praekonem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :
Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut por-
taret ;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hac in navi cava comites strenui
accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis somnus in palpebris incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
alte elevati, perneciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem junc-
tione niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, pernecissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
virum ferens, diis paria consilia habentem :
qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
viorumque bella, sævosque fluctus transiens ;
tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
mie] venit nuntians lumen Auroræ mane-genitæ :

tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt

litora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent

naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

- Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἑλαίη·
 ἀγρόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφάων, αἱ νηιάδες καλέονται.
 105 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφοροῆς ἔασιν
 λαίνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαϊώσσοισι μέλισσαι.
 Ἐν δ' ἴστοι λίθιοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δύω δὲ τὶ οἱ θύραι εἰσίν·
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταίθεται ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη
 ἄνδρες ἐέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων δόος ἐστίν.
 Ἐνθ' οἳ εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 ἠπείρω ἐπέκελεσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης,
 115 σπερχομένη· τοῶν γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες ἐϋζύγου ἠπειρόνδε
 πρῶτον Ὀδυσσεῖα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς αἶσαν
 αὐτῷ σὺν τε λίνω καὶ ῥήγעי σιγαλόσντι·
 καδ' ὅτ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθω ἔδσαν δεδμημένον ὕπνω,
 120 ἐκ δὲ κτήματ' αἶσαν, αἱ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 ὥπασαν οἰκαδ' ἰόντι διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν ἑλαίης ἄθροα θῆκαν
 ἐκτὸς δόου, μὴ πού τις ὀδιτάων ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι ἐπελθὼν δηλῆσαιτο·
 125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν κίον. — Οὐδ' Ἐνοσίχθων
 λήθετ' ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ
 πρῶτον ἐπηπείλησε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
 130 Φαίηκες, τοίπερ τοὶ ἐμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσῆ' ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἰκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔποτ' ἀπηύρων
 πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὖδον· ἐν νηὶ θεῶν ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 κάθοντο εἰν Ἰθάκῃ, ἔδσαν δὲ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθῆτάς θ' ὑφαντὴν,
 πολλὰ, ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἶπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ λήϊδος αἶσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, Ἐνοσίγαι' εὐρύσθενες, οἷον ἔειπες.
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἀριστον ἀτιμήσῃν ἰάλλειν.
 Ἀνδρῶν δ' εἶπερ τίς σε βίη καὶ κάρτεϊ εἴκων
 οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ.
 145 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοὶ φίλον ἐπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων Ἐνοσίχθων·
 αἰψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὡς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἡδ' ἀλεείνω.
 Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 βραῖσαι· ἔν' ἤδη σῶνται, ἀπολλήεωσι δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύφαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἀριστα,
 155 ὅπποτε κεν δὴ πάντες ἑλαυνομένην προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum aemœum, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et amphoræ sunt
 lapideæ : ibi autem subinde mellificant apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in quibus Nymphæ
 pallia texunt purpurea, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
 hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniiores : neque omnino illæ
 homines intrant, sed immortalium via est.

Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
 postea] terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
 concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transportis-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
 antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :
 Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferebam
 penitus, quoniam tu primum promisisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehementes
 deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
 si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.

Hunc autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo perpulcrum navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitatum intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθων ἐγγύθι γαίης,
νηὶ ὁσῇ ἔκλεον· ἵνα θαυμαζέωσιν ἅπαντες
ἀνθρώποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

180 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
βῆ ῥ' ἵμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάσιν.
Ἐνθ' ἕμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς,
ῥίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
ὅς μιν λαῶν ἔθηκε καὶ ἐρρίξωσεν ἔνερθεν,
χειρὶ καταπρηνεί ἑλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.

165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχέρεττοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ὦ μοι, τίς δὴ νῆα ὁθὴν ἐπέδῃσ' ἐνὶ πόντῳ,
οἴκαδ' ἑλαιομένην; καὶ δὴ προὔφαινετο πᾶσα.

170 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ πόποι, ἡ μάλα δή με παλαιάφατα θέσφαθ' ἱκάνει
πατὴρ ἐμοῦ, ὃς ἔρασκε Ποσειδάων ἀγάσασθαι
ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπήμονές εἰμεν ἅπαντων.

175 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ
ῥαισόμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τάδε δὴ νῦν πάντα τελείται.
Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·

180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἱκῆται
ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἑλεήσῃ,
μὴδ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδαισαν, ἐτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.

185 Ὡς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,
εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρώῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
ἦδ' ὅθι ἀπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἤερα γέυσεν

190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κοῦρῃ Διὸς ἄθρα μιν αὐτὸν
ἄγνωστον τεύξειεν ἑκαστὰ τε μυθήσαιοτο,
μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίῃ ἄστοι τε φίλοι τε,
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβάσῃν ἀποτίσαι.
Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοειδέα φαινέσκειτο πάντα ἄνακτι,

195 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκές λιμένες τε πάνορμοι
πέτραι τ' ἡλίβατοι καὶ δένδρεα τηλεθώντα.

Στῇ δ' ἄρ' ἀνάβας καὶ ῥ' εἰς ἰδὲ πατρίδα γαίαν·
ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγητο μὴρῷ
χερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·

200 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
ἦ ῥ' οἴγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
ἦ εὐφρόνιστοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
πλάζομαι; αἶθ' ὄφελον μέναι παρὰ Φαιήκεσσιν

205 ἀπὸστοι· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικόμην, ὃς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
καλλεῖψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γέννηται.

ὦ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, tum eam facere lapidem prope terram
navi veloci similem : ut admirentur omnes
homines; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.
Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
navis,] celeriter impulsa; eam autem prope venit Neptunus,
qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
Phæaces longis remis-utentes, navibus-inclyti viri.
Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta
essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit :

Dii-boni! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
nobis, quoniam deductores tuli sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpulcrum navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto
perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.
Sic dicebat senex; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.
Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
populi Phæacum ductores et principes,
stantes circum altare. Experrectus est autem divinus Ulysses,
cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
jam diu quum-abfuisset; nam dea nebula circumfuderat,
Pallas Minerva, filia Jovis; ut eum ipsum
ignotum faceret, singulaque ediceret,
ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicique,
quam omnem proci contumeliam luisent.
Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apli,
petræque præcípites, et arbores virentes.
Stetit autem quum-exsurrexisset, et inespexit patriam terram;
flevitque deinde, et sua percussit femora
manibus pronis; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
numquid hi injuriosique et crudeles, neque justī?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
quam jam bona multa fero hæc? quam autem et ipso
vago? utinam mansissent apud Phæacas
illic; ego vero ad alium magnanimorum regum
pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-
rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque illic
relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni! non ergo omnino sapientes, neque justī

210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφαντο
ἄξιν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφέας τίσαιθ' ἰκετῆσιος, δεῖτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνονται, δεῖτις ἀμάρτη.
215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδωμαι,
μή τι μοι οἰχωνται κοίλης ἐπὶ νηὶς ἀγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὕφαντά τε εἵματα καλὰ.
Τῶν μὲν ἄρ' οὕτῃ πῶθιεν ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
220 ἐρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πολλὸν ὀλοφυρόμενος. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκὺς νέῳ ἐπιθώτορι μήλων,
παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἕασιν,
δίπτυχον ἄμφ' ὤμοισιν ἔχουσι εὐεργέα λώπην.
225 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέλδι' ἔχε, χερσὶ δ' ἄχοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κιχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
γαῖρέ τε καὶ μή μοι τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσας,
230 ἀλλὰ σώω μὲν ταῦτα, σώω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἐγὼ γινῆ
εὐχομαι ὥστε θεῶ καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάσιν;
ἦ ποῦ τις νήσων εὐδείελος ἡέ τις ἀκτὴ
235 κεῖθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἐριβώλακος ἡπειροῖο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλῆλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νῶνυμός ἐστιν· Ἰσάσι δέ μιν μάλα πολλοὶ,
240 ἤ μιν δοῦσι ναλοῦσι πρὸς Ἡῶι τ' Ἥελίῳ τε,
ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζῶρον ἡερόεντα.
Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππῆλατός ἐστιν,
οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὁ μέγρος ἔχει τεθαλυῖά τ' ἑέρση·
αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηετανοὶ παρέασιν.
Τῶι τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομα ἔχει,
τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἔμμεναι αἰῆς.
250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἢ γαίῃ πατρώῃ, ὥς οἱ ἔειπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάξετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν·
Πυνδανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλῆλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖδε σσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τσαῦτα
φεύγω, ἐπεὶ φίλον ὕα κατέκτανον Ἰδομενεὺς,
260 Ὀρσιλοχὸν πόδας ὠκύν, δὲ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφειστὰς νῖκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερέσαι τῆς λήϊδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ

erant Phæacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam ; nec perfecerunt.
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicumque peccet.
Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.
Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem ;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris ;
sed serva quidem hæc, serva autem *et* me ; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
quæ hæc est terra? quis populus? qui viri insunt?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis?
Hunc autem contra allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est ; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoquoque in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est ;
nec valde exilis, at neque lata est.
In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus ; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.
Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :
Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum ; nunc autem *huc* veni et ipse
bonis cum hisce ; relictis vero adhuc apud-filios tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orsilochem pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων·
 285 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ὃ πατρὶ χαρίζομενος θεράπευον
 δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἤρχων ἑταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῇ δούρῃ
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ·
 270 νῦξ δὲ μάλα δνοφερὴ κατέχ' οὐρανὸν, οὐδὲ τις ἡμέας
 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἑ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε κατέκτανον ὀξεί χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς
 ἐλλίσσμεν καὶ σπιν μενοεικέα λήϊδα δῶκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι
 275 ἢ εἰς Ἥλιδα δῖαν, θθὶ κρατεύουσιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἦτοι σφείας κείθεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 πολλ' ἀεκαζόμενους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδὲ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνηστὴς ἦν, μάλα περ χατέουσι ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτως ἀποβάντες ἐκέλευμεν νηὸς ἅπαντες.
 Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπηλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάθισαν, ἐνθα περ αὐτοὺς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκειμένην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὥχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικὶ
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
 290 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπῆς, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίστασιν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτη, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἰὼν γαίῃ λήξῃν ἀπαύτων·
 295 μύθων τε κλοπῶν, ὃς τοι πεδόμεν φίλοι εἰσίν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων
 βουλήν καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺγ' ἔγνωκ
 300 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥ τε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἱκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφάνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὥπασαν, οἴκαδ' ἴοντι, ἐμῇ βουλήν τε νόῳ τε,
 εἰπὼ θ', ὅσα τοι αἴσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδέ τῳ ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν,
 πάντων, οἶνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἀλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον σε, θεὰ, γνῶναι βροτῶ ἀντιάσαντι, [σεύς·
 καὶ αἰὲλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἤπιή ἦσθα,
 315 εἴως ἐν Τροίῃ πολυμύζομεν υἷες Ἀχαιοῖν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,

HOMERUS.

virorumque bella, tristesque umbras transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi arata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cælum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spoliens.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto aere,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos ; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appallimus, neque ulla no-
 bis] cenæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.
 Sic dixit : risit autem dea cæcis-oculis Minerva,
 manuque ipsum demulsit ; corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Aclivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

27

οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διός, οὐδ' ἐνόησα
 νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ἔπος τί μοι ἄλγος ἀλάχοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαίγμενον ἦτορ
 ἡλώμην, εἴως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρίν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πλοῖν δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γοναίζομαι — οὐ γὰρ οἶω
 325 ἤκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαῖαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κεροτμέουσιν οἶω
 ταῦτ' ἀγορεύεσθαι, ἔν' ἐμάς φρένας ἡπεροπύσης —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκάνω.

Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἔοντα,
 οὔνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχινοός καὶ ἐρέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων
 ἴετ' ἐνὶ μεγάροισι ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλοχόν τε·
 335 σοὶ δ' οὕτω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρίν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃαι, ἥτε τοι αὐτῷς
 ἥσται ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέτα δακρυγεούσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ἦδ' ὅ, δ νοστήσεις ὁλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασινγήτω, ὅς τοι κότον ἐνέτο θυμῷ,
 γωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεποιθήσῃ.

Φλόρυκνος μὲν δδ' ἐστὶ λιμὴν, ἀλαιο γέροντος·
 345 ἦδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 [ἀγρόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἡεροειδές,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται.]
 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεφές, ἔνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδεσκες Νύμφῃσι τεληέσας ἑκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νηρίτων ἐστίν, ὅρος καταειμένον ὕλη.

Ῥεῖς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἥρα· εἴσατο δὲ γῶν·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας διος Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἢ γαίῃ· κύσε δὲ ζείδιωρον ἄρουραν.

355 Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἡρήσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηϊάδες, κοῦραι Διός, οὐποτ' ἔγωγε
 ὄψεσθ' ὕμῃ· ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρει· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἱ κεν ἔῃ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείῃ
 360 αὐτόν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὀάσσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχῶ ἄντρου θεσπεσίῳ
 θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σὸα μίμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ἔπος δ' ἄριστα γέννηται.

Ῥεῖς εἰποῦσα θεὰ δύνε σπέος ἡεροειδές,
 μασιμένην κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄσπον πᾶντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 εἰματα τ' εὐποιήτα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.

370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

laud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolore arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis *me*, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
 venisse *me* in Ithacam late-conspicuum, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hæc dicere, ut meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 semper tibi talis in pectore *est* cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam humanus es, et mente-promptus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus : luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.

Verum sane nolui Neptuno obsistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum ex-cæcasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
 lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublati :

Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
 visurum *me* vos putabam : nunc vero ob-vota blanda *exau-*
dita] salвете : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque *me* vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant :
 ipsi vero consultemus, quo-pacto *omnia* quam optime fiant.

Sic locuta dea subit specum obscurum,
 explorans latibula per specum : atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit fori-
 bus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τῷ δὲ καθεζομένῳ ἱερῆς παρὰ πυθμὲν' εἰαίης,
 φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν δλεθρον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζου, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
 οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἡ δὲ σὺν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
 380 πάντας μὲν β' ἔλπει καὶ ὑπὸ σῆχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προίεισα· νόος δὲ οἱ ἄλλα μνησιν ἄ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς ποῖοι, ἣ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
 *φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμελλον,
 385 εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕψνον, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς·
 πᾶρ δέ μοι αὕτη στήθι, μένος πολυθαρές ἐνεῖσα,
 οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
 Αἶ κέ μοι ὡς μεμαυῖα παρastaίης, Γλαυκῶπι·
 390 καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην,
 σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόρρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λήν τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' οἴω
 395 αἶμακί τ' ἐγχεφάλω τε παλαζέμεν ἄσπετον οὔδας
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.
 Ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεςσι βροτοῖσιν·
 κάρφω μὲν χρῶα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
 ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 400 ἔσσω, ὃ κε συγγέσιν ἰδὼν ἀνθρωπος ἔχοντα·
 κλυζώσω δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε·
 ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης
 σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα σὺδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 405 ὅς τοι ὕων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἦπια οἶδεν,
 παιδὰ τε σὺν φιλείῃ καὶ ἐγέφρονα Πηνελόπειαν.
 Δῆεις τόνγε σῦεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
 πᾶρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 ἔσθουσιν βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 πίνουσιν, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
 Ἔνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 ὅρρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τεὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
 ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πᾶρ Μενέλαον
 415 ὄγγετο πευσόμενος μετὰ σὺν κλέος, ἣν ποῦ ἔτ' εἴης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ εἴειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα· [σεύς·
 ἦ ἴνα που καὶ κείνος ἀλώμενος ἀλγεα πάσχη
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίοντον δὲ οἱ ἄλλοι ἐδοῦσιν·
 420 Τὸν δ' ἡμέβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 μὴ δὴ τοι κείνος γε λήν ἐνθύμιος ἔστω.
 Αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροίτο
 κίεσθ' ἐλθὼν· ἀτάρ οὔτιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἔκηλος
 ἔσται ἐν Ἀτρείδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κείται.
 425 Ἢ μὲν μιν λοχῶσιν νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,
 moliebantur procis insolentibus exitum.
 Inter eos vero sermonem orsa est dea cæstis-oculis Minerva:

Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
 considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 qui jam tibi triennio per domum dominantur,
 ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes:
 illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
 omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
 nuntios mittens; mens autem ei alia versat.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! profecto plane Agamemnonis Atridae
 periturus malo fato in ædibus eram,
 nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
 Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos;
 et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
 qualem *immisisti mihi* quando Troje solvebamus splendi-
 das pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
 etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
 ope tua, veneranda dea, quando me promito-animo adjuves.

Huic autem respondit deinde dea cæstis-oculis Minerva:
 et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
 quandocunque demum hæc obeamus; atque aliquem puto
 sanguineque cerebroque fedaturum immensum solum
 virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
 Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus:
 arefaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris;
 flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
 induum, quod aversetur conspicatus homo habentem:
 deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere:
 ut turpis omnibus procis appareas,
 tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.
 Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
 filiumque tuum diligit et prudentem Penelopem.
 Invenies-hunc suibus assidentem; hæc vero pascuntur
 apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
 comedentes glandem suavam, et nigram aquam
 bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.
 Illic mane, et omnia assidens interroga,
 dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
 Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse:
 qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
 abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens?
 an ut alicubi et ille errans dolores patiatur
 pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.

Huic autem respondit deinde dea cæstis-oculis Minerva:
 ne jam tibi ille valde in-animo sit:
 ipsa eum deduccham, ut famam bonam adipisceretur,
 illuc profectus: at nullam habet molestiam, sed quietus
 sedet in Atridae arduis, et copiosa ei apposita sunt.
 Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ἴεμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ὄϊω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
[ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.]

Ὡς ἄρα μιν φαμένη βράβδω ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
430 κάρφει μὲν οἱ χροῶ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ ἔθηκε γέροντος·
κνύζωσεν δὲ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ· ἔόντε·
ἀμφὶ δὲ μιν βράχος ἄλλο κακὸν βάλεν ἥδ' ἐ χιτῶνα,
435 βρωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυνμένα καπνῷ.
Ἀμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ' ἑλάφιοι,
ψλόν· δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
πυκνὰ βρωγαλήν· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Τῷ γ' ὡς βουλευσάντε διέτριψαν· ἡ μὲν ἔπειτα
440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ξ.

Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὐμαῖον ὁμιλία.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
χωῶν ἀν' ὑλήεντα δι' ἄρκιας, ἥ οἱ Ἀθήνη
πέφοραδε δῖον ὑφορδόν, ὃ οἱ βιότοιο μάλιστα
κῆδετο οἰκίων, οὗς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
6 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
καλὴ τε μεγάλη τε, περιδρομός· ἦν βα συδῶτης
αὐτὸς δαίμαθ' ἕσσειν, ἀποικομένοιο ἀνάκτος,
νόσφι δεσποίνης καὶ Λαέρτῳ γέροντος,
10 ρυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.
Σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἐνθα καὶ ἐνθα,
πυκνοῦς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας·
ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοῦς δυοκαίδεκα ποιεῖ
πληθύν ἀλλήλων, εὐνάς συνόν· ἐν δὲ ἑκάστῳ
15 πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο,
θῆλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυόν,
πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
ἀντίθεοι μνηστήρες· ἐπεὶ προΐαλλε συδῶτης
αἰεὶ ζατρεφῆων σιάλων τὸν δαισιν ἀπάντων·
20 οἱ δὲ τριηκόσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πῖλοντο.
Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν ἐοικότες, αἰὲν ἱαυόν
τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα,
τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
25 ὄρχοντ' ἄλλωδ' ἄλλος, ἀμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,
σὺν ἀγόμεν μνηστήρῃσι υπερφιάλοισιν ἀνάγκη,
ὄρρ' ἱερεύσαντες κρεῖων χορεσαῖατο θυμόν.
Ἐξαπλῶν δ' Ὀδυσῆα ἰδὼν κύνες ὑλακόμωρον·
30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔξετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἐνθα κεν ὅτ' παρ σταβμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra
habetit,] [virorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva:
arefecit quidem ei cutem pulcrā in flexilibus membris;
flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
omnibus membris antiqui posuit senis:
deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere:
circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
laceras, squalentes, malo fedatas fumo:
circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
crebris-locis lacernam: inerat vero tortum lorum-ad-portan-
dum.] Illi ita consilio-inito discessere: hæc quidem deinde
in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus-est asperam viam,
locum per silvovum, per juga, qua ei Minerva
designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.
Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
alta ædificata-erat, undique-conspicuo in loco,
pulcraque, magna-que, vacuis-spatis-circumdata; quam su-
bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
prope invicem, cubilla suibus, in singulis autem
quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur;
feminae genitrices; at mares foris dormiebant,
multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
divini proci; quippe mittebat subulcus
semper saginatorum porcorum optimum omnium:
hi vero trecentique et sexaginta erant.
Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
quatuor, quos nutritiv subulcus, princeps virorum.
Ipsæ autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
incidens pellem bubulam, bene-coloratam: ceteri vero su-
bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
suam ut-ageret procis insolentibus, necessitate;
ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.
Extemplo vero Ulysses viderunt canes latratores:
hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolorem:

ἀλλὰ σὺ δὲ πῶς ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπίων
 ἔσσυ' ἀνὰ πρόθυρον, σῆυτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 36 Τὸς μὲν ὁμοκλήσας σῆυν κύνες Ἀλλυδὶς Ἀλλή
 πυκνήσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
 ὦ γέρον, ἢ ὀλίγου σε κύνης διεδηλήσαντο
 ἑξαπίνης καὶ κέν μοι ἔλεγχέην κατ' ἔχουσα.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀλγέα τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος οὐδρόμενος καὶ ἀγέων
 ἦμαι, Ἀλλοισιν δὲ σῶας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐλδόμενός ποῦ ἰδωδῆς
 πιάζειτ' ἐπ' ἄλλοθρῶν ἀνδρῶν δῆμον τε πόλιν τε,
 εἰ ποῦ ἐτι ζῶει καὶ ὄρε' φάος ἡελίοιο.
 46 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἵομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 σίτου καὶ οἴνου κορυσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴπῃς, ὁππόθεν ἔσσι καὶ ὁππόσα κῆδ' ἀνέτλῃς.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἤγησάτο διὸς ὑφορβός·
 ἔειπεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
 50 ἱστῶρας δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἄγριου αἰγῆς,
 αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δοίη, εἴνεα, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι
 ὅττι μάλιστα· ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 56 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε σὺ δῶτα·
 ζεῖν, οὐ μοι θέμις ἔσθ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
 ζεῖνον ἀτιμήσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες
 ζεῖνοί τε πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ δειδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
 οἱ νέοι· ἢ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδωσαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτήσιν ὅσπασεν,
 οἷά τε ᾧ οἰκῇ ἀναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
 οἰκῶν τε κληῖρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα,
 66 ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀΐξῃ,
 ὥς καὶ ἔμοι τόδε ἔργον ἀΐζεται, ᾧ ἐπιμίμνω·
 τῷ κέ με πολλ' ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
 ἀλλ' ὀλοῦμαι — ὥς ὠφέλλ' Ἑλένης ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι
 πρόχῳ, ἔπει πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
 Ὀδυσσεὺς εὐπῶλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι τοῖς συνέεργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἵμεν ἐς σφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἔνθεν ἔλυν ὁ δ' ἐνεῖκε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
 76 ἑσά τε μιστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπαιρεν.
 Ὀπτήσας δ' ἀρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσσῇ
 θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἀλφίτα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἀρα κισσυβίῳ κίρην μελιηδέα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν, ἐποτρύνων δὲ προσυῖδα·
 80 Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι παρέσθιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σῶας μνηστήρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπῃδ' ἀφρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
 Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσιν καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 86 Καὶ μὲν δυκεμένους καὶ ἀνάρσιοι, οἳ τ' ἐπὶ γαίης
 ἄλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς ληΐδα δῶη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.

Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum :

O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.

Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque :
 deo-parem enim ob-herum lugens et dolens

sedeo; aliis autem sues pingues nutrio

ad-comedendum : at ille egens alicubi cibi

vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt humen solis.

Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,

dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.

Sic locutus ad-casam præivit divinus subulcus ;

et sedere-fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
 sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,

in- eo ut-cubare-possset, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et

elocutus-est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcumque maxime cupis, quia me lubens excepisti.

Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulcu :

hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,

hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes

hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] fit nostrum : hic enim servorum mos est,

semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes : certe enim illius-quidem dii reditum impederunt,

qui me studiosæ dilexisset, et possessionem dedisset,

qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,

domumque, et peculium, et multum-ambitum uxorem;

qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo

versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret :
 sed perlit : utinam Helenæ genus disperisset

funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.

Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem

in Ilium bonis-equis-foecundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingula celeriter constringebat tunicam :

profectusque est-ire ad stulia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;

ustulavitque conciditque, et verubus transfixit.

Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,

calida ipsi in-verubus : atque farinam albam inspersit;

in poculo autem miscebat dulce vinum :

ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus-est :

Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt

porculorum-carne : at pingues sane sues proci comedunt,

non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordie.

Non quidem improba opera dii beati amant,

sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.

Etiā infesti quidem et insolentes, qui terram

alienam invaserint, et ipsi Jupiter prædam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι·
καὶ μὲν τοῖς σπιδοῦς κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Οἶδε δέ καί τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν,
90 κείνου λυγρὸν θλασθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μυᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερι· ἀλλὰ ἔκηλοι
κτῆματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδώ.
Ὅσσοι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὐποθ' ἐν ἱερέουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δὴ οἶω·
95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἔξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἀσπετος· οὐτινι τόσση
ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' ἡπείροιο μελαίνης
οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ξυνεείκοσι φρωτῶν
ἔστ' ἀφενος τοσσούτων· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πόωα οἶων,
τόσσα συῶν συδόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσκουσι ξεινοὶ τε καὶ αὐτοῦ βύτορες ἄνδρες.
Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
ἐσχατῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
105 Τῶν αἰεὶ σπιν ἕκαστος ἐπ' ἡμάτι μῆλον ἀγίνει,
ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἀριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε βύομαί τε
καὶ σφι συῶν τὸν ἀριστον εὖ κρίνας ἀποπέμπω.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκείως κράτ' ἤσθιε πινέ τε οἶνον
110 ἀρπαλέως, ἀκείων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι ρύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δέπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ὥπερ ἔπινεν,
οἶνου ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χεῖρε δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις,
φῆς δ' αὐτὸν φοβέσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπέ μοι, αἶ κέ ποθι γινώω τοιοῦτον ἔόντα.
Ζεὺς γάρ που τόγῃ οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
120 εἰ κέ μιν ἀγγελαίμιν ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἡμιέβητ' ἔπειτα συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
ὦ γέρον, οὐτὶς κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κοιμίδης κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἥ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλά·
καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
130 ἥ θέμις ἐστὶ γυναῖκος, ἐπὴν πόσις ἀλλοθ' ὀληται.
Αἰψά κε καὶ σὺ, γεραίη, ἔπος παρατεκτῆναιο.
[εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα δοίη.]
Ἴοῦ δ' ἡδὲ μέλλουσι κύνες ταχέας τ' οἰωνοὶ
ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· ψυχῇ δὲ λελοίπεν·
135 ἥ τούγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθρῳ εἰλυμένα πολλῇ.
Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωκε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
πᾶσιν, ἔμοι δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
ἦτιον ὧδε ἀνακατιχέσομαι, ὅππότε' ἐπέλθω·
140 οὐδ' εἰ κεν πατρός καὶ μητέρος αὐτίς ἵκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
Isti vero etiam aliquid sciunt, deque aliquam audiere vo-
cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absumunt immodice, neque eis inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
virovum herouv, nec continentis nigræ,
neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti virovum
sunt divitiæ tantæ : ego vero tibi recensebo.
Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenarique et ipsius pastores viri.
Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur custo-
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
saginatorum caprorum, quicumque appareat optimus.
At ego sues hasce custodioque, tueorque,
et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
Sic dixit : ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam cœnarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut prædicas?
dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem
Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virovum :
o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxori que et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri errone
mentiantur, nec volunt vera loqui.
Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
[si quis tibi lænamque tunicamque vestimenta daret.]
Illius autem jam debent canes velocisque alites
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
jacent in litore, arena involuta multa.
Sic ille quidem illic periit; amicis vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt : non enim am-
plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, ὅτι πρῶτον γενόμεν, καὶ μ' ἔτρεπον αὐτοί.
Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον ὀδύρομαι, ἰέμενός περ
ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς ποθὸς αἰνυταὶ οἰχομένοιο.

146 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
αἰδέομαι· περί γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
ἀλλὰ μιν ἦθειον καλέω, καὶ νόσφιν ἰόντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀναΐναισι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμός δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνους ἰὼν τὰ ἅ δώμαθ' ἵκηται·
[ἔσσαι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ·]
155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχρημένος οὔτι δεχοίμην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν
γίγνεται, ὅς πενίῃ εἰκῶν ἀπατήλια βάζει.

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
ἱστήη τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
160 ἥ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὡς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἵσταμένοιο,
οἴκαδ' ἐνοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἀλογον καὶ φαίδιμον υἱόν.

165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαίε συζῶντα·
ὦ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τὸδε τίσω,
οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἐκπλος
πίνε, καὶ ἄλλα παρὰ μεμνόμενα, μὴδέ με τούτων
μύνησθαι· ἥ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μοῖσιν

170 ἀχνυται, ὅππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἀνακτος.
Ἄλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
εἰθαι, ὅπως μιν ἐγὼ γ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἀλαστον ὀδύρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,
175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοί, ἔρκει ἴσον,
καὶ μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηρα
πατρός ἰοῖο φίλοι, δέμας καὶ εἶδος ἀγχιτόν·
τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἐνδον εἴσας
ἢ τίς ἀνθρώπων· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
180 ἐς Πύλον ἡγαθέην· τὸν δὲ μνηστῆρες ἄγαυοί
οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον ὀληται
νῶνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκαισίου ἀντιθέοιο.

Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἑάσομεν, ἥ κεν ἄλῳγῃ
ἦ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέροχοι χεῖρα Κρονίου.
185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραίη, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνίσπε
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἢ δὲ τοκῆες;
ὅπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκαο; πῶς δέ σε ναῦται
ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται;

190 οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ὀίονται ἐνθάδ' ἰκέσθαι. [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγὼν τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Εἰη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδῇ
ἡδὲ μέθυ γλυκερὸν, κλισίης ἐντοσθεν ἐούσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
oculis ut-videam eos, degens in patria terra;
sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non presentem nomine
vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in-animo:
sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses:
o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus:
verum ego non temere loquar, sed cum iurejurando,
quod redibit Ulysses; ac pretium-lati-nuntii mihi esto
statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
[ut-induat mihi lænamque tunicamque, vestimenta pueri:]
ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
Inimicus enim mihi is æque atque-Orci portæ
est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad-quam veni:
certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
o senex, neque ego pretium-lati-nuntii hoc persolvam,
neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
bibe, et alia præter hæc memoremus, neu mihi hæc
in-mentem-revoca: certe enim animus in pectore meo
dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.
Verum enimvero iusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantæ similem,
et ipsum putabam fore in viris laud peiorem
patre suo caro, mente et specie admirabilem:
ejus tamen aliquis immortalium læsit mentem intus æquam,
vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quam-endam patris fa-
mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
sive effugiat, et eum protegat man Saturnius.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
quam autem in nave venisti? et quomodo te nauta:
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate enarrabo.
Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
et vinum dulce, casam intra manentibus,

196 δαίνυσθαι ἀέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 βῆιδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἔμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ζύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὖχομαι εὐρεϊάων
 200 ἀνέρος ἀφνειοῖο παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱεὶς ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφεν ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὦνητή τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Κάστωρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι·
 205 δὲ τότε' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τίετο δῆμι·
 ὀλβω τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Ἀῖδαο δόμους· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἰκί' ἐνείμαν·
 ἡγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυχλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπόλεμος· νῦν δ' ἦδη πάντα λείλοιπεν·
 ἀλλ' ἐμπης καλὰ μιν γέ σ' ὁτομαι εἰσορόωντα
 215 γινώσκειν· ἦ γάρ με δύη ἔχει ἥλιθα πολλή.
 Ἡ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδωκε καὶ Ἀθήνη
 καὶ Πηληϊόνην· ὅπότε κρίνομαι λόχονδε
 ἄνδρας ἀριστήσας, κακὰ δυσμενέεσσιν φυτεύων,
 οὐποτέ μοι θάνατον προτίσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
 220 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἔλεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὃ τε μοι εἴζει πόδεσσιν.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρετμοι φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες ἐβῆστοι καὶ ὀιστοί,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γάρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσι ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαιρέμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ῥα ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήγης στυγερὴν ὁδὸν εὐρύσπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἢ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε,
 δὴ τότε' ἐμ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νῆεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνῆνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμου φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμιζόμεν υἱεὶς Ἀχαιῶν,
 τῷ δαιδάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέραντες ἔβημεν
 οἴκαδε σὺν νῆεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῶ κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 μῆνα γὰρ οἶον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσιν
 245 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἰγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλλεσθαι,
 νῆας ἐὺ στελιαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐξαγείρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum
 neutiquam perficere, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos eorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere gloriior *me esse lata*,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem emta peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me esse* :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur a-po-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) dividerunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et aedes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 meæ gratia virtutis : quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere: profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos ; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex- quibus eligebam quæ-placebant ; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium ; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamus filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus ; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiis sociis ;
 novem naves adornavi ; cito autem coactæ sunt coplæ.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρήϊρες ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχον
 θεοσίην τε βῆειν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλόμαν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ῥηϊδίως, ὥκει τε κατὰ ῥόον· οὐδέ τις οὐν μοι
 255 νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνοσοι
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνέμῳ τε κυβερνῆται τ' ἴθουν.
 Πεμπταῖοι δ' Αἰγύπτου ἐϋβρείτην ἰκόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἐνθ' ἦτο μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρήϊρας ἑταίρους
 260 αὐτοῦ πάρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἐρυσθαι·
 ὀπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥτρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἰξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σπῶ
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
 265 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἀμ' ἦοι φαινομένηφιν
 ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 πῦζαν ἱμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
 270 μείναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεῖ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυχτον ἔθηκα
 καὶ σάκος ὤμοισιν· δόρυ δ' ἐκβαλον ἔκτοσε χειρὸς·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὁ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπῆρσον μελήϊνιν,
 ἰέμενοι κτείνειν — δὴ γὰρ κεχολώατο λίην —
 ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρρυκε, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
 ξεινίου, ὅτε μάλιστα νεμεσσάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἀγείρα
 χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὺ μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοινίξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατῆλια εἰδὼς
 τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει·
 290 ὃς μ' ἀγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσὶν, ὅρρ' ἰκόμεσθα
 Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μείνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ξητελεῦντο,
 ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 295 ἐς Αἰθύν μ' ἐπὶ νηὸς ἕεσσατο ποντοπόροιο,
 ψεῖδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κείθι δέ μ' ὥς περάσειε καὶ ἀσπετον ὦνον εἴλοιτο.
 Ἦν ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, οἰόμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφίσι μήδετ' ὄλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἀλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνεται γαιάνων, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 disque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* conscensis a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurras.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentia cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de);] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvante anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam vecturum me navi imposuit pontum-transcuntē,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare.

δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔσθησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ἐπ' αὐτῆς.
 305 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἥ δ' ἐλελίθη πάσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱέλοιο περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορόντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἰστὸν ἀμαιμάκετο νηὸς κυανοπρώροιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ βὰ περιπλεχθεὶς φερόμην ὄλοισι ἀνέμοισιν·
 ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπρίατην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῇ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χεῖρὸς ἀναστήσας, ὅρ' ἔκετο δώματα πατρὸς·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν.
 Ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔρασκεν
 ζεῖνίσαι ἥδ' ἐφιλοῖσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτῆματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε παλὺκμήτόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσχοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροισι κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φέτο βήμεναι, ἔρρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἑπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς κίονα δῆμον,
 330 ἥδη δὴν ἀπεῶν, ἥ ἀμφοδὼν ἡ κρυφιδόν.
 Ἔμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἑταίρους,
 οἱ δὲ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπειψε· τύχῃσε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπτυρον.
 Ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
 ἐνδυκῆας· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλὴ
 ἀμρ' ἐμοί, ὅρ' ἔτι πάγχυ δῆς ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέκλω ποντοπόρος νηὺς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἤμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι βράχος ἄλλο κακὸν βάλλον ἥδ' ἐχιτῶνα,
 βρωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 Ἐσπέραιοι δ' Ἰθάκης εὐδείλιου ἔργ' ἀρίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδωσαν εὐστέλμαρ ἐνὶ νηὶ
 ὅπλῳ εὐστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
 ἐσσυμένους παρὰ θίνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 βρῆθ' ὡς· κεφαλῇ δὲ κατὰ βράχος ἀμφικαλύψας,
 350 ἕστων ἐφ' ὀλκαῖον καταδὲς ἐπ' ἰλασσα θαλάσση
 στήθεος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσσ' ἀμφοτέρησιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὥκα θυρῇ· ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
 Ἔνθ' ἀναβὰς, ὅθι τε δρόρος ἦν πολυανθέος ὕλης,
 καί μην πεσπηγῶς οἱ δὲ μεγάλα στενάγοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γὰρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαίεσθαι προτέρω· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

idum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et injectit navi fulmen:
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur: deus autem *iis* auferebat nigrum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosus ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros *gratis*; lujus enim dilectus filius quum supervenisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-sedes patris:
 ac mihi lænanique tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui: ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse euntem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Ulys-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *iis* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in aedibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit: contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem inciderem.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur:
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciæ *ad culta* pervenere:
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cornam summere.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile: capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus: illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius: hi quidem retro iterum ibant

νηὸς ἐπι γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἀγοντες
 ἀνδρὸς ἐπισταμένου· ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιώναι.

- 360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 ἃ δειλὴ ζεῖνων, ἧ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθεις ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον δίομαι, οὐδέ με πείσεις
 εἰπὼν ἄμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χρὴ, τοῖον ἔόντα,
 365 μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 νόστον ἐμοῖο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
 πάγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτε μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
 ἦε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 370 ἡδέ κε καὶ ὃ παιδί μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν Ἀκλειῷς Ἀρπυιαι ἀνηρείψαντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ἕσσιον ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
 ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περιφρων Πηνελόπεια
 ἐλθέμεν δτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ ποδὲν ἔλθοι.
 375 Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
 ἡμῖν οἱ ἀχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἐξ οὗ δή μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μῦθον,
 380 ὅς β' ἀνδρα κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἀληθείς
 ἦλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμραγάπαζον.
 Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
 νῆας ἀκείομενον, τὰς οἱ ξυνέαζαν ἀελλαι·
 καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
 385 πολλὰ χρήματ' ἀγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθές, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
 μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μήτε τι θέλγῃ·
 οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσομαι οὐδὲ φιλήσω,
 ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτόν τ' ἐλευαίρην. [σεύς·

- 390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀπιστος,
 ὁὗν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτηρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερβεν
 μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν.
 395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
 ἕσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα πέμψαι
 Δουλιχίονδ' ἔναι, ὅθι μοι φίλον ἐπλετο θυμῷ·
 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,
 δμῶας ἐπισσεύας βαλῆειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
 400 ὅρρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλευεταὶ ἡπεροπεύειν.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
 ζεῖν, οὕτω γάρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
 εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
 ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἀγαγον καὶ ζεῖναι δοῖκα,
 405 αὐτίς δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
 πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
 Νῦν δ' ὅρρα δόρποιο· τάχιστα μοι ἔνδον ἐταῖροι
 εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τευχοίμεθα δόρπον.

- Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 410 ἃ γρίμολον δὲ σέες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 facile, et me stabulo appulerunt ducentes
 viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 alii miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
 hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
 tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
 debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
 temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
 de-redditui mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis
 prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
 vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.
 Tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
 Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt.
 At ego apud suos *maneo* semotus : neque ad urbem
 eo, nisi quando forte prudens Penelope
 venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
 Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 sive qui dolent diu absente rege,
 sive qui gaudent victum impune absumentes.
 Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
 ex quo quidem me Ætolus vir deceptit sermone ;
 qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
 venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebat.
 Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
 naves reficientem, quas ei confregerant procellæ :
 et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
 multas opes advehentem, cum divinis sociis.
 Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
 neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :
 non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
 sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 quoniam te ne cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
 xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsonem faciamus :
 ac desuper] testes ambobus dii *sunto*, qui Olympum tenent.
 Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 indutum me lænaque tunicaque vestimentis deduc
 ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi ire gratum est animo ;
 sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
 famulis incitatis me dejice magna de rupe,
 ut et alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
 hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
 esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
 qui te, postquam in casam duxissem, et hospitelia dedissem,
 deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
 ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
 Nunc vero hora cœnæ est : citissime mihi intus socii
 adsint, ut in casa lautam apparemus cœnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
 prope autem suosque et viri venere subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο συνὺν αὐλιζομένων.
 Αὐτὰρ δ' οἷς ἐπάρουσιν ἐκέλευτο διὸς ὑφορβός·
 Ἄξεθ' ὧν τὸν ἀριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ δυνήσομεθ', ὅσπερ διζὺν
 δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἔνεκ' ἀργιοδόντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἐδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεὶ χαλκῷ·
 οἱ δ' ὅν εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συδῶτης
 λήθετ' ἀρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
 ἀργιοδόντος ὕδ' καὶ ἐπύχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίξῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ. Τοὶ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὃ δ' ὠμοθετεῖτο συδῶτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῆ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελόισιν ἔπειραν
 ὠπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα· ἂν δὲ συδῶτης
 ἴστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἦδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
 435 τὴν μὲν ἱὸν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
 θῆκεν ἔπειυξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νείμεν ἐκάστῳ·
 νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέσσει γέρας·
 ἀργιοδόντος ὕδ' κῦδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἴθ' οὐτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένου,
 ὥς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,
 οἷα πάρεσσι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει,
 445 ὅττι κεν ᾗ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἥ ῥα καὶ ἄρματα ὕσε θεοῖς αἰγιγενέτησιν·
 σπείσας δ' αἰθόπα ὀϊνον, Ὀδυσσῆϊ παλιπόρθῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὃ δ' ἔλκετο ἥ παρὰ μοίρῃ.
 Σίτον δὲ σπιν ἐνείμει Μεσαύλιος, ὃν ῥα συδῶτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποιομένου ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταος γέροντος·
 παρ δ' ἄρα μιν Ταφίῳ πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σπιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ κρεῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνιος, ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος· αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἑσθδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συδῶτεω πειρητίζων,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδύς χλαῖναν πόροι, ἥ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἐο κήδετο λήν·
 Κῆκλυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἷνος γὰρ ἀνώγει
 ἡλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.
 Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitii *gratia* mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
 diu habemus, patientes suum *gratia* albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto aere :
 illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquennem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
 oblitus-est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
 Feriit autem suam *manu* sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frustra cruda-pone-
 bat subulcus,] undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina,] minutatimque-secuere cetera, et verubus transfixere
 assaruntque scite, extraxeruntque *igne* omnia :
 posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est dividens ;
partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maïæ filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
 tergo autem Ulysssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; lætificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 comede, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sinet,
 quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :
 libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori *poculum*
 in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse sibi comparaverat solus, absente domino,
 sine (*pretium non præbentibus*) domina et Laerte sene :
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,]
 panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum,
 pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna ; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte ; ac flabat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcum
 tentans,] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium *dare* hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde :] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes soci,
 gloriabundus aliquid verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare.

465 καὶ θ' ἀπαλὸν γέλασαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τὶ ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἀβήτητον ἄμεινον.
Ἄλλ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.
Εἴθ' ὡς ἡδύοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
ὡς θο' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
470 ἤγεσθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγὼν· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ βωπήϊα πυκνά
ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
475 καίμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ Βορέαο πεσόντος,
πηγυλῆς· αὐτὰρ ὑπερθε χῶν γένετ' ἥϊτε πάχνη,
φυγρῇ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἐνθ' ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
εἶδον δ' εὐκῆλοι, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
480 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
ἀφραδέως, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην διγυασέμεν ἐμπης·
ἄλλ' ἐπόμεν σάκος ἴδον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεδήκει,
καὶ τότε ἐγὼν Ὀδυσῆα προσκηδὼν ἐγγὺς ἐόντα,
485 ἀρχῶνιν νύξας· ὃ δ' ἄρ' ἐμπαπτεύς ὑπάκουσεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτοι ἐτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρὰ μ' ἤπαφε δαίμων
οἰοχίτων ἱμεναί· νῦν δ' οὐκέτι φοκτὰ πέλονται.
490 Ὡς ἐφάμην· ὃ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
οἷος ἐκαῖνος ἔην βουλευμένῃ ἠδὲ μάχεσθαι·
φθεγγόμενος δ' ὀλίγη ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀρχῶνος καφαλὴν σχέθεν εἰπέ τε μῦθον·
495 Κλῦτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνὺπνιον ἤλθεν δειρός.
Λίην γὰρ νηῶν ἐκάς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλόνας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἔπειτα Θόας, Ἀνδράμονος υἱός,
500 καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο ποινικέσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
κείμεν ἀσπασίως· φάς δὲ χρυσόθρονος Ἥώς.
Ὡς νῦν ἡδύοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν
505 ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔηος·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῖ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοῖ ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
510 τῷ οὐτ' ἐσθλὸς δαυήσεται οὔτε τευ ἄλλου,
ὃν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντίσσαντα,
νῦν ἀτὰρ ἡϊσθέν γε τὰ σὰ βράχεια δνοπαλίζεις.
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοῖβοι τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυσθαι· μία δ' οἷη φωτὶ ἐκάστω.
515 [Αὐτὰρ ἐπὴν Διόησιν Ὀδυσσοῦ φίλος υἱός,
αὐτὸς τοὶ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγύς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
duresque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim juebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accrecebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulyssem allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is vero promte auscultavit :
Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hiems
domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :
Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatum Atridae Agamemnoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.
Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andræmonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.
Ita utinam nunc pubescerem, virosque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despicunt, mala corpore vestimenta habentem.] Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
Non enim multæ lænæ, mutatorieque tunicæ
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deducetque, quo te cor animusque jubet.]
Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' ὅων τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἐβάλλον.
 420 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ' ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεκέσκειτ' ἀμοιβὰς
 ἐννυθῆσαι, ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς ὄροιτο. [τὸν
 Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νηνίαι· οὐδὲ συμβῶτη
 525 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὧν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὀπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅτι βρά οἱ βίотου περικήδετο, νόσφιν ἐόντος.
 Πρῶτον μὲν ἕξας δὲ πρὶ στιβαροῖς βάλετ' ὦμοις,
 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσετ' ἀλεξέμενον, μάλα πυκνὴν,
 630 ἂν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος, μεγάλου·
 εἴλετο δ' ὄζυν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἵμεναι κείων, θοὶ περ σύες ἀργιόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὐδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἄφιξις.

Ἦ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ᾗχετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὐρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγαθὸν υἱόν,
 5 εὐδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλλέμοιο·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῶν δεδμημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀλάλη-
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερβιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγῳσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηϋσίην δδὼν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενελάον
 15 πεμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμῃς.
 Ἦδὲ γάρ βα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστήρας δώροισι καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἴσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός,
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφείλῃν, ὅς κεν ὀπυῖοι,
 παῖδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίῳ φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος οὐδὲ μεταλλᾷ.
 Ἄλλὰ σύγ' ἔλθων αὐτὸς ἐπιτρέψῃας ἕκαστα
 25 δμῳάων, ἥ τις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰς ὅκε τοι φήνῃσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγῃ ἔπος ἔρῳ· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχῳοσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 30 ἵεμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἱέσθαι.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ ὦτα, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίотον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.
 Ibi Ulysses decubuit; inject autem lænam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cubuere juvenes; non-autem subalco
 placuit illic lectus, a-suibus seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem ense acutum circa fortes suspendit hum-
 ros;] tum lænam sibi-circumdedit arcentem-ventos, valde
 densam;] ac pellem sumsit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumsitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viru-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcente-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-reddit submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed *eum* in
 animo] noctem per divinam curæ de-patre excitabant.
 Prope autem stans *eum* allocuta-est cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, non-amplius bene a *tua* domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis aedibus
 ita insolentibus; cave ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divisus, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut dimittat *te* : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque *eam* jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, *te* invito, ex aedibus bonum effertur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus *est* mulieris :
 illius vult domum augere, qui *se* duxerit,
 filiorum autem priorum, et *mariti* cui-virgo-nupserrat di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum *ei* quæcunque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero repono animo.
 Procorum tibi studiose principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes *te* occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non *futura* puto : prius etiam aliquem terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἀλλὰ ἐκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν πέμψει δέ τοι οὖρον ὅτισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε βύεταί τε.
 Αὐτὰρ ἐπὴν πρώτῃν ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύναι καὶ πάντας ἐταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτῃν εἰσαφικέσθαι,
 ὅς τοι ὕδ' ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι τὸν δ' ὀτρύναι πόλιν εἰσω
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπέει,
 οὐνεκά οἱ σῆς ἐσσι καὶ ἐκ Πύλου εἰληλουθας.
 Ἡ μὲν δ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 πόν· ὁ Νεστορίδην δὲ ἡδὸς ἔπνου ἔγειρεν· [πον.
 45 [λὰξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἵπεν·]
 Ἐγρεο, Νεστορίδην Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
 ζεύξον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅρρα πρῆσσωμεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἡῦδα·
 Τηλέμαχ', οὐπὺς ἐστὶν ἐπειγομένους περ ὁδοῖο
 50 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἑλάν· τάχα δ' ἔσsetαι ἡώς.
 Ἀλλὰ μὲν, εἰκόλε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θεῇ
 ἥρως Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μιμνήσκειται ἥματα πάντα
 55 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότῃ παρὰ σῃ.
 ὧς ἔρατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβροτος ἤλυθεν Ἡώς.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἄνστης ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιχόμοιο.
 Τὸν δ' ὥς οὐν ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενός βα χιτῶνα περὶ χροὶ σιγαλόεντα
 δύνεν καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὅμοιοι
 ἥρως· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσῆδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεοῖο·]
 Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἥδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἥδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἰέμενον νόστοιο· νεμεσσωμαι δὲ καὶ ἄλλω
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔσχα μὲν φιλήσιν,
 ἔσχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα·
 ἴσόν τοι κακὸν ἐσθ', ὅστις οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνον ἐποτρύνει καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν·]
 75 Ἀλλὰ μὲν, εἰκόλε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θεῷ
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδης· εἶπω δὲ γυναιξὶν
 δειπνὸν ἐνὶ μέγαροις τετυκεῖν ἅλις ἐνδον ἐόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη καὶ δνειαρ·
 δειπνήσαντας ἱμεν πολλὴν ἐπ' ἀπειρόνα γαίαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἐν Ἑλλάδι καὶ μέσση Ἀργος,
 ὅρρα τοι αὐτὸς ἐπωμαι, ὑποξεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσονται· οὐδὲ τις ἡμέας
 αὐτῶς ἀμπεύσει, δώσει δέ τι ἐν γῇ φέρεσθαι,
 ἢ τινα τριπόδων εὐχάων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δὲ δῶ ἡμίονους ἢ χρύσειον ἄλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo ani-mo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olymum.

At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit

[illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junges sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :

Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare ; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit
 heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 et verbis placidis compellatum dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.

Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injectis humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæe, Jovis-alumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.
 Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero
 pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intas repositis :
 utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram ;
 sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos
 sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-æeratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum.

[est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαων,
 βούλομαι ἦδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὀπισθεν
 οὐρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὀλωμαι,
 ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀληται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἢ ἀλόχῳ ἠδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυχεῖν ἄλις ἔνδον ἐόντων.
 95 Ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Βοηθοῖδης Ἑτewoneύς,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἀνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 „ὀπτησαί τε κρεῶν· δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶνεντα,
 100 οὐκ ὅλος, ἅμα τῇγ' Ἑλένῃ κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἱκανον, 88' οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἱὸν δὲ χρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἀνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτῇ.
 Τῶν ἐν' αἰραμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 δὲ κάλλιστος ἐν ποικιλισσιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὥς ἀτέλαμπεν· ἐκείτο δὲ νεώτατος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἱέται προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἱκοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, σπυκ φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς,
 ἅς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', 88' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 δώσω, δὲ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν.
 115 Δώσω τοι χρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἥφαιστοιο· πόρην δὲ ἐ Φαίδιμος ἦρωκ,
 Σιδονίων βασιλεὺς, 88' ἐς δόμος ἀμφεκάλυψεν
 κείσθαι με νοστήσαντα· τεινὴ δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 120 Ὡς εἶπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρωκ Ἀτρεΐδης· δ' ἄρα χρητῆρα φαιεινὸν
 θῆκ' αὐτοῦ προπάρουθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσα· ἐν χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μῆνι· Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
 σὴ ἀλόχῳ φορέειν· τίλως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθαι ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτιμένον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 130 Ὡς εἶπὼς ἐν χερσὶ τίθει· δ' ἰδέετο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς παίριθθα τίθει Πεισιστράτος ἦρωκ
 δεξάμενος καὶ πάντα ἐῷ θήεσατο θυμῷ.
 Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἔζεσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχώρ' ἐπέειπε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λήθητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ἐστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα·
 [εἶδατα πολλ' ἐπιβείσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 140 πὰρ δὲ Βοηθοῖδης κρέα δαίετο καὶ νέμει μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas:
 ne patrem deo-parem quaerens, ipse peream,
 aut aliquod mihi ex aedibus supellectile-præstans pereat.
 Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in aedibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita ja ce-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum: Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatur Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcerrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat: jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum: hunc autem affatus-est flavus Menelaus:
 Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani: donavit autem eum mihi Phadimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-reditu-profectum: tibi autem volo hoc præbere.
 Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides: ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum: Helena autem astitit pulcris-genis,
 pepulum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est:
 Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilium in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum: interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo: tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sic locuta in manibus ei posuit: hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens:
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus;] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ῥονόχοι δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγαλὸς υἱὸς
145 ἔππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον
ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκτε ξανθὸς Μενέλαος,
οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
χρυσέω ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
150 στῆ δ' ἔππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προστῦδα·
Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
εἰπεῖν· ἢ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἤπιος ἦεν,
εἰς ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
155 καὶ λήην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
πάντα τὰδ' ἔλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
εἰποιμ', ὡς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλόπτορος ἀπάσης
ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
αἰετὸς ἀργὴν χθῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
ἤμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο
ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἔλθων
δεξιὸς ἤϊε πρόσθ' ἔππων· οἱ δὲ ἰδόντες
165 γρήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισιστράτος ἤρχετο μύθων·
Φράζο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
ἢ νῶϊν τοδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἢ σοὶ αὐτῷ.
Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' Ἀρσέφιλος Μενέλαος,
170 ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νήσας.
Τὸν δ' Ἑλένη ταυνύπελος ὑποφθαμένη φάτο μῦθον·
Κλυτέμειν· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω.
Ὡς ὅδε γῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
175 ἔλθων ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε·
ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
οἶκαδε νοστήσει καὶ τίεσται· ἢ δὲ καὶ ἤδη
οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
180 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδοπος πόσις Ἥρης·
τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῷ ὡς εὐχετοῦμην.
Ἦ καὶ ἐφ' ἵπποϊν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·
οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
185 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιῶνόν τε πᾶσαι ἀγυαί·
ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς πᾶρ ξείνια ἔθηκεν.
Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸδάκτυλος Ἥως,
190 ἔππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον
ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
μάστιξεν δ' ἑλάν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Ἀΐψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰτὶ πτολίεθρον·
καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai inclyti.
Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.
Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
vinum habens in manu dulce dextra,
aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
stetit autem ante equos, propinatusque eos allocutus est:
Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum
dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.
Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,
reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
dixerim, ut a te potitus amicae-exceptionis omnigenæ
veniam, atque afferam opes multas et bonas.
Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur
viri et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset,
dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati
gavisi-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
est.] His autem Nestorides Pisisstratus orsus-est sermonem:
Considera jam, Menelae Jovis-alumne, princeps virorum,
an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.
Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
quomodo ei rite responderet meditatus.
Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:
Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
Sicut hæc anserem rapuit, ut nutritum in domo,
profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:
sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
domum redibit, et ulciscetur; aut jam
domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.
Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.
Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter
ruerunt ad-campum per urbem prompti;
iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.
Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,
filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.
Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
et scutica-percussit Pisisstratus, ut-currerent; hi autem non
inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam
urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

28

- 195 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσόμενος τελέσειας
μῦθον ἐμὸν; ζῆνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές εἰμεν·
ἦ δὲ δ' ὁδὸς καὶ μάλλον δημορροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ.
(*) μὴ μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατάσχη ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
ἰέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὺ θάσσον ἱέσθαι. [μῶ,
Ὡς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἔω συμπράσσατο θυ-
δῆπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσόμενος τελέσειεν.
Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι·
205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ οἶνα θαλάσσης·
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαινυτο κάλλιμα δῶρα,
ἐσθλῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κελεύε τε πάντας ἑταίρους,
210 πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἱέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὖ γάρ ἐγώ τόνδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδὲ ἔφημι
ἂψ ἱέναι κενόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
215 Ὡς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλιτρίχας ἵππους
ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγχοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμβαλίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπὶ-
Λίψα δ' ἄρ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Ἦτοι δ' μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὐχετο, θῦε δ' Ἀθήνη
νῆϊ παρά πρύμνῃ· σχεδόνθεν δὲ οἱ ἦλυθεν ἀνὴρ
τηλεσπός, φεύγων ἔξ' Ἀργεος, ἄνδρα κατακτάς,
225 μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἐκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἔναϊε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρι μῆλων,
ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔσχατα δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μαγαθύμῳ, ἀγαυότατον ζωόντων,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίη. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι Φυλάχοιο
δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσγων
εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τὴν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασυλήτης Ἑρινύς.
235 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύχους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάχης καὶ ἐτίσατο ἔργον αἰεὶκὲς
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόδοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίεσθαι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔηγε γυναῖκα καὶ ὑπερφερὲς θέτο δῶμα,
γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἱὲ κραταῖω.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μαγαθύμῳ
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν Ἀμφίραρον,
245 δν πέρι κῆρι φλοι Ζεὺς τ' αἰγλόχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίων φιλότῃτ'· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδδν,
ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἵνεκα δώρων.
Τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλοχός τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris
verbum meum? hospites autem penitus nos profitemur esse
ex patrum amicitia; atqui et æquales-ætate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illic;
ne me senex invitum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.
Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.
Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulcra dona,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:
Festinanter nunc conscende, jubeque inscendere omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque eum puto
retro liturum vacuum (sine te); valde enim irascetur omnino.
Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.
Telemachus vero sociis hortans præcepit;
Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.
Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et paruerunt.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.
Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitarat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias aedes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filiae, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinnyes.
Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatore Amphiaraum,
quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed periit in Thebis, muliebrium gratia donorum.
Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphiloclusque.

Μαντίος αὖ τέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἀλλ' ἦτοι Κλειτόν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἥως
 κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετεῖη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 255 ὅς β' Ὑπερησίωνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς,
 ἐνθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 ὃς τότε Τηλέμαχον πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενόν τε θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομαι ὑπὲρ θυῶν καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μῆδ' ἐπικεύσης·
 τίς ποθεν εἰς ἀνδρῶν; πόδι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;

265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 εἰ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.

Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μελαιναν
 270 ἦλθον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρὰ κατακτάς
 ἐμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε
 Ἄργος ἀν' ἱππόδοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 275 τῶν ὑπαλεισόμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νύ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὶς ἐφessai, ἐπεὶ σε φυγὼν ἰκέτευσα,
 μὴ με κατακτείνῃσι· διωκόμεναι γὰρ οἴω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 280 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὶς εἴσης·
 ἀλλ' ἔπευ· αὐτὰρ κεῖθι φιλήσαιο, οἷά κ' ἔχωμεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκειον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἐκρυόφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
 ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὶς ἐβήσατο ποντοπόροιο.

285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δὲ οἱ αὐτῷ
 εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι· ἔλυσαν.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 θπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπιθόντο.

Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίτης ἐντοσθε μεσόδμης
 290 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἐδῆσαν·
 ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοέουσιν.

Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον λει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅρα τάχιστα
 νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.

295 [Ἐάν δὲ παρὰ Κρουνοῦ καὶ Χάλκιδος καλλιέρεθρον.]

Δύσετό τ' ἡέλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῳ,
 ἡδὲ παρ' Ἥλιδος διαν, θῆι κρατέουσιν Ἐπειοί.

Ἐνθεν δ' αὖ νηῖσοισιν ἐπιπροέηκε βοῇσιν,
 300 ὁρμαίνων ἡ κεν θάνατον φύγοι ἡ κεν ἀλῆναι. —

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεύς καὶ Διὸς ὑφορβός
 δορπεῖτην· παρὰ δέ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque :

sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
 pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;

sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 ei erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis et unde es hominum ? ubi tibi urbs et parentes ?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.

Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam periit tristi interitu.

Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deu-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii, viro interfecto

tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,
 Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :

horum elapsus cædem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.

Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-

navi æquali :] sed sequere ; at illic amice-excipieris ex tuis
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit æream

hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] conscendit autem et ipse navem pontum-transeun-

tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.

Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.

Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;

traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per ærem, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.

[Præteriere vero Crunos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :

illa autem Pheas appellebat, impulsa Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.

Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cœnabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ περρητίζων,
 305 εἰ μιν ἔτ' ἐνδοκέως φίλος μείναι τε κελεύει
 αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἣ στρόνιει πόλινδε·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι·
 ἧῶθεν προτὶ ἄστῳ λιλαιόμην ἀπονέεσθαι
 πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἐταίρους.
 310 Ἄλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἅμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπασσον,
 ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάγξομαι, αἱ κέν τις κοτύλην καὶ πύρρον ὀρέξῃ.
 Καὶ κ' ἔλθων πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 ἀγγελίην εἰποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 315 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 εἰ μοι δειπνον δοῖεν, ὀνειράτα μυρὶ' ἔχοντες.
 Αἰψά με εὖ δροῦοιμι μετὰ σφίσιν, ὅτ' ἐθέλοιεν.
 Ἐκ γάρ τοι ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.
 Ἑρμείαο ἔκῃτι διακτόρου, ὅς βρά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 δρηστοσύνη οὐκ ἂν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ κεάσσαι
 δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
 οἶά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσι χέρηες.
 325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; ἦ σύγε πάγῳ λιλαιέαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναι ὄμιλον,
 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένει ἠδὲ χιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σφιν ὑποδρώουσιν· ἐύξεστοι δὲ τράπεζαι
 σίτου καὶ κρεῖων ἠδ' οἴνου βεβρόθασιν.
 335 Ἄλλὰ μὲν' οὐ γάρ τίς τοι ἀνιάται παρεόντι,
 οὐτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἐταῖρον, οἳ μοι ἔασιν.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 κείνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ἐπὶ κραδίῳ θυμὸς τε κελεύει.
 340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 αἴθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλῃς καὶ οἰζύος αἰνῆς.
 Πλαγχοσύνη δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 345 ἄλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 ἄνδρες, ὃν κεν ἴκηται ἄλῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάος μείναι τέ με κείνων ἀνωγας,
 εἰπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γῆραος οὐδοῖ,
 εἰ που ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 350 ἣ ἦδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀἰδοῖο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰομένοιο
 κουριδῆς τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἔμάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 inter-eos Ulysses locutus-est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studioso curaret, manereque juberet
 illic in stabulo, an hortaretur ad-urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
 Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
 Et profectus ad aedes Ulyssis divini
 nuntium dixero prudenti Penelopæe,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi cœnam dederint, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infundendum;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe subulce:
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procorum vis ingredi cœtum,
 quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Nequaquam tales sunt ministri illorum;
 sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
 pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
 Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumna gravi.
 Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patreque, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
 sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut-anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
 vehementer enim de-filio dolet absente,
 deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἥκαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὤμῳ γῆραι θῆκεν.
 Ἥ δ' ἄχει οὐ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέῳ θανάτῳ· ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ξμοίγε
 380 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀγέουσά περ ἔμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη ταυνπέπλῳ,
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὀπλοτάτην τέχε παιδῶν·
 385 τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἅμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἰματ' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφίεσσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 370 ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόβι μαλλόν.
 Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδέομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέζουσιν μάκαρες θεοί, ὧς ἐπιμίμνω·
 τῶν ἐραγόν τ' ἐπίον τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίων ἔστιν ἀκούσαι
 375 οὐτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσον οἴκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δέ δμῶες χυτεύουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγέμεν πείμεν τε, ἔπειτα δέ καί τι φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν λαΐνει. [σεύς·
 380 Ἰὼν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆ πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἔων, Εὐμαίε συνῶτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῶν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 ἥδε διεπράθετο πόλις ἀνδρῶν εὐρυαγύια,
 385 ἥ ἐνὶ ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἥ σέγε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσίην
 ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἡδ' ἐτέρασσαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δαίμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συνῶντης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 390 ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλάξ,
 σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο πίνει τε οἶνον,
 ἥμενος· αἶδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἐστὶ μὲν εὐδειν,
 ἐστὶ δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν· οὐδὲ τί σε χρεὶ,
 πρὶν ὥρῃ, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολλὸς ὕπνος.
 395 Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτω ἐξελθὼν· ἅμα δ' ἡοὶ φαίνομένην φιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ θ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένῳ τε
 κῆδεσιν ἀλλήλων τερπόμεθα λευγαλέοισιν,
 400 μνωμένῳ μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πολλ' ἐπαληθῆ.
 Τούτῳ δέ τοι ἔρῳ, ὅ μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
 Νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, εἰ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο,
 405 οὔτε περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐδοτος, εὐμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος.
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐξέρχεται, οὐδὲ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλειται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτω φῦλ' ἀνθρώπων,
 410 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in praematura senectute posuit.

Illa autem dolore de-suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicumque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutritiv, una-cum Ctimenta peplum-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem me minus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me laenaeque tunicaeque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-indueral, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex domina autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquid opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis laetificant.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumæae subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 hujusce viri in aedes, hic autem dignum pretium dederit.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam haec me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
 sedens ; hae autem noctes immensae : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-auro illucescendo
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.

Insula quaedam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

- οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 Ἐνθα δὴ δύο πόλεις, δίχα δὲ σφισι πάντα δέδασται·
 τῆσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευεν,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
 415 Ἐνθα δὲ Φοῖνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 τρώκται, μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοῖνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοῖνικες πολυπαῖπαλοι ἠπερόπευον·
 420 πλουούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηὶ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τότε φρένας ἠπεροπέυει
 θηλότῃσιν γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ἡρώτα δὲ ἔπειτα, τίς εἰη καὶ πόθεν ἔλθοι·
 ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 κοῦρῃ δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυθὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνὴρ παῖξαν Τάφιοι, ληίστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, δὲ ἐμίσητο λάβρῃ·
 ἡ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
 ὄφρα ἰδῇ πατὴρ καὶ μητέρος ὑπερεφές δῶ
 αὐτούς τ'· ἡ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμυνον, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοῖαν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 440 Σιγῇ νῦν, μὴ τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
 ὑμετέρων ἐτάρων, ξυμβλημένος ἦ ἐν ἀγυίῃ,
 ἡ ποῦ ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἐλθὼν ἐξείπῃ· ὃ δ' οἷσάμενος καταδήσῃ
 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσει· ὀλεθρον.
 445 Ἀλλ' ἔχετε· ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον δοαίωεν.
 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλείη βίοτοιο γένηται,
 ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θοῶς ἐξ δώμαθ' ἰκέσθω·
 οἶσω γὰρ καὶ χρυσόν, στίς χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἀλλ' ἐπιβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
 450 Παιῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἔῃος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
 τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός· ὃ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
 ἄλφοι, ὅπῃ περάσῃτε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πρὸς δώματα καλὰ.
 455 Οἱ δ' ἐνῆαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὐθι μένοντες
 ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοτον πολλὸν ἐμπολῶντο·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελον ἦκαν, δὲ ἀγγεῖλειε γυναικί.
 Ἦλυθ' ἀνὴρ πολυύδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός,
 460 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῳαὶ καὶ πότνια μήτηρ
 χερσίν τ' ἀμφαφῶντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντο,
 ὦνον ὑπαισχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι δὲ καννέουσας κοίλῃν ἐπὶ νῆα βεβήκει·

suis lenibus telis aggreiens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in-his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phœnices re-nautica-inclyti venerunt viri,
 veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
 pulcraque magnaue, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :
 cum-ea-lavante quidam primum mixtus-est, cavam apud na-
 vem,] concubitu et amore : quæ quidem mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quenam esset, et unde venisset :
 hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-aris me-glorior esse ;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
 sed me abripuerunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientem ; vendideruntque me hæc deductam
 huiusce viri ad-aedes ; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequereris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 iposque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
 jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abdu-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
 Ac postquam jurantique peregerantque jusjurandum,
 inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

Tacite *agatis* nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat ; is autem suspicatus liget me
 vinculo in duro, vobis vero moliatur interitum.
 Sed retinete in mente verbum, et propere cutionem via-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit ;
 et vero aliud naulum ego volens sane dederò.

Filium enim viri boni in-aedibus nutrio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras ;
 hunc duxero in navem ; hic vero vobis infinitum pretium
 compararit, quocunque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras.
 Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant ;
 sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum :
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.

Venit vir sollers mei ad aedes patris,
 aureum monile habens, quod electris intersertum-erat :
 hoc quidem in domo famulae et veneranda mater
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicitæ : ille autem huic innuit tacite.
 Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit ;

465 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
 εὔρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μευ πατέρ' ἀμφεπένοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς ὄψων προμόλον, δῆμόιό τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τρὶ' ἀλεια κατακρύψας ὑπὸ κολπῷ
 470 ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐτόμην ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὧκα κιόντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηὺς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 475 νῶ ἀναθησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἱαλλεν.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὧμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναικα βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντλῶ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὥς εἰνάλῃ κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἔκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην, ἀκαχήμενος ἤτορ.
 Τοῦς δ' Ἰθάκῃ ἐπελάσσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμέιβετο μύθῳ·
 Εὐμαί, ἦ μάλα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῶ ἔσθλόν ἔσθλῃεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 490 ἡπίου, ὃς δὴ τοι παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδυκέως, ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγώ γε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γὰρ Ἦὼς ἤλθεν εὐθρόνος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἔκαροι λῶον ἱστία· καδ δ' ἔλον ἱστὸν
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ἄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 500 δαῖπνόν τ' ἐντύνοντο κερῶντό τε αἶθροπα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπιείσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 505 ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
 Ἦῶθεν δὲ κεν ὕμνιν ὀδοιπόριον παραθεῖμην,
 δαίτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἴκωμαι
 510 ἀνδρῶν, οἳ κρανατὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν;
 ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἐγώ γε καὶ ἡμέτερόνδε κελόιμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποθή· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 515 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
 ὄψεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερωίων ἱστὸν ὑφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὃν κεν ἴκῃαι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum convivarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populi que cœtum):
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter videntes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde *nave* conscensa navigabant humidas vias,
 nobis *navi* impositis: ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 bat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies;] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens:
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt: at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone:
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam: at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque *navem* in stationem subduxere remis:
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt:
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones:
 Vos quidem nunc ad-urbem agite *navem* nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposui, et
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quonam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est:
 alias quidem te ego et nostram-ad *domum* juberem
 ire: haud enim *ibi* ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam texit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγαθὸν υἱὸν,
 20 τὸν νῦν ἴσα θεῶ Ἰθακῆσιοι εἰκορόωσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἀριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσεύος γέρας ἔξειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.
 525 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχύς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 τίλλε πέλαιαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 530 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἀνευ θεοῦ ἐπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔργων γὰρ μιν ἐσάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 535 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τίς κε τάχα γνοίης φιλοτήτά τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ἡ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·
 540 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πειθῇ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδοικέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσέκον ἐλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἤυδα·
 545 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μίμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίῳ δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἐταίρους
 αὐτοῦς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 550 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 εἵλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀχαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱκριόφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο.
 555 Τὸν δ' ὦκα προδιδῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἔκκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν βες μάλα μυρίαί, ἧσι συβώτης
 ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίανεν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεύος.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὕφορβος
 ἐννύνοντο ἄριστον ἅμ' ἡοῖ, κειαμένω πῦρ,
 ἐκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσιν·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ὑλακόμωροι,
 5 οὐδ' ὕλαον προσιόντα. Νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
 σαίνοντάς τε κύνες, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἴψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εὐμαί, ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæc Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius ; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis ;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt :
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic maneat,
 hunc ego curabo ; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.
 Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.
 Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
 Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues per plurimæ, apud-quas su-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emiseruntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :
 Eumæe, certe omnino aliquis tibi venit huc socius,

ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
 10 ἄλλα περισσαινέουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
 Οὐπὼ πᾶν εἰρητὸ ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
 ἔσση ἐνὶ προθύροισι. Ταφῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης
 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονείτο,
 15 κινρὰς αἰθόπα οἶνον· δ' δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 χεῖράς τ' ἀμφοτέρως· θαλερὸν δέ οἱ ἐκπεσε δάκρυ.
 Ὡς δὲ πατὴρ δὴ παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
 ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἑνιαυτῷ,
 20 μούουν, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
 ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διος ὑφορβὸς
 πάντα κύσεν περιφύς, ὥς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
 καὶ β' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄψεο νηϊ Πύλονδε·
 25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
 τέρψομαι εἰσορόων, νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἔοντα.
 Οὐ μὲν γάρ τι θάμν' ἄγρον ἐπέρχεται οὐδὲ νομῆας,
 ἀλλ' ἐπιδημέυεις· ὥς γάρ νύ τοι εὐάδε θυμῷ
 ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορᾶν αἰδέσθην δμῖλον.
 30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν δα·
 ἔσσεται οὐτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεχ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
 ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
 εἰ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τις ἦδη
 ἀνδρῶν ἄλλος ἐγήμεν, Ὀδυσσεύς δέ που εὐνὴ
 35 χῆται ἐνευναίων κακ' ἀράχνια κείται ἔχουσα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 καὶ λίην κείνη γε μένει τετλησὶ θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχευούσῃ.
 40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
 αὐτὰρ ὅγ' εἰσὼν ἔην καὶ ὑπέρβη λαῖνον οὐδόν.
 Τῷ δ' ἔδρης ἐπὶ νῆπι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φωνήσεν τε·
 Ἥσ' ὦ ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοιθι δήμεν ἔδρην
 45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἄνθρωπος καταθήσει.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τῷ δὲ συβώ-
 χευεν ὑπο χλωρὰς βῶπας καὶ κῶας ὑπερθεν· [τῆς
 ἐνθά καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
 50 ὀπταλέων, ἃ βὰ τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
 σίτον δ' ἔσσυμένους παρενήνεεν ἐν κνέοισιν,
 ἐν δ' ἄρα κισσὺβίῳ κίρην μελιθήδεα οἶνον·
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον·
 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε διὸν ὑφορβόν·
 Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος δόξ' ἔκετο; πῶς δέ ἐ ναῦται
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχέονται;
 οὐ μὲν γάρ τίς ἐπεὶ δὴ οἶομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἀγορεύσω.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεῖάων·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
 sed circum-adulantur; pedum vero subitus sonus audio.

Nondum totus dictus-erat sermo, quando ei dilectus filius
 stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
 atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
 miscens nigrum vinum: ipse vero obvius ivit hero,
 osculatusque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
 Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
 reversum e longinqua terra decimo anno,
 unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
 sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
 totum osculatus-est circumhærens, tanquam e morte elap-
 sum:] et ejulans eum verbis alatis allocutus-est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
 me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
 sed age, nunc ingredi, dilecte fili, ut te animo
 delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
 Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
 sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
 virorum procorum aspicere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
 ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
 si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
 virorum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
 inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] et perquam illa manet patienti animo
 tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
 atque is introibat, et transivit lapideum limen.
 Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
 Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:
 Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem
 tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
 tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
 ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniū lances apposuit subulcus
 assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
 panem autem festinanter accumulabat in canistris,
 atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
 ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus allocutus-est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
 nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

αἷσι δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
 πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
 65 Νῦν αὖ Τησπεριῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω·
 ἔρπον ὅπως ἐθέλεις· ἐκείτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Εὐμαί', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς εἶπες·
 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξείνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
 αὐτὸς μὲν νέος εἰμι καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρὶ ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μεμηρίζει,
 ἡ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κομίζει,
 75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιο τε φῆμιν·
 ἡ δὲ δαίμων ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν.
 Ἀλλ' ἦτοι τὸν ξείνον, ἐπεὶ τὸν, ἔκετο δῶμα,
 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά·
 80 δώσω δὲ ἔξωφρος ἀμφηκὲς καὶ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
 εἴματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα
 ἔδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρέχῃ καὶ ἐταίρους.
 85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἔωμι
 ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
 μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
 ἀνδρα καὶ ἱφθιμόν· ἐπειὴ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.
 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
 ἦ μάλα μευ καταδάπτειτ' ἀκούσντος φίλον ἦτορ,
 οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, τοιούτου ἐόντος.
 95 Εἰπέ μοι, ἡδὲ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἡ σέγε λαοὶ
 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπιστάμενοι θεοῦ ὁμφῇ·
 ἡ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι· οἷσιν περ ἀνὴρ
 μαοναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.
 Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῶνδ' ἐπὶ θυμῷ,
 100 ἡ παῖς ἔξ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἡδὲ καὶ αὐτός·
 [ἔλθοι ἀλγυμένων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα·]
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι καχὼν πάντεσσι γενοίμην,
 ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος·
 105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαμασαίωτο, μῶνον ἐόντα,
 βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
 τεθνάμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελίζομένους δμῶας τε γυναῖκας
 ρυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δῶματα καλὰ
 110 καὶ ὅλῳν διαφυσσόμενον καὶ σίτον ἔδοντας
 μὰ ψ αὐτῶς, ἀτέλεστον, ἀνὴρ ὅστω ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
 115 οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσιν περ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum-esse
 errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
 venit meum ad stabulum, ego vero tibi *eum* in-manus-tradam:
 fac quomodo vis; supplicem vero tibi se proficitur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animum-tristans dixi-
 sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
 Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confusus-sum
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior laccessiverit;
 matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
 utrum illic apud me maneat et domum curet,
 torumque reverens mariti, populiq; famam;
 an jam una sequatur Achivorum *eum*, quicumque optimus
 ambit *eam* in ædibus vir, et plurima dederit.
 Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 dabo autem ensem ancipitem, et pedibus calceamenta:
 dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.
 Sin vero velis, tu curato *eum*, in stabulis detentum;
 vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
 ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
 ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
 ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.
 Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
 virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
 certe valde meum corroditur audientis carum cor,
 de tuis qualia dicitis procos injusta moliri
 in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
 oderint in populo, obsequentes dei voci:
 an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Utinam enim ego sic juvenis essem huc cum animo,
 vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse
 [venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]
 ilico deinde mihi caput absunderet alienus vir,
 si non ego illis malum omnibus fierem,
 profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
 sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem,
 mallet in meis interfectus ædibus
 mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
 hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
 illos violantes indigne in ædibus pulcris,
 et vinum exhaustum, et cibum comedentes
 temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Nec quicquam mihi universus populus invisus irascitur,
 nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὡδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων·
 μούνων Λαέρτην Ἀρκείσιος υἷὸν ἔτικτεν,
 μούνων δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 120 μούνων ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυριοὶ εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 ἢ δ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἔμην μῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀρνείται συγγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἑμόν· τάχα δὴ με διαβράσουσιν καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. —
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρξο θάσσον, ἔχέφρονι Πηνελοπείῃ
 εἰρ', ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰληλούθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἴῃ ἀπαγγείλας· τῶν δ' ἄλλων μῆτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἔμοι κακὰ μηχανόωνται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε σὺδ' ὦτα
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἢ καὶ Λαέρτη αὐτὴν δδὼν ἄγγελος ἔλθω
 δυσμῶρ; δὲ τέλει μὲν Ὀδυσσῆος μέγ' ἀγέυων
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶων τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνε καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγει·
 αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύγε ὦχεο νηὶ Πύλῳνδε,
 οὕτω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὐτῶς
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναγῇ τε γόῳ τε
 145 ἦσαν ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἀμψ' ὁστεόφρι χρώς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεννυμένος ἀντίον ἦδ' ἔειπε·
 δαίμον, ἄλλ' ἔμπεδος μὲν ἑσόμεν, ἀχνύμενοί περ.
 Εἰ γὰρ πῶς εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἡμᾶρ.
 150 Ἀλλὰ σύγ' ἀγγείλας ὅπασω κλέ, μὴδὲ κατ' ἀγροῦς
 πλάζεσθαι μετ' ἔκεινον· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμῖν δτρυνέμεν ὅτι τάχιστα
 κρύδδην· κείνη γὰρ κεν ἀπαγγείλειε γέροντι.
 Ἥ βὰ καὶ ὥρσε συφορβόν· ἢ δ' εἰλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἱέν. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαίος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἤγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσῆϊ φανεῖσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὼν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν —
 οὐ γὰρ πῶ πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς —
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνες τε ἰδὼν καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
 κνυζθμῶ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἥ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
 165 ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τεῖχ' ὠλῆς,
 στῆ δὲ παροῖθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδ' ἡ νῦν σὺ παιδὶ ἔπος φάο μὴδ' ἐπίκευθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντε
 170 ἔρρησθον προτὶ ἄστου περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruitus est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosa Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdent et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pyllo veni.
 At ego hic manebo, tu autem hic redi,
 soli ubi-nuntiaris; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moliantur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laerte eadem via nuntius eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sicut solebat,
 neque opera inspexisse; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] tristis est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet.) Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia morta-
 libus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matri dic,
 ut-famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii case Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latrarent,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses:] exivitque domo extra magnum murum caulae,
 stetitque ante ipsam: eum vero allocuta-est Minerva:
 Generose Laertiade, sollers Ulysse,

jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 calis ad urbem inclytam: neque ego ipsa

δὴρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.
 Ἦ καὶ χρυσεὶ βράβῳ ἐπεμάσσας· Ἀθήνη·
 φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς ἦδ' ἡχιῶνα
 175 ὅτ' ἄμφι στήθεσσι· δέμας δ' ὠφέλλε καὶ ἥβην.
 Ἄψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναβμοὶ δὲ τάνυσθεν
 κυάναι δ' ἐγένοντο γενεαῖδες ἄμφι γένειον.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὀμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 180 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄλλοιός μοι, ξείνε, φάνης νέον ἢ παρόιην,
 ὅλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοὶ χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 Ἦ μάλα τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἄλλ' ὦλθ', ἵνα τοὶ κεχαρισμένα δώσωμεν ἱρά
 185 ἦδ' ἐ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φεῖδ' ὃ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις;
 ἀλλὰ πατὴρ θεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρεῖν
 δάκρυον ἤκε χαμαῖ· πάρος δ' ἔχε νωλεμές αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἐπέθετο δὴν πατέρ' εἶναι—
 ἐξαυτῆς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μὴν
 Οὐ σὺν' Ὀδυσσεύς ἐσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-
 195 θέλγει, ὅφρ' ἐτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Οὐ γάρ πω ἀν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανώτο
 ὃ αὐτοῦ γε νόψ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θεῖν νέον ἢ γέροντα.
 Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 200 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Τηλέμαχ', οὐ σε εἰκοι φίλον πατέρ' ἐνδὸν ἐόντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περὶ σπονδῶν οὐτ' ἀγάσθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 ἄλλ' ὃδ' ἐγὼ τοιάδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείς,
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
 ἦτε με τοῖον ἐθήκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 210 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμῶν κυδῆναι θνητὸν βροτὴν ἦδ' ἐ κακώσαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ
 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.
 215 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγέως, ἄδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί,
 φῆναι ἢ ἀγρυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσιν τέκνα
 ἀγρόται ἐξεῖλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 ὅς ἄρα τοῖγ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρὸς δάκρυον εἶδον.
 220 Καὶ νύ κ' ὀδυρόμενοισιν εἶδ' ὀφρὸς ἡλείοιο,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν δὴν πατέρ' αἰψά·
 Ποῖα γὰρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νῆϊ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἐμμεναὶ εὐετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν δίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

dlu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :
 vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
 posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus est, genæque distentæ sunt,
 caruleique facti sunt pili circa mentum.
 Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
 ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
 territusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
 alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simi-
 le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui cælum latum te-
 nent : sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
 et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
 neutiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?
 sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
 lacrimam mittebat humi : ante autem continuat-se indesi-
 nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebatur suum
 patrem esse)] rursus ipsum verbis respondens allocutus est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
 decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
 Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
 suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
 facile volens faceret juvenem aut senem.
 Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;
 nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
 neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses :
 sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
 veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
 quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
 alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
 Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
 et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
 circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
 plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
 aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
 rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :

sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
 Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
 nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, care pater, navi te nautæ
 duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

- 225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, ὅτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίχεται·
 καὶ μ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 230 κάθισαν εἰς Ἴθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλισ' ἐσθλὰ θ' ὑφαντήν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπῆεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἱκόμεν ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 ὅρα καὶ δυσμενέεσσιν φόνου περίβουλεύωμεν.
 235 Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατὰλεξον,
 ὅφρ' εἰδῶ, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηριζῆας
 φράσσομαι, εἰ κεν νῦν δυνήσομεθ' ἀντιφέρεσθαι,
 μούνη ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζήσομεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' α·
 ὦ πάτερ, ἦτοι σείο μέγα κλέος ἀλὲν ἄδουον,
 χεῖρας τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλὴν·
 ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐδὲ κεν εἴη
 ἀνδρὲς δύο πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστῆρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκέες οὔτε δύο· οἶαι,
 ἀλλὰ πολλὸν πλείονες· τάχα δ' εἴσεται ἐνθάδ' ἀριθμὸν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύο καὶ πεντήχοντα
 κούροι κεκριμένοι, ἔξ δὲ δρηστῆρες ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πῖσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἕασιν,
 250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἕασιν εἴκοσι κούροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἴθάκης δυσκαίδεκα πάντες ἀριστοί,
 καὶ σπινθὴρ ἑστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ θεῖος Ἀοιδὸς
 καὶ δῶδε θεράποντες, δαήμενε δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσσομεν ἔδον ἐόντων,
 255 μὴ πολύπικρα καὶ αἰὶνὰ βίᾳς ἀποτίσσειαι ἑλθὼν.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασθαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
 φράζεαι, ὃ κεν τις νῦν ἀμύνει πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μεν ἄκουσον·
 260 καὶ φράσαι, εἰ κεν νῦν Ἀθῆναι σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρκέσει, ἥ τι ν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' α·
 ἐσθλὸς τοι τοῦτω γ' ἐπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω· ὅτε καὶ ἄλλοις
 265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι καί νῦν γε πολὺν χρόνον ἀμφοῖς ἐσσεθον
 φυλόπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρσιν καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρήνηται Ἄρῃος.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεαι σπινθὴρ· οἷοι φαινομένηφιν
 οἰκαδὲ καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμιλεῖ·
 αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συβώτης ὕστερος ἄξει,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἡδὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμῆσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι ὑπέραιε
 ἢ βέλεσιν βάλλωσιν· σὺ δ' εἰσορώων ἀνέχεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀγροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclityi, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.
 Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consullemus.

Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti ; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt ; cito autem scies hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur ;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt ;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum ;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam ; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes ; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando procis et nobis
 in ædibus meis robur decerneretur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :
 at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tunc tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiam si vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspicies tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

μελιχίοις ἐπέεσσι παραδῶν· οἱ δέ τοι οὔτι
 280 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἥμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ὁππότε κεν πολυβούλος ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθήνη,
 νύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 285 ὄσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρήϊα τεύχεα κεῖται
 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔωκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσπον πυρὸς ἔκ' αὐτῆ.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε κατασχύνῃτε τε δαῖτα
 καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλικται ἀνδρὰ σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἵσιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπέειν καὶ δοῖα βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὡς ἂν ἐπιθύσαντες εἰλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἔτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἐπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἐνδον ἐόντος,
 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συδῶτης
 μήτε τις οἰκῶν μήτ' αὐτῇ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἷοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γνῶσκον ἰθύν·
 305 καὶ κέ τοι δμῶν ἀνδρῶν ἐτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμὲν ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δαΐδει θυμῷ,
 ἡδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ', οἶω,
 310 γνῶσκει· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύνη μέ γ' ἔχουσιν·
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὅτι
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Δητὰ γὰρ αὐτῶς εἴση ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἐκηλοῖ
 315 χρήματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπι φειδώ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκα ἐγὼ δεδάσθαι ἄνωγα,
 αἴτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμούς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἔτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἦ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νῆὺς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλῶθεν καὶ πάντας ἑταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυθενθέος ἐντὸς ἔκοντο,
 325 νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Λυτὰρ κήρυκα πρόσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
 ἀστυδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δείσας ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασίλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua :
 quando abundans consiliis in mente mihi ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum in-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpare, quando te percententur arma desiderantes;
 dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulys-
 ses;] sed fodata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, fedetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognoscet; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquod nosti Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clyti domum ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τῷ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβός
 τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἐρόντε γυναικί·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκοντο δόμον θεῖον βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν ῥα μέσσει μετὰ δμῶϊσιν ἔειπεν·
 Ἦδὲ τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθεν.
 Πηνελόπειά δ' εἶπε σὺβώτης ἀγχ' παραστάς
 πάνθ', ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέπειπεν,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκαά τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀχάροντο κατήφρησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἦλθον μέγαροιο παρὰ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπάρῃθε θυράων ἐδριώοντο.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλιτῆας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγελίῳσι θῶκς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὕτω πᾶν εἶρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἴδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυδευθέος ἐντὸς,
 ἱστία τε στέλλοντας ἔρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδὺ δ' ἄρ' ἐκγέλασας μετεφώνεν οἳς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τίς τιν' ἐτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν; οἷδε γὰρ ἔνδον·
 ἢ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἢ εἰσίδον αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάτες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης·
 αἴψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἡλείροιο ἔρυσσαν,
 360 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἄθροοι, οὐδὲ τιν' ἄλλον
 εἶων οὔτε νέων μεταίξειν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὥς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἥματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀκρίας ἡμεροέσσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι ἅμα δ' ἡέλιω καταδύντι
 οὐπὸτ' ἐπ' ἡλείρου νόκτ' ἄσαιμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θοῇ πλείοντες ἐμίνομεν Ἡῷ δῖαν,
 Τηλέμαχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἶκαδε δαίμων.
 Ἥμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεθρον,
 Τηλεμάχῳ· μὴδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἶω
 τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἥρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον δημηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθησέμεναι μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομνησίσει, ἔρπει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 οὐνεκά οἱ φόνον αἰτῶν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μᾶτις κακὸν βέβησι καὶ ἡμέας ἐξελάσσωσι
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πολλοῦ
 ἢ ἐν ὁδοῖ· βίον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχουμεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἶκία δ' αὐτὲ
 κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἣδ' ὅστις ὀπιοί.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.
 Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit:
 Jam tibi, regina, dilectus filius venit.
 Penelopæ autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcunque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiat,
 profectus est ire ad suæ; liquit autem septaque et domum.
 Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo:
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.
 His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:
 O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc: putabamus autem ei non perfectum
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.
 Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.
 Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales:
 Nequem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt
 intus:] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.
 Sic dixit: illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.
 Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una considerare, nec senum.
 Inter hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius:
 Dii boni! ut hunc virum dii a malo liberarunt!
 Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post alios; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrimus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum: hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.
 Nos vero hic ei consultemus gravem interitum,
 Telemacho; neque nos subterfugiat: non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.
 Ipse enim peritus est consilioque menteque:
 cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.
 Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 in concionem; (nequaquam enim remissee acturum ipsum puto,
 sed iram fovebit, dicetque inter omnes, exsurgens,
 quod ei cædem gravem struebamus, neque assecuti sumus:
 illi autem non laudabunt audientes mala opera:
 metuoque, ne quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum:]
 sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via: victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos; aedes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicunque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώια πάντα,
μὴ οἱ χρήματ' ἐπειτα ὅλῃς θυμῷδ' ἔδωκεν,
390 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος
μνάσθω ἐέδονοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἐπειτα
γῆμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδῃ ἀνακτός·
ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἤγειτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελόπειῃ
ἦνᾶνε μῦθοισι· φρεσὶ γὰρ κέρηρτ' ἀγαθῆσιν·
ὄσπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἐγὼ γε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μέγαλοιο θέμιστες,
αὐτός τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρωπώσῃ θεοί, παύσασθαι ἀνωγα.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπὶ νῆδαν μῦθος.
Αὐτίκ' ἐπεὶ ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθισαν ἐπὶ ζεστοῖσι θρόνοισιν.
Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστῆρεςσι φανῆναι ὑπέριβιον ὕβριν ἔχουσιν.
Πεύθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον·
κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μῆδων, ὅς ἐπύθετο βουλάς.
Βῆ δ' ἱάναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
415 στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειῶν σχομένην λιπαρὰν κρήδεμνα·
Ἄντινον δ' ἐνένιπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἄντινο, ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὀμήλικας ἔμμεν' ἄριστον
420 βουλῇ καὶ μῦθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔσῃ.
Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτῳ τε μόνον τε
ράπτεις οὐδ' ἱέτας ἐμπάζεαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος; οὐ δ' οἴσῃ κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἔκτο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδείςας; δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
οὐνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Τάφιοισιν
ἤκαγε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμοι ἦσαν·
τόν ῥ' ἔβλεον φθίσαι καὶ ἀπορραῖσαι φίλον ἦτορ
ἠδὲ κατὰ ζῶνι φαγέειν μενοεικέα πολλήν·
430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἴσχευεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάα δὲ γυναῖκα
παῖδά τ' ἀποκτείνεις ἐμὲ τε μεγάλως ἀκαχίζεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα.
θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσεται οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Τηλεμάχῳ σῶι υἱέτι χεῖρας ἐποίσει,
ζῶντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ γῆνι δερκομένοιο.
440 Ὅδε γὰρ ἔξεργώ, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sic autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsalis petens; illa vero deinde
nupserit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti sunt silentio.
His vero Amphinomus concionatus est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux erat procis, maxime autem Penelopae
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regium est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
Statin deinde quum surrexissent, iverunt in domum Ulyssis
advenientesque, concidebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se ostenderet violentam insolentiam animis haben
tibus.] Resciverat enim de-sui filii in aedibus patrandae caede;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.
Profectaque est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;
Antinonum vero increpabat, verbumque dixit et elocuta est:

Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te di
cunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.
Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sibi-invi-
cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victim consumere sufficientem magnum:
verum Ulysses inhihebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem,
filiumque interficis, meque magno dolore-afficis:
sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus est:] filia Icaril, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.
Sic enim edico, et sane perfectum erit:

αἶψά οἱ αἶμα καλαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ
 ἡμετέρῳ· ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πολλόπορθος Ὀδυσσεὺς
 πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφροσάμενος, κρέας ὀπτόν
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φιλιτατός ἐστιν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἀνωγα
 ἐκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρπυεν αὐτὸς ὀλεθρόν.
 Ἥ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἤδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —
 Ἐσπερίος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διος ὑφορβός
 ἤλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 455 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε παρὶ χροῖ· μὴ ἐσθώτης
 γνοίη ἐξάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μῆδ' ἐφροσὶν εἰρύσσαιτο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν·
 ἦλθες, δι' Εὐμαιε. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστῳ;
 ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγῆνορες ἔνδον ἔασι
 ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύαται, οἴκαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβώτα·
 465 οὐκ ἐμελὲν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστῳ καταβλώσκοντα· τάχιστα με θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὡμῆρσεν δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὤκως,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ εἶπεν.
 470 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἔστιν,
 ἦα κιών, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρίθαι δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 475 καὶ σφέας ὠίσθησαν τοὺς ἐμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχοιο,
 ἐς κατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν παύσαντο πόνου τετύχοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοῖτον τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἥμος δ' ἤριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσῆος θεοῖο·
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει,
 5 ἄστυδε ἰέμενος, καὶ ἐδν προσέειπε συβώτην·

Ἄττ', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἴμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ

HOMERUS.

statim ei sanguis ater fluet circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 sæpe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem evenientem non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cœnaculum splendidum,
 flebat inde Ulyssem, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cœnam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 virga percussum, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt reversi
 ex insidiis; an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce.
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.
 Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] convivati-sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
 vio æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:

Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

- ὄψεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι οἶω
 κλαυθμοῦ τε συγεροῖο γοοῖο τε δακρυόεντος,
 πρὶν γ' αὐτόν με ἰδῆται· ἀτὰρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅρ' ἂν ἐκεῖθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύργον καὶ κοτύλην· ἐμέ δ' οὕτως ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μνηΐει, ἄλγιον αὐτῷ
 15 ἔσσεται· ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ κατ' ἀγρούς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
 οὔτ' ἐπιτελαιμένω σιμάντορι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχε·ν ἐμέ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερῶι ἄλγῃ τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τάδε εἶματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσση
 25 στίβῃ ὑπὸ ῥοίῃ· ἔκαθεν δέ τε ἄστν φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραιπνὰ ποσὶ προδιθᾶς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι ρύττειν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἴσω ἵεν καὶ ὑπέροβῃ λαΐνον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κώεα καστορῦσα θρόνοις ἐν δαίδαλεοισιν.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς κίεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῶαι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡγερέθοντο
 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἥ δ' ἵεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἰκέλῃ ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 ἀμφὶ δὲ παῖδὶ φίλῳ βάλε πήγχε δακρύσασα·
 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπαιε πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἐγώ γε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὅττω νηὶ Πύλονδε
 λάβρη, ἐμεῦ ἄεχῃ, φίλου μετὰ πατρός ἀκούῃ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὁπωπῆς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτερ ἐμὴ, μή μοι γόνον δρυσι μῆδέ μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσσι δρυει, φυγόντι περ αἰπὺν δλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροὶ εἶμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ] ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν]
 50 εὐχεο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἑκατόμβας
 βέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσσει.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐξελεύσομαι, ὅρκα καλέσσω
 ξείνον, ὅτις μοι κείθεν ἔμ' ἔσπετο δεῦρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
 ἐνδυκῆας φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰκόκεν ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἥ δ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροὶ εἶμαθ' ἐλοῦσα
 εὐχετο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἑκατόμβας
 60 βέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσσει.

- videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic praecepit :
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet : dabit autem ei, quicumque voluerit,
 panem et poculum : mihi vero haudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit : certe enim mihi gratum est vera loqui.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o amice, neque sane ipse detineri cupio :
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicumque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-arte, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, teporque factus-fuerit;
 valde enim haec vestimenta habeo mala : *cavendum* ne me
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse.
 Sic dixit : Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-aedes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinas,
 ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.
 Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta *ad eum* ivit; circum-que aliae
 ancillae Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur et amplectantes caputque et humeros.
 Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut auræ Veneri :
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis *eum* allocuta-est :
 Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram *me* putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-querendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.
 Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium :
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in cornaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas
 te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecerit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussu ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec *ipse* venissem.
 Sicigitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (i. e.
 tacuit). Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perticeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἔγχε' ἔχων· ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῖντο.
 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγῆνορες ἡγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσοσδόμευον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πολὺν δμῖλον,
 ἀλλ', ἵνα Μέντωρ ἦστο καὶ Ἀντιφός ἡδ' Ἀλιθέρσης,
 οἵτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἐταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἑκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἀγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνοιο ἐκὰς τράπεζ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἰψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγῆνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθρη κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωται,
 αὐτὸν ἐχόντα σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δῶματα χαίρων.
 Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἴκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 γλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσαιμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λοῦσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα γλαῖνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας·
 90 ἐκ β' ἀσαιμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόμῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἶδατα πόλλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἴξε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
 κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερῶϊον εἰσαναβῆσθαι
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἣ μοι σπονδέσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυσ' ἔμοισι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὤχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν ἔλθειν μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐς τόδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρός σάφα εἰπέμεν, εἴ ποῦ ἀκουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Ὀχόμεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξάμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκῶς ἐφιλεῖ, ὥς τε πατὴρ ἑὸν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἀλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκῶς ἐκόμιζε σὺν υἱασὶ κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὐποτ' ἔπρασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces seque-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva ;
 eumque inde omnes populi advenientem admirabantur.
 Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona prædicantes, mala autem mentibus profunde cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cœtum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit.
 Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in aedibus
 clam interfecto, paterna omnia diviserint,
 ipsum habentem te malo his frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego his cædem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad aedes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærumnosum-duxit in domum.
 Ac postquam pervenerant ad-aedes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in solisque sedibusque ;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lænas villosas jecerunt et tunicas,
 e balneoque ipsi egressi in solis consedere.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.
 Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuisti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 antequam tui patris aperte dicere, alicubi audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.
 Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum ;
 exceptum autem me ille in excelsis ædibus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens aliunde : sic me ille
 sedulo curabat, ipse cum filiis gloriosis.
 At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

115 ζωῷ οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἄκοῦσαι·
 ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρεΐδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
 ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ἔνθ' ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι Τρώεες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ὅττε χρῆζων ἰκόμεν Λακεδαίμονα διὰν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 125 ἦλelon εὐνηθῆναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἐόντες.
 Ὡς δ' ὅπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 νεβροῦς κοιμήσασα νεηγενεάς γαλαθνοὺς
 κνημοὺς ἐξερέσῃ καὶ ἄγχεα ποιήεντα
 βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐν εἰς ἡλυθεν εὐνὴν,
 130 ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 ὥς Ὀδυσσεὺς καίνουσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐυκτιμένην ἐνὶ Λέσβῳ
 ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλασεν ἀναστάς,
 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίετο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσασαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
 ἄλλα παρὲς εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
 140 ἄλλα τὰ μὲν μοι εἴπτε γέρον ἄλιος νημερτής,
 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν ὅγ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰέσθαι·
 145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδσαν δέ μοι οὖρον
 ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπέμψαν.
 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δόρρινεν.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 ὦ γυναῖα αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 ἦτοι ὅγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 155 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
 ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 ὥς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἤμενος ἢ ἔρπων, τάδε πειθόμενος κακὰ ἔργα,
 ἐστίν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσελμου ἐπὶ νηὸς
 ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐτεγώνευν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλόττητά τε πολλὰ τε δῶρα
 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ πάροισιν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσκοισιν ἔρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum,
cum-cūis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus,
cujusnam rei indigens venissem Lacedæmonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus est :
 Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
 voluerunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
 Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
 hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes,
 saltus investigat et valles herbosas
 pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile,
 ambobusque illis sævam mortem infert :
 ita Ulysses illis sævam mortem inferet.
 Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
 talis existens, qualis olim bene-ædificata in Lesbo
 ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens,
 prostravitque eum fortiter, gavis- sunt autem omnes Achivi ;
 talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
 omnes et brevis-ævi fierent et amaris-nuptiis.
 Ista vero, quæ me interrogas et precaris, non ego
 alia præter verum dixero declinando, nec te decipiam :
 sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
 horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
 Dixit ipsum is in insula se vidisse duos dolores habentem,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
 non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii,
 qui ipsum debebant super lata dorsa maris.
 Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
 His peractis redi : dederunt autem mihi ventum-secundum
 immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
 Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
 Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
 O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermoni :
 vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
 Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni,
 quod sane Ulysses jam in patria terra
 sedens, vel reptans, hæc audiens mala opera,
 est, at procis malum omnibus scriit :
 talem ego avem bonis-transtis-instructa in navi
 sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 utinam enim huc, hospes, verbum perfectum esset :
 ita cito sentires amicitiamque, multaue dona acciperes
 ex me, ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Proci autem ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes.

ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, θῖ περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνησὶς ἔην, καὶ ἐπὶ ἡλύθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἳ δ' ἤγαγον, οἳ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σφιν εἶπε Μένδων· ὅς γάρ βα μάλιστα
 ἦνδανε κηρύκων καὶ σφιν παρεγίγνετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἐν' ἐντυνόμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δαίπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνστάντες ἔβαν πείθοντό τε μῦθον.
 Λυτὰρ ἐπεὶ δ' ἵκοντο δόμους εὐναιετάρωντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 180 οἳ δ' ἱέρευν ὅς μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ἱρευν δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγέλαϊν,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοῖ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδ' ἐ
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεὺς τ' ἵνα καὶ διὸς ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε συνώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἵνα μενεαίνεις
 σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἀναξέμενος — ἦ σ' ἂν ἔγωγε
 αὐτοῦ βουλομένην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδια, μή μοι ὅπισσιν
 νεικείῃ χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἵομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
 ἤμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σέως· γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἰ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετρημένον ἔστιν,
 σκηρίπτεισθ', ἐπειτὰ φατ' ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδὸν.
 Ἦ βα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν αἰεκέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτῆρ.
 Εὐμαῖος δ' ἄρα οἱ σκηπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βῴτορες ἄνδρες
 ῥύατ', ὅπισθε μένοντες· ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῶν λευγαλέω ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
 σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν
 205 ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο.
 τυκτῇ, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἰθακὸς καὶ Νηρίτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφεύων ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλωτέρης, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμός δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφάων, θῖ πάντες ἐπιβρέζουσιν ὁδῶν·
 ἐνθα σφίς ἐκίχαν' υἱὸς Δολιῖο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἰ πᾶσι μετέπρεπον αἰπόλοισιν,
 δαίπνον μνηστήρεσσιν· ὧς δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεικέσεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον καὶ αἰεκέας ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσσεύς·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχι κακὸς κακὸν ἡγηλάζει·
 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοδὸρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συνῶτα,
 220 πτωχῶν ἀνιερὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα·
 ὅς πολλῆς φλιγῆσι παραστὰς θλίψεται ὤμος,
 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορς οὐδὲ λείβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam exercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, et advenērunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea):
 tum vero ipsis dixit Medon; hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio:

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certa-
 minibus,] ite ad aedes, ut paremus convivium:
 nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.

Sic dixit: illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-aedes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.
 Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic mallet stabulorum custodem relictum-esse:
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget: graves vero dominorum sunt increpationes):
 sed age nunc eamus: jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies; at cito tibi ad vesperam frigidus erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus; tu autem deinde perpetuo præi.
 Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 ad-innitendum; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi iverunt: stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem: turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam vadentes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polyctor;
 circum vero alnorum aquis-nutritarum erat nemus,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra: ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores:
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer ei indigne: commovebat vero cor Ulyssis:

Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit:
 adeo semper similem ducit deus ad similem.
 Quonam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicum molestum, conviviorum contaminatorem?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frustra, non tripodas, neque lebetes;

τόν κ' εἰ μοι δοίης σταβυῶν βυτήρα λιπέσθαι
 σχοκοχόρον τ' ἔμμεναι θαλλόν τ' ἔριφοισι φορῆναι·
 225 καί κεν ὀρὸν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεθεν, οὐκ ἐθελήσει
 ἔργον ἐποιέεσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τεταλεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιοι.
 Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λαῖ ἐνθορεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχυρ' οὐδὲ μιν ἐκτὸς ἀταρπιδιτοῦ ἐστουφείλεν,
 235 ἀλλ' ἔμμεν' ἀσφαλέως· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ μετὰ τας βοτᾶς ἐκ θυμὸν ἔλιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοδὶς αἰέρας.
 Ἄλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔρχετο· τὸν δὲ σὺβώτης
 νείκεσ' ἐξάντα ἰδὼν μέγα δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς εἵποτ' Ὀδυσσεύς
 ὕμν' ἐπὶ μῆρ' ἔκχε, καλύψας πῖνοι δημῷ,
 ἀρνῶν ἡδ' ἔριφῶν· τόδε μοι κρήνητα· ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ εἰ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαίας γε διασκαδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίων φορέεις, ἀλαλτήμενος αἰεὶ
 ἄστν κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθεῖρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, ὅσον ἔειπε κύων, ὀλοφώτα εἰδώς·
 τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εἰσσελμιοιο μελαίνης
 250 ἔβην τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πολὺν ἄλφοι.
 Αἶ γάρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ἐπὶ μνηστῆρσι δαμείῃ,
 ὥς Ὀδυσσῆι γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἡμῆρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα κιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὄξα δόμους ἔκτανεν ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσω ἔει, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέσσειε μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σῖτον δ' αἰδοίη ταμὴν παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεύς καὶ Διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ περὶ δὲ σφας ἤλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισὶ βάλλετ' ἀείδειν
 Φημίος· αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἔλῶν προσέειπε σὺβώτην·
 Εὐμαί', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσσεύς·
 265 βεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστὶν ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλῇ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερχέες εἰσὶν
 διχλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιοτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δέ τε φόρμιγγι
 ἡπύει, ἣν ἄρα δαίτη θεοὶ ποίησαν ἐταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε σὺβῶτα·
 βεῖ' ἔγνωσ' ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα πέρ ἐσσ' ἀνοήμον.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦέ σὺ πρῶτος ἐξελθε δόμους εὐναίετάνοντας,
 δῦσεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rustum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussii.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-ee; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissipat omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transstris nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periit reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abiit; valde autem celeriter ad ædes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos conседit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt ii qui ministrabant;
 panem autem verecunda proina apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæc *sunt* ædes pulcræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *ædes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruunt
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera.
 Vel tu primus ingredere ædes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hic:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μήτις σ' ἔκτοσθε νοήσας
 ἢ βάλλῃ ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνωγα.
 280 Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 γιγνώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἔργου προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων·
 τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα.
 285 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τὸδε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐπὼς ἔστιν ἀποκρῦσαι μεμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἢ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἔνεκεν καὶ νῆς ἐλζυγοὶ δηλίζονται
 πόντον ἐπ' ἀτρώγεται, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὄψατο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 295 αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγυούς·
 δὴ τότε καί τ' ἀπόθεστος ἀποχομένοιο ἀνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἑλὶς κέχυτ'· ὅφρ' ἂν ἄγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
 300 ἐνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλευς κυνорαιστέων.
 Δὴ τότε γ' ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγὺς ἔοντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσθην καὶ οὐατα κάρθβαλεν ἄμφω,
 ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 305 βεῖα λαθὼν Εὐμαῖον· ἄφαρ δ' ἔρεεῖντο μύθῳ·
 Εὐμαί', ἡ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ,
 καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τὸδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχύς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδέῃ τῷδε,
 ἢ αὖτως, οἷοί τε τραπέζης κύνες ἀνδρῶν
 310 γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κοιμούνται ἀνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τίλε θανόντος.
 Εἰ τοῖόςδ' εἴη ἡμῖν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδες κύων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 315 αἰψὰ κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτήτα καὶ ἀλκὴν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ἕλγης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἴγνεσι γὰρ περιήδῃ
 νῦν δ' ἔχεται καχότητι· ἀναξ δέ οἱ ἀλλοθι πάτρης
 ὦλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κοιμούνται.
 320 Δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλωσιν ἐναΐσιμα ἐργάζεσθαι.
 Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύοπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθῃν.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναϊετάρων·
 325 βῆ δ' ἰθὺς μεγάρῳ μετὰ μνηστήρας ἀγαπούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μελανὸς θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὥκα δ' ἔπειτα
 330 νεῦσ', ἐπὶ δὲ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δῖον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne-quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i præ, ego autem relinquer hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
undis et bello; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :

cujus gratia et naves bonis-transitris-instructis armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
nutravit quidem, neque eo fruitus-est; prius vero ad Ilium sa-
crum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri

capras in silvestres, et cervos, et lepores :

tum vero jacebat neglectus, absente domino,

in multo stercore, quod ei ante fores

mulorumque bouumque abunde fusum-erat; donec auferrent
servi Ulyssis prædium magnum stercoreaturi :

illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulyssem prope stantem,
cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas;

prope autem non-amplius tum potuit suum dominum

venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,

facile latens Eumæum; statim autem interrogabat sermone :

Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in limbo;

pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,

si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,

an sic, quales quidem mensales canes virorum

sunt; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :

et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,

qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,

statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.

Nequaquam enim effugiebat dense in-profundis silva:

bellua, quamcumque egisset; nam etiam vestigiis eas perquam-

cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-

sum a-patria] periit; hunc autem mulieres negligentes non

curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,

non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter

viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit ades habitantibus-commodas;

ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,

statim ut-viderat Ulyssem vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis

venientem per domum subulcum; cito autem deinde ei

innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspecterat, cepit sellam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτὶς ἐφίλεισκε, κρέα πολλὰ
 δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαιυμένοισιν·
 τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλέμαχοιο τράπεζαν
 ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφίλειτο τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον ἀείρας.
 Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἢ δὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἴξε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,
 340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ξέσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην,
 ἄρτον τ' οὔλον ἑλὼν περικαλλέας ἐκ κανέοιο
 καὶ κρέας, ὅς οἱ χεῖρες ἐχάνθανον ἀμφιβαλόντι·
 345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτὸν τε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ πρᾶναι.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγροῦ δ' ἰστάμενος ἔπειτα πτερὸν ἐγ' ἀγόρευεν·
 350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, δίδοι τάδε, καί σε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προύκτῃ. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 Ἥ ῥα καὶ ἀμφοτέρησιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αὔθι, ποδῶν προπάροισεν, ἀεικελὴς ἐπὶ πῆρης.
 Ἦσθι δ', ἕως δ' τ' αἰδὼς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν.
 Εὖθ' ὁ δεδειπνήκει, ὃ δ' ἐπαυετο θεοὶς αἰδώς·
 360 μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνάμεγάρ'·— Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ὤτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι
 γνοίη θ', εἵνινές εἰσιν ἐναΐσμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσιν κακότητος.
 365 Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἐλαίροντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 370 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἧ γὰρ μιν πρόσθεν ὤπωπα.
 Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεσιν νεῖκεσσε συβώτην·
 375 ὦ ἀρίγνωτε συβώτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
 ἤγαγες; ἢ οὐχ ἄλλος ἤμιν ἀλγίμονές εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνιρροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
 ἢ δνοσαι, ὅτι τοι βίοντον κατέδουσιν ἀνακτος
 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὰς ἐὼν ἀγορεύεις·
 τίς γὰρ δὴ ξείνονα καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημοιοεργοὶ ἔασιν,
 μάντιν ἢ ἱετῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,

jacentem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.
 Proxime autem post illum ingressus est ædes Ulysses,
 mendico inisero similis et seni,
 baculo ignitens; ac turpia circa corpus vestimenta indutus-
 erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
 acclinatus posti cupresseo, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendicularum exegerat.
 Telemachus vero ad se vocatum allocutus est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :
 Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsamque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adstet.
 Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
 rat;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :
 Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, fac Telemachum mihi inter viros beatum esse ;
 et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.
 Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.
 Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat.
 Quando ille canaverat, tunc cessavit divinus cantor ;
 proci vero tumultuati sunt per-ædes. At Minerva,
 prope astans, Laertiadem Ulyssem
 concitavit, ut panes a procis colligeret,
 cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti :
 sed neque sic quemquam exemtura erat malo.
 Profectusque est ire petiturus dextrorsum a viro quoque,
 undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum ;
 inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.
 His autem locutus est Melanthius, pastor caprarum :
 Audite me, proci inclytæ reginæ,
 hoc super hospite; profecto enim ipsum antea vidi :
 nempe ei huc subulcus dux-fuit :
 ipsum autem non clare scio, unde se genere profiteatur esse.
 Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :
 o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
 duxisti? an non satis nobis erronei sunt et alii,
 mendici molesti, conviviorum contaminatores?
 an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
 hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti?
 Eum autem respondens allocutus es, Eumæe subulce :
 Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse *eum* adiens,
 alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices sunt,
 vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

385 ἦ καὶ θέσπιν αἰδοῖον, ὃ κεν τέρπησιν αἰδῶν;
οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
πρωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύζοντά εἰ αὐτόν.
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων

390 ὁμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὐτ' ἔμοι' αὐτὰρ ἐγώ γε
ζῶει ἐνὶ μεγάροισι καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤρδα·
σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλ' ἐπέεσσιν·

Ἀντίνοος δ' εἶωθε κακῶς ἐρεθιζόμεν αἰεὶ
395 μῦθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.

Ἦ ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατήρ ὥς κῆδαι υἱός,
ὃς τὸν ζῆϊνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δῖεσθαι
μῦθῳ ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.

400 Δὸς οἱ ἐλῶν' οὐ τοι φρονέων· κέλομαι γὰρ ἐγώ γε·
μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ τόγε μήτε τίς' ἄλλον
δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεοῖο.

Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλειαι ἢ δόμεν ἄλλῳ.

405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ' ὕφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἰπες.
Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξεσθαι μνηστῆρες,
καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπρωθεν οἶκος ἐρύκοι.

ᾧς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνην ἐλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
410 κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.

Οἱ δ' ἄλλοι πάντες οἴδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
σῖτου καὶ κρειῶν τάχα δὴ καὶ ἐμελλεν Ὀδυσσεύς,
αὐτὶς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, πρῶτος γεύσεσθαι Ἀχαιῶν·
σπῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον εἰπεν·

415 Δὸς, φίλας· οὐ μὲν μοι δοκέεις δὲ κακίστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.

Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῳῖον, ἧέ περ ἄλλοι,
σῖτου· ἐγὼ δέ κέ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαίαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτὲ οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον

420 ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτη,
τοῖφ ὅποῖος εἴοι καὶ στευ κεχρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρτοὶ ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἦθελε γάρ που —
425 ὃς μ' ἅμα ληϊστῆρσι πολυπλάγχοιςιν ἀνῆκεν

Αἰγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὅρρ' ἀπολοίμην·
σπῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.

Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίφρας ἐτάριους
αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἐρυσθαι·

430 ὅπτηρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥτρυνα νέεσθαι.

Οἱ δ' ὕβρει ἐξάντες, ἐπιστόμενοι μένει σφῶν,
αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκετ' αὐτῇ.

435 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἅμ' ἦοι φαινομένην
ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδὶον πεζῶν τε καὶ ἵππων
χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
φῦζαν ἔμοις ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδὲ τις ἐτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?

hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra :
mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos
servis Ulyssis, præcipue vero mihi ; at ego
non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] tace, ne mihi huic responde multum verbis ;

Antinous autem consuevit male irritare semper
verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinuum verbis alatis allocutus-est :

Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
qui me hospitem jubes a domo pellere
verbo violento : ne hoc deus perfecit !

Da ei *aliquid* sumtum ; non tibi invidio ; jubeo enim ego :
ne jam matrem meam verere hac-in-re, neu quemquam
alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.

Sed non tibi talis est in pectoribus cogitatio :

ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus-est :

Telemache altiloque, animo indomite, quale dixisti !

Si ei tantum omnes præberent proci,

etiam ipsum tres menses procul-mihi domus detineret.

Sic igitur dixit ; et scabellum prehensum ostendit-desub
mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.

Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
pane et carnibus : cito sane et erat Ulysses,

rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum :

stetit autem juxta Antinuum, et ipsum sermone allocutus-
est :] Da, amice ; haud quidem mihi videris pessimus Achi-

vorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.

Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
de-pane ; ego autem te laudabo per immensam terram.

Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam

beatus divitem, et sæpe dabam erroni

tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set :] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,

quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.

Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),

qui me cum latronibus multivagis impulit

in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem :

statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.

Tunc quidem ego hortabar dilectos socios

illic apud naves ut-manerent et naves tenerentur ;

speculatores autem ad speculas jussi ire.

Ii vero insolentia cedentes, obsecuti impetui suo,

cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros

populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,

ipsosque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.

Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente

venerunt ; impletusque-est totus campus peditibusque et

equis,] ærisque fulgore : Jupiter autem gaudens-fulminare

fugam meis sociis malam immisit ; nec quisquam sustinuit

στῆναι ἐναντίδιον· περί γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 410 Ἐνὸ ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεί χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου Ἰφι ἀνασσειν·
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τὸδ' ἴκω, πῆματα πάσχων.
 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
 στήθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴκηαι·
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσαι προίκτης.
 450 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίῳ· ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς
 ἀλλοτρίῳι χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἰδὲ καὶ φρένες ἦσαν·
 455 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῶ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δότῃς,
 δὲ νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔλτης
 σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μάλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 460 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρῳ γ' ὄτω
 ἄψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνειδέα βάσεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνην ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνώτατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἐστάθη ἥτε πέτρῃ
 ἐμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο·
 465 ἄλλ' ἀκίῳ κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Ἄψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὲν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ δ' ἄρα πῆρην
 ὅθην ἐυπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 470 Οὐ μὰν οὐτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅππότε ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσιν
 βλῆται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς ὀίεσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἴνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 475 Ἄλλ' εἰ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινύες εἰσὶν,
 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλους θανάτοιο κιχέη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπιθεὸς υἱός·
 ἔσθι' ἐκπλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ·
 μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 480 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
 οὐλόμενον· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν.
 485 Καὶ εἰ θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόληας,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄειεν
 490 βλημένον· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων,
 ἀλλ' ἀκίῳ κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto are,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Aegyptum et Cyprum venias:
 adeo quidam audax et impudens es mendiculus.
 Ordine omnibus astas: hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec misratio
 de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 non tu-sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinuisti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus-est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde pe-
 ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus-est:

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus:
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.

Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinoom ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius:
 comede tranquillus, hospes, sedens, aut abi alio;
 ne te juvenes per ædes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati-sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem erronem,
 perditæ; si forte quis celestis deus sit!

Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
 hominum insolentiamque et æquitatem inspicientes.

Sic igitur dicebant proci: ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percussio; nec tamen lacrimam humi demisit et palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένον ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμοίῃσιν ἔειπεν·
 Αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομή ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἄρῃσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρόων· Ἡὼ ἱκοίην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεί κακὰ μηχανώνονται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρί ἔοικεν.
 Ξείνος τις δύστηνος ἀλγτεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδουσάν τε·
 οὗτος δὲ θρήνῃ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὤμων.
 505 Ἦ μὲν ἄρ' οἷς ἀγόρευε μετὰ δμοίῃσι γυναιξίν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἔδειπνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἡ δ' ἐπὶ οἷ καλέσασα προσεῦδα διὸν ὑπορρόν·
 Ἔρχεο, δῖ' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωχθί
 ἐλθέμεν, ὅρα τί μιν προσπτύξομαι ἢ δ' ἐρέωμαι,
 510 εἴ που Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἦε πέπυσται
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί·
 οἳ ὅγε μυθεῖται, θέλοιστό κε τοι φίλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυξα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἐμ' ἵκετο νηὸς ἀποδράς·
 ἀλλ' οὐπω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.
 Ὡς δ' ὅτ' αἰδοῖν ἀνὴρ ποτιδέχεται, ὅτε θεῶν ἔξ
 αἰδεῖ δεδαΐως ἔπει ἡμερόεντα βροτοῖσιν,
 620 τοῦ δ' ἄμοτον μεμάσιν ἀκούμεν, ὅππότε αἰεδῇ·
 οἷς ἐμὲ κείνους ἐβλεγε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτηναιετάων, ὅθι Μίνως γένος ἔστιν.
 Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τὸδ' ἵκετο πῆματα πάσχων,
 525 προπροκυλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκοῦσαι,
 ἀγγροῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίνονι δήμῳ,
 ζωῶ· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια θνῶδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
 530 Οὗτοι δ' ἦε θύρησι καθήμενοι ἐψιάσθων
 ἡ αὐτοῦ κατὰ δώματα· ἐπεί σφισι θυμὸς εὐφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐν οἴκῳ,
 σίτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·
 οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡματα πάντα,
 535 βούς τε κτείνοντες καὶ δῖς καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθροπα οἶνον,
 μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεμαν. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἄρῃ ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἱκοίτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 540 αἰψὰ κε σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν· ἀμφοῖ δὲ
 σμερδαλέον κονάθησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἰψὰ δ' ἄρ' Εὐμαίων ἔπειτα περὶ δόρυ·
 Ἔρχεο μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὠδὲ κάλεσσον.
 545 Οὐχ ὁράς, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percussum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconoma sermone allocuta-
 est:] Si enim votis exitus nostris adesset,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem sunt omnes, quoniam mala machinan-
 tur:] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.
 Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 a-viris petens; egestas enim eum jubet;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
 hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 sedens in thalamo; at cenabat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumæe, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
 sicubi de-Ulyssæ audientis-animi vel audiverit,
 vel eum viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulke :

utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :
 qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.
 Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulysses hospitem paternum esse,
 in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.
 Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulyssæ se audivisse,
 prope versante, Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.
 Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
 cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-
 rum edunt:] Ipsi vero in nostram domum divertentes dies
 omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 epulantur, bibuntque nigrum vinum,
 temere; plurima autem absumuntur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.
 Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope;
 statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.
 Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba?
 ideo etiam non imperfecta mors precis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρώω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἶ κ' αὐτὸν γνῶμι νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχιοι· μεταλλήσαι τί ἐ θυμὸς
 555 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδεα περ πεπαθυῖη.
 Εἰ δέ κε σε γνοίῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρῆζε· σίτον δὲ καὶ αἰτίων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκῆσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὖμαι, αἴψα κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κοῦρη Ἰκαρίοιο, περίφρωνι Πηνελοπείῃ·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὅμην δ' ἀνεδέγμεθ' οἷζύν.
 Ἄλλὰ μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὄμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κίοντα
 οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν δδύνῃσιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τὸγ' ἐπήρκεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Ἵψ' νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθί
 570 μέναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
 ἄσποτέρω καθίσασα παρὰ πυρί· εἴματα γάρ τοι
 λυγρ' ἔχω· ὁσθα καὶ αὐτός, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἱκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεῖς, Εὖμαι; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δέας ἐξάσιον ἤε καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὖμαιε σὺδῶτα·
 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἶοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηγορόντων.
 Ἄλλὰ σε μέναι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ καλλίον, ὧ βασίλεια,
 οἶην πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἡδ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος οἶεται, ὅς περ ἂν εἴη·
 οὐ γάρ πού τις ὧδε καταθητῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὕβριζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὥχετο δῖος ὑφορβός
 590 μνηστῆρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διεπέραδε πάντα.
 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 ἄγχι σκῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖάθ' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σῶας καὶ κείνα φυλάξων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω καὶ φράζεο θυμῷ,
 μὴ τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤρ'·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔρχο· δειλιήσας·
 600 ἦσθ' ὅθεν δ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἱερῆα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris.
 Sic dixit: ivit verosubulcus, postquam sermonem audiverat;] propeque stans verbis alatis *Ulyssem* allocutus est:
 Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sis.
 Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pascas: dabit vero tibi quicumque voluerit.
 Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus *Ulysses*:
 Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ:
 novi enim bene de illo, parem autem sustinuimus ærumnam.
 Sed procorum difficilium subtimeo cætum;
 quorum injuriæque visque ad-ferreum cælum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percussus doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de redivit die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.
 Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] Eum vero super limen profectum allocuta-est Penelope:
 Non tu eum ducis, Eumæe? quid hoc in-animum-induxit
 erro? utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendicus.] Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.
 Et vero tibi sic ipsi erit multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et auscultare.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicumque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.
 Illa quidem sic locuta-est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cætum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachus verbis alatis allocutus-est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:
 O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victum; tibi autem hic omnia curæ-sunto.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum:
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἐμὸι τὰδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

Ὡς φάθ'· ἔδ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δίφρου·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδυτύος ἠδὲ ποτῆτος
βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε,
ὅς πλείον δαιτυμόνων· οἱ δ' ὄρχηστυ καὶ αἰοδῇ
τέρποντ'· ἦδη γὰρ καὶ ἐπῆλυθε δειέλων ἡμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσέως καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, δς κατὰ ἄστῳ
πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ,
ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πείμεν· οὐδὲ οἱ ἦν ἴς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δράσασθαι.

Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίχλησκόων ἅπαντες,
οὐνέκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγει·
δς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο

καὶ μιν νεικεῖων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εἵκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἶεις, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
ἐλκέμεναι δὲ κελονταί· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νοῦν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολυμήτις Ὀδυσ-
15 δαιμόνι, οὔτε τί σε βέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τινὰ φρονέω δόμεναι, καὶ πόλλ' ἀνελόντα.

Οὐδὲ δ' ἀμφοτέρους δὲς χεῖσεται· οὐδὲ τί σε χρὴ
ἀλλοτρίων φρονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥς περ ἐγών· ὁλβον δὲ θεοὶ μέλουσιν ὀπάξειν.

20 Χερσὶ δὲ μή τι λίην προκαλίξω, μὴ με χολώσῃς,
μὴ σε γέρων περ ἔων στῆθος καὶ χεῖλεα φύρω
αἵματος· ἥσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μάλλον ἔσ' εἴη
αὖριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι οἶω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

25 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς δ' ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρηῖ καμῖνοι ἴσος· δν ἂν κακὰ μετισταίμην,
κόπτων ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δέ κε πάντας δδόντας
γναθμῶν ἐξελάσσαιμι σὺς δὲς ληϊσθείρης.

30 Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσῃ καὶ οἶδε
μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρω ἀνδρὶ μάχοιο;

Ὡς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀρχιόνωντο.

Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
35 ἠδὲ δ' ἄρ' ἐκγέλασας μετεφώνει μνηστῆρεςσιν·

ὦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
οἷον τερπυλῆν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὸδε δῶμα.

Ὁ ξείνός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετο ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχίσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὥκα.

40 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἡγερέοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus-est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indésinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.

Arnæus vero et nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret: qui ubi-venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.

Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fudem
sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-aseuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus manibus, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.
Eos autem animadvertis sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
qualem nunc delectationem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnaturi-sint: sed committamus eos oryms.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Κέλνυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ· τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ
 45 κατθέμεθα, κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
 ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστάς αὐτὸς ἐλέσθω·
 αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδίδεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
 πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα.
 60 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπὶ νῆαν ἐμύθη.
 Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, οὕτως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 ἄνδρα γέροντα, δῦή ἀρήμενον· ἀλλὰ με γαστήρ
 ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
 65 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσαστε καρτερὸν ὄρκον,
 μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρεῖν
 πλήξῃ ἀτασθάλων, τοῦτ' ἄρ' ἐμὲ ἴφι δαμάσσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπαμύνην, ὥς ἐκέλευεν.
 [Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]
 60 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχῳ·
 Ξεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 τοῦτον ἀλέεσθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν Ἀχαιῶν
 δεῖδ'· ἐπεὶ πλεόνεσσιν μαχίσεται, ὅς κ' ἐσθ' ἐθέλῃ.
 Ξεινοδόχος μὲν ἐγὼν· ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
 65 Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεύς
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μῆδεα, φαῖνε δὲ μηρούς
 καλοὺς τε μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι
 στήθεά τε στιβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 70 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο·
 ὧδε δὲ τις εἵπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἥ τάχα Ἴρος Ἀἴρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
 οἷον ἐκ ῥαχέων ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει.
 75 Ὡς ἄρ' ἔφαν' Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,
 δευδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάιε, μήτε γένοιο,
 80 εἰ δὲ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεΐδιας αἰνῶς,
 ἄνδρα γέροντα, δῦή ἀρήμενον, ἥ μιν ἰκάνει.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἐστί·
 αἰ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 πέμψω σ' ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 ὅς κ' ἀπὸ ρίνα τάμῃσι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 μῆδεα τ' ἐξερύσας δῶν κυσὶν ὦμα δάσασθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἐτι μάλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 ἐς μέσσον δ' ἄναγον· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
 90 Δὴ τότε μερμήριζε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἥ ἐλάσει, ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὐτὸν πεσόντα,
 ἥ ἐμιν ἦκ' ἐλάσειε τανύσσειν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δόσασατο κέρδιον εἶναι
 ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσάιαν Ἀχαιοί.
 95 Δὴ τότε ἄναρχοι μὲν, ὁ δὲ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupithei filius :
 Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :
 ventres isti caprarum jacent in igne ; quos in cornam
 deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
 uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,
 eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :
 semperque deinceps inter-nos convivabitur ; nec quaquam
 alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.
 Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.
 Hos vero dolos-meditans allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare
 virum senem, calamitate labefactatum ; sed me venter
 instigat maleficus, ut plagis domer.
 Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
 ne-quis Iro gratificans me manu robusta
 percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.
 Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.
 [Ac postquam jurarant, peregerantque jusjurandum,]
 Inter-eos vero rursus locuta-est sacra vis Telemachi :
 Hospes, si te jubet cor et animus generosus
 istum propellere, fac ; celerorum autem neminem Achivo-
 rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.
 Hospitum-exceptor quidem ego sum ; comprobant vero reges
 Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.
 Sic dixit : hi autem omnes comprobantur ; atque Ulysses
 cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero fe-
 mora] pulcraque magnaue ; nudati-sunt autem ei lati humeri
 pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
 prope astans membra auclavit pastori virorum.
 Proci vero omnes vehementer admirati sunt :
 sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :
 Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
 quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.
 Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.
 Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,
 timentem ; carnes vero tremebant-circum membra.
 Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,
 si profecto huncce tremis et times graviter,
 virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.
 Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :
 si te hic vicerit, superiorque fuerit,
 mittam te in-continenter, conjectum in navem nigram,
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,
 qui nasum abscindat et aures sævo acre,
 genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.
 Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subiit membra :
 in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-
 varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
 utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsus ;
 an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.
 Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse,
 leviter ferire, ut ne ipsum cognoscerent Achivi.
 Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum]

Ἴρος, ὃ δ' αὖχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὅστέα δ' εἴσω
 ἔθλασεν· αὐτίκα δ' ἦλθε κατὰ στόμα φοίνιον αἶμα·
 καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακῶν, σὺν δ' ἦλας' ὀδόντας,
 λακτίων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκθανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδὸς, ὅφρ' ἔκετ' αὐλὴν,
 αἰθοῦσης τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς
 εἶσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρὶ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 105 Ἔνταυθοῖ νῦν ἦσο, σῦας τε κύνας τ' ἀπερύκων,
 μηδὲ σύγε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 λυγρὸς εἶν· μή ποῦ τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη.
 Ἥ βα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν αἰεκέα βάλλετο πήρην,
 πυκνὰ βρωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 110 Ἄψ δ' ὅν' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοῖ δ' ἴσαν εἴσω
 ἥδ' ὑ γελῶντες καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 δς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεῦειν ἀπέπαυσας
 115 ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάφομεν ἡπειρόνδε
 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· χαίρειν δὲ κληιδόνι διος Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφίνομος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν αἰείρας
 καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδοῖσκετο φώνησέν τε·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσσω
 ὄλθος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχειαι πολέεσσιν, [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 125 Ἀμφίνομ', ἦ μάλα μοι δοκεῖς πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖον γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἔσθλ' ὄνδ' ἀκούον
 Νίσσον Δουλιχίᾳ ἐν τ' ἔμεν ἀφνειὸν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπιτητὴ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἀκούσον·
 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποις,
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτὲ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 ὅφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 135 καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
 Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιγυθίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμαρ ἀγῆσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβίος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει εἰκων
 140 πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῶν μῆτις ποτὲ πάντων ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν.
 Οἷ' ὀρώμην μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἀκοῖτιν
 145 ἀνδρὸς, δν οὐκέτι φημί φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 δηρὸν ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνω,
 ὅπποτε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Οὐ γὰρ ἀναμνηστέον γε διακρινέεσθαι οἷω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit: statim autem venit per os ruber sanguis:
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram: at proci illustres
 manibus sublati risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum; baculum autem ei injecit manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 villis quum sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris locis laceram; cui tortile inerat lorum.

Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ive-
 runt intro] suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcumque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
 in populo: cito enim ipsum ducemus in-continentem
 ad Echetum regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses:
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine: Amphinomas vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque:

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex-hoc te dicunt natum-esse: humano autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi:
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quæquæ super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genua vigent:
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.
 Quare ne-quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcumque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amiciis et patria terra
 diu abfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine-cruore utique diremtum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ κείνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.
 Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιγδέα οἶνον·
 ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
 Αὐτὰρ δ' βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὅσσετο θυμός.
 155 Ἄλλ' οὐδ' ὧς φύγε Κῆρα· πέδῃσε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχει ἴρι δαμῆναι.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 160 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα
 μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσασα γένοιτο
 μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός τ' ἢ πάρος ἦεν.
 Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρύνομη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
 165 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ἀπερχομένοισι περ ἐμπης·
 παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν δμιλεῖν,
 οἷτ' εὖ μὲν βάλλουσι, κακῶς δ' ὀπιθεν φρονέουσιν.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομη ταμῆν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδὶ ἔπος φάο, μὴδ' ἐπίκευθε,
 χρωτ' ἀπονιψάμεν καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
 μὴδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμρὶ πρόσωπα
 ἔρχευ· ἐπεὶ κάκιον πενήθημεναί· δακρυτὸν αἰεὶ.
 175 Ἦδῃ μὲν γάρ τοι παῖς τηλικός, δν σὺ μάλιστα
 ἡρῶς ἀθανάτοισι γενεήσονται ἰδέσθαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρονι Πηνελόπειᾳ·
 Εὐρύνομη, μὴ ταῦτα παραύδα, κηδομένη περ,
 χρωτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·
 180 ἀγλαίῃ γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 ὤλεσαν, ἔξ οὗ κείνος ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσίν.
 Ἀλλὰ μοι Αὐτονόῃν τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἀνωχθεῖ
 ἄλθμεν, ὅρρα κέ μοι παροστήσονται ἐν μεγάροισιν·
 οἷδ' οὐκ εἴριμαι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξί καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχουεν.
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθην δέ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι· τέκος δ' ἄρα διὰ θεῶν
 ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαΐατ' Ἀχαιοί·
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν
 ἀμβροσίῳ, οἷω περ ἔϋστεφανος Κυθέρεια·
 χρίεται, εὖτ' ἂν ἴη Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
 λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὧς ἔρξας ἀπεβήσατο διὰ θεῶν.
 Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλεοι ἐκ μεγάροιο,
 φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν,
 200 καὶ β' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειὰς φώνησέν τε·
 Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῇ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν·
 αἶθε μοι ὧς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμὶς ἀγνή,
 αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione facta bibit dulce vinum ; iterumque in manibus posuit poculum principi virorum. Verum is ivit per domum, caro afflictus corde, nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus. Sed neque sic fugit mortem ; impeditit vero et hunc Minerva, Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut domaretur. Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea caesiis-oculis Minerva, filiae Icarii, prudenti Penelopæ, procis se ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maxime animum procorum, et honorata fieret magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem, procis me ostendere, invisus licet omnino : filio vero dicam verbum, quod utilius fuerit, ne plane procis cum superbis versetur, qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome œconomâ his verbis allocuta est :] næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti. Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela, corpus quum tibi laveris, et unxeris genas : neu sic lacrimis fœdata circa faciem vade : quoniam malum est lugere infinite semper. Etenim jam quidem tibi filius ea ætate est, quem tu maxime supplicabas immortalibus in pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope : Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet, corpus ut mihi lavem, et me ungam unguento : decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant, perdidierunt, ex quo ille abiit cavis in navibus. Sed mihi Autonoeque et Hippodamiam jube venire, ut mihi astent in ædibus : sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sicigitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit, nuntiatura hæc mulieribus, et hortatura ad eundum.

Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva : filiae Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero ea reclinata ; solutæque sunt ei artus omnes ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Achivi : pulcritudine quidem ei primum vultus pulchros expolivit divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ; et ipsam procერიorem et habitiorem reddidit aspectu ; candidiorem autem ipsam fecit secto ebore.

Atque ita quum fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo, cum strepitu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimisit ;] et abstersit sibi manibus genas, et locuta est :

Certe me valde ærumnosam mollis sopor cooperuit : utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta statim nunc, ut ne amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
 205 παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλέοντα,
 οὐκ οἷα· ἅμα τῇγε καὶ ἀμύριποιοι δῦ' ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 210 ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέσθη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρψ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελ' ἔλκεν·
 πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσιν ἐκλιθῆναι.
 Ἡ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεε, δι' φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἔτ' ἔων καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδ' ἐνώμας·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσί καὶ ἤβης μέτρον ἱκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀδείου ἀνδρὸς,
 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιοι οὐδὲ νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 ὅς τὸν ξεῖνον ἕασας ἀεικισθήμεναι οὔτω.
 Πῶς νῦν; εἴ τι ξεῖνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤμενος, ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 225 σοὶ κ' αἴσχος λῶδ' ἔτε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσώμαι κεχολώσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρα· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 230 ἄλλα τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γάρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξεῖνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 μνηστήρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἶ Τη, Ζεῦ, τὸ πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
 οὔτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 νεύοιεν κεφαλὰς, δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἑκάστου,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἥσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι εἰκῶς,
 οὐδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἰκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λελυνται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἀργος Ἀχαιοί,
 πλεονέες κε μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἥϊον δαινύσας· ἐπεὶ περίεσι γυναικῶν,
 εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἴσας.
 250 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφοιπολεῖ,
 255 μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὔτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Ἥ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαίαν,

HOMERUS.

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-cenaculo splendido,
 non sola ; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.

Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.

Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo de-
 liniti-sunt ;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-
 re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :

Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis
 mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati
 viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.

Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te,
 qui hunc hospitem sivisti indigne-tractari ita.

Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes ; mihi autem non sunt auxiliatores.
 Nequaquam tamen hospitibus quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio ; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris ædibus
 nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula,
 alii autem intra domum, solutaque-essent membra cujusque ;
 uti nunc Irus ille ad aulae fores
 sedet nutans capite, ebrio similis ;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei relictus est ; quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :

Filia Icarii, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,
 plures proci in vestris ædibus
 a-mane convivarentur ; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope .
 Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpus-
 que,] perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascendebant
 Argivi ; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.

Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.
 Nunc vero tristior : tot enim mihi inmisit mala deus.
 Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμέ χεῖρα προσήυδα·
 ὦ γυναῖκα, οὐ γὰρ ὅτω ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 260 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 καὶ γὰρ Τρωῆας φασὶ μαχητὰς ἐμμεναι ἄνδρας,
 ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βυτῆρας ὀιστῶν
 ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
 ἐκριναν μέγα νεῖκος ὁμοῖον πολέμοιο.
 265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἥ κεν ἀλώω
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μειμῆσθαι πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
 ὥς νῦν, ἥ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔοντος.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενεήσαντα ἴδῃαι,
 270 γήμασθ', ὅ κ' ἐθέλησθα, τὸν κατὰ δῶμα λιπούσα.
 Κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νῦν δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερός γάμος ἀντιβολήσει
 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὀδόν ἀπήυρα.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰὼν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
 275 μνηστῆρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροςτιν ἔοντος·
 οἳτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα
 μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
 αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἵπρια μῆλα,
 κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν·
 280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίστον νήποιον ἔδουσιν.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 εὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγει δὲ θυμὸν
 μελιχλοῖς ἐπέεσσιν· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 δῶρα μὲν δὲ κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἔστιν·
 ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἄλλῃ,
 πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἀριστος.
 290 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιθήδανε μῦθος·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰστέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἑκαστος.
 Ἀντίνοῳ μὲν ἐνεικε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
 ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
 χρύσεαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἔραρυϊαι.
 295 Ὀρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεικεν,
 χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἐερόμενον ἡέλιον ὤς.
 Ἔρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντας ἐνεικαν,
 τρίγλῃνα, μορφόντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἀνακτος
 300 ἱσθμῖον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.
 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεικεν.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερωῖα δια γυναικῶν·
 τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
 305 τρυφάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν,
 ὅρα φαείνοιν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν,
 αὐα πάλαι, περίκρηλα, νέον κεκαασμένα χαλκῷ·
 310 καὶ δαίδας μετέμισγον· ἀμοιβῆδ' ὁ δ' ἀνέφαινον
 δμῶαί· Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῇσιν

dextra in carpo preheusa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene ocreatos Achivos
 ex Troja bene omnes incolumes redituros :
 etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros ,
 tam jaculatores , quam missores sagittarum ,
 equorumque velocium vectores ; qui citissime
 decreverint magnam contentionem omnibus -æque - gravis
 belli .] Ideo nescio , utrum me remittat dens , an capiar
 illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ - sint .
 Memor sis patris et matris in ædibus ,
 sicut nunc , vel adhuc magis , me absente .
 At postquam jam filium in-pubertate *constitutum* videris ,
 nube , cui volueris , tua domo relictâ .
 Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficientur .
 Nox autem erit , quando demum odiosæ nuptiæ obvenient
 perditæ mihi , cujus utique Jupiter felicitatem abstulit .
 Sed hic gravis dolor cor et animum incessit ,
 procorum non hic mos olim fuit ;
 qui præstantemque mulierem et divitis *vir*i filiam
 ambire velint , et inter-se contendant :
 hi ipsi adducunt boves et pingues oves ,
 puellâ propinquis convivium , et splendida dona dant :
 at non alienum victum impune absumunt .

Sic dixit : gavisus est autem audens divinus Ulysses ,
 quod eorum quidem dona attrahebat , mulcebat autem ani-
 mum] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat .

Illam autem rursus Antinous allocutus est , Eupitheï filius :
 filia Icarïi , prudens Penelope ,
 dona quidem quicumque voluerit Achivorum huc ferre ,
 accipe : non enim bonum recusare donationem est :
 nos vero neque ad opera prius quidem ibimus , neque usquam
 alio ,] quam tu ei nupseris Achivorum , quicumque optimus .

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
 donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque .
 Antinoo quidem tulit *præco* magnum perpulcrum pepulum ,
 varium ; inerant autem fibulæ duodecim omnes
 aureæ , ansis bene-inflexis aptatæ .

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit ,
 aureum , electris consertum solis instar .
 Inaures autem Eurymachanti duo servi tulerunt ,
 trinis-ocellis , ægre-elaboratas ; gratia autem *inde* effulgebat
 multa .] A Pisandro vero Polycitoride rege
 collare tulit servus , perpulcrum ornamentum .

Aliud autem alius donum Achivorum pulcrum tulit .
 Ipsa quidem deinde ascendebat in cornaculum , divina mulie-
 rum ;] cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulcra dona .

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
 conversi delectabant-se ; manebantque , vesper dum-super-
 veniret .] His autem se-delectantibus niger vesper supervenit .
 Statim lampadas tres statuerunt in ædibus ,
 ut luceret : circum autem ligna arida posuerunt ,
 sicca dudum , facile-arudentes , recessa fissa ære ;
 et facies immiscuerunt : alternatim vero succendebant
 famulæ Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶαί Ὀδυσσεύς, δὴν οἰχομένον ἀνακταί,
 ἔρχεσθε πρὸς δῶμαθ', ἵν' αἰδοίη βασίλει·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλέκατα στροφαλίζετε· τέρετα δ' αὐτὴν
 ἤμεναι ἐν μεγάρῳ, ἢ εἰρία πείκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοῦτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρόνον ἦῶ μέμειναι,
 οὔτι με νικήσουσι πολυτλήμων δὲ καλ' εἰμὶ.
 320 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένιπτε Μελανθὸς καλλιπάρης,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχει πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπεια·
 325 ἀλλ' ἦγ' Εὐρυμάχῳ μισγίσκετο καὶ φιλέσκειν.
 Ἦ δ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπτεν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί,
 οὐδ' ἐθέλεις εὖδειν, χαλεκίον ἐς δόμον ἔλθων,
 ἡέ που ἐς λίσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἢ βὰ σε οἶνος ἔχει φρένας, ἢ νύ τοι αἰεὶ
 τοιούτους νόος ἐστίν· δ' καὶ μεταμῶνία βάσεις.]
 Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
 μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 335 ὥς τις σ' ἀμφὶ κάρη κακοπῶς χερσὶ στίβαρσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορῶντας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρῳ, κύν, οἳ ἀγορεύεις, [σεύς·
 κείσ' ἔλθων, ἵνα σ' αὖθι διαμελίσσι τάμῃσιν.
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
 Βὰν δ' ἵμναι διὰ δῶμα· λῦθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 παρδοσύνη· φάν γάρ μιν ἀλθῆα μνηστῆσασθαι.
 Αὐτὰρ ὁ παρ λαμπτήρσι φαείνων αἰθομένοισιν
 ἐστήκει ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δὲ οἱ κῆρ
 345 ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ δ' οὐκ ἀτέλεστα γέγοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἰα Ἀθήνη
 λῶδης ἴσχεσθαι θυμαλγός, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 δῦν ἄχος κραδίην Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομένων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευχεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἄθει δδ' ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἔκει·
 ἔμπης μοι δοκεῖ δαίδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες οὐδ' ἡβαιαί.
 Ἦ δ' ἄμα τε προσέειπεν Ὀδυσῆα πολλόπορον·
 ξεῖν, ἢ ἄρ σ' ἐθέλεις θητεύμεν, εἰ σ' ἀνελόιμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατῆς — μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται —
 αἵμασιός τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 360 ἐνθα κ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπιεταὸν παρέχοιμι,
 εἵματα δ' ἀμφιβάσιμι ποσὶν θ' ὑποδήματα δοίην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κακ' ἔμμεαθες, οὐκ ἐβελήσεις
 ἔργον ἐποιέσθαι, ἀλλὰ πτώσειεν κατὰ δῆμον
 βούλει, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus est ingeniosus Ulyses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensae versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpente manibus :
 at ego his lumen omnibus praebebo.
 Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.
 Sic dixit : haec autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis.
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscebatur, et cum amabat :
 haec utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :
 Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, aream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa praedicas.
 [confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem ?
 cave ne quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, fedatum sanguine multo.
 Hanc autem torve intuitus affatus est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.
 Sic locutus, verbis perterruit mulieres.
 Profectaeque sunt ire per domum ; solutaeque sunt subius
 membra cujusque timore : putabant enim ipsum vera di-
 xisse.] At is apud lampadas prae lucens accensus
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quae quidem non irrita facta sunt.
 Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadae Ulyssis.
 Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulyssem ; risum vero sociis fecit :
 Audite me, proci inclytae reginae,
 ut dicam, quae me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur factum splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.
 Dixit, simulque allocutus est Ulyssem urbium-vastatorem.
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi praeberem,
 vestimenta quoque indnerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῦν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἔχον εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
 370 νήστιες ἄχρῃ μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρήν·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἑλαυνέμεν, ὅλπερ ἀριστοί,
 αἰθωνες, μεγάλοι, ἀμφὺ κεκορηότε ποίης,
 ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶνδε σθένος οὐκ ἀλαπαδύν·
 τετραγῶνον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὥλα διηνεκάς προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὀρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἔμοι σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνέη πάγχαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρότωισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὕβριζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέει μέγας ἔμμενα ἡδὲ κραταῖος,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὀμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θυρέτρα, καὶ εὐρὰ περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνοιτο δι' ἐκ προθύροιο θύραζε.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπὸδρα ἰδὼν ἔπεια πτερόεντα προσηΐδα·
 Ἄ δεῖλ', ἡ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἱ ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἢ βρά σε ὄνος ἔχει φρένας, ἢ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· δ καὶ μεταμῦνία βάσεις.
 [Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην·]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαθεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 Ἀμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεὺς
 Εὐρύμαχον δέσας· ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρόχος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ θγ' οἰμῶξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστῆρες δ' ἠμάδησαν ἀνὰ μέγαρ σκιδόντα·
 400 ὧδε δὲ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἴτ' ὦφελ' ὁ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὐτι τόσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμμ' ὀροθύνει.
 Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακαίετε οἶκαδ' ἰόντες,
 ὅππότε θυμὸς ἀνωγε· δῶκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδου ἀνακτός·]
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαῖνοι·
 μήτε τὸν ξείνον στυγέλλετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύος θελοῖο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅφρα σπείσαντες κατακείμεν οἶκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 æquales-ætate, par-onus-sustinentes, quorum robur non im-
 becille,] arumque-quatuor-jugum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem. Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in pugnatoribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestibulum foras.

Sic dixit: Eurymachus vero iratus est in corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus est:

Ah miser, certe cito tibi perficium malum, quod talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi ser-
 per] talis mens est; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]

Sic igitur locutus, scabellum sumsit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturnium vero humi sonuit lapsum:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati sunt per aedes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:

Utinam hic hospes errans alibi perisset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus; neque ulla convi-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.

Inter-hos autem et locuta est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.

Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsis vero Amphinomos concionatus est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:]

O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

420 τὸν ξείνον δὲ ἔωμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐάδοτα μῦθον εἶπεν.
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἦρως,
 κήρυξ Δουλιχίου· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 425 νομήσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδων· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιηδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ ὅθ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βᾶν β' ἵμεναι κείμεναι ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσεὺς καὶ Πηνελόπης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρυκλείας.

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 μνηστήρεσσιν φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πτερόντα προσήυδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' Ἀρήϊα κατέμεν εἰσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλώσιν ποδέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῷκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμῇ.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἐμβαλε δαίμων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε κατασχύνητέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστῆν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπιείθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαί', ἄγε δή μοι ἐρυζὸν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὅφρα κεν ἐς θάλαμον καταθίωμαι ἔντα πατρὸς
 καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει
 πατρὸς ἀποιχομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἵκετ' αὐτμῇ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο
 οἴκου κηδέσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἐπειτα μετοιχομένη φάος οἶσει;
 25 ὁμῶς δ' οὐκ εἰς προβολασκόμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ξείνος ἔδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοῖνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεὺς καὶ παῖδιμος υἱὸς
 ἐσφόρεον κόρυθας τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας
 ἔγχεα τ' ὀξυόεντα· παροῖθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χρύσειον λύχον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἵπποι.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·

hospitem vero sinamus in ædibus Ulyssis
 Telemacho curæ-esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit : illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ispis vero craterem miscuit Mulius heros ;
 præco Dulichiensis ; famulus autem erat Amphinomi :
 distribuit vero inde omnibus astando ; illi autem diis
 ubi-libarant beatis, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus,] abiverunt decubituri suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XIX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 procis cædem cum Minerva meditans :
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est :
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus ; at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur arma desiderantes :
 « ex fumo deposui ; quoniam non-amplius illis similitia-sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed sedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem iniecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum ; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ;
 evocataque allocutus-est nutricem Eurycleam :
 Nutrix, age jam mihi contine in ædibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente ; ego vero adhuc infans eram :
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit ?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ praluceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes hio ; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit : huic veru non-evolans erat verbum (ta-
 cuit).] Clausit autem januas ædium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbronibus-munita,
 hastasque acutas ; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito :
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video ;

ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι
εἰλάτιναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὕψος ἔχοντες
φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθόμενοι.

40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἐνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μὴδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
45 ὅρρα κ' ἐτι δμῶκας καὶ μητέρᾳ σὴν ἐρεθίζω·
ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
κείμενος ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
ἐνθα πάρος κοιμᾷτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·

50 ἐνθ' ὅρα καὶ τότε· ἔλεκτο καὶ Ἡῶ διὰν ἔμμενεν.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.

Ἡ δ' ἔνεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἱκέλη ἡὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἐρίζεν,
δινωτῇ ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων
ποίησ' Ἰκαλῖος, καὶ ὑπὸ θρήνων ποσὶν ἦκεν,
προσφύε' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.

Ἐνθα καθέζετ' ἐπειτα περίφρων Πηνελόπεια.

60 Ἥλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.

Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἤρεον ἡδὲ τραπέζας
καὶ δέπα, ἔθνην ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·
πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ'
νήσαν ξύλα πολλὰ, φῶκος ἔμεν' ἡδὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν

65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνέειπτε Μελανθῷ δευτέρων αὐτίς·

Ξεῖν', ἐτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
δινέων κατὰ οἶκον, ὅππότεύσεις δὲ γυναῖκας·
ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὶς ὄνησο·
ἡ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἰςθα θύραζε.

70 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτητότι θυμῷ; [σεύς·
ἦ ὅτι δὴ ρυτῶα, κακὰ δὲ γροῖ εἴματα εἶμαι,
πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίῃ γὰρ ἐπείγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.

75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτῃ,
τοίῳ ὅποιος εἰ καὶ στευ κεχρημένος εἴδοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυριοὶ ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὐ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ἀλέσσης
ἀγλαίην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῳῇσι κέκασσαι·
μή πῶς τοι δέσποινα κοτσεσασμένη γαλεπήνη,
ἢ Ὀδυσσεύς εἴθι· ἐτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὅς ἀπολώλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπολλωνός γε ἔκητι,
Τηλέμαχος· τὸν δ' οὕτως ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
λήθει ἀτασθάλωσ'· ἐπεὶ οὐκέτι τηλέιος ἐστίν.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·

90 ἀμείβολον δ' ἐνέειπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcraque intercolumnia,
abiagnæque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
lucent oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui cælum latum
tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulys-
ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:

hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.
Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,
ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;

hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit
cubiturus in cubiculum, facibus illoceatibus,
ubi antea cubabat, quando ipsi dædalo somnos advenit:

ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam exspectabat.
At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
procis cædem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur et thalamo prudens Penelope,
Dianæ similis aut auræ Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,
ornatam ebore et argento; quam olim faber
fecerat Icmalius, et subtile scabellum pedibus posuerat,

aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famule candidis-ulis ex domo;
eæque panem quidem multum auferebant, et mensas,
et pocula, unde viri superbientes biberant:

ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; aliaque super ipsos
cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.

At Ulyssem increpabat Melantho secundo rursus:

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
versans in domo, observabisque mulieres?

Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:

aut cito et titiōne percussus ibis foras.

Hanc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-
ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?
an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-
sum, mendicoque per populum? necessitas enim urget.

Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erronei,
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,

quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.

Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):
ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas
decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;

ne forte tibi domina irata sæviet,
vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.

Sin autem ille quidem ita perit, et non-amplius rediturus est,
at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,
Telemachus; hanc autem nulla in ædibus mulierum
latet injurius: quoniam non-amplius tantillæ-ætat is est.

Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;
ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta est:

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδελές, οὔτι με λήθεις
ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
Πάντα γὰρ εὖ ᾔδῃς, ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔλυσες αὐτῆς,
ὡς τὸν ζεῖνον ἔμμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἑμοῖσιν

96 ἀμφὶ πόσει εἰρῆσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀνάχημαι.

Ἦ βα καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον εἶπεν·
Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
οἶφρα καθεζόμενος εἴπη ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
ὃ ζεῖνος ἐμέθεν ἔθελω δέ μιν ἐξερέσθαι.

100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτρυνέως κατέθηκε φέρουσα
δίφρον εὐξεστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
ἐνθα καθίξετ' ἐπειτα πολύτλας Δίος Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·

105 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπειρώνα γαίαν
νεϊκέοι· ἢ γὰρ στυγέος οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει·
ὥστε τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ἔστε θεοῦδης

110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἱφθίμοισιν ἀνάσσων,
εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μελαινα
πυροῦς καὶ κριθᾶς, βριθῇσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς,
ἔξ ἐσηγεσίνης· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ἐπ' αὐτοῦ.

115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετὰ τῷ ἐνὶ οἴκῳ·
μυθ' ἐμὸν ἐξερέεινέ γένος καὶ πατρίδα γαίαν,
μή μοι μάλλον θυμὸν ἐνὶ πλῆθους ὀδυνῶν,
μνησαμένῳ μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. Οὐδέ τι με χρεὶ
οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ γοῶντά τε μυρόμενόν τε
120 ἥσθαι· ἐπεὶ χάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ·
μή τις μοι δμῶν νημεσήσεται ἢ σὺγ' αὐτῇ,
φῇ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρητότα με φρένας οἶνω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
ξεῖν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδος τε δέμας τε

125 ὥλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἄδων εἰσανέβανον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεῖοι,
μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γὰρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.

130 [Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ὀλύμπῳ Ζακύνθῳ,
οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείλοισιν ἀμφιμένονται,
οἳ μ' ἀεκαζομένην μῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
Τῷ οὔτε ζεῖνον ἐμπαύσομαι οὐδ' ἱκετᾶν

135 οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
ἀλλ' Ὀδυσσῇ ποθέουσα, φίλον κατατήκομαι ἥτορ.
Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.
Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
στυγαμένην μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
140 λεπτὸν καὶ περιμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε Δίος Ὀδυσσεύς,
μῖμνεν· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόλε φᾶρος
ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νῆματ' ὀλῆται —
Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆτον, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perluēs.
Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
quod hunc hospitem eram in aedibus meis
de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Euryomen economam sermone allocuta est:
Eurynome, asser jam sedem, et pellem super ipsa:
ut sedens dicat verbum et audiat
hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit: illa vero valde festinante deposuit ferens
sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat;
illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
quis et unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
o mulier, nemo te hominum in immensa terra
vituperaret; certe enim tua gloria ad-cælum latum pervenit,
sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
viris in multis et fortibus regnans,
justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
pariunt vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,
ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
ne mihi magis animum impleas doloribus
recordanti: valde enim sum ærummosus. Neque omnino me
oportet] domo in aliena stentemque et lugentem
sedere: quoniam malum est lugere infinite semper:
ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope:
hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
perdiderunt immortales, quando ad-Ilum ascenderunt
Argivi, cum iisque meus maritus profectus est Ulysses.
Si ille reversus meam vitam tueretur,
major gloria esset mea, et melior ita.
Nunc autem tristor: tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,
hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]
Ideo neque hospites curo, neque supplices,
neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt:
sed Ulyssem desiderans, caro contabesco corde.
Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
exorsa magnam telam, in aedibus ut-texerem,
subtilem et amplam: statim autem inter-illos dixi:
Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulysses,
manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
perfecero, (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulchrale, in illud tempus quando ipsum

145 Μοῖρ' ὅλοθ' καθέλθῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῆσας,
αἱ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματὶ μὲν ὑπαινέσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶν δαΐδας παραθείμην.
Ὡς τρίτετες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέατα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 ἔϊλον ἐπελθόντες καὶ ὑμὸκλησαν ἐπέεσσιν. [κῆρ.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκῃ
Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὐτε τιν' ἄλλην
μῆτιν ἔθ' εὐρίσκει· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆς
γῆμασθ'. ἀσχαλάει δὲ πᾶσι βίοντον κατεδόντων,
160 γιγνώσκων· ἦδη γάρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κῆδεσθαι, τῷτε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
Ἀλλὰ καὶ ὡς μοι εἶπε τὸν γένος, ὅπποθεν ἐσσί·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιράτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
165 ὦ γύναι αἰδοῖα Λαερτιάδῃς Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξέρουσα;
ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω· ἡ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δώσεις
πέλοισιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὅπποτε πάτρης
ἦς ἀπένειν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἀλγεα πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, δ' μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλᾶς.
Κρήτη τις γαί' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιβόρυτος ἐν δ' ἀνθρωποὶ
πολλοὶ, ἀπειρέσιαι, καὶ ἐννήχοντα πόλεις —
175 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεῖς τε τριχάκεις διότι τε Πελασγοί —
τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου βασιστῆς,
180 πατρὸς ἑμοῖο πατῆρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίχτει καὶ Ἰδομενεῖα ἄνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ᾤχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ὀπλοτέρους γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἐνὸ' Ὀδυσῆα ἐγὼν Ἰδομένη καὶ ξεινία δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξας Μαλειῶν
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυΐης,
ἐν λιμένει χαλεποῖσιν· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενεῖα μετάλλα, ἄστυνδ' ἀνελθόν·
ξεῖνον γὰρ οἱ ἔφασκε φίλον τ' ἐμεῖν· αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἦδη δεκάτῃ ἢ ἑνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
οἰχομένη σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
195 ἐνδυκέως φίλων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἅμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἀλφита δῶκα καὶ αἶθωπα οἶνον ἀγείρας
καὶ βοῦς ἱρεύεσθαι· ἵνα πλησάκτω θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
nequa mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (nihil) curantes,
deprehenderunt proci supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfeci, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et agere-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir est qui-valeat maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.
Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam quibus teneor : hic enim mos est, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.
Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (urbes) est Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclytum Æthon,
sumque junior natu; ille etenim prior et melior.
Illic Ulyssem ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset eum a-Maleis :
statuit autem naves in Amniso, ubi specus est Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digresso cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad ades ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

Ἐνθα δὲ δώδεκα μὲν μένον ἤματα δίοι Ἀχαιοί·
 200 εἴλει γὰρ Βορέης ἀνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων·
 τῇ τριχαιδεκάτῃ δ' ἀνεμος πῆσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῶς.
 205 Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπολίοισιν ὄρεσιν,
 ἦντ' Εὐρύς κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ
 τηχομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
 ὥς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυγεούσης,
 κλαιούσης ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 210 θυμῷ μὲν γοῶσσαν ἔην ἐλέαιρε γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὠκυ κέρα ἔστασαν ἡ δὲ σίδηρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλω δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρπη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεινὲ γ', οἷω πειρήσεσθαι,
 εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὥς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅποι' ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο
 αὐτός ὃ' οἷός ἐστι καὶ ἐταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμάρτυς ἐόντα [σεύς·
 εἰπέμεν· ἦδη γὰρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἔρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλῃν ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς,
 διπλὴν· αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσιν κύνων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 ὥς οἱ χρυσοῖο ὄντες, δὲ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ δ' ἐκφυγέειν μεμῶως ἥσπαιρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλέοντα,
 οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτω ἰσχαλίοιο·
 τῶς μὲν ἔην μαλαχὸς λαμπρὸς δ' ἦν ἥελιος ὥς·
 235 ἦ μὲν πολλά γ' αὐτὸν ἐθήσαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἴκοι· Ὀδυσσεύς,
 ἦ τις ἐταίρων δῶκε θεῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἦ τίς που καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 ἔσκε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλαχα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμίοεντα χιτῶνα·
 αἰδοῖός δ' ἀπέπεμπον εὐσέλμου ἐπὶ νηός.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 εἶπετο καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷός ἐστι περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομα ἔσκε· τίεν δέ μιν ἔσχον ἄλλων
 ὧν ἐταρῶν Ὀδυσσεύς, οἳ οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδον.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μάλλον ὧφ' ἔμερον ὥρσε γόοιο,
 250 σήματ' ἀναγνοῦσα, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρπη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illic per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercerat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Ita fingebat, mendacia multaicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Eurus liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebat pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto *me* experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat ; et *dic* socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, difficile *est*, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere ; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.

Lenam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem ; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero *opus* variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens ; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans ;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis ; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admirate-sunt mulieres.

Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus ; pauci enim Achivorum *ei* erant similes.

Et ei ego æreum ensem, et duplicem dedi *vestem*

pulcram, purpuream, et talarem tunicam :

honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.

Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;
 Eurybates vero *ei* nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi animo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscanti, quæ ei certa dixit Ulysses.

Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Νῦν μὲν δὴ μοι, εἵτε, πάρος περ ἔων ἐλεεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἑμοῖσι φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 215 αὐτὴ γὰρ τάδε εἴματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτύξας ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν,
 κείνῳ ἀγαλμ' ἔμναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
 οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἰσῇ κοίτης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 220 ὦχετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γούναϊ αἰδοῖα Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν χροά καλὸν ἐναίρεο μηδὲ τι θυμὸν
 τῆκε, πόσιν γούωσα· νεμεσσῶμαι γε μὲν οὐδέν·
 225 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοισιν ὀδύρεται ἀνδρ' ὀλέσασα
 κοῦρῖδιον, τῷ τέκνῳ τέκῃ φιλότῃ μιγείσα,
 ἥ Ὀδυσῆ', ὃν φασὶ θεοὶς ἐναλγίχιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γούμῃ μὲν παῦσαι, ἔμειο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω
 230 ὥς ῥηδὴ Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστον ἀκούσα,
 ἀρχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ,
 ζωῶ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἑσθλὰ,
 αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίφρας ἑταίρους
 ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴκῳ πόντι,
 235 Θρινακίης ἀπὸ νήσου ἰών· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντας θλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντι,
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρώπιοι νεὸς ἔκβαλε χῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγγίθουσι γεγάσιν·
 240 οἳ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμήσαντο
 καὶ οἳ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἴκαδ' ἀπήμαντον. Καὶ κεν παλαί ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦν· ἄλλ' ἄρα οἳ τότε κέρδιον εἶσατο θυμῷ
 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαίαν ἰόντι·
 245 ὥς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
 οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φειδῶν·
 ὦμυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἑκαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους,
 250 οἳ δὴ μιν πέμπουσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἔμῃ πρὶν ἀπέπειψε· τύχῃσιν γὰρ ἐρχομένη νηῦς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύφυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἐτι βόσκοι·
 255 τόσσα οἳ ἐν μεγάροις κειμήλια καίτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βῆμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ἐφικόμεο Διὸς βουλὴν ἑπακούσαι,
 ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 ἥδη δὴν ἀπείων, ἥ ἀμπαδὸν ἢ κρυφιδόν.
 260 Ὡς δὲ μὲν οὕτως ἐστὶ σῶς καὶ ἐλεύσεται ῥῆδῃ
 ἀγγι μέλ'· οὐδ' ἐτι τῆλε φίλιον καὶ πατρίδος αἰῆς
 θηρὸν ἀπείσσειται· ἔμπερ δὲ τοι ὅρκια δώσω.
 Ἴσθαι νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 265 ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 306 ἥ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem denum mihi, hospes, antea quam esses mi-
 serandus,] in ædibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamento ut-esset; eum autem non suscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.
 Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulysis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum deflens; succenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliusmodi luget virum amissum,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulysses, quem aiunt diis similem esse.
 Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacia ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :
 adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et veniet jam
 proxime; neque amplius longe ab-amicis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.
 Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἵσταμένου.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
310 τῷ καὶ τάχα γνώης φιλοτήτα τε πολλὰ τε δῶρα
ἔξ ἔμευ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζῃ.
Ἄλλὰ μοι ὦδ' ἀνὰ θυμόν ὀίεται, ὥς ἔσεται περ.
Οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
ταύτῃ· ἐπεὶ οὐ τοιοῖοι σημάντορές εἰς' ἐνὶ οἴκῳ,
315 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴ ποτ' ἔην γε,
ξεῖνους αἰδοὺς ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι.
Ἄλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κατθέτε δ' εὐνήν,
δέμνια καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
ὥς κ' εὖ θαλπιδῶν χρυσόθρονον Ἡῷ ἔκηται.
320 Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέσσαι τε χρῖσθαι τε,
ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δέπνοιο μέδῃται
ἡμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιστον, ὅς κεν ἐκείνων
σοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἐτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἔμευ σὺ, ξεῖνε, δαήσεται, εἰ τι γυναικῶν
ἀλλάων περιεῖμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἰ κεν ἀυσταλέος, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
δαινῇ; ἀνθρώποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλλγε' ὀπίσσω
ζῶν· ἀτὰρ τεθνεῶντί γ' ἐρριψιόωνται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ τὲ μιν ἐσθλὸν ζεῖπον.
336 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· ὦ γύναι αἰδοῖο Λαερτιάδεω Ὀδυσσεύϊ,
ἥτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ἤχθηθ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόνετα
νοσιφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχχρήτεμονο.
340 Κεῖνά δ', ὥς τὸ πάρος περ ἀνύκτους νύκτας ἱαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελῶ ἐνὶ κοίτῃ
δεσα καὶ τ' ἀνέμεινα ἐϋθρονον Ἡῷ διαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιθήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἀψεται ἡμετέροιο
345 τάνων, αἳ τοι δῶμα κάτα δρῆσταιραι ἔασιν,
εἰ μὴ τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσα τ' ἐγὼ περ·
τήνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἀψασθαι ἔμεϊο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ'· οὐ γὰρ πῶς τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὦδε
ξεῖνων τηλεδαπῶν φίλων ἐμὸν ἔκετο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντα' ἀγορεύεις·
ἔστι δέ μοι γρηῦς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα,
ἣ κείνων δύστηνον ἐὺ τρέφειν ἠδ' ἀτίταλλεν,
355 δεξαμένη χεῖρεςσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγητελέουσά περ ἔμπης.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἀνστήσῃ, περίφρων Εὐρύκλεια,
νίψον σοῖο ἀνακτος δμηλικά· καὶ ποῦ Ὀδυσσεὺς
ἤδη τοῖόςδ' ἐστὶ πόδας, τοῖός δέ τε χεῖρας·
360 αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ κατατηράσκουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectu ait ;
ita cito cognosceres amicitiamque multaue dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.
Sed mihi sic in animo aliquid praesagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potieris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulae, lavate, deponiteque cubile,
strata, et lenas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis praestem mentis, et prudenti consilio,
si squalidus, mala vestimenta indutus, in aedibus
conviveris? homines autem brevis-aevi sunt.
Qui quidem crudellis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probis insequantur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere-solent.
Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
perfecto mihi lenae et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretae montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et exspectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam. Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quae tibi in domo ministræ sunt,
nisi aliqua annis est antiqua, honesta sciens,
quae toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non egre-tulerim pedes tangere meos.
Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi annis, cata mente consilia habens,
quae illum infelicem bene nutriebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quae tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclaea,
lava tui domini aequalem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

- Ἦς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυδρὸν ἔειπεν·
Ἦμι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
ἀνθρώπων ἤχθηρε θεοῦδέα θυμὸν ἔχοντα.
365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεράνῳ
πίονα μῆρ' ἔκῃ· οὐδ' ἑξάτους ἑκατόμβας,
ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἱκοιο
γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
νῦν δέ τοι οἶω πάμπαν ἀφελίετο νόστιμον ἥμαρ.
370 Οὗτω που καὶ κείνῳ ἐφεισίωντο γυναικες
ξεῖνον τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἱκοίτο,
ὥς σέθεν αἱ κύνες αἶθε καθεψιόωνται ἅπασαι,
τάων νῦν λυδῆν τε καὶ αἰσχεα πολλ' ἀλεείνων
οὐκ ἄεας νῖζειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἄνωγεν
375 κοῦρη Ἰκαρίοιο, περιφρων Πηνελόπεια.
Τῷ σε πόδας νίψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπίης
καὶ σέθεν εἶνεκ'· ἐπεὶ μοι ὀρώμεται ἐνδοθὶ θυμὸς
κῆδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπεῖριοι ἐνθάδ' ἱκόντο,
380 ἄλλ' οὕτω τινὰ φημι εἰοίκτα ὧδε ἰδέσθαι,
ὥς σὺ δέμας φωνῇν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ εἰκας.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· οὕτω φασίν, ὅσοι ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν [σεύς·
ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκῆλω ἀλλήλοισιν
385 ἔμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
Ἦς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ λάβῃθ' ἔλε παμφανόωντα,
τῷ πόδας ἐξαπένιξεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πολλὸν
φυγρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἶξεν ἐπ' ἐσχάροφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἵψα·
390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὅσατο, μὴ ἔλαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφοράσσαιτο, καὶ ἀμπαδὰ ἔργα γένοιτο.
Νίξεν δ' ἄρ' ἄσσον ἰοῦσα ἄναγθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σῶς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἔλθόντα, μετ' Αὐτολυκόν τε καὶ υἴας,
395 μητρὸς ἧς πατέρ' ἐσθλὸν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
κλεπτοσύνη θ' ὄρωι τε· θεὸς δὲ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μῆρία καίεν
ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· ὃ δὲ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
Αὐτολυκος δ' ἔλθων Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον
400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς·
τόν β' οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
παυομένη δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Αὐτολυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὔρεο, ὅττι κε θείης
παιδὸς παιδὶ φίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἔστιν.
405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολυκος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω,
ἀνδράσιν ἡδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πλουδότεραν·
τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,
410 ὅππότερ' ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
Τῶν ἔνεκ' ἤλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολυκὸς τε καὶ υἷεες Αὐτολύκιοι

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum, lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens ! certe te Jupiter prae] hominibus odit, deum reverente animo instructum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias hecatombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires ad senectutem placidam, nutriesque splendidum filium ; nunc autem tibi soli omnino abstulit reditus diem. Sic fere etiam illum probris-insequantur mulieres hospitum longinquorum, quando alicujus inclytas ad aedes pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probris-insequuntur cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa vitans,] non sinis eas se lavare ; me vero non invitam jussit filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes et tui gratia ; quoniam mihi commovetur intus animus doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam : multi sane hospites ærumnosi hunc venerunt, sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me, sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulysses : o vetula, sic dicunt quicunque viderunt oculis nos ambos, valde similes nobis-invicem esse ; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumsit splendens, in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam frigidam ; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito ; statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attractans cicatricem animadverteret, et manifesta res fierent. Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum ; statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper infixit albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios, matris suae patrem strenuum, qui hominibus præcellebat furtoque jurandoque (se nihil abstulisse) ; deus vero ei ipse dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat agnorum et hædorum ; hic autem eum lubens una comitabatur. Autolycus vero quum-venisset Ithacæ in opulentum populum,] filium recens natum invenit filiae suae : hunc ei Euryclea caris genibus imposuit, desinenti a-cœna ; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas filiae filio dilecto ; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque : gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerò : multis enim ego indignatus huc venio viris et mulieribus super terram aliam : huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego, quando puber-factus maternam in magnam domum venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt : ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is præberet splendida dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyci

418 ἡερσίν τ' ἡσπάζοντο ἔπασσι τε μελιχίοισιν·
 μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρός περιφῶς· Ὀδυσσῆ
 κύσσ' ἄρα μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
 Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέλετο κυδαλίμοισιν
 δεῖπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν·
 420 αὐτίκα δ' εἰςάγαγον βούδ' ἄρσανα πενταέτηρον·
 τὸν δέρον ἄμφ' ἦ' ἔπον καὶ μιν διέγευσαν ἅπαντα
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως πείραν τ' ὀδελοῖσιν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως δάσαντό τε μοίρας.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 425 δαίνυντ'· οὐδὲ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἔϊσης.
 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δόρον ἔλυντο.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 βάν ῥ' ἔμειν ἐς Θήρην, ἡμὲν κύνες ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 430 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διος Ὀδυσσεὺς
 ἦεν· αἰτῷ δ' ὅρος προσέβαν καταειμένον ὕλη
 Παρνησοῦ· τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠμεοσέσας.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἐξ ἀκαλαβρέετο βαθυδρόου Ἰκκανοιο.
 435 Οἱ δ' ἐς βῆσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
 ἴχνη' ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διος Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχοι.
 Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκνὴ κατέκειτο μέγας σῦς·
 440 τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμωι διδαί μενός ὕγρον ἀέντων,
 οὔτε μιν Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν,
 οὔτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνὴ
 ἦεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
 445 ὥς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ὕλοχοιο,
 φρέξας ἐν λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκῶς,
 στή ῥ' αὐτῶν σχεδόν· ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Ὀδυσσεὺς
 ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 οὐτάμεναι μεμῶας· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
 450 γουνὸς ὑπερ· πολλὸν δὲ διήρυσε σαρκὸς ὀδόντι
 λικριπὲς αἶξας, οὐδ' ὀστέον ἔκτεο φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτησε τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὤμον,
 ἀντιρῦρ δὲ διήλθε φερινοῦ δουρὸς ἀκνωχῆ·
 καδὲ δ' ἔπεσ' ἐν κονίσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμπεπέοντο·
 ὠπταίην δ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
 δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπαοιδῇ δ' αἶμα κελαϊνὸν
 ἔσχεθον· αἶψα δ' ἔκοντο φίλου πρὸς δῶματα πατρός.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 460 ἐν ἱσάμοισιν ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
 καρπάλιμωι χαίροντα φίλῃν χαίροντες ἔπειμπον
 εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν βα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 χαίρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 οὐλὴν στυγερὰ πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
 465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι,
 Παρνησόνδ' ἔλθοντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τῇ γῆρς χεῖρας καταπαρνήσει λαβούσα
 γνῶ ῥ' ἐπιμαρσαμένη, πόδα δὲ πρόεπκε φέρεσθαι·

manibusque *datis* salutabant, verbisque blandis :

mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
osculata-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.

Autolycus vero filios iussit gloriosos

cōnam parare : illi autem hortanti auscultaunt :

statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
assaruntque perite, divideruntque portiones.

Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum

epulabantur : nec quicquam animus indigebat convivio aequo

Quando autem sol occidit, et tenebrae supervenire,
tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane genita apparuit roseis digitis Aurora,
profecti sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
filii Autolycei; cum his autem divinus Ulysses
ibat: altum vero montem ascenderunt indutum silva
Parnassi: cito autem pervenerunt ad iuga ventosa.

Sol quidem deinde recens percutiebat arva.

ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores; ante eos vero
vestigia scrutantes canes ibant; at pone
filii Autolyçi: cum his autem divinus Ulysses
ibat prope canes, vibrans longæ-umbræ hastam.

Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper :

quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum
tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
neque imber penetrabat penitus: adeo quidem densa
erat: at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
pedum,] ut venantes ingruebant : hic vero adversus ex arbu-
sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
stelit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
vulnerare cupiens : sed ipsum praevertens percussit aper
super genu : multum autem exhausti carnis dente
oblique adortus : nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum humerum ;] penitus autem transiit splendidae hastæ cuspis : decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-

mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
bantur;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
ligaverunt scite; et incantatione sanguinem nigrum
cohibuere : statim autem pervenere cari ad ædes patris.

illum quidem Autolycusque et filii Autolyce
bene postquam sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
cito gaudentem caram gaudentes dimiserunt
in Ithacam: eo quidem pater et veneranda mater
gaudebant reverso, et interrogabant singula
de cicatrice, quid passus esset: ille autem ipsis rite enarravit,
ut ipsum venanem percuterit aper albo dente,
ad Parnassum profectum cum filiis Autolyce.

Hanc cicatricem anus manibus pronis prehensam,
agnovit attractans; pedem autem dimisit ut-ei-excideret;

ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
 470 ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέρυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ δῖος ἔλε φρένα· τὰ δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόρι πλησθεν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσεύα προσέειπεν
 Ἥ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
 475 πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάσθαι.
 Ἥ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔοντα.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύναι· ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσσατο φωνήσεν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις δλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σὺ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 485 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοὶ θεὸς ἐβόλε θυμῷ,
 σῖγα, γῆτις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθεται.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφῶ οὐσῃς σεῦ ἀφείξομαι, ὅππότε' ἂν ἄλλας
 490 ὁμῶς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἐμπεδὸν οὐδ' ἐπεικτόν·
 ἔξω δ', ὥς ὅτε στερρὴ λίθος ἤε σίδηρος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἰ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἱ τὲ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσιν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαιο; οὐδέ τί σε γρή. [σεύς·
 Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῖς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσμένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχετο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νῆψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
 αὖτις ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεύς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βραχέεσσι κάλυψεν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὄρη,
 ὄντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερός, καὶ κηδόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἥματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοώουσα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπὶ νῦν ἔλθῃ, ἔλθῃ τε κοῖτος ἄπαντας,
 κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκνὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κτῆρ
 ὀξείαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόρη, χλωρῆς Ἀηδών,
 καλὸν αἰδήσιν, ἕαρος νέον ἱσταμένοισι,
 520 δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκννοῖσιν,
 ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖι πολυγυῖα φωνήν,
 παῖδ' ὁλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε γαλαῶ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in alteram partem inclinatum est; et in terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi lacrimis impleti sunt; clara vero ei hæsit
 vox.] Prehensio autem ejus mento, Ulyssem allocuta est :

Profecto omnino Ulysses es, care fili : nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.

Dixit, et Penelopen intrita est oculis,
 indicare volens eadem maritum intus esse.
 Ea autem nec videre potuit e regione, neque animadvertere ;
 ei enim Minerva mentem avertit ; at Ulysses
 manu admota guttur nutricis prehendit dextra ;
 altera vero ad se propius traxit, dixitque :

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivi ipsa
 tuam ad mammam; nunc vero dolores multos perpersus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injecit animo,
 tace, ne quis alius in aedibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet sis, a te abstinebo, quando alias
 famulas in aedibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea :

fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens :
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua :
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in aedibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que :] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit : anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa erant omnia.

Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad ignem traxit sibi sedile Ulysses
 calefacturus se, cicatricem autem pannis cooperuit.

His vero sermones exorsa est prudens Penelope :

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipse :
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcumque somnus ceperit dulcis, etiam dolentem :
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus :
 per diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo :
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebraque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem lacessunt.

Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon (Iusciniā),
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam are

κατεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος·
 ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 525 ἡ δὲ μένω παρὰ παιδί καὶ ἐμπέδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμὴν θυμῶς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν·
 ἢ ἥδ' ἄμ' ἐπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἔδνα.
 530 Πᾶς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἐτι νήπιος ἡδὲ χαλίζρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσχαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἰκοσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σπιν ἰαίνουμαι εἰς ὁρώσας·
 ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχελῆς
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο
 540 ἀθρόοι ἐν μεγάροισι· ὃ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέροη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὀνείρω·
 ἄμφι δ' ἔμ' ἡγερέθοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἰκτρ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ·
 545 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε φώνησέν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κόρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ἔναρ, ἀλλ' ὑπάρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰλήλουθα,
 550 ὅς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πτόμον ἐφήσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιδῆς ὕπνος ἀνήκεν.
 Πατήνηασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον ἥχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 555 ῶ γύναι, οὕτως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, [σεύς·
 ἄλλη ἀποκλίναντ'· ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
 πέφραδ', ὅπως τελείη μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὀλεθρὸς
 πᾶσι μάλα· οὐδὲ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 560 ζεῖν, ἥ τοι μὲν ὄνειροί ἀμήχανοι ἀκρίτομυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισιν.
 Δοίαι γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 565 οἱ β' ἐλεφαίρονται, ἔπει' ἀκράαντα φέροντες·
 οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἐλθῶσι θύραζε,
 οἱ β' ἐτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἔμοι οὐκ ἐντεῦθεν ὀϊομαι αἰνὸν ὄνειρον
 ἐλθέμεν· ἢ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδί γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἥδε δὴ ἤως εἰσι δυσώνυμος, ἢ μ' Ὀδυσσεὺς
 οἴκου ἀποσχέσει· νῦν γὰρ καταθήσω δέθλον,
 τοὺς πελέκας, τοὺς κείνους ἐνὶ μεγάροισιν εἴσιιν
 ἔστασθ'· ἐξείης δρυόχους ὡς δῶδεκα πάντας·
 575 στᾶς δ' ὅγε πολλὸν ἀνέυθε, διαρβύπτασεν διστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν δέθλον τοῦτον ἐφήσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populi que famam;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in ædibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lætor, inspiciens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi-sun-
 t conferti in ædibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 voceque humana me compescebat, dixitque:
 Confide, Icarli filia longe-lateque-inclyti;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in ædibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit: procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debilius sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in ædibus suis
 statuebat ordine, navium-staturina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

δς δέ κε βρήτατ' ἐντανύσῃ βίον ἐν παλάμῃσιν,
καὶ διοίστευσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
580 κουρίδιον, μάλα καλόν, ἐνίπλειον βίοιο·
τοῦ ποτέ μεμνήσεσθαι οἶμαι, ἐν περ ὀνείρῳ. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·
ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσσῆος,
μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τοῦτον ἄεθλον·
585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις Διεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
πρὶν τούτους τόδε τόξον ἐύζοον ἀμυφώνοντας
νευρὴν τ' ἐντανύσαι διοίστευσάι τε σιδήρου.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροις
590 τέρπειν, οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν αὐπνους ἔμμεναι αἰεὶ
ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθηκ' ἄνακτος
ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι σονόεσσα τέτυκται,
αἰεὶ δάκρυς· ἔμοισι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
ῥῆγετ', ἐπομόμενος Κακοίλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἐνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἥ χαμάδις στορέας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.
600 Ὡς εἰποῦσ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἶτ' ἅμα τῇγε καὶ ἀμφιπόλοι χίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῶν ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοις γυναιξίν,
κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὄφρα οἱ ὕπνον
ἥδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ ὃ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διὸς Ὀδυσσεύς·
καὶ μὲν ἀδέψῃτον βοήην στορέας, αὐτὰρ ὑπερθεν
κῶεα πολλ' ὄϊων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
5 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστήρσιν κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
κεῖτ' ἐγρηγορών· ταὶ δ' ἐκ μεγάρου γυναικες
ἤϊσαν, αἱ μνηστήρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
ἀλλήλησι γέλω τε καὶ εὐφροσύνῃ παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἥ μὲ μεταίξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστῃ,
ἥ ἔτ' ἐῷ μνηστήρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
ὑστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
15 ἄνδρ' ἀγνοήσας· ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
ὣς βα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαχιμένου κακὰ ἔργα·
στήθεος δὲ πλῆξας κραδίην ἠνίπαπε μῦθον·
Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et jaculatus fuerit per-secures duodecim omnes,
hunc una sequar, relicta hac domo
juventutis *meæ*, perpulcra, plena victu;
cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
ne-amplius nunc differ in ædibus hoc certamen ;
ante etenim ingeniosus venit huc Ulysses,
quam isti hunc arcum bene-politum contrectantes,
nervumque intenderint, jaculatique-fuerint per-ferrum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
homines ; namque singulis sortem imposuerunt
immortales mortalibus super almam terram.
Sed sane ego, in-cœnaculum ubi-ascendero,
decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus-est,
semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
abiit, visurus malum-illum non nominandum.
Illic cubuero : tu vero cuba hac in domo,
vel humi ubi-straveris, vel *famuli* cubilia deponunto.

Sic locuta ascendit in-cœnacula splendida,
non sola ; cum ea et famulæ iverunt aliæ.
In-cœnacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
flebat deinde Ulyssem, carum maritum ; donec ei somnum
dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses :
sub se quidem crudam bubulam *pellem* stravit, at superne
pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi :
Eurynome vero deinde lænam injecit ad-somnum-composito.
Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
jacebat vigilans : sed ex domo mulieres
iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris :
multum vero deliberabat in mente et in animo,
utrum adortus mortem pararet unicuique,
an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
extremo et ultimo : cor autem ei intus latrabat.
Sicut vero canis tenellos circa catulos gradens,
in-virum ignotum latrat ardetque pugnare ;
sic hujus intus latrabat cor ægre-ferentis mala opera ;
pectus autem percutiens, cor increpuit sermone :

Tolera jam, cor ; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθιε Κύκλωψ
20 ἰφθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μήτις
ἐξάγῃ· ἔξ ἀντροιο, διόμενον θανέεσθαι.

Ὡς ἔφατ'· ἐν στήθεσσι καταπτόμενος φίλον ἦτορ·
τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληνῖα
νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.

25 Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολὸς πυρὸς αἰθομένοιο,
ἐμπλείην κνίσας τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
αἰόλλη, μάλ' αὖ ὥκα λιλαιέται ὀπηθῆναι·
ὥς ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
ἔππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
30 μούνος ἑὸν πολέσι. Σχεδόνθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
οὐρανόνθεν καταβᾶσα· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτε· αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-
οἶκος μὲν τοι δδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ᾗδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
35 καὶ παῖς, οἷόν πού τις ἐέλδεταί· ἔμμεναι ὕψα. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
ἔππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω,
40 μούνος ἑὸν· οἱ δ' αἰὲν ἀόλλεες ἔνδον ἔασιν.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σέθεν τε ἔκρητι,
πῇ κεν ὑπεκπρορύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἀνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 σχέτλιε, καὶ μὲν τίς τε χερσίνου πείθεθ' ἐταίρωι,
ὅς περ θνητὸς τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ᾗ σε φυλάσσω
ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν·
εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων

50 νῦν περσταιῖεν, κτεῖναι μεμαῶτες Ἀρηί,
καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱππὰ μῆλα.
Ἀλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
πάντων ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσαι· ἦδη.

Ὡς φάτο· καὶ βᾶ οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
55 αὐτὴ δ' ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἀφίκετο διὰ θεῶων,
εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
λυσιμελὲς ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
κλαίει δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο δν κατὰ θυμόν,
60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπέυξάτο διὰ γυναικῶν·
Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θυγάτηρ Διός, αἶθε μοι ᾗδῃ
ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλοιο
αὐτίκα νῦν· ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
οἰχοῖτο προφέρουσα κατ' ἡρόεντα κελυθα,

65 ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀφορρόου Παιονοῖο.
Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι·
τῇσι τοκῆας μὲν φῶϊσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίσποντο
ὄρφαναι ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ
τυρῶ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἶνῳ·

70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
εἶδος καὶ πινυτήν, μῆχος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή,
ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδασε κλυτὰ ἔργαζέσθαι.

die illo, quando mihi robore invictus comedeat Cyclops
fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
eduxit ex antro, quum-putares te morituro.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :
ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :
sic ille huc et illucolvebatur, deliberans,
quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
de-coelo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :
stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, prae omnibus infelix viris ?
domus quidem tibi haec est, uxor autem tibi haec in domo,
et filius, qualem fere aliquis cuperet esse *sibi* filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe jam haec omnia, dea, apposite dixisti ;
sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
si enim eos interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cersiis-oculis Minerva :
miser, et quidem aliquis etiam pejori confidit socio,
qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
at ego dea sum, perpetuo quae te custodio
in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
etiam horum abigeres boves et pingues oves.
Sed capiat te et somnus : molestum est etiam excubare
tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,
Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
sagitta pectoribus immissa animum eximeres
statim nunc ; vel postea me raptam procella
iverit portans per aereas vias,
et fluentis injiciat refluui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellae ;
quibus parentes quidem perdidit dii ; ipse autem relictæ-
erant] orbi in aedibus, curavit vero divina Venus
caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsa prae omnibus dedit mulieribus
speciem et prudentiam ; proceritatem vero prae-buit Diana
casta ;] opera autem Minerva docuit inclyta operari.

Εὖτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέστιχε μακρὸν Ὀλύμπον,
 75 κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 μοῖραν τ' ἀμμορίην τε καταβητῶν ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαι ἀνθρεΐσαντο
 καὶ ῥ' ἔδωσαν στυγερεῖσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν·
 80 οὐδ' ἔμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 ὅσσοι μὲν καὶ γαῖαν ὑπο στυγερὴν ἀφικοίμην,
 μηδὲ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅππότε κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν — ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἀπάντων
 ἐσθλῶν ἡδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ' βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἔμοι καὶ δνειράτ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῆδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελος αὐτῷ,
 τοῖος ἔων, οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ· αὐτὰρ ἔμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην θναρ' ἐμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβροτος ἤλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμηρίζει δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἦδη γιγνώσκουσα παρεστάμεναι κεραλήφῃν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώσα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βροίην
 θῆκε θύραζε φέρων· αἰὲ δ' εὖξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ
 ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ὑγρὴν
 100 φῆμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἐνδοθεν· ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω].
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑψόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φῆμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μῦλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν·
 τῆσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρώντο γυναῖκες,
 ἀλφита τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὖδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν·
 110 ἡ δὲ μὲν οὕτω παύετ', ἀφαιροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἡ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἀνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγὰλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδὲ ποθὶ νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τωρ τόδε φαίνεται.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἔμοι δειλὴ ἔπος ὅτι κεν εἴπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
 ἐν μεγάροισι Ὀδυσῆος ἐλοάτο δαῖτ' ἐρατεινήν·
 οἱ δὲ μὲν καμάτω θυμαλγέει γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφита τευχούσῃ νῦν ὕστατα δεῖπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαίρειν δὲ κληθῶνι διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηνὸς τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείας.
 Αἱ δ' ἄλλαι δμῶαὶ κατὰ δώματα καλὰ Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσθλῇ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῇθεν ἀνίστατο, ἱσθόος φῶς,
 125 εἴματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ἕϊφος δ' οὐ θέτ' ὤμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympum,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiæ abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me deleant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino peioris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :)
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu ; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit ; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublatiis :
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat ex-perfactorum hominum
 intus ; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter ;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 abalto e nubibus ; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbabant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant ;] una vero nondum cessabat ; debilissima autem erat :
 quæ sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a cælo stellato,
 neque usquam nubes est ; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi misere verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti ; nunc ultimo cœnent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ultimum noxios.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ensem acutum suspendit ab hume-
 ro ;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos ;

εἴλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον δ' ἐξί χαλκῷ·
 στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν εἵπεν·
 Μαῖα φίλη, τὸν ζῆνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
 130 εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὖτως κεῖται ἀκηδής;
 τοιαύτη γὰρ ἔμοι μήτηρ, πινυτή περ εὐούσα·
 ἐμπλήγηδ' ἑτερὸν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
 χεῖρονα, τὸν δέ τ' ἄρειον ἀτιμήσας ἀποπέμπει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 135 οὐκ ἄν μιν νῦν, τέκνον, ἀνάτιον αἰτιόω.
 Οἶνον μὲν γὰρ πίνε καθήμενος, ὅφρ' ἐθέλ' αὐτός·
 σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἶρετο γάρ μιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμησκόιτο,
 ἢ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν·
 140 αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν οἴζυρος καὶ ἀποτμος,
 οὐκ ἐθέλ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν δῆγ' ἑσσι καθέδειν,
 ἀλλ' ἐν ἀδελφῇ βοή καὶ κώεσιν οἶων
 ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῶγε κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Ἡ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέκλετο δὴ γυναικῶν,
 Εὐρύκλει', ὧπος θυγάτηρ Πεισηνοριδῶ·
 Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποινυύσασαι
 150 ῥάσσατε τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
 βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
 πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
 καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
 ἔρχεσθε κρήνηδε καὶ οἶσατε θῆσσον ἰούσαι.
 155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάρου,
 ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέοντα· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. [θοντο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί·
 Αἱ μὲν εἰκόσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
 αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο.
 160 Ἐς δ' ἦλθον δρηστῆρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
 εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
 ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συδῶτης,
 τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
 Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἔρκα καλὰ νέμεσθαι,
 165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήυδα μελιχίοισιν·
 Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσροῶσιν
 ἢ ἐσ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαίε, θεοὶ τισαῖατο λῶδῃν,
 170 ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώωνται
 οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπετρον αἰπολλοῖσιν,
 175 δειπνον μνηστήρεσσιν· δῶμα δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες.
 Καὶ τὰς μὲν κατέδωκεν ὑπ' αἰδοῦσῃ ἐριδούπῳ·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήυδα κερτομίοισιν·
 Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνῆσεις κατὰ δῶμα
 ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἐξεῖσα θύραζε;
 180 πάντως οὐκέτι νοῦν διακρινέεσθαι οἶω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto arce;
 stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
 est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
 lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
 insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
 deteriore, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
 ne illam nunc, fili, insontem accuses.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
 cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
 ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
 illa quidem cubilia jussit ei substernere ancillas:
 at is, tanquam aliquis erummosus et infortunatus,
 non voluit in lectis et in stragulis dormire,
 sed in cruda hubula pelle, et pelibus ovium
 dormivit in vestibulo: lænam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum transiens egressus-
 est, hastam habens; una eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur.] Profectus est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
 Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliae quidem domum verrite festinantes,
 aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
 injicite purpureos: aliae vero spongiis mensas
 omnes abstergite, purgate autem crateras
 et pocula duplicia fabrefacta: aliae vero petituræ aquam
 ite ad-fontem, et afferte cito euntes:
 non enim diu proci aberunt a-domo;
 sed valde manc venient; quoniam et omnibus est festus-dies.

Sic dixit: illæ autem ei perquam ausculta-runt et paruerunt.
 Viginti quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
 aliae vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
 bene et scito findebant ligna; sed mulieres
 venerunt a fonte; illisque supervenit subukus,
 tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
 Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
 ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis verbis:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
 an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
 qua isti insultantes indigna machinantur
 domo in aliena, nec pudoris portionem æquam habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
 capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
 cornam procis; duo autem una comitabantur pastores.
 Et has quidem religavit sub porticu sonora;
 ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
 a-viris petens? at non exibis foras?
 omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομύμεν.
 185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοτίους, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 βοῦν στεῖραν μνηστήρσιν ἄγων καὶ πτόνας αἶγας —
 πορθμῆες δ' ἄρα τούγχε διήγαγον, ὅττε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται —
 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδηνεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτην, ἄγχυ παραστάς·
 Τίς δὴ δδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, συβῶτα,
 ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τῶν δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεή καὶ πατρὶς ἄρουρα;
 δύσμορος, ἣ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἀνακτι.
 195 Ἀλλὰ θεοὶ δυνάσσι πολυπλάγχτους ἀνθρώπους,
 ὅπποτε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται διζύν.
 Ἦ καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσυῖδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοίτο τοι ἐξ περ ὀπίσω
 200 ὁδός· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχει πολέεσσιν.
 Ζεῦ πάτερ, οὐτὶς σείο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
 οὐκ ἔλεαίρεις ἄνδρας, ἔπην δὴ γείνεαι αὐτὸς,
 μισγέμεναι κακότητι καὶ ἀλγῆσι λευγαλοῖσιν.
 Ἴδιον, ὧς ἐνόησα, δεδάχρονται δέ μοι ὅσσε,
 205 μνησαμένῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κείνον οἶω
 τοιάδε λαφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
 εἴ που ἐτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο.
 Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀἶδαο δόμοισιν,
 ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
 210 εἶσ', ἐτι τυτθὸν ἐόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.
 Νῦν δ' αἶ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως
 ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
 τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σπρίσιν αὐτοῖς
 ἔδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάρους ἀλέγουσιν
 215 οὐδ' ὅππῃδα τρομέουσι θεῶν· μεμιάσαι γὰρ ἤδη
 κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 πολλ' ἐπιδίνειται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἐόντος,
 ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 220 ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον αὐθι μένοντα
 βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἀλγεα πάσχειν.
 Καὶ κεν δὴ παλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 ἐξικαμένη φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται·
 ἀλλ' ἐτι τὸν δυστήνον οἴομαι, εἴ ποθεν ἐλθὼν
 225 ἀνδρῶν μνηστήρων σχέδασιν κατὰ δῶματα θείη. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ εἰκας,
 γιγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὃ τοι πινυτὴ φρένας ἔχει·
 τούνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρχον ὁμοῦμαι·
 230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
 ἴστω τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 ἣ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς·
 σοῖσιν δ' ὄφθαλμοῖσιν ἐπὶφραξί, αἶ χ' ἐθέλῃσθα,
 κτεινομένους μνηστήρας, οἱ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus *in vicem* gustaverimus; quia tute non decenter] petis : sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses, sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philætius, princeps virorum, bovem sterilem procis agens, et pingues capras : (portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios homines deducunt, quicumque ipsis advenerit) et has quidem bene religavit sub porticu sonora : ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans :

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce, nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse viris? ubinam autem ei genus et patria terra? infelix; certe similis est corpore regi domino. Sed dii malis mergunt multivagos homines, quando etiam regibus destinabunt ærumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans; et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem felicitas; at nunc quidem malis teneris multis. Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius : non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse, miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto tales pannos habentem inter homines vagari, sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus, hei mihi inde oh-Ulyssem eximium; qui me bobus præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo. Nunc autem hæc quidem fiunt innumera, neque aliter (*melius*) *cuiquam* viro succresceret boum genus latis-frontibus : has vero alii me jubent ducere sibi ipsis ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant, nec vindictam timeant deorum; cupiunt enim jamdudum possessiones dividere diu absentis regis. At mihi hoc animus in pectoribus caris multum volvit : valde quidem malum, filius quum-exstet, aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus, viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regum exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus virorum procorum dispersionem per ædes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses : bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es, (cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit) ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum iurabo : sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa, focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni, certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses; tuisque oculis videbis, si volueris, interfeci procos, qui hic dominantur.

- 235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνοίης χ', οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσασθαι Ὀδυσῆα πολύφροντα δνδε δόμονδε.
- 240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θανάτῳ τε μόρον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς διψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πελειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
- 245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχῳ φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσεύος θείοιο
χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
250 οἱ δ' ἱέρευν δις μεγάλους καὶ πῖνας αἶγας,
ἱρευν δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγέλαϊν·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δέ τε οἶνον
κρητῆρσιν κερώνοντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοτίος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐνωρχοί δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νομῶν,
ἐντὸς εὖσταθός τε μεγάρου, παρὰ λαΐνον οὐδὸν,
οἶφρον δαικέλιον καταθείς ὀλίγην τε τράπεζαν·
260 πᾶρ δ' ἐτίθει σπλάγχων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἐν δάπτει χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφῆξω
πάντων μνηστήρων· ἐπεὶ οὗτοι δῆμῳ ἔστιν
265 οἶκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσσεύς, ἔμοι δ' ἐκτίσατο κείνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
καὶ χειρῶν· ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δόδᾳ ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
- 270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἰσσε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητῆν.
- 275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπαίζετο μύθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομῶντες Ἀχαιοὶ
δῖος ὑπο σκιερὸν ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
πᾶρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσην, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάττανον· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
285 λώθῃς ἴσχεισθαι θυμαλγός· ὅφρ' ἔτι μέλλον
δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναίεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et *quales me* manus comiten-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.

Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi cædes : sed meminerimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.

Intrantes autem in ædes Ulyssis divini,
lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philætiæ, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulysses sedere fecit, astutias versans,
intra bene fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :

apposuit vero ei viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.

Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus *violentis* ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.

In-hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius :

Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.

Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissemus in ædibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et *igni ex-*
traxerant,] partibus divisas, convivabant celebri convivio.

Inde Ulyssi partem apposuerunt *ii qui ministrabant*,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

290 δὲ δὴ τοι κτεάτεσσι πεποιθὺς θεσπεσίοισιν
 μνάσκειτ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 Ὅς βα τότε μνηστῆρσιν υπερφίλοισι μετῆδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὥς ἐπέοικεν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, δὲ κεν τάδε δώμαθ' ἔκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξεινίων· ὅφρα καὶ αὐτὸς
 ἡὲ λοετροχόῳ δῶή γέρας ἡέ τῳ ἄλλῳ
 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θεοίοιο.
 Ὡς εἰπὼν ἔρριψε βοδὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβῶν· ὃ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἴκα παρακλίνας κεφαλὴν· μείδισε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὃ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππε, ἦ μάλα τοι τὸδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἦ γὰρ κέν σε μέσον βάλλον ἔγχει δξύνοντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφοτερόν τε
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικέας ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται· ἥδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες,
 μῆλ' ὧν σφαζομένων οἶνοιο τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκαχέειν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ βρέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἥδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη
 τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελιζομένους δμῶας τε γυναῖκας
 ρυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλὰ.
 320 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὥρ' δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίῳς ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θεοίοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρῃ φαίην
 ἥπιον, εἰ σφωὶν κραδίη ἄοι ἀμφοτέρωϊν.
 Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύλλει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολύφροντα θνὲ δόμονδε,
 330 τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν· τ' ἦν ἰσχυμέναι τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τὸδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστιος Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἥδη τὸδε δῆλον, σ'· οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σὴ τάδε μητρὶ παρεζόμενος καταλεῖπον
 335 γήμασθ', ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ κλειστά πόρῃσιν·
 ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρῷα πάντα νέμῃαι,
 ἐσθων καὶ πίνων· ἢ δ' ἄλλου δῶμα κοιμίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 οὐ μὰ Ζῆν, Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
 340 ὃς που τῇλ' Ἰθάχης ἦ ἐφίται ἢ ἀλάτῃαι,
 οὔτε διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
 γήμασθ', ὥ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has aedes pervenerit
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneatori det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omnino risum talem : ille tamen bene-ædificatum
 feriit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus insipientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ære,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per aedes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Age-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 redituum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in ædibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus-
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbue-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel periit vel vagatur,
 nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δῖεσθαι
μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νη]

345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
ᾱσθεστον γέλω ὥρσε, παρέπλεζεν δὲ νόημα.
Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶν ἄλλοτρίοισιν·
αἰμοφόρυκα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφέων
δακρυόφιν πίμπλαντο· γόον δ' ὤϊετο θυμός.

350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Ἄ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύσεται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γούνα.
Οἰμωγῇ δὲ δέδωκε δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσώδμαι·
355 εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
ἱεμένων Ἑρεβόςδε ὑπὸ ζόφον· ἥελιος δὲ
οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακῇ δ' ἐπιδεδρομεν ἀγλὺς.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·
360 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς.
Ἄλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
εἰς ἀγορὴν ἐρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἔισκει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Εὐρύμαχ', οὗτι δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ἡπάξειν·
365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἄμφω
καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.
Τοῖς ἔξεμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὑμῖν
ἐρχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφυγοί οὐδ' ἀλέαιτο
μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος·

370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσθε.
Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὐναιετάντων·
ἔκετο δ' ἐς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελῶντες·
375 ὧδε δὲ τίς εἶπεν αὖ νῆων ὑπερνηορέοντων·

Τηλέμαχ', οὗτις σείο κακοῦεινώτερος ἄλλος·
οἷον μὲν τίνα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων
ἐμπαιον οὐδέ βίης, ἀλλ' αὐτὸς ἄχθος ἀρούρης.

380 Ἄλλος δ' αὐτὲ τίς οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.
Ἄλλ' εἰ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολλὸν κέρδιον εἴη·
τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλήϊδι βαλόντες
ἐς Σικελούς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.

Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·
385 ἀλλ' ἄκων πατέρα προσέδεκτο, δέγμενος αἰεὶ,
ὅππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.

Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
χοῦρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἐκάστου μῦθον ἀκουεν.

390 Δεῖπνον μὲν γάρ τοίγε γελῶντες τετύκοντο
ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλὴ ἱέρυσαν·
δόρπον δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
οἷον δὴ τάχ' ἐμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
θησέμεναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανώνοντο.

vereor autem invitam a domo pellere

verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: prociis vero Pallas Minerva
inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
lacrimis implebantur; fletumque praesagiebat animus.
Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
obvolvata sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.

Ululatus autem exarsit, lacrimisque-oppletae sunt genae:
sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolum-
nia; simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et
aula, properantibus in-Erebum sub tenebras; sol vero
ex-caelo deperit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emitte foras,
in forum ut eat; quoniam haec nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-simi-
lis: Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites praebere;
sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum-ope exhibo foras, quoniam sentio malum vobis
ingruens, quod nemo subterfugere-possit neque evitare
procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis
viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit aedibus ad-habitandum-commodis:
ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.

Proci vero omnes in se-invicem intuentes,
Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:
sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
qualem quidem quandam hunc habes mendicum erronem,
panis et vini indigentem, nec quicquam operum
scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.

Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.
Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:
illos hospites in navem multis-transtis-instructam coniectos
ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;
sed tacite patrem intuebatur, exspectans semper,
quando demum prociis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcrum sellam
filia Icarii, prudens Penelope,
virorum in aedibus uniuscujusque sermonem audiebat.
Prandium etenim illi ridentes fecerant,
suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:
coena vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,
qualem sane mox erant dea et fortis vir
facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολὺν τα σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
- 8 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσέθησάτο οἷο δόμοιο·
 εἵλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλλὴν, χαλκείην· κώνη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἱμεναὶ θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
 ἔσχατον· ἐνθα δὲ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
- 10 χαλκῶς τε χρυσὸς τε πολὺκμητός τε σίδηρος·
 ἐνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον ἡδὲ φαρέτρη
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχήσας,
 Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπεικέλος ἀθανάτοισιν.
- 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἶκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος· ἦτο Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ γρεῖος, τό βρά οἱ πᾶς δῆμος ἔφελθεν·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶραν
 νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι· ἡδὲ νομῆας.
- 20 Τῶν ἔνεκ' ἐξέστην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παίδων ἐών· πρὶ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφιτος αὐθ' ἵππους διζήμενος, αἶ οἱ δλοντο,
 δώδεκα θηλείαι, ὑπὸ δ' ἡμίνοιο ταλαεργοί·
 αἶ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γένοντο,
- 25 ἐπειδὴ Διὸς οὐδὲν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶθ', Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
 ὅς μιν ξείνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 σγέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἡδέεσσι· οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δὲ οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέτρην καὶ αὐτόν·
- 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήγματο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρύτος, αὐτὰρ δὲ παῖδ' ὅ
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
- 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέας· οὐδὲ τραπέζην
 γνῶστην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε
 Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπεικέλον ἀθανάτοισιν,
 ὅς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε διὸς Ὀδυσσεὺς,
 ἐργόμενος πολεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
- 40 ἤρειτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μῆνιμα ξεινοῖο φίλοιο
 κέσχετ' ἐνὶ μεγάροισιν· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναῖκων
 οὐδόν τε δρῶνιν προσέθησάτο, τὸν ποτε τέκτων
 ξέσπεν ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν·
- 45 ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα οὐὸς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἥτε ταῦρος,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæcasiis-oculis Minerva,
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumsitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque-est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerant luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviis-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilochi prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transstra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, alique senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminae, sub iisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ-sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obviis-factus-est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 cum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ensem acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neutiquam divinus Ulysses,
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad thalamum hunc pervenit divina mu-
 lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavem immisit, foriumque repulit possulos,
 ex-adverso eos aptans: hæc autem resonuerunt, velut taurus
 pascens in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

50 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὤκα.
 'Η δ' ἄρ' ἐφ' ὠφληγῆς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοῖ
 ἕστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἴματ' ἔκειτο.
 'Εὐνὲν ὄρεζαμένη ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τὸζον
 αὐτῷ γυρωτῷ, ὅς οἱ περικεῖτο φαιινός.
 55 'Εζομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
 κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρεε τὸζον ἄνακτος.
 'Η δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 τὸζον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον ἥδ' ἐπαρέτρην
 60 ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες δίστοϊ.
 Τῇ δ' ἄρ' αἰὲν ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα σίδηρος
 κεῖτο πολλὸς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
 'Η δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγας πύκα ποιητοῖο,
 65 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας μετῴδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέλλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἱ τότε δῶμα
 ἐχράτε· ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποικομένοιο πολὺν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
 μῦθον ποιήσασθαι ἐπισησάτην ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 'Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται· ἀέθλον
 θήσω γὰρ μέγα τόζον 'Οδυσσῆος θελοῖο·
 75 ὃς δὲ κε ῥήϊται· ἐντανύσει βῖδ' ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοῖστέυσθαι πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τὸδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλόν, ἐνὶ πλείον βιότοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι οἶομαι ἐν περ δνείρω.
 80 'Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὑφορβόν,
 τὸζον μνηστῆρεςσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν·
 κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τὸζον ἄνακτος.
 'Αντινοὸς δ' ἐνένηπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νῆπιό τι ἀγροῦνται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δειλῶ, τί νυ δάκρυ κατεῖβεται ἥδ' ἐν γυναικὶ
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρίνεται; ἤτε καὶ ἄλλος
 κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 'Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἢ ἐθύραζε
 90 κλαίετον ἐξελθόντες, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντες,
 μνηστῆρεςσιν ἀέθλον ἄατον· οὐ γὰρ οἷω
 ῥηϊδίως τόδε τόζον ἐύξουν ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γὰρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν,
 οἷος 'Οδυσσεύς ἔσκεν· ἐγὼ δὲ μιν αὐτὸς ὄπωπα —
 95 καὶ γὰρ μῆμνον εἰμὶ — πάϊς δ' ἔτι νῆπιος ἦα.
 'Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐώλπει
 νευρὴν ἐντανύσειν διοῖστέυσαι τε σιδήρου.
 'Ἦτοι διστοῦ γε πρῶτος γούσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρῶν 'Οδυσσῆος ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἦμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὠρνυε πάντας ἐταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 'Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἀφρονα θῆκε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοί φησι φίλη, πινυτή περ εἰσοῦσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.

Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.

Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.

Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum tenens, flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.

Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu, profecta est ire in domum ad procos illustres arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ. Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum jacebat multum et æs, certamina regis. Sed quando demum ad procos pervenit divina mulierum, stetit ad postem domus firmiter structæ, genis obtendens nitida redimicula.

[Ancilla vero ei proba ulrinque astitit.]

Statim autem ea inter procos locuta est, et dixit sermonem:

Audite me, proci illustres, qui in hanc domum ingruistis ad comedendum et bibendum assidue semper, viro absente multo tempore; neque ullum alium hujus rei facere prætextum potuistis; nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.

Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen; deponam enim magnum arcum Ulyssis divini: qui autem facillime intenderit arcum in manibus, et sagittam miserit per secures duodecim omnes, hunc una secuta fuero, relicta hac domo juventutis meæ, perpulcra, plena victu, cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum, arcum procis deponere, canumque ferrum. Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit; flebat autem bubulcus ex altera parte, postquam vidit arcum regis. Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elocutus est: Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes; ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui jacet in doloribus animus, postquam adhuc perdidit maritum. Sed tacite epulamini sedentes; vel foras flete egressi, hic arcum relinquentes,

procis certamen difficile; non enim puto facile hunc arcum bene politum tensum iri. Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes, qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi (etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum. Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia afficiebat sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.

Inter hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:

Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Saturnus: mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

- ἄλλω ἄμ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένη τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶν καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 οἷν νῦν οὐκ ἔστι γυνή κατ' Ἀχαιίδα γαίαν,
 οὔτε Πύλῳ ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπειροῖο μελαίνης·]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἶνον;
 ἄλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλαυτε μῆδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτραυπάσθε ταυυστύος, ὅφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοίστευσω τε σιδήρου,
 115 οὐ καὶ μοι ἀγνυμένῃ τάδε δώματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἄμ' ἄλλω ἰούσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἶός τ' ἤδη πατὴρ ἀέθλια καλὰ ἀνέλεσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὤμοισιν χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν,
 ὁρὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος δέξυ θέτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκειας στήθεσσι, διὰ τάρφρον ὀρύξας
 παῖσι μίαν μακρόην καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
 ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε· τάρφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμως στήθεσσι· πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπίσκει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμειζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγῃ θυμῷ,
 νευρήν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ δ' ἐτάνυσσε, βίην τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἐσθεθεν ἰέμενον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακός τ' ἔσομαι καὶ ἄκυκλος
 ἢ νέωτέρως εἰμι καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἵπερ ἐμείο βίῃ προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 ὦς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ τοῦ ὅππῃ χαμάζε,
 κλίνας κολλητῆσιν ἐξέστῃς σανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλὴν προσέκλινε κορυφήν·
 ὅψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Ὀρνυσθ' ἐξέτης ἐπιδέξια πάντες ἐταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχοεύει.
 ὦς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Αἰεώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἰνόπος υἱός,
 145 ὃ σφι θυοκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἵξε μυχοῖτατος αἰεὶ· ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ
 ἔχθραι ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεςσιν.
 Ὅς βα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδέ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ κάμει χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστήϊας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπεὶ πολλὸν φέρτερόν ἐστιν
 155 τεθνάμεν ἢ ζῶντας ἁμαρτεῖν, οὐδ' ἔνεκ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ἡμιλέομεν, ποτιδέγγεμεν ἡμιχτα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἢ δὲ μενοινᾷ

alium una secururam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector recordi animo.
 Sed agite, proci, quoniam hic apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus rem protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.

Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has aedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquer,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.

Dixit, et ab humeris lanam deposuit purpuream,
 ereclius exsurgens; atque ensen acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingessit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.

Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:

Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior laceasserit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.

Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius;

Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.

Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Ctenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.

Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attra-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:

O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, expectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράκοιτιν
αὐτὰρ ἐπὶ τὸν τόξου πειρήσεται ἡδὲ ἰδῆται,
100 ἄλλην δὲ τιν' ἔπειτα Ἀχαιῶν εὐπέπλων
μνάσσω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἥ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ τόξου ἔθηκεν,
κλίνας κολλητῆσιν εὐξέστης σανίδεσσιν·
105 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε χορῶνῃ.
Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
Ἀντίνοος δ' ἐνέκλιπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Λεῖωδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
δεινόντ' ἀργαλέον τε, — νεμεσῶμαι δέ τ' ἀκούων —
170 εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστείας κεκαδήσει
θυμῷ καὶ ψυχῇ, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσαι.
Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγέναιτο πότνια μήτηρ,
οἷόν τε ρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ διστῶν·
ἀλλ' ἄλλοι τανύουσι τάχα μνηστήρες ἀγαυοί. [γῶν
175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
ἄρει δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
πὰρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
ἄφρα νέοι θάλλοντες, ἐπιγυρόντες ἀλοιφῇ,
180 τόξου πειρώμεσθα καὶ ἐκταλέωμεν ἀθλόν.
Ὡς φάτο· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκάματον
πὰρ δὲ φέρον διφρον ἦκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ·
ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
τῷ ῥα νέοι θάλλοντες ἐπειρῶντ' οὐδ' ἐδύναντο
185 ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βλῆς ἐπιδευέες ἦσαν.
Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέιχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
ἄρχοι μνηστήρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
Τὼ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν διαμαρτήσαντες ἄμ' ἄμφω
βουκόλος ἡδὲ συφορβός Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρώων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
φθεγγάμενός σφ' ἐπέεσσι προσήυδα μειλιχίοισιν·
Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβέ, ἔπος τί κε μυητσαίμην,
ἢ αὐτὸς κεῖθι; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
195 Ποῖός κ' εἶτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνόμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι
ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐναίκοι;
ἦ κε μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτ' ἢ Ὀδυσσῆϊ;
εἰπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
200 Ζεῦ πάτερ, αἱ γὰρ τοῦτο τελευτήσας ἐέλωρ,
ὅς ἐλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων·
γνοίης χ' οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσῃ Ὀδυσσῆα πολύφροννα ὅνδε δόμονδε.
205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶνγε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ἐνδον μὲν δὴ δδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
Γιγνώσκω δ', ὅς σφωὶν ἐλδομένοισιν ἰκάνω,
210 οἷοισι δμῶων· τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἀκούσα
εὐξαμένον ἐμὲ αὖτις ὑπέρτορον οἶκαδ' ἰκέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :
at postquam arcum tentaverit et viderit,
aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-in-
dutarum] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde
nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit,
acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis :
ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocu-
tus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
graveque molestumque ! indignor etenim audiens :
si demum hic arcus optimates privabit
animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
qui tractator arcusque esses et sagittarum :
sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
Age jam, *inquiens*, ignem accende in ædibus, Melantheu,
juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
effere autem sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus est,
ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum
ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
extulitque sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus erat;
quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
tendere, multum autem robore defecti erant.
Antinous vero adhuc abstinebat, et Eurymachus deo-similis,
principes procorum; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo
bubulcus et subulcus Ulyssis divini;
exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses.
Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam,
an ipse celem? dicere autem me animus jubet.
Quales essetis Ulysi auxiliando, sicunde veniret
huc valde derepente, et aliquis deus ipsum afferret?
utrum prociis auxiliaremini, an Ulyssi?
dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus-est boum bubulcus vir :
Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum,
ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :
cognosceres, qualis mea potentia sit et *quales* me manus co-
mittentur.] Sic autem pariter Eumarus supplicabat omnibus
diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
Ac postquam horum ingenium verum cognovit,
iterum ipsos verbis respondens allocutus-est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpressus,
veni vigesimo anno in patriam terram.
Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audivi
vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σφῶν δ', ὥς ἔσεται περ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Εἰ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματ' ὀπάσσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμέναι· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὅφρα μ' ἐν γνῶτον πιστωθῆτον τ' ἐνὶ θυμῷ
 οὐλῆν, τήν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἔλθόντα σὺν υἷασιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν βράχεια μεγάλῃς ἀποέρραθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἔπει εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡέλιοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φῶνησέν τε.
 Παύεσθον κλαυμοῖο γόοιό τε· μὴ τις ἰδῇται
 ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ ἐπιγῇσι καὶ εἴσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστίνιοι ἐςέλθετε, μὴδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμμες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βῖον ἡδὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δι' Εὐμαιε, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξίν
 κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δὲ τις ἢ στοναχῆς ἢ ἐκτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργω.
 240 Σοὶ δὲ, Φιλοτίε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηται.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναϊετάοντας·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἔνθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶε ἵτην θεῖου Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔ τι γάμου τοσσούτον δδύρομαι, ἀχνυμένός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιβύω Ἰθάκῃ ἢ δ' ἄλλῃσιν πόλεσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα ταnúσαι
 255 τόξον· ἐλεγγείη δὲ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἐορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἀγνῇ· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἔκηλοι
 260 κάτθετ'· ἀτὰρ πελάγεάς γε καὶ εἰ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἶω,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδew Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἡῶθεν δὲ κλέεσθε Μελάντιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres,
 deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo,
 domosque prope me ædificatas; et mihi postea
 Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo;
 cicitricem, quam quondam mihi sus inflixit albo dente,
 ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyici.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice.

Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula,
 flebant deinde, circa Ulysssem prudentem manibus conjectis,
 et osculabantur amplectentes caputque et humeros.

Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus est.
 Et jam lamentantibus occidisset lumen solis,
 nisi Ulysses ipse eos cohibuisset, locutusque-fuisset:

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat
 egressus domo, at dicat et intus.

Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes:
 primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.

Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres,
 non sinent mihi dari arcum et pharetram;

sed tu, divine Eumæe, ferens per ædes arcum,
 manibus mihi impone; dicito autem mulieribus,
 ut-claudant domus fores firmiter aptatas:

si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.

Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulae
 ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas;
 sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat:
 ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat,
 calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic
 tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde:
 ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est:

Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus;
 nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet:

sunt et aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa
 circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus:
 sed si demum tantopere viribus defecti sumus
 præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere
 arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius:] Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse.

Nunc etenim in populo festum est dei

sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti
 deponite: at secures etiamsi sinamus omnes

stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum puto,
 ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἶγας ἀγεῖν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔσχοι αἰπολίοισιν,
ὅφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπολλωνι κλυτοτόξῳ
τόξον περὶώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλον.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

370 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοίο·
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ' ἐπὶόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγαλκλειτῆς βασιλείης·
[ὅφρ' εἰπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσομαι, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν,
νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

280 ἡῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὅ κ' ἐθέλησιν.
Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὖζοον, ὅρα μὲθ' ὑμῖν
χειρῶν καὶ σθένους πειρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἐστὶν
ἰς, ὅτῃ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
ἢ ἤδη μοι ὀλεσεν ἅλη τ' ἀκομιστή τε.

285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερριάλως νεμέσθησαν,
δείσαντες, μὴ τόξον εὖζοον ἐντανύσειν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·
οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἔκηλος ὑπερριάλωσι μεθ' ἡμῖν
290 δαίνυσαι, οὐδὲ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδὲ τις ἄλλος
ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.

Οἶνός σε τρώει μελιγῆδης, ὅτε καὶ ἄλλους
βλάπτει, ὃς ἂν μιν ἁνδρὸν ἔλη, μὴδ' αἴσιμα πίνῃ.

295 Οἶνός καὶ Κένταυρον, ἵγακλυτὸν Εὐρύτιωνα,
ἄσος ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύρῳ Πειριθόοιο,
ἐς Λαπίθας ἔλθόνθ'· ὃ δ' ἔπε' φρένας ἄσεν οἶνω,
μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριθόοιο·
ἥρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἔκ προθύρου δὲ θύραζε

300 ἔλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
ῥινὰς τ' ἀμήσαντες· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσάουεῖς
ἦεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀσάφρονι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἶνοβαρεῖων.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἶ κε τὸ τόξον
ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαινῇ
εἰς Ἐχέτου βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
πέμφομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σάωσαι· ἀλλὰ ἔκηλος

310 πινέ τε, μὴδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο· οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
ξείνους Τηλεμάχου, ὃς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.

Ἐλπεαι, αἱ χ' ὃ ξείνος Ὀδυσσεὺς μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίβηφί τε ᾗ πιθήσας,
οἰκαδέ μ' ἄζεσθαι καὶ ἐγὼ θήσεσθαι ἄκοιτιν;
οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔολπεν·
μὴδέ τις ὑμείων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων
ἐνθάδε δαινύσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ *sint* gregibus;] ut femoribus impositis *in honorem* Apollinis inclyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt, juvenes autem crateras coronarunt potu;

distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus, inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:]

Eurymachum autem maxime et Antinoun deo-similem

oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite *rem* diis;

mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi *eam* perdiderit vagatioque et curationis-defectus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati-sunt, veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem *eum* increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :] ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quid-

dem :] non contentus-es, quod quietus superbos inter nos epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis

sermones nostros et colloquium? nec quisquam alius

nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicumque ipsum avide cepit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat

vino,] insaniens mala patravit per domum Pirithoi :

heroas vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt *in eum* insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibique ipsi primo malum invenit *is*, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem *invenies*

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,

mitteremus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus

bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum, hospites Telemachi, quicumque ad has ædes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum *eum* me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

820 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κοῦρήν Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡὕδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι δίοιμεθ'· οὐδὲ ἔοικεν·
 ἀλλ' αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἢ δὲ γυναικῶν,
 μὴ ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 325 ἢ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονες ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 μυνῶνται, οὐδέ τι τόξον εὐξοῶν ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων,
 ρηϊδίως ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐπὼς ἔστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσι
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἢ δ' εὐπηγῆς,
 335 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον εὐξοῶν, ὅφρα ἴδωμεν.
 Ὡς γὰρ ἐξέρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὐχὸς Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἰμυατα καλὰ·
 340 δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκές· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡὔδα·
 ἡπτερ ἐμῇ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμείο
 345 κρείσσω, ὃ κ' ἐθέλω δόμεναι τε καὶ ἀρνῆσασθαι·
 οὐθ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσοι νῆσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποδόσιοι·
 τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἱ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τὰδε τόξα φέρεσθαι.
 350 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· τόξον δ' ἀνδρῶσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδ' ἐβέβηκει·
 355 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὑφορβός·
 360 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες δμῶκλεον ἐν μεγάροισιν·
 ὦδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων·
 Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 πλαγυτέ; τάχ' αὖ σ' ἐρ' ἔσσι κύνας ταχέας κατέδον-
 οῖον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες· εἰ κεν Ἀπόλλων [ται,
 365 ἡμῖν ἰλήκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χῶρῳ,
 δεισας, οὐνεκα πολλοὶ δμῶκλεον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα τάχ'· οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις·
 370 μὴ σε καὶ δπλότερος περ ἔων ἄγρονδε δῶμαι,
 βάλλων χερμαδίῳσι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βίῃ τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybii filius, contra allo-
 cutus est :] filia Icarii, prudens Penelope,
 neutiquam te hunc ducturum putamus; neque decet;
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum :
 Certe multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; quippe neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui advenerat,
 facile tetendit arcum, et sagittam misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra hæc flierent.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
 Eurymache, non-polest fieri-ut bonæ-famæ per populum
 sint ii, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi : cur vero probra hæc facitis ?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est,
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium :
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induam eum lenaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virorum,
 et ense ancipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi ;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-asseret, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire : arcus autem viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit ;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.

In cœnaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulie-
 ribus,] flebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi
 somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus ;
 proci autem proinde omnes increpabant in ædibus :
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium :

Quonam demum curvum arcum fers, nihili subulce,
 demens ? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 seorsum ab hominibus, quos (canes) nutritivisti ; si Apollo
 nobis propitius-sit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt : at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat :

Heus, ulterius fer arcum : cito non bene omnibus obediens ;
 ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam,
 percutiens saxis ; viribus autem præstantior sum.
 Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 ita procis manibusque viribusque præstantior essem :

τῷ κε τάχα συγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
 375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἤδ' ἔλασαν
 μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
 Τηλέμαχος· τὰ δὲ τόξα φέρον ἀνὰ δῶμα σιδώτης
 ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαίφρονι θῆκε παραστάς.
 380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
 κληῖσαι μεγάρου θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἢ στοναγῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεισι, μητὶ θύραζε
 385 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 Ὡς ἄρ' ἐζώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκου Φιλοτίος ἄλτο θύραζε,
 κληῖσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερχέως αὐλῆς.
 390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθοῦσῃ ὄπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
 βύβλινον, ὃ δ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
 ἔειτ' ἔπειτ' ἐπὶ δῖφρον ἰών, ἐνθεν περ ἀνέστη,
 εἰς ὁρόων Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,
 πάντῃ ἀνὰ στρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἐνθα,
 395 μὴ χεῖρα ἴπες ἔδοιεν ἀποικομένοιο ἀνακτος.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπὶ κλόπος ἔπλετο τόξων·
 ἢ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοι κείται,
 ἢ οὔ· ἐφορᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν
 400 νομῆα ἔνθα καὶ ἐνθα κακῶν ἐμπαιὸς ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερνηορέοντων·
 αἶ γάρ δῃ τοςσοῦτον δνήσει ἀντιάσεσθαι, [σεύς,
 ὥς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐναντιόσασθαι. [σεύς,
 Ὡς ἄρ' ἔραν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ-
 405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντῃ,
 ὥς δ' ἂν φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ φοιδῆς
 ῥηιδίως ἐτάνασσε νέῳ περὶ κολλοπὶ χορδῇν,
 ἄψας ἀμφοτέρωθεν εὔστρεφες ἔντερον οἶος,
 ὥς ἄρ' ἄτερ στοπυδῆς τάνασεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
 410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
 ἢ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῆν.
 Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χροὺς
 ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτύπε, σήματα φαίνων·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 415 ὅττι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 Ἐἴλετο δ' ὠκύν διστόν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοῖ δ' ἄλλοι κοιλῆς ἐντοσθε φαρέτρης
 κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.
 Τόν δ' ἐπὶ πῆχει ἔλῶν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 420 αὐτόθεν ἐκ δίσφοιο καθήμενος, ἦκε δ' οἰστόν
 ἄντα τιτυσχόμενος· πελέκειον δ' οὐκ ἡμβροτε πάντων
 πρώτης στειλείης, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,
 425 ἡμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτον οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες θνούνται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
 nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
 proci ; et jam remiserunt a-gravi ira
 in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
 manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te , prudens Euryclea ,
 claudere domus fores firmiter aptatas ;
 si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
 audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.
 Clausit vero fores aedium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philotius prosiliit foras ,
 clausitque deinde fores bene-munitae aulae.

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurva
 byblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
 sedebatque inde in sella , accedens, unde surrexerat ,
 inspiciens Ulyssem. Hic autem jam arcum tractabat ,
 omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc ,
 veritus ne cornua vermes edissent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;
 aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent ,
 aut ille molitur facere : ita in manibus cum
 versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret ,
 sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
 statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-
 dique,] sicut quando vir citllare peritus et cantus
 facile extendit novo in clavo chordam ,
 ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;
 sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.
 Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
 hic vero subts clare sonuit, hirundini similis voce.

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
 mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens :
 gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses ,
 quod jam sibi ostentum misisset Saturni filios versuti.
 Sumisit vero velocem sagittam, quæ ei adiacebat mensæ
 nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram
 jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cre-
 nasque,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam
 ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-
 bus,] a-primo foramine ad ultimum, penitusque transivit for-
 as] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachus allocutus-est ;

Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
 sedens ; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum
 diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
 non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκῆσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψίασθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἦ καὶ ἐπ' ὄρρυσιν νεῦσεν· ὃ δ' ἀμφέθετο ξίφος δῆξ'
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοίοιο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φάλην βάλεν ἔγχρ'· ἄρ' αὖτοῦ
 παρ θρόνον ἐστήκει, κεκορυθμένος αἴθοπι γαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Χ.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βίον ἤδὲ φαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλεῖν· ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Ὅττος μὲν δὴ θελὸς ἄατος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, θν οὖπω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἰσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόφῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν.
 ἦτοι ὁ καλὸν ἀλεισον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἀμφωπὸν· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πίοιο οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μόνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
 οἷ τεύξειν θανάτῳ τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Ἦν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, θέπας δέ οἱ ἔκπεσε χεῖρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ρίνας παχὺς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἴο τράπεζαν
 20 ὥς ποδὶ πλῆξας, ἀπὸ δ' εἰδῶτα χεῖρην ἔραζε·
 σιτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο. Τοὶ δ' ἑμᾶδῃσαν
 μνηστῆρες κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρνθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πη ἀσπίς ἔην οὐδ' ἀλχιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντήσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς δλεθρός.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὃς μέγ' ἀριστος
 30 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπειὴ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἀνδρὰ κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιον οὐκ ἐνόησαν,
 ὥς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν δλέθρου πεῖρατ' ἐρῆπτο. [σεύς·
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 35 Ὡ κύνες, οὐ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπὸ τροπον οἶκαδ' ἰκέ-
 δήμου ἀπὸ Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον, [σθαί
 δμῶϊσιν δὲ γυναῖξιν παρευνάξεσθε βιαίως
 αὐτοῦ τε ζώντος ὑπεμνάσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cœnam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit-sibi ensem acu-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoum dirigebat amaram sagittam.
 Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?

Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.
 Inclinatorum est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
 cidit manu,] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatæ fedabantur. Ipsi autem tumul-
 tuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
 cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violenter,
 ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cælum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futuram

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφθίπται. [λεν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ γλῶρῶν δέος εἴ-
 [πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον·]
 Εὐρύμαχος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
 ταῦτα μὲν αἶσιμα εἶπες, ὅσα ῥέζεσκον Ἀχαιοί, [γροῦ.
 πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀ-
 ἄλλ' ὁ μὲν ἦδη κείται, ὃς αἴτιος ἐπλετο πάντων,
 Ἄντινοος· οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα,
 50 οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
 ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
 ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεῦσι
 αὐτός, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λογίσσας.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέραται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
 55 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅτισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
 ὅσσα τοι ἐκπέπονται καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
 τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες εἰσκοσάβοιον ἕκαστος,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσομεν, εἰσὶν σὸν κῆρ
 ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νειμεσητὸν καχολῶσθαι. [σεύς·
 60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντα ἀποδοίτε,
 ὅσσα τε νῦν ὑμῖν ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
 οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ ἐμάχεσθαι
 ἢ φεύγειν, ὃς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
 ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀίμαι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ὡς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσφώνειε δεῦτερον αὖτις·
 70 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον εὖζοον ἠδὲ φαρέτρην,
 οὐδοῦ ἀποξιστοῦ τοξάσσεται, εἰσὶν πάντας
 ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάριμιν.
 Φάσγανά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
 75 ἰὼν ὠκυμέρων· ἐπὶ δ' αὐτῶν πάντες ἔχωμεν
 ἀθρόοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων,
 ἐλθόμεν δ' ἀνὰ δῶν, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο·
 τῶ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιτο.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσατο φάσγανον ὀξὺ,
 80 χαλκῶν, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῶ
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἰδὼν ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζὸν,
 ἐν δὲ οἱ ἦπαι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιρῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
 85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
 θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
 λακτίων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυντ' ἀχλὺς.
 Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰσατο κυδαλίμοιο
 90 ἀντίος αἶψα· εἴρουτο δὲ φάσγανον ὀξὺ,
 εἰ πῶς οἱ εἴξειε θυράων· Ἄλλ' ἄρα μιν φθῇ
 Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσιν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :
 [circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus-
 est :] Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
 hæc quidem juste dixisti *de iis* quanta faciebant Achivi,
 multa quidem in aedibus injusta, multa autem in agro.
 Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
 Antinous : hic enim immisit hæc opera,
 nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens,
 sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :
 ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret
 ipse, at tuum filium interficeret insidiatius.
 Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civi-
 bus] tuis : at nos postea, ubi-placaverimus *te*, per populum,
 quæcunque tibi epota et comesta sunt in aedibus,
 pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque,
 æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor
 exhilaratum sit : prius autem nequaquam indignum *te* irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-
 ses :] Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dede-
 ritis,] quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis,
 ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a cæde,
 antequam omnem proci injuriam luerint,
 Nunc vobis *optio* adest, vel contra pugnare,
 vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit :
 sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum
 cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit *a nobis* vir hic manus indo-
 mitas ;] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram,
 limine a polito sagittabit, donec omnes
 nos interfecerit ; verum meminerimus pugnæ.
 Ensesque stringite, et obtendite mensas
 sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus
 conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus,
 eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ;
 tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum,
 areum, utrinque acutum ; insilivitque in ipsum
 terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses
 sagitta emissâ ei percussit pectus ad mammam,
 et ei hepatis infixit velox telum ; e manu vero
 ensem dimisit *is humi* : vertiginosus autem circa mensam
 decidit contortus ; ac cibos effudit humi,
 et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte,
 animo dolens ; pedibusque sellam ambobus
 calcitrans concussit : ob oculos vero fusa est caligo.

Amphinomos autem in-Ulysses irruit gloriosum
 ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum,
 si qua *is* sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit
 Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta,
 humeros inter, perque pectora *eam* transegit :
 fragoremque edidit *is* lapsus, terramque feriit tota fronte.

- 105 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διέ, μήτις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
φασγάνῳ αἶψας ἢ ἐπροπρήνεί τύφας.
Βῆ δὲ θιέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
110 ἀγγυὸν δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος ὦσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνὴν πάγχυαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν· δώσω δὲ συβώτῃ
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
115 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· θέων, εἰώς μοι ἀμύνεσθαι παρ' οἴστοι, [σεύς·
μή μ' ἀποκινήσῃσι θυράων, μόνον ἔοντα.
Ὅς πάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπιπέθετο πατρί.
Βῆ δ' ἱμεναὶ θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
120 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκ' ἐξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πύσυρας κυνέας χαλκῆρας ἱπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χροῖ δύσετο χαλκόν·
ὥς δ' αὐτὸς τῷ δμῶι δούσῃν τεύχεα καλὰ,
125 ἔσαν δ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὃγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόφρα μνηστῆρων ἓνα γ' αἰεὶ φ' ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἀνακτα διστεύοντα,
130 τόφρον μὲν πρὸς σταθμόν· εἰσταθέος μεγάροιο
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανόντα·
αὐτὸς δ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνὴν εὐτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερβεν ἔνευεν·
135 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύο κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὅρσοθύρη δὲ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εἰσταθέος μεγάροιο
ἦν δόος ἐς λαύρην, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνάγει διὸν ὑφορβόν,
140 ἔσταός τ' ἀγχ' αὐτῆς μία δ' ὅη γίγνεται ἐφορμή. [χωρ-
τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσ-
ῳ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη
καὶ εἰποι λαοῖσι, βοή δ' ὥκιστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν βατατα τοξάσσαιτο.
145 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὐπὼς ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφέ· ἀγχὶ γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ἔστ' ἄλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἀγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνέικω θαρρηχθῆναι
150 ἐκ θαλάμου· ἐνδὸν γὰρ ῥητοίμαι, οὐδέ πη ἄλλη
τεύχεα κατέσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὅς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκ' ἐξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
155 καὶ τόσσας κυνέας χαλκῆρας ἱπποδασείας·
βῆ δ' ἱμεναὶ, μάλα δ' ὤκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὥς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel prono *adversum* percutiens.

Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad-patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis *eum* allocutus est:

O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam-aëream, temporibus aptam,
ipseque me-induam profectus: dabo autem subulco
et bubulco alia *arma*: nam armatum-esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum 'mihi ad-propugnandum adsunt sagittæ',
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedit patri.
Profectusque est ire in-thalamum ubi ei incluta arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumsit, hastasque octo,
et quatuor galeas æratas setis-equinis-densas:
ivitque ferens; valde autem cito carum ad-patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit æs;
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittæ,] tandiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat colligans: illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinavit ut-staret, ad parietes colluentes:
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex:
capitque forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat;] sumisit autem validas hastas duas munitas ære.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero *illam* continebant bene
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.

Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos ca-
pararum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope enim
valde] aulae pulcræ fœres, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.

Sed agite, volhis arma afferam ad-armandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.
Inde duodecim quidem scuta desumsit, totidemque hastas,
et totidem galeas æratas setis-equinis-densas:
profectusque est ire, valdeque cito ferens procis dedit.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.

150 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν ἢ Μελανθεύς.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τὸδε γ' ἡμέροτον — οὐδέ τις ἄλ-

155 αἷτιος — δε θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος

καλλίπτον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.

Ἄλλ' ἴθι, δι' Εὐμαίε, θύρην ἐπιθεὶς θαλάμοιο
καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τάδε ῥέζει,
ἢ υἱὸς Δολιόιο, Μελανθεύς, τὸν περ ὄω.

160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,

οἷσαν τεύχεα καλὰ. Νόσῃ δὲ διὸς ὑφορβός,

αἴψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγυς ἔντα·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

165 κείνος δ' αὖτ' αἰδήλος ἀνὴρ, δν διόμεθ' αὐτοί,

ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτές ἐνίσπε,

ἣ μιν ἀποκτείνω, αἱ κε κρείσσων γε γένωμαι·

ἡέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἱν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ

πολλάς, ὅσας οὔτος ἐμήσατο σῶν ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·

170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

ῆτος ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαθοὺς

σχήσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶντας.

Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβεν

ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδοῦσαι ὅπισθεν·

175 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε

κίον' ἀν' ὕψηλῃν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,

ὥς κεν ὀρθὰ ζωὸς ἰὼν χαλέπ' ἀλγεα πάσχῃ. [θοντο·

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπί-

βάν δ' ἱμεν ἐς θάλαμον, λαθέτην δέ μιν ἐνδον ἐόντα.

180 Ἦτοι δ' μὲν θαλάμοιο μυχὸν κατὰ τεύχε' ἐρεύνα·

τῷ δ' ἔσταν ἐκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντε.

Εἴθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἐβαίνει Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,

τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,

τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπалаγμένον ἀζῇ,

185 Λαέρτew ἥρωος, δ' κουρίζων φορέεσκεν·

δὴ τότε γ' ἤδη κείτο, βαφαὶ δὲ λέλυντο ἱμάντων·

τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἐρυσάν τέ μιν εἰσω

κουρίξ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ,

σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγεί δεσμῶ,

190 εἴ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευσεν

υἱὸς Λαέρταο, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε

κίον' ἀν' ὕψηλῃν ἐρυσαν πελάσαν τε δοκοῖσιν.

Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Εὐμαίε σὺδῶτα·

195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-

εῦνῃ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν· [λάξεις,

οὐδέ σέ γ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥοαῶν

λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγνίεις

αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κατὰ δαῖτα πένεσθαι.

200 Ὡς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο, ταθείς δλοῶν ἐνὶ δεσμῶ·

τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθέντε φασινῇν

βήτην εἰς Ὀδυσσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachum verbis alatis allocutus est :

Telemache, certe omnino jam aliqua in aedibus mulierum in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

est :] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius

in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam

reliqui acclinatam : horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe ; januam claude thalami,

et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat,

an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum,

allaturus arma pulcrâ : animadvertit vero divinus subulcus,

statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem ;

Generose Laertiade, sollers Ulysse,

ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi,

profisciscitur in thalamum ; tu tamen mihi explicite dic,

utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero ;

an tibi huc ducam, ut injurias luat

multas, quotquot hic molitus-est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

ego quidem et Telemachus procos illustres

continebimus intra aedes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper

in thalamum conjicite ; fores autem astringite post vos :

catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis,

columnam in altam trahite, et admovete trabibus ;

ut diu vivus manens, graves dolores patiat.

Sic dixit : illi vero ei omnino quidem auscultarunt et pa-

ruerunt :] iveruntque in thalamum ; latnere vero ipsum, in-

tus qui-erat.] Nempe is quidem thalami in recessu armâ qua-

rebat :] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum,

altera quidem manu ferens pulcrâ galeam,

altera vero scutum latum, antiquum, fœdatum situ,

Laertæ herois, quod juvenis is gestabat ;

tunc vero jamdudum jacuerat ; suture autem dissolutæ-erant

lororum :] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum

intro] per-capillos ; in pavimento vero humi dejecere dolen-

tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbis vincu-

lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat

filius Laertæ, audens divinus Ulysses ;

catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant,

columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.

Eum autem aspere-deridens allocutus-es, Eumæe subulce ;

Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis,

lecto in molli decumbens, uti te decet ;

nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis

latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis

capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus-est, tensus exitioso in vinculo :

illi autem arma induti, janua occlusa splendida,

iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

- Ἔνθα μένος πνέοντες ἐφέστασαν· οἳ μὲν ἐπ' οὐδοῦ, τέσσαρες, οἳ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
- 206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀρχιμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη, Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν. Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
- Μέντορ, ἄμυνον ἀρὴν, μνῆσαι δ' ἐτάριοι φιλιοι, ὅς σ' ἀγαθὰ βέζεσκον· δημοικίη δέ μοι ἔσσι.
- 210 Ὡς φάτ'· δῖος μιν λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην. Μνηστήρες δ' ἐτέρωθεν δυμόκλειον ἐν μεγάροισιν· πρῶτος τήνγ' ἐνέειπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
- Μέντορ, μή σ' ἐπέεσι παραιπετίθῃσιν Ὀδυσσεὺς μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνόμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
- 215 Ὡδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἶω· ὁππότε κεν τοῦτους κτῶμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν, ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφῆσαι, οἷα μενοινᾷς ἔρδειν ἐν μεγάροις· σῶ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις. Αὐτὰρ ἐπὴν ἠέμεν γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
- 220 κτήμαθ' ὅσσοις ἐσσι, τὰ τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θυρήρῃν, τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμειζόμεν· οὐδέ τοι υἱας ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἔασομεν οὐδὲ θυγάτρας οὐδ' ἀλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστῃ πολεύειν.
- Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόβι μᾶλλον, νέεικεσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
- Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή, οἷη δ' ἄμψ' Ἑλένη λευκωλένῃ, εὐπατερείῃ, εἰνάετες Τρῶεςσιν ἐμάρναο νωλεμέας αἰεὶ, πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δῆϊότητι,
- 230 σῇ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια. Πῶς δὴ νῦν, σὺν τὴν δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις, ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι; Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο καὶ ἴδε ἔργον, ὅφρ' εἰδῇς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
- 235 Μέντορ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίειν. Ἦ ῥα· καὶ οὕτω πάγχυ δίδου ἑτεραλκεία νίκη·ν· ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένός τε καὶ ἀλκῆς πεῖρητιζεν ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλλίμοιο. Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
- 240 ἔζετ' ἀναΐσασα, χελιδὼν εἰκέλῃ ἄντην. Μνηστήρας δ' ὥτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος Εὐρύνομος τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτολέμος τε Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πολυβός τε δαΐφρων· οἳ γὰρ μνηστήρων ἀρετὴ ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί,
- 245 ὅσοι ἐτ' ἔζων περὶ τὴν ψυχῆν ἐμάχοντο· τοὺς δ' ἡδὴ ἐδάμασσε βιός καὶ ταρφέες ἰοί. [σκων· Τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιναύ·
- Ὡ φίλοι, ἥδη σχῆσαι ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους· καὶ δὴ οἳ Μέντωρ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμᾶτα εἰπὼν·
- 250 οἳ δ' οἳ λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσιν. Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά· ἀλλ' ἄγεθ', οἳ ἐξ πρῶτον ἀκοντίσας, αἳ κέ ποθι Ζεὺς δώῃ Ὀδυσῆα βλῆσθαι καὶ κῆδος ἀρέσθαι. Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὕτως γε πείσῃσιν.
- 255 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευεν, ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια ἔθηκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen, quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui erant. His autem prope filia Jovis advenit Minerva, Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce. Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit: Mentor, propulsa malum, memorque esto socii dilecti: qui tibi bene saepe faciebam, eadem aetate autem mecum es. Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.] Proci vero ex altera parte eam increpabant in aedibus: primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus: Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses, procos ut oppugnes, auxiliiisque ei ipsi: sic enim nostram mentem perfectum iri puto: quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium, in iis et tu postea interficiaris, quod talia cogitas facere in aedibus: tuo vero ipsius capite lues. At postquam vestras vires abstulerimus aere, possessiones, quotquot tibi sunt, quaeque intus, et quae foris, cum iis quae sunt Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios vivere in aedibus sinemus, nec filias, neque uxorem castam Ithacae in urbe versari. Sic dixit: Minerva vero irata est in corde magis; objurgavitque Ulyssem iratis verbis: Non amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,] qualis erat quando de Helena candidis ulnis, nobili patre nata,] per novem annos cum Trojanis pugnabas assidue semper;] multos autem viros interfecisti in gravi pugna, tuoque capta est consilio Priami urbs viis spatiosis. Quomodo demum nunc, quum tuas ad aedes et possessiones venisti,] contra procos molliter cessas fortis esse? Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus, ut scias qualis tibi inter viros inimicos sis! Mentor Alcimides ad beneficentiam rependenda. Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam; sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur et Ulyssis, et filii gloriosi. Ipsa vero splendidae super domus tectum consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu. Procos autem concitabat Damastorides Agelaus, Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque, Pisanderque Polycorides, Polybusque prudens: hi enim procorum fortitudine erant longe optimi, quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant: ceteros autem jam domuerat arcus, et crebrae sagittae. Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans: O amici, jam colubebit vir hic manus indomitas: ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus; hi autem soli relictissimi in primis foribus. Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas: sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter dederit Ulyssem percuti, et nos gloriam reportare. De ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit. Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati sunt, sicut jussit, connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.

260 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμμιν
μνηστῆρων ἐς δμίλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάασιν
ἡμέας ἐξεναρῖσαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.

265 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
ἅντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης,
Πεισανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
οἳ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὁδᾶς ἔλον ἀσπετον οὐδας.

270 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάρου μυχόνδε·
τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.

Αὐτίς δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

275 Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.

Κτήσιππος δ' Εὐμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
280 ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραξε.

Τοὶ δ' αὖτ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
μνηστῆρων ἐς δμίλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεύς,
ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολίπορθος Ὀδυσ-
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·

285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσυῖδα·

ὦ Πολυθερσεῖδῃ φιλοκέρτομα, μήποτε πάμπαν
εἶκον ἀφραδῆς μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσιν
μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειτὰ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.

290 Τοῦτό τοι ἀντί ποδὸς ξεινήιον, ὅν ποτ' ἔδωκα
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύουσιν.

Ἦ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
οὕτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ·
Τηλέμαχος δ' Εὐννορίδην Λειώκριτον οὕτα

295 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

Δὴ τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευ
ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίγηεν.

Οἳ δ' ἐφρόντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·

300 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἷστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
ᾧρην ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἡματα μακρὰ πέλονται.

Οἳ δ', ὅτ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
ἐξ ὀρέων ἔλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορόσιν·

ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσσι ἵενται,

305 οἳ δὲ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκή
γίγνεται οὐδὲ φυγῇ· χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἀγρῇ·

ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
τυπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὦροντ' αἰετῆς,
κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἔπαν αἶματι θῆεν.

310 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούναυν

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.

Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
ex-adverso collimantes : Demoptoleum quidem Ulysses,
Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,

Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir :
hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetræle :

illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
connixi : illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.

Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
strictim, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulysses prudentem, ver-
sutum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.

Tunc autem Eurydamantem feriit urbium-vastator Ulysses,
Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;

Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
percussit ad pectus; et super-eo-glorians ipsum allocutus-est :

O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
sermonem committe : quoniam multo potentiores sunt.

Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam de-
disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus : at Ulysses
vulneravit Damastoriden cominus hasta longa :

Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
hasta medio ventre, penitusque æs transegit :

cecidit vero is pronus, terramque feriit tota fronte.

Tunc demum Minerva mortalibus-exitosam ægidem sustulit
alte ex fastigio : eorum autem mentes perterritæ-sunt.

Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
quas quidem pernix asilus adortus agitavit

tempore in verno, quando dies longi sunt.

Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
ex montibus profecti avibus insiliunt;

hæ quidem in campo retia timentes volitant,

illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
tas] fit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura :

sic igitur hi procos irruentes per domum

feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
[ædus,]capitibus percussis : pavementum vero totum sanguine

undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,

καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέη-
 οὐ γάρ πώ τίνα φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σον·
 εἰπεῖν οὐδέ τι βρέξαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαυτὰ γε βρέξοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπο χεῖρας ἔχουσθαι·
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θοοκρόος, οὐδὲν ἔοργως,
 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θοοκρόος εὐχεται εἶναι, [σεύς·
 πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισιν
 τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλους γλυκεροῖο γενέσθαι,
 σοὶ δ' ἀλογόν τε φίλην στέσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
 325 τῷ οὐκ ἂν θανάτῳ γε δυσηλεγέα προφύγοιθα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ξίφος εἵλετο χειρὶ παχέῃ
 κείμενον, δ' ἅ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδος ἀλύσκακε Κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, ὅς δ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἔστη δ', ἐν χεῖρσιν ἔχων φόρμιγγα λίγεια,
 ἄγχι παρ' ὀροθύρῃν διχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
 ἢ ἐκδύς μεγάρῳ Διὸς μεγάλῳ ποτὶ βωμόν
 335 ἐρκείου ἔχοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκαιον·
 ἢ γούνων λίσσοιτο προκαίξας Ὀδυσῆα.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δαδάσσατο κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἀψασθαι Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
 μεσηγυρὸς χρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῦλου·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προκαίξας λάβε γούνων
 καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· [σον·
 Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέη-
 345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν αἰοῖδὸν
 πέφνης, ὅστις θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰδῶ.
 Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας
 παντοίας ἐνέφυσεν· εἰκα δέ τοι παραείδειν
 ὥστε θεῶν· τῷ μὲν λαίλαο δειροτομήσαι.
 350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων
 πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πολλὸν πλέονες καὶ χρεῖσσοτες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 355 αἶψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγυρὸς ἐόντα·
 Ἴσγεο μηδέ τι τοῦτον ἀνάτιον οὔταε χαλκῶν·
 καὶ κήρυκα Μῆδοντα σάωσομεν, ὅστις μευ αἰεὶ
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκατο, παιδὸς ἐόντος·
 εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοτίοις ἡ δὲ συβώτης,
 360 ἡ δὲ σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 πεπτηγὸς γάρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, αἰφὶ δὲ δέρμα
 ἔστο βοδὸς νεόδαρτον, ἀλύσων Κῆρα μέλαιναν.
 Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, θοῶς δ' ἀπέδυνε βοεῖν·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :
 nunquam enim cuiquam dico me mulierum in aedibus
 dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
 compesceram procos, quicumque talia quidem faceret.
 Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut abstinerent :
 quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti sunt.
 At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
 jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :
 si quidem jam inter hos haruspem profiteris te esse,
 sæpe fere debes precatus-esse in aedibus,
 longe mihi reductis finem dulcis fieri,
 tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :
 quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ense cepit manu robusta
 jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
 quum-interficeretur; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
 loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum est.

Terpiades autem cantor declinabat fatum atrum,
 Phemius; qui canebat inter procos necessitate.
 Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
 prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat ;
 utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 domestici sederet fabrefactam, ubi multa
 Laertes Ulyssesque boum femora comburebant ;
 an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulyssem.
 Sic autem ei cogitanti visum est utilius esse,
 genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.
 Nempe ille citharam cavam deposuit humi
 medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
 ipse autem demum Ulyssem aggressus prehendit genua,
 et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex oro te, Ulysse; tu vero me respice, et mei mise-
 rere : ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 interfeceris, qui diis et hominibus cano.

Ex-me-ipso-doctus sum; deus vero mihi in mente cantus
 omnigenos iniecit; aptus-sum autem tibi accinere
 tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.

Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
 quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque iadgens,
 veniebam prociis cantaturus inter convivia ;
 sed multo plures et potentiores ducebant me necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachii ;
 statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Contine-te, neu quicquam hunc insonem vulnera ære :
 etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
 domo in nostra curabat, puer dum-eram :
 si jam non ipsum interfecerit Philoctetus, vel subulcus,
 vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
 stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
 indutus erat bovis recens-excoriati, vitans fatum atrum.
 Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam pellem ;

365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσεΐξας λάβε γούνοιν
καί μιν λισσόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ σὺ δ' Ἰσχεο· εἰπέ δὲ πατρί,
μή με περισθενένων δηλήσεται ὀξείῃ χαλκῷ,
ἀνδρῶν μνηστῆρων κεχολωμένους, οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὅφρα γῆρας κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἵπησθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργήης εὐεργεσθὴ μέγ' ἀμείνων.
375 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἐξέσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος αἰδοῖς,
ὅφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, δτεό με χρή.
Ὡς φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κίοντες,
ἐξέστην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντες, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.
Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ἓν δόμον, εἴ τις ἐτ' ἀν-
ζῶος ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν. [δρῶν
τοὺς δὲ ἶδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν
πεπτεῶτας πολλούς· ὅς τ' ἵχθυας, οὓς θ' ἀλιῆς
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιτῆς ἔκτασθε θάλασσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἳ δέ τε πάντες
κύμαθ' ἄλδος ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φάεθων ἐξεῖλετο θυμόν·
ὅς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
390 Ἀτὰρ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δρα ἔπος εἰπόμεν, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπιθέτο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
395 Δεῦρο δὴ ὄροσ, γρηῷ παλαιγενές, ἦτε γυναικῶν
δμῳάων σκοπός ἐσσι κατὰ μέγαρον ἡμετέρων·
ἔρχεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὅφρα τι εἴπῃ.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ὡῖξεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων,
400 βῆ δ' ἱμεν αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
Ἐδρεν ἔπειτα Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
ὃς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρηγία τ' ἀμφοτέρωθεν
405 αἰματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὤπα ἰδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεύς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἀσπετον εἰσίδεν αἶμα,
ἱθυσέν ῥ' ὀλοόξαι, ἐπεὶ μέγα εἰσίδεν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεύς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ·
410 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐν θυμῷ, γρηῷ, χαίρει καὶ Ἰσχεο μῆδ' ὀλοόξαι·
οὐχ ὀσῆ, κατμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
Τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σθένια ἔργα·
οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιγρονθίων ἀνθρώπων,
415 οὔ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικάα πότμον ἐπέσπον.
Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατάλεξον,
αἳ τέ μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genna,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri,] ne me ferociens lædat acuto ære,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessions in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus est ingeniosus Ulysses :
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.
Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra cædem in aula ; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcumque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspectantes, cædem exspectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum.
Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam :
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus est ingeniosus Ulysses :
Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam :
ut verbum et dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ;
motaque janua allocutus est nutricem Eurycleam :
Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
fanularum inspectrix es in ædibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus est : illi autem non-evolvit verbum.
Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum,
profectaque est ire : at Telemachus ante præibat.
Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;
totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultum aspectu :
sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.
Illa autem ubi cadaveraque et immensum inspexit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :
sed Ulysses colibuit et retinuit, cupientem licet ;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :
non est fas, interfectis super viris gloriari.
Hocæ vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera :
neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
niret:]quare et ob-insolentiam fedam mortem assecuti-sunt.
Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγάρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Πεντήκοντα τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰρήα τε ξαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τᾶων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 425 οὐτ' ἐμὲ τίουσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐδέ ἑ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβᾷς ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἰπω σὴ ἄλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπώρσεν. [σεύς·
 430 τὴν δ' ἀπαιεῖθόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μήπω τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπέ γυναῖξιν
 ἔλθέμεν, ἅπτερ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόωντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξί καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
 εἰς ἑ καλεσσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἀνωχθε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃς,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θινέμεναι ξίψεσιν ταυνήκεσιν, εἰς ὅκε πασέων
 ψυχὰς ἐξαφελήσῃ καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀλλήλες ἦλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφύρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερέος αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπιστέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ξύον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὐπὼς ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύει·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῶ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοιμένην
 τᾶων, αἱ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' οὐνείδεα γεῦαν
 μητέρι θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νῆος κυανοπρώροιο
 κίονας ἐξάψας μεγάλης περίβαλλε θολοιο,
 ὠψός· ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἴκοιτο.
 Ὡς δ' ἔει· ἂν ἡ κίχλαι ταυνώσπερτοι ἢ ἐπείλαι
 ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐστὶ καὶ ἐνὶ θάμνῳ,
 470 αὐτὸν ἐσιέμεναι, στυγερόν δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἴγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρῆσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτίστα θάνοιεν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in aedibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere :
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 Telemachus vero recens quidem adolescebat, neque ipsum
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consensu cenaculo splendido,
 dicam tuae uxori, cui aliqua deus somnum immisit.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nondum eam excita ; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.

Sic igitur dixit ; anus autem per domum *transiens* exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.

At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est :

Incipite nunc cadavera portare, et jubete *ferre* mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgare.

At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ-fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et *qua* miscebantur clam.

Sic dixit ; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua ;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulae,
 sibi-invicem innitentes : imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens : illæ vero exportabant etiam necessitate.

Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgabant.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavementum firmiter structæ domus
 verrebant ; exportabant vero famulae, posueruntque foris.

Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.

Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui :

Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meæ, cumque procis concumbebant.

Sic igitur dixit ; et funem navis prora-cærulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, *iis* circumjecit,
 alte extensum, ne-qua pedibus solum attingeret.

Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile :
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morentur :

ῥσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ οὔτι μάλα δὴν.

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἤγον ἀνὰ πρόθυρον τε καὶ αὐλήν·
475 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥινάς τε καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσιν ὡμὰ δάσασθαι·
χειράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, κεκοτητόι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.
480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Οἶσε θέσιον, γρηῷ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,
ὄφρα θειώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἔλθειν ἐνθ' ἂν ἀνωγῇ σὺν ἀμριπόλοισι γυναιξίν·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῶδες κατὰ δῶμα νέεσθαι.

485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλ' ἄγε τοι χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω·
μηδ' οὕτω ῥά κ' εἰσι πεπυκασμένους εὐρέας ὦμους
ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νημεσσητὸν δὲ κεν εἴη. [σεύς·

490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν,
ἤνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

495 Γρηῷ δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα καλὰ Ὀδυσσεύς,
ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ' ἀμρεχέοντο καὶ ἡσπάζοντο· Ὀδυσῆα
καὶ κύνον ἀγαπαζόμεναι κεφαλῇν τε καὶ ὦμους
500 χεῖράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἡμερος ἤρει
κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς· γέγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

Ὀδυσσεύς ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνω-
ρισμός.

Γρηῷ δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καρχαλόωσα,
δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα·
γούνατα δ' ἐβρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
ὄφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδαι ἤματα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεύς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὅλ' ἐπερ ἔλθων.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγῆνορας, οἷτε οἱ οἶκον
κῆδεσσαν καὶ κτήματ' ἔδον βιόωντό τε παῖδια.

10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μάρμην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἔοντα
καὶ τε χαλιφρονέοντα σαφροσύνης ἐπέβησαν·
οἳ σέ περ ἔδλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσιμῇ ἤθεα.

15 Τίπτε με λωδεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρ' ἐξ ἐρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνγέτρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures sævo ære
abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ; manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut-sibi-abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.
Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube, cum famulis mulieribus :
omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
certe jam hæc , fili mi, apposite dixisti ;
sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene suffivit ædes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ædes pulcras Ulyssis ,
nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent :
illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.
Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in cœnaculum ascendit exsultans,
hæc dictura dilectum maritum intus esse :
genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :
qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.
Cur me deludis, pertristem animum habentem,
hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitans

- ἡδέος, ὃς μ' ἐπέδθησε φίλα βλεφάρ' ἀμφοκαλύψας·
οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
ᾤχετ' ἐποφύμενος Κακοίλιον οὐκ ὀνομαστῆν.
20 Ἄλλ' ἄγε νῦν κατὰβηθι καὶ ἄψ' ἔρχου μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἱ μοι ἔασιν,
ταῦτ' ἔλθοῦσ' ἤγγειλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
τῷ κε τάχα στυγερεῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
αὐτίς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτο γε γῆρας ὀνήσει.
25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωδεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύω,
ὃ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμουν ἐν μεγάροισιν.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλοι ἤδεεν ἔνδον ἔοντα,
30 ἀλλὰ σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἔκλυθεν,
ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βῆην ὑπερηνορέωντων.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἔχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
γρητὶ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἤκεν·
αἱ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
35 Εἰ δ', ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη, νημερτές ἐνισπε,
εἰ ἐτέον δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,
ὃππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν,
μοῦνος ἔων, οἱ δ' αἰὲν ἀολλῆες ἔνδον ἐμῖμον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἷον ἀκούον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχρὴ θαλάμῳ εὐπῆκτων
ἤμεθ' αὐτοζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσαν
Τηλέμαχος· τὸν γάρ βα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
45 Εὐρόν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένονισι νέκυσιν
ἑσταόθ'· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὔδας ἔχοντες
κέλατ' ἐπ' ἀλληλοῖσιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.
[αἱματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λόντα.]
Νῦν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλήϊσι θύρῃσιν
50 ἀθρόοι· αὐτὰρ ὃ δῶμα θεοιοῦται περικαλλῆς,
πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δὲ με προέηκε καλέσσαι.
Ἄλλ' ἔπευ, ὄφρα σφῶιν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πάσσοιθε.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἔλδωρ ἔκτετελεσται·
55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφ' ἑστίος, εὖρε δὲ καὶ σὲ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' ὅλπερ μιν ἔρεζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπέυχο καγχαλῶσα.
60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
πῆσι, μάλιστ' αὖ ἐμοὶ τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς,
ὑβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
65 Οὐτίνα γὰρ τίσκεον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ δὲ ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὥλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῖδος, ὤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
70 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum-Ilium non nominandum.
Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex sommo me suscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut iret
rursus intra ædes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.

Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico ;
ille hospes, quem omnes ignominia-afficiebant in ædibus.
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.

Sic dixit : illa autem gavisa-est, et a lecto exsiliens
anum complexa-est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :

Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.

Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interficiebantur : nos vero in-recessu thalamos
bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant
nos bene-aptae,] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocare] Telemachus : hunc enim pater emiserat vo-
caturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera
stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns *tu* animo exhilarata-fuisses.
[sanguine et cruore sedatam, tanquam leonem.]

Nunc hi quidem jam omnes *jacent* ad atrienses fores
conferti : at ille domum suffit perpulcram,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.
Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus-est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exsultans.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihi-que et filio, quem genuimus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriā *eorum* indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
perdidit reditum longe ab-Achiaia, periiitque ipse.

Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

ἢ πόσιν, ἔνδον ἔοντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἐφρησθα
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀφρησθῆς ἄλλο τι εἴπω,
οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ δόδοντι·
75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔθελον δέ σοι αὐτῇ
εἰπέμεν· ἀλλὰ με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν
οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυιδρεύησι νόοιο.
Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς,
αἶ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστω δαίθρῳ.
80 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰεγενετῶν
δῆνεα εἰρυσθαι, μάλα περ πολυιδρὶν ἐοῦσαν.
Ἄλλ' ἐμπης ἱομεν μετὰ παιδ' ἐμὸν, ὄφρα ἰδῶμαι
ἄνδρας μνηστῆρας τεληνότας, ἧδ' ὅς ἐπεφνε.
85 Ὡς φασμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖνοι
ἢ παρσπᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαδοῦσα.
Ἥ δ' ἔπει εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν,
ἔζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
90 τοῖχου τοῦ ἑτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς ἑλὼν μακρὴν
ἦστο κάτω ὁρώων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἴποι
ἰφθίμη παράκοιτις, ἔπει ἰδὲν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἥ δ' ἄνευ δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἱκανεν·
ὄψε δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως εἰδίδεσκεν,
95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασσασκε, κακὰ χροῖ εἴματ' ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνέπιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Μῆτερ ἐμὴ, δύμηττερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
τίφθ' οὕτω πατὴρ νοσφίζεαι, οὐδέ παρ' αὐτὸν
ἐξομένη μῦθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλάξ;
100 οὐ μὲν κ' ἄλλῃ γ' ὧδε γυνὴ τετλησὶ θυμῷ
ἄνδρὸς ἀφρεσσίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
ἔλθοι ἑικοστοῦ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν·
σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν·
οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέσθαι
οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἔτεδν δὴ
ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἢ μάλα νοῦ
γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λῶϊον· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν
110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νοῦ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἀρειον.
115 Νῦν δ' ὅττι ρυπώω, κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἴμαι,
τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
Καὶ γάρ τις θ' ἔνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀσσοσητῆρες ὀπίσσω,
120 φεύγει, πῆχους τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν·
ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέκταμεν, οἱ μὲν' ἀρίστοι
κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus.
Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente :
hanc *eum* ablvens agnovi ; volebam autem tibi ipsi
dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,
non sinebat dicere, per-sollertiam mentis.

Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam,
si te decipiam, ut-interficias me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem.
Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-cœnaculo : multa vero ei cor
agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
an astans oscularetur caput et manus prehensas.

Illa vero postquam ingressa-est, et transivit lapideum limen,
sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam
sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret
eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :
obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
alkquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ve-
stimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat,
verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-mater,
immittem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
propter ipsam] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
venisset vigesimo anno in patriam terram :
tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
fili mi, animus mihi in pectoribus stupet :
neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
interrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis
signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses,
statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine
tentare me ; cito autem cognosceat etiam melius.
Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
tus-sum,] ideo despiciatui-habet me, et nondum putat ipsum
esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo,
cui non multi sint adjutores pone,
fugit, cognatisque relictis et patria terra :
nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant*
juvenum in Ithaca ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :
ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
 [Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 130 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀρίστα. [σεύς·
 Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφίεσασθε χιτῶνας,
 δμῶας δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
 αὐτὰρ θεῖος αἰοῖδός ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
 ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
 135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτός ἀκούων,
 ἢ ἂν δῶδον στείλων, ἢ οἱ περικαιετόουσιν·
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστν γένηται
 ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
 ἀγρόν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἐνθα δ' ἔπειτα

140 φρασσόμεθ', ὅτι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφίεσαντο χιτῶνας·
 θπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος αἰοῖδός
 φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφισιν ἤμερον ὥρσεν
 145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·

Ἥ μάλα δὴ τις ἔγχευε πολυμήνησθην βασίλειαν·
 150 σχετλὴν, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
 εἶρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ὥς ἴκοιτο.

Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρυνόμη ταμίη λούσεν καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
 155 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ κακὰ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη
 μελίζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐκ ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθεῖ μοίαις.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 160 ἰδρὶς, δν Ἡφαίστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελελεί·
 ὥς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὅμοιος·
 ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνον, ἔνθεν ἀνέστη,
 165 ἀντίον ἦς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δαίμονι, περὶ σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων
 κῆρ ἀτέραμνον ἔθικαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετληῖται θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀρεσταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὅφρα καὶ αὐτὸς
 λέξομαι· ἢ γὰρ τῇ γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 δαιμόνι, οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω
 175 οὔτε λῆην ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἔησθα,
 ἔξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 ἐκτός ἐϋσταθέος θαλάμου, τόν ῥ' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
 alius vir contenderit mortaliū hominū.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
 fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
 famulasque in ædibus iubete vestimenta sibi-sumere :

ac divinus cantor, habens citharam argutam,
 nobis præeat ludicram saltationem,
 ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant :

ne prius fama lata cædis per urbem fiat
 virorum procorum, quam nos iverimus extra
 agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
 consultabimus, quicquid utile Olympius præbuerit.

Sic dixit : illi autem ei omnino auscultaunt ac paruerunt.

Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas :
 ornatae sunt autem mulieres : ac sumsit divinus cantor
 citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
 cantusque dulcis, et eximie saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
 virorum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.

Sic autem aliquis dicebat, hæc extra ædes audiens :

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam :
 improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
 servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
 facta-erant.] At Ulysses magnanimum sua in domo

Eurynome œconoma lavit et unxit oleo ;

circumque ipsum pallium jecit et tunicam :

atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
 majoremque aspectu fecit et crassiozem; capite autem
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir
 peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva

artem omnigenam, pulcra vero opera is perficit :
 sic quidem huic circumfudit gratiam capitique et humeris.

E balneo vero is egressus est, corpore immortalibus similis :
 iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
 ex-adverso suæ uxori, et ipsam sermone allocutus est :

Mirifica, tibi quidem præ mulieribus feminis
 cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes :
 haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
 a-viro absisteret, qui ei mala multa perperuss
 venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
 decumbam : profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope :

mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nihili-habeo,
 neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
 eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.

Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,
 extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit :

ἐνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
180 κῶεα καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὀχθήσας ἄλοχον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·

ὦ γύναι, ἥ μάλα τοῦτο ἔπος θυμολαγές λειπές·
τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
185 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
ῥηιδίως ἐθέλων θεΐη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
ῥεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
ἐν λέχει ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον οὐδέ τις ἄλλος.

190 Θάμνος ἔφω τανυφύλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντός,
ἀκημνός, θαλέων· πάχετος δ' ἦν ἥ τε κίων.
Τῶ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον, δέμον, ὄρρ' ἐτέλεσσα
πυκνῆσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
κολλήτῃ δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκνὴν ἀραρυίας.

195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμφέεσσα χαλκῷ
εὖ καὶ ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴονα,
ἐριμὴν ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρη.
Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄρρ' ἐτέλεσσα,

200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἧδ' ἑλέφαντι·
ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βόας, φοινίκι φαεινόν.
Οὕτω μοι τότε σῆμα πρῶτα σκόμα· οὐδέ τι οἶδα,
εἰ μοι ἔτ' ἐμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, ἥ τίς ἤδη
ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑπο πυθμέν' ἐλαίης.

205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
σῆματ' ἀναγνώσους, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
διερῆ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ κάρη δ' ἔκυσ' ἥδ' ἐπὶ προσκύδα·

Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
210 ἀνθρώπων πέπνυσον θεοὶ δ' ὥπαζον διζύν, [λίστα
οἱ νῦν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
ἥβης ταρτηνῆαι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τότε χῶεο μηδὲ νεμέσσα,
οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἶδον, ὧδ' ἀγάπησα.

215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
ἐβρίγναι, μή τις με βροτῶν ἀπάροιτ' ἐπέεσσιν
ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδαπῷ ἐμίγη φιλοτῆτι καὶ εὐνῇ,
220 εἰ ἤδη, δ' μιν αὖτις Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιοῖν
ἄξεμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμείλλον.
Τὴν δ' ἦτοί ῥέξαι θεὸς ὥρορεν ἔργον αἰεκής·
τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑὸν ἐγκάθετο θυμῷ
λυγρῇν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἴκετο πένθος.

225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σῆματ' ἀριφραδέα κατελεξας
εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπῶπει,
ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
Ἄκτορις, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἐτι δεῦρο κιοῦση,
ἣ νῦν εἰρυτο θύρας πυκνίου θαλάμοιο,

230 πειθεῖς δὴ μεν θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ὕψ' ἤμερον ὥρσε γόοιο·
κλαίει δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, iijicite stragula,
pelles et larnas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
facile volens poneret alio in loco:

virorum autem haud quisquam virus mortalis ne valde qui-
dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
ctum-est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
quam alius.] Arrior erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
vigens, florescens: crassitudine vero erat tanquam columna.
Ei autem ego-circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
densis lapidibus, et bene desuper texi;
conglutinatasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ;
truncum vero a radice usque proscissum circumdolavi ære
bene et scite, et ad perpendicularium exegi,
fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.

Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
varie-ornans auroque et argento et ebore:

inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.

Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
lacrimis-fusis autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata-est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in-aliis quidem *rebus*
maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
qui nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
si in-animo-habuisse, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
gnum:] at noxam non ante in-suo deposuit (*cognovit*) animo
gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
sed soli tuque egoque, et ancilla una sola

Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
flebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῆ νηγομένοισι φανήη,
 ὄντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 βράιση, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολίτης ἄλως ἡπειρόνδε
 νηγομένοι, πολλὰ δὲ περὶ χροῖ τέτροπεν ἄλμῃ·
 ἀσπασίσι δ' ἐπέθαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὧς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰσορώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὕτω πάμπαν ἀφέτο πῆγῃ λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σθένει, Ἥῳ δ' αὖτε
 ῥύσαςτ' ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἷτ' Ἥῳ πῶλοι ἄγουσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἀλογον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γυναῖ, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἦλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαια
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἰσω,
 νόστον ἑτάροισιν διζήμενος ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχεαι, λέκτρονδ' ἵομεν, γυναῖ, ὅφρα καὶ ἥδη
 255 ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, ὅππότε θυμῷ
 σῶ ἔθελος· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίισαν ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοὶ θεοὶ ἐμβαλε θυμῷ,
 εἰπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, οἶω,
 πεύσσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὐτι χέριον. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαίμωνι, τί τ' ἄρ' αὐ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χάρων· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
 εἶθεῖν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ'· εὐήρης ἑρετμόν,
 εἰς ὅκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τά τε περὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφάδης, οὐδέ σε κεύσω·
 ὅππότε κεν δῆ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδύτης
 275 φῆῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμῳ ὠμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἑρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνεῖον ταῦρόν τε συνὺν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 οἰκαδ' ἀποστείχειν ἔρδην θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλως αὐτῷ
 ἀδελχρὸς μάλα τοῖος ἔλευσεται, ὅς κέ με πέφνη
 γῆρα· ὑπο λιπαρῷ ἀρνημένοι· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆρας γε θεοὶ τελέουσιν ἀρεῖον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasto;
 pauci vero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 laeti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea caesiis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiae,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis quaerens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum camus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-aedificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injecti animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ infixio jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi extra mare ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectulem dii perficient meliorem,

ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσθθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν
290 ἐσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἔπει στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
γρηῦς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
ἐρχομένοισι λέχοςδε, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
295 ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἔκοντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἡδὲ συβώτης
παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναικας·
αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.

300 Τῷ δ' ἔπει οὖν φιλότῃτος ἐταρπῆτην ἐρατεινῆς,
τερπέσθων μῦθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες·
ἡ μὲν ὅσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,
ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσοῦσ' αἰδηλὸν ἔμιλον,
οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἱφια μῆλα,
305 ἔσφαρον· πολλὸς δὲ πῖθων ἠφύσσετο οἶνος.
Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ὅσα κήδε' ἔθηκεν
ἀνθρώποις ὅσα τ' αὐτὸς διζύσας ἐμόγησεν,
πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσα, οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξει ἀπαντα.

310 Ἦρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονα δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-
ῤῥαθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείρειαν ἄρουραν· [πειτα
ἡδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπειτίσαστο ποινὴν
ἰφθίμων ἐτάρων, οὗς ἤθιεν οὐδ' ἐλάειρεν
ἡδ' ὡς Αἰόλον ἔκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο
315 καὶ πέμπ'· οὐδέ πω αἶσα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
ἦεν, ἀλλὰ μιν αὐτὴς ἀναρπάξασα θυέλα
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρον μεγάλη στυγερὰ·
ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν,
οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·

320 [πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' ὅς οἱ ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·]
καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·
ἡδ' ὡς εἰς Αἴδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαιου,
νηὶ πολυκλήϊδι, καὶ εἰσιδε πάντας ἐταίρους
325 μητέρα θ', ἣ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα·
ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἀκούσεν·
ὡς θ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδιν
Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτ' ἀχίριοι ἄνδρες ἀλυξαν·
ἡδ' ὡς Ἥελιοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·

330 ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης ἀπὸ δ' ἐφθιεν ἐσθλοὶ ἐταῖροι
πάντες ὁμῶς, αὐτὰς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλυξεν·
ὡς θ' ἔκετ' Ὀγυγίην νῆσον Νύμφην τε Καλυπῶ,
ἣ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
335 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν
ἡδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
οἱ δὴ μιν πέρι κῆρι θεδὼν δὲς τιμήσαντο

340 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum
veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes,
anus quidem decubitura retro in-domum ivit;
illis vero Eurynome cubicularia præbat
euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens:
in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit; illi quidem deinde
lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus
cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulie-
res:] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili,
delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes:
illa quidem quanta in aëdibus sustinuerat, divina mulierum,
virorum procorum inspiciens perniciosum cætum,
qui sui gratia multa, boves et pingua pecora,
mactabant; multum autem ex-dolis hauriebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat
hominibus, et quantos ipse ærumnis-conflictatus exanclave-
rat,] omnia dicebat; illa vero delectabatur audiens; neque ei
somens] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit; ac post-
ea] venit in Lotophagorum virorum pinguem terram:
et quæ Cyclops fecit, et quomodo luit poenam
ob-fortes socios, quos comedebat is nec miserabatur:
et ut ad Æolum venit, qui ipsum lubens suscept,

et dimittebat: nondum tamen fatale, dilectam in patriam
ut-perveniret,] erat; sed ipsum rursus abreptum procella
pontum in piscosum tulit valde gementem:

et quomodo Telepylum Læstrygoniam pervenit, ad
Læstrygonas, qui navesque perdidere et bene-ocreatos so-
cios:] [omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:]
et Circes enarravit dolum et varium-artificium;

et quomodo Orci domum adiit squalidam,
animam consulturus Thebani Tiresiæ,
navi multis-transtis-instructa; et aspexit omnes socios,

matremque, quæ ipsum peperit et nutrit parvulum:
et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit:
quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-
rybdin,] Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri ef-
fugerunt:] et ut Solis boves interfecerunt socii:

et ut navem velocem percussit ardenti fulmine
Jupiter altitonans; perieruntque strenui socii,
omnes simul: ipse vero mala fata effugit:

utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Ca-
lypso,] quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum
esse,] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat

reddituram se eum immortalem et senectutis-expertem dies
omnes:] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat:

et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpassus,
qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,
et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλόν τε χρυσόν τε ἄλλ' ἐσθλὰ τε δόντες.

Τούτ' ἄρα δέυτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσιμελὲς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
245 ὁππότε δὴ β' Ὀδυσῆα ἐέλπετο δν κατὰ θυμόν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου,
αὐτίκ' ἀπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἡριγένειαν
ῶρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φώως φέροι· ὥρτο δ' Ὀδυσσεὺς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἐτελλεν·

250 ὦ γύναι, ἦδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἴεμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης·
νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνήν,
355 κτήματα μὲν, τὰ μοί ἐστι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν·
μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφίλοιοι κατέκειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληίσσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰς ὅκε πάντας ἐνιπλήσασιν ἐπαύλους.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρον ἐπειμι,
360 ὀφόμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
σοὶ δὲ, γύναι, τὰ δ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ εἰούσῃ·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἴσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστῆρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν
365 ἦσθαι μηδὲ τινα προτιόσσοο μηδ' ἐρέεινε.

Ἦ δ' αὖ καὶ ἀμ' ὁμοῖσιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
ῶρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ σὺδῶτην,
πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
Οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ·
370 ὥϊεαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦϊον· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦδὲ μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θεῶς ἐξῆγε πόληος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστῆρων· ἔγε δὲ βράβδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλει,
ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
5 τῇ β' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.

Ἄ δ' ὅτε νυκτερίδες μυγῶν ἀντροῦ θεσπεσίοιο
τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
ὀρμαθῶν ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
ὥς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν· ἤρχε δ' ἄρα σφιν
10 Ἑρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρύοντα κέλευθα.

Πᾶρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην
ἠδὲ παρ' Ἑλίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνείρων
ἦσαν· αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναῖουσι ψυχὰι, εἰδῶλα καμόντων.

æreque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus
membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
quando demum Ulyssem putabat suo in animo
concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno :
statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram*
excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses
cubili ex molli ; uxori autem *hunc sermonem* mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus
ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum
deflens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii,
properantem detinebant mea a patria terra :
nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile,
possessions quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ;
pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro iis*
multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profi-
ciscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet :
tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis :
statim enim fama ibit simul cum sole oriente
de-viris prociis, quos interfeci in ædibus :
in cœnaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulcra :
incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum,
omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se
ære.] et aperuere fores, et exhibant : præibat autem Ulysses.
Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva
caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
viroz procorum ; habebat vero virgam in manibus
pulcrâ, aureâ, qua-quidem hominum oculos mulcet,
quorum vult ; alios vero et dormientes suscitât :
hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes seque-
bantur.] Sicut autem quando vespertilionis in-secessu atri
divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adhærescunt :
sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsis
Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
Præteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram ;
et præter Solis portas, et populum Somniorum,
ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratrum,
ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

15 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἶαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ κείνον ὀμίλειον ἀγγέμονον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο
ἄχνημένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγεράθ', ὅσαι ἂμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγισθοιο θάονοι καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ περὶ κεραιούῳ
25 ἀνδρῶν ἥρώων φίλον ἔμμεναι ἥματα πάντα·
οὐνακα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἀνασσεῖς
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἀλγε' Ἀχαιοί.
Ἥ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμμελλεν
Μοῖρ' ὅλοη, τὴν οὔτις ἀλευεται, ὃς κε γένηται.
30 Ὡς φέλεες τιμῆς ἀπονήμενος, ἥστερ ἀνασσεῖς,
δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπαῖν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἠδὲ κε καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρα' ὀπίσσω·
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἰμαρτο ἀλῶναι.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεε Ἀτρεΐδαιο·
ὀλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεύ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος· ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱές ἄριστοι,
μαρνάμενοι περὶ σείο· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
40 κείσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
Ἥμεῖς δὲ πρόπαν ἥμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
παυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πτολέμοιο,
κάθμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροά καλὸν
45 ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτης ἀλήσιν,
ἀγγελίης αἴουσα· βοῇ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
θεοσπείη· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν χοῖδας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδῶς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὃ σπῖν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κούροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἦδε σὺν ἀθανάτης ἀλήσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνήτοτος ἀντίωσα.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κούραι ἀλίοιο γέροντος,
οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅππῃ καλῇ,
θρήνεον· ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάχρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργεῖων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἐπὶ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἥμαρ
κλαίονεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἀνθρώποι·
65 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πόνια καὶ ἑλικας βοῦς.
Καί τοι δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ
καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοί

HOMERUS.

Invenerunt autem animam Pelidae Achilles,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem aliae congregatae erant, quoque una
cum-ipso] domo in Aegisthi mortui sunt, et fatum oppetiere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidae :
Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum affore decretum erat.
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruius, quo-quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserima morte fatale erat corripere.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridae :
felix Pelei fili, diis assimilis Achille,
qui mortuus-es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-fecis-
set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus-est
immensus ; subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto conscendissent cavas naves,
nisi vir detinuisse, antiquaque multaque sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
advenit, suo filio mortuo occurrente.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filij marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te deflebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves iugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
et melle dulci ; multique heroes Achivi

τεύχεσιν ἔρρωσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 πεῖζοί οἱ ἵππηές τε· πολλὸς δ' ὄρουμα γῆδος ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἔπει δὴ σε φιλῶς ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἥϊϋθεν δὴ τοι λέγομεν λευκὰ ὄστέ· Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκει ἔμειναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λευκὰ ὄστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενειτιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τίεις ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἄμψ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύσμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰμητάων
 ἀκτῇ ἐπὶ προύχουσῃ, ἐπὶ πλατείᾳ Ἑλλήσποντον·
 ὥς κε τηλεφανὴς ἐκ ποντοφῶν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἱ νῦν γεγάασι καὶ οἱ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλεῖ ἄεθλα
 θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσι Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 ζώννυνται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήκεα θυμῷ,
 οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλεῖ ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομα ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἱσθλόν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἔπει πολέμον τολύπεισας;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν θλεθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστῆρων κατὰγων, Ὀδυσσῆι δαμνάντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς ἐξιδέσθην.
 Ἐγὼ δὲ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γὰρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐν οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρη ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρμηνὴν γαῖαν ἴδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ δημήλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λήξαιτο κατὰ πτόλιν ἀνδρᾶς ἀρίστους.
 Ἦ ὑμεῖς ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἢ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περὶ πτόλιος μαχεοῦμενοι ἡδὲ γυναικῶν;
 ἢ ἐπεὶ μοι εἰρομένῳ ξείνος δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείσε κατὰ κλυθὸν ὑμέτερον δῶ,
 ὀτρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἴλιον εἰς ἤμ' ἐπείθεαι ἔυσσελμων ἐπὶ νηῶν;
 μνηνὶ δ' ἄρ' οὐλῶ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεσιπτόντες Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram suam ardentis,
peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus est.
Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
vino in puro et unguento; dedit autem mater
auream amphoram; Bacchi vero donum
dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
promiscueque ossa Patrocli Menetiadae mortui:
separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium
aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuam.
Circum hæc autem postea magnum et eximium tumulum
congessimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
ut longe-conspicius ex ponto viris esset
illis, qui nunc nati sunt, et qui in-futurum erunt.
Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
instituit medio in consessu optimatibus Achivorum.
Jam quidem multorum funeri virorum interfui
heroum, quandocunque, mortuo rege, sit
ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
sed illa maxime conspicius stupul animo
qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
in reditu enim mihi Jupiter molitus est grave exitium,
Ægisthi sub manibus, et perdidit uxoris.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Prope autem ipsos venit internuntius Argickæ,
animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum:
illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intulit-sunt.
Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
hospes enim ei erat, in Ithacæ sedes habitans.
Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
Amphimedon, quid passi obscuram terram subiistis,
omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
boves prædantes et ovium greges pulcros?
an super urbe pugnatu occubulistis, et mulieribus?
dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse.
An non meministi, quando illuc deveni vestram domum,
hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum,
vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis:
[Atride augustissime, rex virorum Agamemno,]
memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτιο κακὸν τέλος, ὅον ἐτύχθη.
 125 Μῖνῳ μεθ' Ὀδυσσεύος δὴν οἰχομένοιο δαίμαρτα·
 ἡ δ' οὐτ' ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον οὔτε τελεύτα,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν·
 ἀλλὰ δάλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 130 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἔπειθ' ἔθανε δῖος Ὀδυσσεύς,
 μίμεντ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόσε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 135 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηγλέος θανάτιοι·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσήσῃ,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπαίθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ἔνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφάνεσκον μέγαν ἱστὸν,
 140 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶ δὲ δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίτες μὲν ἔλθου δόλῳ καὶ ἔπειθεν Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπὶ λυθὸν ὦραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέατα πολλὰ ἐτελέσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἡ σάφα ἤδη,
 145 καὶ τήγν' ἀλλύουσιν ἀφύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅπ' ἀνάγκης.
 Εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν, ὑφάνεσσαν μέγαν ἱστὸν,
 πλύνεσθ', ἡέλωρ ἐναλίγκιον ἡὲ σελήνῃ·
 καὶ τότε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα κακὸς ποδὲν ἤγαγε δαίμων
 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, θηὶ δώματα ναῖε συδῶτης.
 Ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τὼ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἱκόντο προτὶ δῶτον περικλυτόν· ἦτοί Ὀδυσσεύς
 155 ὑστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συδῶτης ἤγε, κακὰ χροὶ εἰματ' ἔχοντα,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἡδὲ γέροντι·
 [σχηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἰματὰ ἔστο·]
 οὐδέ τις ἡμέων δύνατο γνῶναι τὸν ἔοντα,
 160 ἔξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἔπεισιν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἡδὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τῶς μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἰέρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὄχῃας·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγεν
 τῶσιν μνηστῆρεσσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 170 Οὐδέ τις ἡμέων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκανε Ὀδυσσεύος μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες δομακλόμεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·
 175 Τηλέμαχος δὲ μιν ὅς οἱ ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulys-
 ses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana filia pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-quæ mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis.
 sed quando quartus venit annus, et advenit horæ,
 [mensibus exemptibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illic venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclutam; nempo Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 mendico miserabili similem, et senem,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse;
 ubi repente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisque malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens agidem te-
 nentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

- ῥηιδίως δ' ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου·
 σπῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷστοις,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
- 180 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
 ἅντα τιτυσκόμενος τοῖ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ῥά τις σφι θεῶν ἐπιτάρβηθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπιστόμενοι μένει σφῶι,
 κτεῖνον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὦρνυτ' αἰετῆς,
- 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὣν ἐτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονύφαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
- 190 κατθήμενοι γοοῖεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 διέβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἧ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτῆσω ἄκοιτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
- 195 κούρη Ἰκαρίου· ὣς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὐπὸτ' ὀλεῖται
 ἥς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοιδὴν
 ἀθάνατοι χάριεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὥς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μῆσατο ἔργα,
- 200 κουριδὸν κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' αἰοιδῇ
 ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἔτταοτ' εἰν Ἀῖδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
- 205 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πολλοῦ κατέβαν, τάχα δ' ἀγρόν ἦκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν.
 Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἕζαντο ἡδὲ λαοὺς
- 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοῖ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρη῏ς πέλεν, ἥ ῥα γέροντα
 ἐνδυκῶς κομέεσπεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόλῃος.
 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον εἵπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτιμένον δόμον εἰσω·
- 215 δαίπνον δ' αἶψα σὺν ἱερεύσατε, ὅστις ἀριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρὸς περήσομαι ἡμετέροιο,
 αἶ κέ μ' ἐπιγνοῖη καὶ φράσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἧέ κεν ἀγνοῖησι, πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἔόντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
- 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θεῶς χίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱεν πολυκάρπου ἀλωῆς, πειρητίζων.
 Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκκαταβαίνων,
 οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἵμασι δάς λέγοντες ἀλωῆς ἐμμεναι ἔρκος
- 225 ὦχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρονι δόδον ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' ὅλον πατέρ' εὗρεν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 λιστρέοντα φυτὸν· ρυπάνοντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ραπτὸν, δεικέλιον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
 κνημίδας ραπτὰς δέδετο, γραπτῶς ἀλεείνων·
- 230 χειρὶ δάς τ' ἐπὶ χειρὶ βάτων ἔνεκ'· σὺ τὰρ ὑπερβην

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum; stetitque deinde super limen accedens; velocesque effudit sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Antinon regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa, . ex-adverso collmans; illi vero conferti cadebant. Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjutor esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum, interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur sedus,] capitibus percussis, pavimentum autem totum sanguine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum adhuc etiam nunc] corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssis: nondum enim sciunt amici *nostri* per aedes uniuscujusque, qui, abluto atro tabo ex vulneribus, depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridae: felix Laertes fili, sollers Ulysse, profecto cum (*praedita*) magna virtute potitus-es uxore. Adeo bona mens erat eximiae Penelopae, filiae Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis, viri cui-virgo-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit suae virtutis: facient autem terrestribus cantilenam immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa. Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera, cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa vero cantilena erit inter homines; gravemque famam intulit feminis mulieribus, etiam ei quae bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur, stantes in Orci aedibus, sub cavernis terrae.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-praedium pervenere] pulcrum Laertes cultum, quod quondam ipse Laertes acquisierat, postquam valde multum laborarat. Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumquaque,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant famuli servi, qui ei grata laborabant.

Inerat vero et mulier Sicula anus, quae senem diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.

Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-aedificatam domum intro; in-caenam autem statim porcorum mactate quicumque optimus:] at ego patrem tentabo nostrum, utrum me agnoscat et discernat oculis, an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.

Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogitans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens, nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi sepes collecturi, arbusi ut-essent septum, abiverant; atque iis senex viam praemonstrarat.

Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto, circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-erat tunicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vilans; manicasque super manus, ruborum causa: at superne

αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέζων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε πολυτέλας διὸς Ὀδυσσεύς
 γήραι' τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρῇν ὄγχυην κατὰ δάκρυον εἶβεν.
 235 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 κῦσαι καὶ περιφύναϊ ἐὼν πατέρ' ἡδὲ ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
 Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομίους ἐπέεσσιν πειρήθηναι.
 Τὰ φρονέων ἰθὺς κλέν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι ὁ μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε·
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Ὡ γέρον, οὐκ ἀδαμονήη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει οὐδὲ τι πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη,
 οὐκ ὄγχυη, οὐ πρασίη τοι ἀνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χολὸν ἐνθεο θυμῷ·
 αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμείς τε κακούς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ' ἔνεκ' οὐ σε κομίζει·
 οὐδὲ τί τοι δοῦλειον ἐπιπρέπει εἰς ὁράσθαι
 εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ εἰκας.
 Τοιοῦτω δὲ εἰκας, ἐπεὶ λούσαιοτο φάγον τε,
 255 εὐδόμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
 καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶς,
 εἰ ἐτέον γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
 260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ζυμβλημένος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τολμήσεν ἕκαστα
 εἰπεῖν ἡδ' ἐπακοῦσαι ἔμῳ ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 ἀμφὶ ξείνῳ ἔμῳ, εἴ που ζῶει τε καὶ ἐστίν
 ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 265 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον·
 ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὔπω τις βροτὸς ἄλλος
 ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἔμῳ ἴκετο δῶμα·
 εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφρασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 ἐνδυκῶς φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινίῃ, οἷα ἐώκει·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἐπτά τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόνεντα,
 δῶδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὐτὲ γυναικας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 τέσσαρας εἰδαλίμας, ἀς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα πατὴρ, κατὰ δάκρυον εἰδών·
 ξείν', ἦτοι μὲν γαίαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεείνεις·
 ὕδρισται δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μὲν ὅπασζων·
 εἰ γάρ μιν ζῶον γ' ἐκίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (i.e. *valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat. Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret. Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare. Hæc cogitans recta ivit ad eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] enim autem astans alloquebatur splendidus filius: O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-est tibi sine cultura *es* in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectulem gravem habes, squalisque male, et turpia *vestimenta* indutus-es.] Non quidem inertiae sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es. Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire molliter; hic enim mos est senum. Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus. Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit dumum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi. Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo *mihi* quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septem talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-caelatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hanc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere. Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas;] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψεν
 καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἥ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξει.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἔχεινον,
 σὸν ξείνον δύστηνον, ἔμδον παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
 290 οὐς μορον; θν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 ἧέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἥ ἐπὶ χέρσου
 θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'. οὐδέ ἔ μήτηρ
 κλαῦσε περιστειλάσα πατὴρ θ', οἷ μιν τεκόμεσθα·
 οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 295 κώκυς' ἐν λεχέσσιν ἐν πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
 ὀφθαλμοὺς καθελούσας· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ποῦ δὲ νηὺς ἔστηκε θοῇ, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο
 300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἥ ἔμπορος εἰληλουθας
 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκθῆσαντες ἔβησαν; [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναῖω,
 305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπηγμονίδαο ἀνακτος·
 αὐτὰρ ἐμοίγ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
 πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἔλθεμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
 νηὺς δέ μοι ἥδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
 310 ἐξ οὗ κτεῖνεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπληγήθε πατρὸς,
 δύσμορος ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
 δεξιόι, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνων,
 χαῖρε δὲ κείνος ἰὼν· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
 μῆξεσθαι ξενίῃ ἥδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
 315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
 χεύατο κακὰ κεφαλῆς πολλῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη
 δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰς ὁρόωντι.
 320 Κῦρος δέ μιν περιφύς, ἐπιτάλμενος, ἡδὲ προσήυδα·
 Κεῖνος μὲν τοι δδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, θν σὺ μεταλ-
 ῆλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. [λῆξ,
 Ἄλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.
 Ἐκ γάρ τοι ἔρυν· μάλα δὴ χρὴ σπευδέμεν ἔμψης·
 325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεις,
 σῆμά τί μοι νῦν εἰπέ ἀριφραδές, ὅφρα πεποιθῶ.
 330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 οῦλῃ μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
 τὴν ἐν Παρνησίῳ μ' ἔλασεν σὺς λευκῷ ὀδόντι
 οἰχόμενον· σὺ δέ με πρόεις καὶ πότνια μήτηρ
 ἐς πατέρ' Αὐτολυχον μητρὸς φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοιμην
 335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' ἐϋκτιμένην κατ' ἄλωην
 εἵπω, ἃ μοί ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἔκαστα,
 παιδὸς ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
 et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicunque carperit.
 Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
 quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
 tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
 infortunatum? quem alicubi, procul ab amicis et patria terra,
 vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
 feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
 flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
 neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
 ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
 oculos illi ubi-clauserit: hic enim honos est mortuorum.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
 ubinam autem navis stat velox, quae te vexit huc,
 deo-paresque socios? an vector venisti
 navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Nunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 enimvero ego tibi haec valde accurate narrabo.
 Sum enim ex Alybante, ubi inclytas aedes habito,
 filius Aphidantis Polypeionidae regis:
 ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
 errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
 navis vero mihi haec (hic) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
 At Ulyssi hic jam quintus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria,
 infelix: profecto utique ei bonae erant aves eunti,
 dextrae; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
 gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat,
 mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
 ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
 fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
 Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
 acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
 Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
 quebatur: Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
 quiris,] veni vigesimo anno in patriam terram.
 Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.
 Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
 procos interfeci in nostris aedibus,
 contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
 siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
 signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadear.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
 quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
 peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
 ad patrem Autolycum matris carum, ut acciperem
 dona, quae huc profectus mihi promiserat et annuerat.
 Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
 dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem posebam a-te sin-
 gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὀνόμασας καὶ ζειπες ἕκαστα.
 340 Ὅγχανας μοι δώκας τρικαίδεκα καὶ δέκα μηλέας,
 συκέας τεσσαράκοντ' ὄρχους δέ μοι ᾧδ' ὀνόμηνας
 δώσαιν πεντήκοντα, διατρύγοντα δὲ ἕκαστος
 ἦην ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἕασιν,
 ὁππότῃ δὴ Διὸς ὄραι ἐπιβρίσειαν ὑπερβην.
 345 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἐμπέδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἄμφι δὲ παῖδι φίλῳ βάλε πῆχες· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
 εἶλεν ἀποφύχοντα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἀμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 350 ἐξαυτὶς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔ· ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
 πῳ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλον ἔβριν ἔτισαν. [πον,
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
 ἐνθάδ' ἐπελθῶσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
 355 πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσ-
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἵομεν προτὶ οἶκον, θεὸς ὄρχατος ἐγγυθὶ κεῖται·
 ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἦδὲ συδῶτην
 360 προὔπεμψ', ὥς ἂν δειπνὸν ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε βήτην πρὸς δώματα καλά.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐναιετάνοντας,
 εἶδον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἦδὲ συδῶτην,
 ταμνομένους κρέα πολλὰ κερῶνάς τε· αἴθωπα οἶνον.
 365 Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 ἀμφιπόλος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν θάλασσαν·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
 ἄγγι παρισταμένη μέλει ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
 μέλιζα δ' ἦε πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 370 Ἐκ δ' ἀσπαίνθου βῆ· θαύμας δὲ μιν φίλος υἱὸς,
 ὥς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσεῖπεν·
 ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰγιγενετάων
 εἶδος τε μέγας τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
 οἷος Νήρικον εἶλον, ἐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσω,
 τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 380 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν, ἐφειστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 ἀνδράσιν μνηστῆρας· τῷ κ' ἐσφῶν γούνατ' ἔλυσεν
 πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τεύκοντό τε δαῖτα,
 385 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 Ἐνθ' οἱ μὲν δειπνῶν ἐπεχείρουν· ἀγγέμονον δὲ
 ἦλθ' ὁ γέρον· Δολίος, σὺν δ' οὐεῖς τοιοῦτο γέροντος,
 ἐξ ἔργων μογιόντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσσαν
 μήτηρ, γρηῃς Σικελή, ἣ σφας τρέφε καὶ ῥα γέροντα
 390 ἐνδυκέως κομέσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἐμαρψεν.
 Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ,
 ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεληπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquisque erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses. Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus collectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbasimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes huc adveniant Ithacenses, nuntios vero circumquaque expediant Cephalenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est: illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cenam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenerunt Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Sicula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lænam pulcrā ei circumjecit: at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitorem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram: et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum formaque staluraque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est:

utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo, qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem, litus continentis, Cephalenibus imperans, talis tibi hesternus in nostris ædibus, arma habens humeris, astitissem, et propulsassem viros procos; eo ipsorum genua solvissem multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii lujus senis, ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos mater, anus Sicula, quæ ipsos nutriebat, atque senem studioso curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnovēruntque animo, steterunt in ædibus attoniti; at Ulysses

μειλιχίους ἐπέεσσι καθαρπτόμενος προσέειπεν.

395 Ὡ γέρον, ἴσ' ἐπὶ δειπνον· ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
δην γὰρ σίτω ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες [θεύς·
μύμονεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσσας
ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

400 Ὡ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
οὐδέ τ' ὀιομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοὶ,
οὐλέ τε καὶ μάλα χεῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβία δοῖεν.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
ἣ ἦδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

405 νοστήσαντά σε δεῦρ', ἣ ἄγγελον στῖρνύμεν. [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶς γέρον, ἦδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' ἐυξέστον ἐπὶ δίφρου.

Ὡς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
410 δευκαπῶντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
ἐξεῖθς δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

Ὡς οἱ μὲν περὶ δειπνον ἐνὶ μεγάροις πένοντο·
Ὅσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὤκα κατὰ πτόλιν ὤχετο πάντη,
μνηστήρων συγερόν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
μυχμῶ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθ' Ὀδυσῆος·
ἐκ δὲ νέκυς οἶκον φόρεον καὶ θάπτον ἔκαστοι·
τοὺς δ' ἐξ ἀλλήλων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον
πέμπον ἀγειν ἀλειτουργίᾳ, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἄθροοι, ἀχνύμενοι κῆρ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·
παῖδες γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
Ἄντινόν, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·

425 τοῦ ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὡ φίλοι, ἣ μέγα ἔργον ἀνὴρδ' ἐμήσατ' Ἀχαιοῦς·
τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς
ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαοὺς·
τοὺς δ' ἑλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους.

430 Ἄλλ' ἀγετε πρὶν τοῦτον ἣ ἐς Πύλον ὤκα ἰκέσθαι
ἣ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, θθὶ κρατέουσιν Ἑπείοι,
ἵομεν ἣ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσόμεθ' αἰεὶ·
λῶδῃ γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φωνῆας
435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετέειπεν.
Ἄλλ' ἵομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκείνοι.

Ὡς φάτο δακρυχέων οἶκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοὺς·
ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μῆδων καὶ θεῖος αἰοῖδος
440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφείας ὕπνος ἀνῆκεν·
ἴσταν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·
445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆϊ
ἐγγύθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.

blandis verbis eos compellans allocutus est :

O senex, sede ad prandium ; obliviscimini vero stuporis :
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in ædibus, vos exspectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
ambabus ; Ulyssisque prehensam osculatus est manum ad
carpum ;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

O care, quandoquidem redisti cupientibus valde nobis,
non-vero et exspectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
salveque, et magnopere gaude ; dii vero tibi prospera dent.
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
utrum jam certo norit prudens Penelope
reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o senex, jam novit : quid te oportet hæc curare ?

Sic dixit : ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulysses
blande-compellabant verbis, et manibus inhærebant :
ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occupati erant ;
Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procorum gravem mortem et fatum indicans.
Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
cum-strepituque gemituque, ædes ante Ulyssis :
exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant singuli :
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes ;
ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
inter-eos Eupithes surrexitque et locutus est ;
ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
Antinoum, quem primum interfecerat divinus Ulysses :
ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus est Achivis :
alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,
perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos ;
alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.
Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
eamus ; aut et postea ignominiosi erimus semper :
contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.
Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
tor] ex ædibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat ;
steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque
Inter-eos vero et locutus est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses ; non enim Ulysses
immortalibus invitis diis hæc molitus est opera :
ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi
prope astitit et Mentori in-omnibus similis-erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίνων
θῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνω ἐπιπτον.

450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ γλῶσσῃ δέος ἤρει.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρωϊς Ἀλιθέρης
Μαστορίδης· ὃ γὰρ οἷος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσω·
ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·

455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπαυμένον ἀφροσυνάων·
οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
κτῆματ' αἰέροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν

460 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὅδε γένοιτο· πείθεσθέ μοι, ὥς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίπαπτον κακὸν εὖρη.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ
ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μένον.

465 Οὐ γὰρ σφιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ'· Εὐπίθει
παίθοντ'· αἴψα δ' ἐπείτ' ἐπὶ τεύχεα ἔσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκὸν,
ἀθρόοι ἠγερέθοντο πρὸ ἀστεος εὐρυχόριο.

Τοῖσιν δ' Εὐπίθεος ἠγήσατο νηπιέῃσιν·

470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
ἂψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίανη προσήυδα·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,

εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθὶ κεῖθι;

475 ἢ προτέρω πολέμον' τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
τεύξεις ἢ φιλόνητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθηθα;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ;

οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
480 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθὼν;

ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω τέ τοι, ὥς ἐπέοικεν.

Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο διὸς Ὀδυσσεύς,
δορκία πιστὰ ταμόντες, ὃ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ·

ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνιοι

485 ἐκλήσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων

ὥς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἄλις ἔστω.

Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·

βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων αἴεττα.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,

490 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·

Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὧσι κιόντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὥς ἐκέλευεν·

στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας·

αἴψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

495 Οἶδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θᾶσσον.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρνοντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,

τέσσαρες ἄμφ' Ὀδυσῆϊ, ἔξ δ' υἱεὶς οἱ Δολίου·

ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,

καὶ πολλοὶ περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμιστᾶι.

500 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκὸν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
bans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit.

Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) : qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam :
vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt :

non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,
vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :
qui magnum facinus patrabant improbitate mala,
possessiones attondentes, et dedecorantes uxorem
viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant reditum.
Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :
ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno *cum* clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo
parebant : statim autem postea ad arma ruebant.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,
conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupithes dux-erat *præ* stultitia :
putabat vero ille ulturum se filii cædem ; nec sane erat
retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,
dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?
nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem
facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?

non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.

Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses,
foederibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;
nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,
sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :

descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
iis inde sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes.

Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubeat :
stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,
statimque Ulysses verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,
quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :
inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,
etiãsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

οἷζαν βα θύρας, ἐκ δ' ἦτον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγιμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἥδ' ἐκ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
605 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἥδη μὲν τόδε γ' εἰσεαὶ αὐτὸς ἐπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἀριστοί,
μήτι καταισχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἀλκῇ τ' ἡνιόρῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

610 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
ὄψαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλοι, τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὗτι καταισχύνοντα τεδὸν γένος, ὥς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον ἔειπεν·

615 υἱὸς θ' υἱωνὸς τ' ἀρετῆς περίδῃρην ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένην προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ Ἀρκεσιάδῃ, πάντων πολὺ φιλταὶ ἑταίρων,
εὐζάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.

620 Ὡς φάτο καὶ δ' ἐμπνευσσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-
Εὐζάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μέγαλοιο, [θήνη.
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Εὐπείθεια κόρυθος διὰ χαλκοπαρήν·
ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἰσατὸ χαλκός·
625 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐν δ' ἔπεισον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμυγύοισιν.

Καὶ νῦν κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

630 ἥ τιςεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἄπαντα·

Ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλέοιο,
ὥς κεν ἀναιμῶντί γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἶλεν
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·

635 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντων λιλαιόμενοι βίοτοιο.

Σμερδαλέον δ' ἐδόθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
οἴμνησεν δὲ ἀλεις, ὥς τ' αἰετὸς ὀψιπετής.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει φολόντα κεραυνὸν,
640 καὶ δ' ἔπεισε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.

Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἴσχεο, καὶ εὖ δὲ νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο,
μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεύς.

645 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπείθετο, χαίρει δὲ θυμῷ.
Ὅρκα δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἥδ' ἐκ αὐδὴν.

ΤΕΛΟΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

aperuerunt fores, exieruntque; præcibat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.

Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane meminervis ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excellimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:
est:] videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus-est, et sermonem dixit:
quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:
o Arcesiade, omnium multo carissime sociorum,
precatus virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,
statim valde vibratam emitte longæ-umbrae hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.
Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
statim valde vibratam emisit longæ-umbrae hastam,
et percussit Euphithem, galeam per æreis-munitam-malis;
ea autem hastam non inhibuit; penitus vero transiit æs:
fragoremque-edidit ille lapsus, resonueruntque arma super
ipso.] Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.

Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
insilnitque se-colligans, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natum.
Tunc Ulysses allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
belli:] ne-qua tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.
Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

FINIS ODYSSEÆ.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Illadis*, minor *Odyssæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cycli reliquias pertinent, italico caractere excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, ὅτιθεν κομῶντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.
Ἀδάρδαιρη, nympha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.
Ἄδας, αντος, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.
Ἀῖοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.
Ἀῖλος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.
Ἀῖδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀδουδόν); P, 584 (Ἀδουδόν).
Ἀγάθων, ωνος, Priami f., Ω, 249.
Ἀγαμέμνων, κληος, Myrmidon, pater Epigæi, Π, 571.
Ἀγαμέμνωνος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.
Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.
Ἀγαμέμνων, Αλρεϊ f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κούδιος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiose sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, Π, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum promissione, 114 sqq. Præ curis insonnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas corna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, Θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytemnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; δ, 91 sqq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Trojæ, Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suasu Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, Il. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva inclitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra que eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytemnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filie ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.
Ἀγαμήδης, regis Augiæ filia nati major, Mulli uxor, πολυάγαρμακος, A, 740.
Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, a.
Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Trojæ profectus cum navibus 60 præbentibus ei ab Agamemnone, B, 609.
Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.
Ἀγάστροπος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.
Ἀγανή, Nereidum una, Σ, 42.
Ἀγδῆος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγδῆος, 131, 247.
Ἀγήνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάλυμος, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425; O, 340; Π, 535; Υ, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.
Ἀγίας, ου, Træzenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.
Ἀγκαῖος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Ψ, 635.
Ἀγλαῖη, mater Nirei, B, 672.
Ἀγρίος, Porthei f., frater Cenei, Ξ, 117.
Ἀγγίλος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- lb. 264, venenum prae-buit Ulyssi ad inficienda jacula.
2) Princeps Phaeacum, Θ, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀχιλλεύς, αὐτὸς (sc. H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, I, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀχαιοὶ 2.
- Ἀχαιοὶ, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; I, 160. 2) Eche-polus, Ψ, 266.
- Ἀδάρμας, αὐτὸς, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀδμήτη, nymphā, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμήτης, rex Thessaliae, Pheretis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — *Alius, Argivus, in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Ἀδρήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρήστη, Helenae famula, δ, 123.
- Ἀδρήστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quomodo quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.*
- Ἀδρήστινη, Adrastris filia, Aegialeae, E, 412.
- Ἀζανὶς κούρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nymphā.
- Ἀζειδης, αὐτὸς, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀηδών, ὄνος, filia Pandarei, mutata in Iusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀθήναι, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναῖοι, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanae intererant, B, 546-558; Δ, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, Δ, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγλαΐη, λαοσώτης (N, 128), ἐρυσίππολος (Z, 303), φθισιμόροτος (χ, 297), Τριτογένεια, Ἀλαλχομενής, πολυβούλος, ἀρτυτώνη, Παλλὰς. Trojanis ubique infesta, Graecis benigna adest, ut Diomedes in E, Achilli et Ulyssi ubique, Tele-macho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronae, 237 sqq. Ejus peplus, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; agis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, υ, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achillis interfecti corpus praelio efferentem, Il. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojani equum, Il. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervae simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Graecis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemnon remanentem placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Thesprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Lævigat hastam Pelei, quæ post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.*
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — *A Dioscuris direpta? Cycl. p. 601, a.*
- Ἀβώος, ω, mons Thraciae, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Αἰαίη, Aëa, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Αἰαίη, κ, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Αἰακίδης, αὐτὸς, Aëci nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et sæpius. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Αἰακός, rex Aëginæ, Jovis f., Φ, 189.
- Αἶας, αὐτὸς, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Aëci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, Δ, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter præstantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum clauderat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάλῃμος, φθίμος, ἀγαθός, δίκμιος, φαίδιμος, μεγαλήτωρ, πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, βοὴν ἀγαθός. Cum Hectore pugna singularis, II, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulysse et Phönice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq. Αἶαντες a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Αἶαντες pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulysse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἰάντες sæpiissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone Δ, 272-291. Ἰσὸν θυμὸν ἔχοντες, δμῶν μοῖραι, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post acerrimam pugnam Achilles interfecti corpus Trojanis eripit, Aeth. p. 583, a. Minervæ auxilio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulysse de armis Achilles incipit, Aeth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Aethiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futurum primus perspexerat Machao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Αἶας, minor, Οἰλεῖ f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognominæ ταχὺς, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paullo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludico, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulysse, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter læsa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — *Cassandram supplicem a Minervæ antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584, a. Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervæ et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.*
- Αἶγαι, urbs Achajæ, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐπεία).
- Αἰγαιών, ὄνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βριάρεως, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columnæ, ib. fr. 6.*
- Αἰγιάλεια, nati minima filia Adrastris, uxor Diomedis, E, 412.
- Αἰγιάλος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Epidem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniæ, B, 855.
- Αἰγιάψ, κος, ἡ, Ithacæ oppidum secundum Strab., alia insula prope Epirum, τρηχεῖα, B, 633.

- Αἴγυα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἴγιον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.
- Αἴγις, ἰδὸς, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίος dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἴγις θυσανέσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγισθος, Thyestæ f., δολοχῆς, ἀναλκας, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narrabatur in Nostis*, p. 584, δ.
- Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτιος.
- Αἰγυπτος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et imbecillorum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, εὐφρέτης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ξ, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγυπτιοί, δ, 83; ξ, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγυπτίαι, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολύδαμνα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγυπτίος, δ, 385.
- Αἰδης, αὐτὸς ὡς ἔω et Αἴς, ἰδὸς, et Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπωλος, 654; Α, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, γ, 61; E, 190. Αἰδὸς κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repelit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἀδὴ κυανοχαῖτα 347. — De loco, πυλάρτης, O, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδὸς vel Αἰδῶο πύλαι, δόμοι, Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰήτης, αὐτὸς, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., ὁλοόφρων, α, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἰθῆ, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyoniū, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθιακῆ, Thessaliæ populus, B, 744.
- Αἰθιοπες, populus, ἔσχατοι ἀνδρῶν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπίας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.
- Αἰθιοπία, ἰδὸς, *Arctini carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 583, a; fragmenta p. 595.*
- Αἰθήρ, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — *Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, Il. Exc. p. 584, α, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Αἰθων, ὄνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης, αὐτὸς, Ἄμονις f., Laertes, P, 467.
- Αἰμονίδης, οὐ, Ἄμονις f., Maon, Δ, 394.
- Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.
- Αἰμων, ὄνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Maonis. V. Αἰμονίδης. — *Creontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμερόστατος, Œd. fr. 3, p. 587.*
- Αἰνείας, αὐτὸς, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniorum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδωλὸν Æneæ ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultimâ acie stat, 459 sqq.
- Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vix effugerat. Ab Neptuneo, ne prosapia ejus intreat, per nebulam periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, Il. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; Il. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolemo præmio datur, et cum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.*
- Αἰνός, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἰνός, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνόςεν.
- Αἰολίδης, αὐτὸς, ὁ, Æoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος, Æoli insula, α, 1, 55.
- Αἰολίς, ἰδὸς, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων, ὄνος, Æoli f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολος, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Æoli, rex Æoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. α, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.
- Αἰπειρ, urbs Laconiae, I, 152, 294.
- Αἶψα, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.
- Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.
- Αἰσαγέης ὄρος αἰτῶ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσῆπος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolionis, occisus ab Euryalo, Z, 21.
- Αἰσούνη, αὐτὸς, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcaithoi, N, 427.
- Αἰσύμη, urbs Thraciæ, Θ, 304, ξὶ Αἰσύμηνεν.
- Αἰσωνός, ductor Græcus, A, 303.
- Αἰσων, ὄνος, Crethæi f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.*
- Αἰτώλιος, Ætolus, Δ, 399; E, 706.
- Αἰτωλοί, gens Græca. Thoanti parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμαι, μὲγαθυμοί, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μὲ ἐξήκαρε μῦθον, ξ, 379. — *Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.*
- Ἀκάμας, αὐτὸς, 1) dux Thracum, Εὐσσορί f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenoris f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asi f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Æthram aviam reducit, Il. Exc. p. 584, a.*
- Ἀκαρνανία, ab Icario ejusque filiis Atyæo et Leucadi, regitur, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀκάστη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκαστος, rex Dulichii, ξ, 336.
- Ἀκασσαμένδης, rex Thracius, pater Peribœæ, Φ, 142.
- Ἀκρισιώνη, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.
- Ἀκρόνως, ω, nobilis Phæax, θ, 111.
- Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης, αὐτὸς, Actoris f., Echecles, II, 189.
- Ἀκτορίς, ἰδὸς, fidelissima Penelopes θαλαμηπόλος, ψ, 227 sqq.
- Ἀκτορίων, ὄνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίωνε, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Μολίωνε.
- Ἀκτωρ, ὄρος, 1) pater Menotii, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echecles. V. Ἀκτορίδης.

- Ἀλακομενή**, ἰδος, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Bæotice urbe, Δ, 8; E, 908.
- Ἀλαστορίδης**, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Γ, 463 sqq.
- Ἀλάστωρ**, ορος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; Ν, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. Ἀλαστορίδης.
- Ἀλεγγορίδης**, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.
- Ἀλείσιον**, τὸ, urbs Elidis, B, 617. Ἀλείσιον κολώνη, Α, 757.
- Ἀλεκτρῶν**, ὄνος, Leiti, Bæolorum ducis, pater, P, 602.
- Ἀλέκτωρ**, ορος, pater Iphilochoes, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
- Ἀλέξανδρος**, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojā duxit, Z, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susciperet, terrebatur; ideo increpat ab Hectore, 38 sqq., iniiit certamen, facto antea federe in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobrat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, Η, 366 sqq. Corruerat principes donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, Μ, 93. Pugnat, Ν, 662, 766 sqq.; Ο, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, Χ, 359 sq. — *Judicans de dearum pulcritudine in Ida, præmium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas*, Cypr. p. 581, b. *Navibus constructis, cum Aeneas avectus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartæ; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et rediit Trojam, celebrat nuptias*, Cypr. ib. et 582, a. *Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit*, Æth. p. 583, a. *In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojanæ et sepeliunt*, Il. parv. p. 583, b.
- Ἀλήιον πεδίον**, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Z, 201.
- Ἀλθαίη**, mater Meleagri, filia Thestii, I, 651.
- Ἀλκάρτος**, ἡ, urbs Bæotice, B, 503; H. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ἀλίκωνες**, gens Pontica, B, 856; E, 39.
- Ἀλὴν**, Nereidum una, Σ, 40.
- Ἀλιθέρης**, ου, senex Iliacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.
- Ἄλιος**, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
- Ἀλκάρθος**, Ἐσγυτῆς f., Trojanus, gener Anchisæ, Μ, 93; Ν, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
- Ἀλκάρδης**, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.
- Ἀλκάνδρος**, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.
- Ἀλκῆ**, Robur, in ægide Minervæ, E, 470.
- Ἀλκῆστις**, regis Pelie filia, uxor Admeti, B, 715.
- Ἀλκιδάων**, ὄνος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laercis f., Π, 197; P, 467, 475 sqq., 481.
- Ἀλκιδῆς**, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
- Ἀλκιμος**, 1) Achillis socius, T, 392; Ω, 474, 574. 2) Iliacensis, pater Mentoris: v. Ἀλκιδῆς.
- Ἀλκίνοος**, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-
- tus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulysssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulysssem magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
- Ἀλκίππη**, Helenæ famula, δ, 124.
- Ἀλκμαίων**, ὄνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.
- Ἀλκμαιωνίς**, ἰδος, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.
- Ἀλκμάων**, ὄνος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, Μ, 394.
- Ἀλκμήνη**, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; T, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; Η. 14, 3.
- Ἀλκυόνη**, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, I, 562.
- Ἀλόπη**, urbs Phthiotidis, B, 682.
- Ἄλος**, ου, urbs Phthiotidis, B, 682.
- Ἀλοσύνη**, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Γ, 207.
- Ἄλτης**, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; Χ, 51.
- Ἄλυσας**, αντος, ἡ, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύση, ω, 304.
- Ἀλύση**, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέσθη, B, 856.
- Ἄλυστος**, Icaris f., cum patre Acarnaniam regens, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀλφειός**, fluvius Elidis, εὐρὺ ῥέων Πυλίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilochi regis, 546; γ, 489; ο, 187. B, 592; Α, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
- Ἄλωος**, ἦος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Alth. fr. 2, p. 586, b.*
- Ἀμαζών**, ὄνος. Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygibus, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Z, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit*, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.
- Ἀμάθεια**, Nereidum una, Σ, 48.
- Ἀμαρυγκίδης**, ου, Amaryncei f., Diorea, B, 622; Δ, 517.
- Ἀμαρυγκεύς**, ἑός, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
- Ἀμισώδαρος**, princeps Cariæ, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimæram, Π, 328 sqq.
- Ἀμισός**, ἡ, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπέος Εἰλειθυίης, τ, 188.
- Ἀμοπῶν**, ὄνος, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
- Ἀμυδών**, ὄνος, ἡ, urbs Pæonum, B, 849; Π, 288.
- Ἀμυθάων**, ὄνος, Crethei f. ex Tyro, λ, 259.
- Ἀμύλαι**, αἱ, urbs Laconica, B, 584.
- Ἀμύντωρ**, ορος, Ormeni f., pater Phœnicis, I, 448. Conf. Φοῖνιξ. Habitabat Eleone in Bæotia, K, 266.
- Ἀμφιάλος**, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.
- Ἀμφάραος**, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, periisse Thebis, γυναικῶν εἰνεκα δώρων. — *Ἀμφιάρσου ἔξοδος*, ι. q. *Θηβαίς, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.*
- Ἀμφιγένη**, una ex urbibus Nestoris, B, 593.
- Ἀμφιδάμας**, αντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, K, 268 sq.; Ψ, 87.
- Ἀμφιθέη**, avia materna Ulyssis, Autolyçi uxor, τ, 416.
- Ἀμφιθέη**, Nereidum una, Σ, 42.
- Ἀμφυλός**, Trojanus, occiditur, Π, 313. sqq.
- Ἀμφιλόγος**, Amphiarai vatis f., ο, 248. — *Ad eum monita patris*, Theb. fr. 4, p. 588.
- Ἀμφίμαχος**, 1) Cteati f., Actoris nepos, princeps Epeorum, B, 620 sq.; in prælium veniens occiditur ab Hectore,

- N, 185 sqq. 2) Nomionis f., princeps Carum, dives, qui in prædium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B, 870 sqq.
- Ἀμφιμέδων, ὄντος, unus ex Penelopes procis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- Ἀμφινόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- Ἀμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulyssis adventum et ultionem prædicit, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- Ἀμφος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- Ἀμφιτρίτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- Ἀμφιτρώων, ὄντος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- Ἀμφίων, ὄντος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur*, Min. fr. 2, p. 590.
- Ἀμφοτέρως, Lycius, occisus a Patroclo, II, 415.
- Ἀναδελφίνας, ω, nobilis Phæax, θ, 113.
- Ἀνδραμονίδης, ου, Andramonis f., Thoas, H, 168.
- Ἀνδράμιων, ὄντος, princeps Aelolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; Ξ, 499.
- Ἀνδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima ῥῆσος de Hectoris ab ea discussu. Hectoreos equos curabat, Θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Q, 723 sqq. Filius ejus Ἀστυνόαξ, quod v. — *Neoptolemo præmio datur*, II. Exc. p. 584, a; II. parv. fr. 16, p. 597 sq.
- Ἀνεμόρειζ, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- Ἀνθεα, Messeniæ urbs, βαβύλειος, I, 151, 293.
- Ἀνθεμίδης, ου (pro Ἀνθεμωναίδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- Ἀνθεμιών ὄντος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- Ἀνθηρών, ὄντος, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- Ἄνιος, Apollinis ex Rhæo f., ex Dorippa pater filiarum Οἰνοτρόπων, Græcos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.
- Ἀνταπο..., nomen pastoris Atrei corruptum in fr. Alc. 7, p. 589.
- Ἀντεια, uxor regis Proeti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- Ἀντηνορίδης, ου, Antenoris f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, A, 221. 4) Coon, πρεσβυγῆς, A, 249; T, 53. 5) Ἀντηνορίδαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, A, 59 sq.
- Ἀντήνωρ, ὄντος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubæ, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Ἀντηνορίδης. Legatos Græcorum, Ulysssem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Græca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Græcos spectat, 148 sqq. Censet belli præcidere causam, II, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγήνωρ, Ἀχάμας, Ἀρχιλόχος, Δημολέων, Κόων, Λαοδάμας, Λαοδόχος, Ηέρεσιος, Ηόλυβος, videantur suis locis.
- Ἀντίκλεια, mater Ulyssis, filia Autolyei, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eumæus mortem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- Ἀντίκλος, unus heroum Græcorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo*, II. Exc. fr. 4, p. 599.
- Ἀντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnatur, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; II, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi præcipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur*, Aeth. p. 583, a; sepelitur, ibid.
- Ἀντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne pateret reddi Helenam, injurius etiā in legatos Græcorum, A, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sq.
- Ἀντίνοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopem cogi vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendi eum in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulyssem, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelopæ, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- Ἀντιόπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit*, Nost. fr. 9, p. 600.
- Ἀντιόχη, uxor Euryli, Min. fr. 6, p. 591.
- Ἀντιόχης, ου, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.
- Ἀντιράτης, σο, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Læstrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus præter unam, x, 105 sqq. Accus. Ἀντιράτης, 114. 3) Græcus, Melampi f., ο, 242 sq.
- Ἀντίρως, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- Ἀντίρος, 1) princeps insularum Græcorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylamenis f., Maonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; A, 101, 109. 4) Ithacensis, Aegypiti f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- Ἀντρώων, ὄντος, δ, urbs maritima Thessaliæ, B, 697. Ἀντρώνα πετρήντα ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- Ἀξίος, fluvius Thraciæ, εὐρυπέδρος, B, 849 sq.; II, 288. Pater Pelegoni ex Peribœa, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- Ἀξίων, ὄντος, Priami f., ab Eurypylo occisus, II. parv. fr. 19, p. 599.
- Ἀξυλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- Ἀπαισός, urbs Mysiæ minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- Ἀπειρήθεν, Ex Apiro (Epiro?), η, 9. Ἀπειραίν γῆρας, 8.
- Ἀπίη γῆ, A, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- Ἀπισίων, ὄντος, 1) Phasii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, A, 578 sqq. 2) Hippasi f., Græcus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.
- Ἀπόλλων, ὄντος, filius Jovis et Latonæ. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quæ pars illius hymni est hymnus integer, *In Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphusam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crissæ potius in Phocide oraculum constituit.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythonem serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nympa intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo arcessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crisseum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, *ἐκατηβόλος*, *ἐκατηβέλτης*, *ἐκηβόλος*, *ἐκάεργος*, *ἐκατος*, *κλυτότοκος*, *ἀργυρότοκος*, *χρυσότοκος* (E, 509; O, 256, etc.), *χρυσάωρος* (H. Ap. 123), *λυκηγενής* (bis Δ, 101, 119), semel *λαοσσός*, Ψ, 79. Præterea sæpissime *ἄναξ* et *Φοῖβος*. Pestem Græcis immittit, A, 22 sqq. Hecatombae ei fiunt, 315 sqq., et supplicatio, 451 sqq. Oentu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Aeneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove regis ei permittitur, qua terreat Activos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, Π, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; Aeneæ, Υ, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcet, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invadens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petiit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen *Σμυνθεύς*, A, 37-39. Oraculum Delphicum, θ, 78 sq. Mora subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; θ, 226 sq. Adde 'Ερμῆς inii. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, *Æth.* p. 583, a. *Achillem per Paridem occidit*, *ibid.* *Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos*, *Teleg.* p. 585, a. *Templum ejus Pagasæum*, *Trachini propinquum*, ubi *ἱπποδρόμια*, *Theb. fr.* 6, p. 588. *In eum peccat Amphion*, *Min. fr.* 2, p. 590. *Opem fert Curetibus contra Etolos et Meleagrum interficit*, *Min. fr.* 5, *ibid.* *Hilaira et Phæbe ejus filiae*, *Cypr. fr.* 7, p. 592. *Ex Rheo Anium gignit et in Delum transfert*, *fr.* 11, p. 593. *Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatum præest*, *Cycl.* p. 601, a.

'Αραιθυρέη, urbs Argivorum, B, 571.

'Αργαῖος, ου, Argeæ f., Polymelus, Π, 417.

'Αργεῖος, εἰα, εἰον, Argivus, ex Argis; sæpe pro, Græcus. Ἥρη 'Αργεῖη, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. 'Ελένη 'Αργεῖη, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. 'Αργεῖοι iidem qui 'Αχαιοί, sæpissime in Iliade, nonnunquam in Odys. Conf. 'Αργος.

'Αργεῖφόντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

'Αργίσσα, urbs Thessaliæ, B, 738.

'Αργος, ου, δ, appellatur canis Ulyssis, ρ, 291-326. — *Argus, Arestoris et Mycenæ f.*, *Cycl.* p. 601, b.

'Αργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycene, ubi Agamemnon imperabat, A, 30; B, 108; ἱππόδοτον, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδίφον, Δ, 171. (*Theb. fr.* 1, p. 587.) Μυχός 'Αργεῖος ἱππόδοτοιο, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppos. 'Ελλάδα καὶ μέσον 'Αργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. 'Αχαϊκὸν, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. 'Ιασον, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολύπυρον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (κλυτόν), etc. 5) Ηελασγικὸν 'Αργος, in Thessalia, Pelei s. Achillis re-

gnum, B, 681; ἱππόδοτον, T, 329. — *Hic sanatur Te-lephus*, *Cypr.* p. 582, b.

'Αργυρέη, urbs Elidis, H. Ap. 422.

'Αργώ, οὐς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

'Αρέθουσα, fons in Ithaca, ν, 408.

'Αρειος, εἰα, εἰον, Marti sacer, τείχος, Δ, 407; O, 736. 'Αρήιος, Martialis. Πρωτεσίλαος ἀρήιος, B, 698; Μενέλαος, Γ, 339; Δ, 98, etc. 'Αστεροπαῖος, M, 102; P, 352. 'Αχιλλεύς, Π, 166; Αἶας, γ, 109; Διομήδης, 167. 'Αρήϊοι υἱες 'Αχαιῶν, Δ, 114; A, 799, etc. 'Αρήϊα τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et ἔντεα, K, 407.

'Αρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domini*, *Theb. fr.* 6, 588. *Adrastus in eo fugit*, *ib. fr.* 5.

'Αρέστωρ, ορος, Argi pater ex Mycene, *Cycl.* p. 601, b.

'Αρετῶν, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

'Αρηθῶος, 1) princeps Boeotiae, pater Menesthii, cognomine Κορυνήτης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi auriga, occisus, Γ, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.

'Αρηῖλκος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, Π, 308.

'Αρήϊος. V. 'Αρειος.

'Αρηῖφατος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

'Αρηῖφιλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

'Αρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, ἑρατεινή, B, 591; A, 723; H. Ap. 422.

'Αρης, εος, εἰ, εἰ et ηἰ, ἦα (ἡν οἱ. E, 909; Batr. 285), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεραπεύοντες: 'Αρης, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; δχα 'Αρης, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et 'Αρηῖ ἀτάλαντος, B, 627; O, 302; Π, 784, etc.; ἴσος 'Αρηῖ, A, 603. Et phrases, ἐναγγεῖν 'Αρηα, B, 381; κρίνεσθαι 'Αρηῖ, 385; Σ, 209; μένος κρίνεται 'Αρης, π, 269; ἐγείρειν 'Αρηα, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, *ferro*. Epitheta: τοῦρος, E, 30, 35, 355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; αἰδήλιος, Θ, 309; βροτολογός, Φ, 421. 'Αρες, 'Αρες, βροτολογεῖ, μαιφονε, τειχεσπλήτης, E, 31, 455; ἀτος πόλεμοιο, E, 388; Z, 203; οὐλος, E, 461, 717; πελώριος, H, 208 (coll. Φ, 407); χάμκος, E, 704, 859; H, 146; Π, 543, etc.; ἐχέσπαλος, O, 605; ῥινότορος, Φ, 391; βροτήπιος, N, 521; ταλαύρινος, E, 289; X, 267; θός, N, 328; ὀλοπρόκαλλος, E, 831; λαοσσός, P, 398; χρυσήνης, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. Ενωῖλιος. Δεῖμος et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; 'Ερις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi cæde audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprimitur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a quo proturbatus ἐπὶ τῇ ἐπείχῃ πέλεθρα πεσών, Φ, 391 sqq. Olim victus ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concumbens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus 'Ιάλεμος et 'Ασκάλαρος, quos v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon*, *Æth.* p. 583, a, *et fr.* 1, p. 595. *In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos*, *Teleg.* p. 585, a. *Ejus filius Cycnus*, *Theb. fr.* 6, p. 588.

'Αρήνη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ἔνια curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; ν, 57 sqq.

'Αρητιάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.

'Αρητος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 48 4; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. 'Αρητιάδης.

- **Αριάδνη*, filia Minois, regis Cretæ, a Theseo raptā, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypriis narratæ*, p. 582, a.
- **Άρμα*, τὰ, vel Άρμοι, οί, (in Cilicia,) ὅθι πασι Τυρῶες ἔμμεναι εὐνάς, B, 783.
- **Άρίστας*, αντος, Græcus, pater Liocriti, P, 345.
- **Άρίσθη*, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐυκτιμένη); Φ, 43.
- **Άρίσθηθεν*, B, 838; M, 96.
- **Άρχάδες*, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσιμῶροι, H, 134.
- **Άρκαδία*, regio Arcadum, B, 603; πολυπίδακα, μήτερα μῆλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- **Άρκεσιάνης*, ωο, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- **Άρκειος*, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- **Άρκεσίλαος*, dux Bæotorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- **Άρκίτιος*, Milesius, Æthiopidis scriptor, p. 583, a, et Ilii Excidii, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. Apud nonnullos etiam Titanomachie, fr. 1, 2, p. 585.
- **Άρμα*, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- **Άρμονίδης*, εω, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- **Άρμονία*, (Semeles mater,) saltat cum Gratiis, H. Ap. 195.
- **Άρναίος*, mendicus Ithacensis, postea Ἴρος dictus, σ, 5.
- **Άρνη*, oppidum Bæotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- **Άρπαλίον*, ωνος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- **Άρπυια* Ποδάργη, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achilles genuit, Π, 150 sq. Άρπυιαι, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- **Άρσινόος*, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- **Άρταχίη*, fons in regione Læstrygonum, κ, 108.
- **Άρτεμις*, ιδος, ιν (Άρτεμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta : ἰοχέαιρα, E, 53, 447; Υ, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199 : quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαεινή, Π, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέφανος Κελαεινή. Χρηστιάκατος, δ, 122; χρυσήνιος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; εὐσκατος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; α, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Æneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, Υ, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, Π, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, Ω, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres proceræ staturæ (μῆκος δ' ἔπος Άρτεμις ἀγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam læditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- **Άρύβας*, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, ο, 426.
- **Άρχελοχος*, Antenoris f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Ξ, 464 sq.
- **Άρχεπτώλεμος*, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- **Άσδετος*, deus καμίνφ δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- **Άσιάνης*, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phænops, P, 583.
- **Άσίνη*, urbs Argolidis, B, 560.
- **Άσιος*, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Græcorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, Π, 716 sqq. Adde Άσιάνης.
- **Άσος* λειμῶν, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- **Άσκάλαρος*, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Græcorum partibus stans, Orchoimenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnat, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- **Άσκανίη*, urbs et regio in finibus Phrygiæ et Mysiæ, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριβώλῃ).
- **Άσκάnios*, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοσιδής. Venerat ἀμοιβός (nam idem esse videtur), N, 792.
- **Άσκληπιάδης*, ου, Æsculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.
- **Άσκληπιός*, Æsculapius, ἡγήρ ἀμύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- **Άσκηρ*, nymphe, cujus filius ex Neptuno, Cæculus, condidit urbem Bæotiæ Ascram, Att. fr. 2, p. 586.
- **Άσκληιδών*, όνος, ή, urbs Bæotiæ, B, 511.
- **Άσπίος*, ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301.
- **Άσάρακος*, avus Anchisæ, Υ, 232, 239.
- **Άστέριον*, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- **Άστερίς*, ιδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήσσα, δ, 846 sqq.
- **Άστεροπαίος*, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnat, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- **Άστυλκος*, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- **Άστυνάει*, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Άστυνάει, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulysse occiditur, secundum Arctinum*, Il. Exc. p. 584, a; a Neoptolemo sec. Leschen, Il. parv. fr. 16, p. 598; 17, ib.; 19, p. 599, a.
- **Άστυνοος*, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiaonis f., Trojanus, O, 455.
- **Άστυόγεια*, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- **Άστυόχη*, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- **Άστυπύλος*, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- **Άσφαλίον*, minister Menelai, δ, 216.
- **Άσωπός*, fluvius in Bæotia, βαθύσχοινος, λεχσποίης, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, H, 17, 4.
- **Άτη*, πρόσθα Διός θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Αιταίς, σθενάρη καὶ ἀρτίπος, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.
- **Άτθις*, ιδος, Hegesinoi carmen, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam, v. fr. 2 in fine.
- **Άτλας*, αντος, Calypsus pater, ὀλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum distinentes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- **Άτρείδης*, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Άτρείδης, Άτρείδαι. — Άτρείδων καθόδος, Nostorum inscriptio, fr. 10, p. 600.
- **Άτρείων*, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- **Άτρεύς*, έος, Pelopis et Hippodamiae f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, Alc. fr. 7, p. 589.

Ἀτρυτώνη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.
 Ἀτμνιάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.
 Ἀτύνιος, 1) Lycius, ab Antilocho occisus, II, 317 sqq.
 2) Alius: v. Ἀτμνιάδης.
 Αὐγείαι, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.
 Αὐγείας, αο, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.
 Αὐγήδης, αο, Augææ f., Agasthenes, B, 624.
 Αὐλῆς, ἰδος, ἡ, urbs Bæotiæ, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, prefectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρίσσα). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avellionem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.
 Αὐτόλοκος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furatus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.
 Αὐτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in prælium proficiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnat, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.
 Αὐτονόη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.
 Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.
 Αὐτοφρόνος, pater Polyphontæ, Δ, 395.
 Ἀφάρης, ἦος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Æneæ occisus, 541 sqq.
 Ἀφείδας, αντος, Polypeponis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.
 Ἀφιδναί, demus Atticus, cujus heros Ἀφιδνός Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repentem, Cycl. p. 601, a.
 Ἀφροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομειδης, Γ, 424, etc.; εὐστέρφανος, Κύπρις, Κυθέρεια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride eductam, et in Olympum revectam, suaviter rident dii, 352 sqq. Juno ab ea χερσὶν ἱμάντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminae cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' Ἀφροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Helenam conspiciendam præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta florea ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.
 Ἀχαιοί, Achææ, εὐπλοκαίμides, β, 119; τ, 542.
 Ἀχαιῆς, ἄδος, idem. Ἀχαιῶδων εὐπέπλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.
 Ἀχαιῆκος, adj. Ἀργος Ἀχαιῆκόν, v. in Ἀργος. Ἀσὸν Ἀχαιῆκόν, N, 349.
 Ἀχαιῆς, ἰδος, Græca. Ἀχαιδές, οὐκέτ' Ἀχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀχαιδα γαῖαν, A, 254; H, 124. De

Græcia, Ἀχαιῆδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πολυβότειραν, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.
 Ἀχαιοί, Græci. Epitheta: μεγάλθυμοι, A, 123; ω, 57; καρηκομώντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνήμιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; ἐλίκωπες, A, 389; Γ, 190; II, 569; P, 274; Ω, 402; υπερκύδαντες, Δ, 66, 71; ἀρηίφιλοι, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανελλήνας καὶ Ἀχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάντες δὲ Ἴασον Ἀργεὺς Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Æth. p. 583, b. *In Tenedo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, II. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva tis injecta in reditu*, ibid.
 Ἀχελώϊος, 1) celeberrimissimus, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Siplyo ortus, Ω, 616.
 Ἀχέρων, οντος, Orci fluvius, x, 513.
 Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλῆς, ἦος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπιεικέλος, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, ὄρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, ῥιζήνωρ, πολίπορτος, κυδάλμος, μεγάλθυμος, δαίτρων, ποδάκης, ὠκύς, ταχύς, etc. Genealogia, P, 187 sqq. Quinquaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-193, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυστάθμου, Θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lynressum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicam, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbum et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; I'edasum, Υ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemno legatos ad eum mittit Ulysses, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum munerum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cassides diei sequentis Machaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidones tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sqq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecatur, frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo detracta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antilocho Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2. 4. Ingens dolor Achillis; in ejus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturum esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quæ mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Græcos principes, 40 sqq., et renuntiat iræ, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reduci, 278 sqq. Ipsi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro sævire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Conat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; tondet se in luctu, 140 sqq.; maculat duodecim Trojanos nobiles ad rogam Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendidissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogam raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove jussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigarat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro appellens Deidamiam uxorem ducit, Cypr. p. 582, a. (Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.) Telephum vulnerat et sanat, ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulat, ib. b. Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, ibid. Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio, ibid. Helenam videre cupiens, potitur volo per Venerem et Thetidem, ibid. Achivos redire cupientes prohibet, Æneæ boves abigit, Lyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem e præda honoris causa accipit, ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat, ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem objicientem, Æth. p. 583, a. Seditione inter Græcos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de cæde illa purgatur, ibid. Memnonem occidit; deinde Trojanos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit, ibid. Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius præstantissimi heroes certant, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. Filio Neoptolemo apparet, Il. parv. p. 583, b. In tumultu ejus Polyxena immolatur, Il. Exc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597. Ἀφροδίτη, una Nereidum, Σ, 46.*

B

Βαθυκλῆς, ἥος, Græcus, Chalconis f., occisus a Glauco, II 594 sqq.
 Βάχχειος Διώνυσος, H. 18, 46.
 Βαλῖος, equus Achillis, II, 149; T, 400.
 Βατίεια, ἡ, tumultus prope Trojam, ab hominibus ita dictus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομουσική, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Halicarnassensis reginæ Artemisias fratri, tributum, p. 523 sqq.
 Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Hospitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
 Βῆσα, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίαις, ἄντρος, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dardani pater, Y, 460.
 Βιήνωρ, ὀρος, Trojanus, A, 92.
 Βοάγριος, torrens Locridis, B, 533.
 Βοηβοΐδης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, δ, 31; ο, 95, 140.
 Βοΐδη, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Βοιθῆς λίμνη, in Thessalia, prope quam Phæra sitæ, B, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοὶ μὲν etc., cui præmissa est invocatio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βοιώτιος, adj., Bæotius, Ξ, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Βοῶτι. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μάλα πύονα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκοχίτωνες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, ἔαο et ἑω, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; κραϊπνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; ἀνεμος μέγας, τ, 200. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; κ, 507. Amat equas, Y, 223 sqq.
 Βούδειον, τό, urbs Phthiæ, II, 572.
 Βουκολίδης, σο, Bucoli s. Bucolonis f., Sphelus, O, 338.
 Βουκολίων, ὠνος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarbarea peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τό, urbs et regio Elidis, πολύπυρον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βοώτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
 Βριάρειος, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αἰγαιών, A, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἥος, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamias pater, quæ Βρισῆς ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.
 Βρισῆς, ἰδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyrnesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli illibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles, Cypr. p. 582 extr.*
 Βρύγοι, populus Thracius, bellum gerens cum Thesprotis, Teleg. p. 585, a.
 Βρυσηῖαι, urbs Laconica, B, 583.
 Βῦρος, 1) Perieris f., Polydora, Pelei filia, maritus, W 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

Γ

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, καμήτεια, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emittit dolum Proserpinæ, Plutoni gratificans, II. Cer. 9. — *Malis homini-*

- bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum caedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γῆ.*
- Γαίης υἱός, Γαῖα s. Telluris filius, η, 324.
- Γαίηχος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
- Γαλαζαύρη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
- Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
- Γανυμήδης, εὖς, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Y, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266 — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vilem auream dat Jupiter pro filio, fr. 3, id.*
- Γάργαρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idæ, Θ, 48; Ξ, 292, 352; Ο, 152.
- Γεραιστός, ὁ, promontorium Eubœæ cum portu, Neptuno sacrum, Y, 177.
- Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνιοις, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
- Γῆ, *Tellus; ejus nuptiæ cum Urano, in Cyclo, p. 581, a, Egæonis mater, Titan. fr. 5, p. 585. Ἥρεια Γῆ in vocatur, Alcim. fr. 6, p. 589.*
- Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Γαῖæ filii, x, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
- Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
- Γλαῦκος, 1) Sisyphi f., pater Bellerophontis, Z, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Z, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, I 19, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρυσέα χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq.; ubi vulnerat sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Cæso Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαῦκος ὁ αἰπόλος, in quem est Ep. 11.
- Γλαυκάπις, ἰδος, ἡ, epitheton, noununquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
- Γλαυραὶ, urbs Thessaliæ, B, 712.
- Γλίσας, αὐτός, ὁ, urbs Boeotiæ, B, 504.
- Γονόεσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινὴ, B, 573.
- Γοργεῖος, V. Γοργώ.
- Γοργυδίων, ὠνός, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
- Γοργώ, οὗς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργυὺς θυμὰτ' ἔχων, Θ, 349. Γοργώ βλοσυρῶπις, A, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη κεφαλὴ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — *Γοργόνες in Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.*
- Γόρτυν, υνός, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (ταιχιόεσσα); γ, 294.
- Γουνεῖς, ἑως, dux Enienum etc., B, 748-755.
- Γραῖα, oppidum Boeotiæ, B, 498.
- Γρήνιος, fluvius Troadis, M, 21.
- Γυγαίη λίμνη, lacus Mæoniæ in Asia, Y, 390 sq. Cujus nymphe Talæmeni peperit duos filios, B, 865.
- Γυραὶ, αἱ, petræ non procul ab Eubœa, ubi Ajax Oilei naufragium passus perit, Γυρῶν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυραῖν πέτρην appellat.
- Γυρτιάδης, οὗ, Gyrtil f., Hyrtius, Ξ, 512.
- Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.
- Δ
- Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἥσκησεν Ἀριάδην, Σ, 592.
- Δαίτωρ, ὀρός, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
- Δαμοστορίδης, οὗ, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus, II, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; χ, 212, 241, 293.
- Δανάη, Acrisii filia, καλλιόφυρος, Persei mater, Ξ, 319.
- Δαναῖς, ἰδος, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586.*
- Δαναοὶ, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπισταί, N, 680; ταχύποδοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες Ἄρης, H, 382, etc. — *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
- Δαναός, rex Libyæ. *Ejus filiae armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.*
- Δαρδανίδης, αὖ, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, A, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, II. Ven. 178.
- Δαρδανίη, Dardani regnum, Y, 216. — Ἐδπόλος, *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
- Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλοι Δαρδάνιοι, Trojae, E, 789; X, 194, 413.
- Δαρδανίς, ἰδος, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαδύκολποι, Σ, 122, 339.
- Δαρδανίονες, posterii Dardani, Dardanii, II, 414; Θ, 154.
- Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Y, 215 sqq., uli ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 509.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἄνθρωπος, de Euphorbo, II, 807; de alio B, 701. Δάρδανος, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 425. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Y, 460.
- Δάρης, πῶς, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cujus filii duo, E, 9 sqq.
- Δαυλίς, ἰδος, urbs Phocensis, B, 520.
- Δεισιήνωρ, ὀρός, Lycius, P, 217.
- Δελφίσιος, Delphicus, βωμός Apollinis, II. Ap. 496.
- Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 493, ubi v. causam mythicam.
- Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πύονα δῆμον, H. 27, 14.
- Δεξαμένη, una Nereidum, Σ, 44.
- Δεξιᾶδης, οὗ, Dexii f., Iphinius, H, 15.
- Δευκαλίδης (pro Δευκαλιωνίδης), αὖ, Deucalionis f., Idomeneus, M, 117; N, 307; P, 608.
- Δευκαλίων, ὠνός, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Y, 478 sqq.
- Δηιδάμεια, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*
- Δηϊκόων, ὠνός, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.
- Δηϊνόμη, Trojanus, *Il. parv. fr. 18, p. 598.*
- Δηϊοπίτης, οὗ, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 420.
- Δηϊόχοι, Græci, a Paride occisus, O, 341.
- Δηϊπύλος, amicus Stheneli, E, 325.
- Δηϊπύρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
- Δηϊτροβος, Priami f., fortissimus, N, 156; Ω, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Λεύκασπις, 294; θεοεικέλος, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, Θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, a.*
- Δηίων, Atheniensis, *Cephalis pater, Epig. fr. 3, p. 589.*
- Δηλιάς, ἄδος, Delia. Κοῦραι Δηλιάδες, Apollinis θεράπαιναι, H. Ap. 157.
- Δῆλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cujus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναή, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venere, ζ, 162. — *Quos tibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.*

- Ἀημίτρη, Ceres, Rheae filia. Hymnus Cer. narrat, eam rapta Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde moestam, aniculæ specie, consedis ad Parthenium fontem Eleusiniorem; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandam ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occulit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo aedificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. Ἐυπλόδαμος, ε, 125; Ξ, 326; ξανθή, E, 500. Alia epitheta in Hymnis cit. Δημήτρος τέμενος, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. Δημήτερος ἀκτὴ, N, 322; Φ, 76.
- Ἀμηδόκος, cantor apud Phæacas, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et v, 27 sqq.
- Ἀμηκόων, ὠντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulyse, Δ, 499 sqq.
- Ἀμολίων, ὄντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Γ, 395 sqq.
- Ἀμοπόλειος, unus ex procis Penelopes, χ, 242, 266.
- Ἀμοῦχος, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Γ, 457 sqq.
- Ἀμοφών, ὠντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.
- Ἀμοφῶν, *Thesi f., excisa Troja Æthram reducit, Il. Exc. p. 584, a, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Ἀμω, οὐς, Celei filia, ἱρόεσσα, H. Cer. 109.
- Ἀπώ, οὐς, i. q. Δημήτηρ, H. Cer. 47, 211, 492.
- Αἶη, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.
- Ἀιδώωρος, *Erythræus, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.*
- Διοκλῆς, ἦος, 1) Orsilochi f., rex Phæarum in Messenia ab Alpheo fluvio deductus genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit Æneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, πλῆξτερος, H. Cer. 474, 477; Διοκλῆς dictus ib. 153.
- Διομήδη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.
- Διομήδης, εος, Argivorum rex, Tydei f., Cenei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: κρατερός, βῆην ἀγαθός, ἱππόδαμος, ὑπέρθυμος (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucio Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulyse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rheum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prelium suadet, Ξ, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Cypri
- Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — *Cum Ulyse Palamedem aquis demergit, Cypr. fr. 16, p. 594. Philecteten e Lemno reducit, Il. parv. p. 583, b. Palladium rapit cum Ulyse, ibid. Cujus insidias quomodo averteat, fr. 9, p. 596. Coræbum occidit, fr. 19, p. 598. Excisa Troja statim et feliciter redit, Nost. p. 584, b.*
- Διοκλος. V. Διοκλῆς, 2.
- Δίον, oppidum Eubææ, αἰπύ, B, 538.
- Διώνυσος, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonia Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinas transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. Εἰραφιώτης, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Anii filiabus, Oionotrope, dederit, Cypr. fr. 11, p. 593.*
- Δῖος, Priami f., Ω, 251.
- Διόκουροι, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raptam repetituri, Cycl. p. 601, a.*
- Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.
- Διώρης, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.
- Δμήτωρ, εος, Iasi f., fictus ab Ulyse rex Cypri, ρ, 443.
- Δολίος, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filiz Melanthus, σ, 321 sqq.
- Δολιχός, principum Eleusiniensium unus, H. Cer. 155.
- Δόλοπες, gens Thessalica, I, 480.
- Δολοπείων, ονος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.
- Δόλοψ, οπος, 1) dux Græcus, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.
- Δόλων, ὠνος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.
- Δόρυκλος, filius nothus Priami, A, 489.
- Δούλη, n. propr. Nost. fr. 7, p. 600.
- Δουλιχεύς, ἦος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.
- Δουλίχιον, τό, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sqq.; τ, 24; ξ, 397; π, 123, 247; Η. Ap. 429. Πολύπυρον, ξ, 335; π, 396; τ, 292.
- Δράκων, Icariz insulæ urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 20, 1.
- Δραχίος, dux Epeorum, N, 692.
- Δρήσος, Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20.
- Δρύας, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciz, Lycurgi pater, Z, 130.
- Δρύσι, οπος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Γ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, Η. 18, 34.
- Δύμας, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, Η, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.
- Δύμη, Achajæ urbs, H. Ap. 425.
- Δυναμένη, Nereidum una, Σ, 43.
- Δωδωνάσιος, Jovis epitheton, Η, 233.
- Δωδώνη, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus ὑποφῆται Selli, δυσχεύμερος, Η, 234 sq.; B, 750; ξ, 327 sq.; τ, 296 sqq.
- Δωριεὺς, Dorienses, τριχάϊες, τ, 177.
- Δώριον, τό, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyris a Musis excæcatus, B, 594 sqq.
- Δωρίπη, Anii uxor, Cypr. fr. 11, p. 593.
- Δωρίς, ἴδος, una Nereidum, Σ, 45.
- Δῶς, fictum a Cerere nomen, Η. Cer. 122.

Δῶτιον πεδίον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.
Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγκέλαδος, gigas, ab Jove vinculus, Batr. 285.
Εἰδοθή, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
Εἰλείθυα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μογόςτοχος, II, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰλείθυαι, A, 270 (μογόςτοχοι); T, 119.
Εἰλῆσιον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.
Εἰρεσία, urbs Hestiaeolidis, vel insula, H. Ap. 32.
Εἰρετρία, Eretria, urbs Euboeae, B, 537.
Ἐκάβη, Dymantis filia, II, 718; uxor Priami, mater mul-
torum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem,
Z, 251 sqq.; et admonitu ejus donat adorataque Minervam,
293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille,
X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430
sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiscente, Ω,
200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in
funere, 747 sqq.
Ἐκαμήδη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille,
donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavi-
dum, Ξ, 6 sqq.
Ἐκάτη, dea, Persaei filia, H. Cer. 24 sq., 438; σέλας ἐν χεί-
ρσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et So-
lem cum illa adit, 24 sqq.
Ἐκατος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y,
71; H. Ap. 276.
Ἐκτόρεος, adj., Hectorius, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. —
II. parv. fr. 16, p. 597.
Ἐκτορίδης, συ, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
Ἐκτωρ, oros, Priami et Hecubae f., princeps heroum Tro-
janorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυβαίολος,
χαλκοκορυστής, θρασύς, δέριμος, φαίδιμος, βοὴν ἀγαθός (N,
123; O, 671), πέλωριος (A, 819), εἰκλος φλογί (N, 54,
688), Ἄρηι, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet ca-
tervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Ce-
dit Achivi, A, 505. Increpat a Sarpedone, E, 471 sqq.,
pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno
auctore, Z, 77 sqq., in urbe obsecrationem Minervae fieri
jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem redu-
cit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andro-
machem, in aedibus frustra quæsitam, tandem urbe egre-
diens ad portam Scæam una cum Astyanacte infante
obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum
Paride, laudat, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissi-
mum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni
suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares,
sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat
contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum
vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300
sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad
moenia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post
pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contento
augurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat
murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400
sqq. Ab excidio navium arcetur praesertim per Ajaces,
N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulne-
ratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curan-
dus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum
instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat,
591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, II, 536 sqq.; in Patroclum,
721 sqq. Interficit Patroclum (conf. T, 414) et capit arma
Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem rever-
titur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao
aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq.
Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achil-
lem aggressurus, revocatur ab Apolline, Y, 364 sqq.
Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, pa-
rentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed
pudor ob prius ipsi dicta et aliae cogitationes loco eum
cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit,
insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-
166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tenta-
tis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline
desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum
hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari
certamine, in quo Minerva cum atroci dolo deludit, 248-
305. Tandem maxima contentione pugnant hasta trans-
figitur, armis spoliatur, fœdatur ab Achivis et curru Achil-
lis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus
plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-
cita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline cu-
ratur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat,
licet sæpius ab Achille raptum, Ω, 15 sqq. Redemptum
a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis ef-
fusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur,
677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. —
Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.
Ἐλαίς, ἴδος, Anii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.
Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 696.
Ἐλατιονίδης, συ, Elatiosis f., Ischys, H. Ap. 210.
Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33
sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.
Ἐλατρεὺς, ἥος, nobilis Phæax, θ, 111, 129.
Ἐλένη, Jovis et Leda filia, Dioscurorum soror, formosis-
sima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B,
160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telae pugnas
hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelam, 139 sqq. Ex
muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat de-
scribitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admi-
rantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et
fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem
reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq.
Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam re-
dit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Ne-
stor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium
cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω,
761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non am-
plius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus
intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto
allata, 125 sqq., et φάρμακον νηπειδὸς ἀχολὸν τε, 219 sqq.
Flet Ulyssem, 184. Quem agnovit in urbe Troja specu-
latorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum li-
gneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa
textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei in-
terpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. —
Ex Jove nata et Nemesi in plurimas formas mutata,
Cypr. fr. 3, p. 592. A Theseo rapta, p. 601, a. Paridi
ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et ave-
hitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b.
Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex
Cypriis, fr. 21, p. 595. Nuptiae, p. 582, a. Legatio ad
Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli,
ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mor-
tuo, Deiphobo nubil, II. parv. p. 583, b. Trojæ agno-
scit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja
capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur,
II. Exc. p. 584, a; II. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti
concedit Æthram, fr. 17, p. 598.
Ἐλενος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnat ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filiis objugatus a Priamo, Q, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam*, Cypr. p. 581, b. *Ab Ulysse insidius capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo*, H. parv. p. 583, b. — 2) Graecus princeps, CEnopis f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, ao, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσινίοι, Eleusini, H. Cer. 267.
- Ἐλευσις, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θυόσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάντωρ, opor, dux Abantum ex Euboea, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλεών, ὄνος, ἡ, oppidum Boeotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικίων, ὄνος, Antenor's f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλική, urbs Achajae, ubi Neptunus praecipue cultus, B, 575 (εὐρεῖα); Θ, 203.
- Ἐλικίων, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλική, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (Ζαθεύου). 2) Mons Boeotiae, Musis sacer, Batr. 1. — *Ἰλδαχόεις*, *Atth. fr. 2, p. 586*.
- Ἐλικίωνος ἀναξ, Neptunus, Γ, 404.
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliae seu Phthiotidis, B, 683 (καλλιγύναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbulis his clarissimis duas partes Graeciae universae designat.
- Ἐλληνες, antiquae urbis Ἑλλάδος et regionis incolae, B, 684.
- Ἑλληπόντος, fretum: ἀγάρροος, B, 845; M, 30; πλατύς, P, 432; ἀπειρών, Q, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.
- Ἑλος, ους, τό, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditione Nestoris, B, 594.
- Ἑλπήτωρ, opor, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui periit in Circae domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quae fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἑνέτοι, natio circa Paphlagoniam, ubi muli optimi, B, 832.
- Ἑνίηνης, in prosa Ἀλνίανες, gens ad Ossam, Perrhaebis propinqua, B, 749.
- Ἑνιεύς, ἦος, fluvius Thessalotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmoni genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἑνίσπη, oppidum Arcadiae, ἡμεώσσα, B, 606.
- Ἑνωμένος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.
- Ἑνωσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἑνόπη, urbs Messeniae, I, 152, 292.
- Ἑνοσίχθων, ὄνος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἑνώλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρεϊφόντης, B, 651; H, 166, etc.
- Ἑνυεύς, ἦος, rex Scyri, I, 664.
- Ἑνωῶ, ους, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολίπορος).
- Ἐξάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἐπάλτης, ου, Lycius, a Patroclo occisus, II, 415.
- Ἐπειγυεύς, ἦος, Myrmidon, Agacis f., Pelei τέχνης ob caedem, II, 57.
- Ἐπειοί, Elidis antiqui incolae et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκοχίτωνες); N, 686 (φαιδυμένους), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-762.
- Ἐπειός, Graecus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minerva consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res H. parv. p. 583, b.*
- Ἐπείριτος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, αν, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδανρος, ὄ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικάστη, Oedipi mater et uxor, quae aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπιδλῆς, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίστροφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίστωρ, opor, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.
- Ἐπτάπορος, ὄ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπωπεύς, ἔως, *Lyci filium vitiat et perit*, Cypr. p. 582, a.
- Ἐρφίνος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβος, εως, τό, sedes inferorum, Θ, 368; I, 572 (ἐξ Ἐρεβουσιν); κ, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρετμεύς, ἔως, nobilis Phaeax, θ, 112.
- Ἐρευθαλίων, ὄνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylis a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεχθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) redit Minerva, η, 81.
- Ἐρινός, ὄος, Furia: ἡεροφοῖς, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖραι. Θεὰ δασπλήτης, ο, 234. Plur. Ἐρινύες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μητρός; β, 135; υ, 78; ρ, 475 (πρωτών). — *Audit diras Oedipi*, *Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum*, *ib. fr. 6, p. 588*.
- Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἀμωτον μεμυῖται); Σ, 535. Ab Jove mittitur, A, 3 sq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine*, *Cypr. p. 581, b.*
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στυγερή, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniae, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaïdis poeta*, *fr. 2, p. 536*.
- Ἐριάπτις, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμαῖος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, π, 471.
- Ἐρμείας, ao, Ἐρμῆας (Ἐρμῆς E, 390), Ἐρμῆς, ἔω (H. Merc. 413) et εἰω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majae f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exsiliiit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua lyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem praere jussit, ut furtum judicaret. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem lyrae cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera praecara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyrae utendae rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice praedicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo rediissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffuraturum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quae vaticinandi artem per lapillos eum edoceat. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἐριούσιος, εὐσκοπος. Ἀργεϊφόντης, ἀκάχητα, δώτωρ ἑών, χρυσόβαρπις: cujus virgae vis exprimitur ε, 47 sq. Martem clam eripuit Aloi-

- dis, E, 390. (In sinili re Q, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, o, 320 sqq. Græcis opem fert, γ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Q, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, II, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*
- Ερμῶνη, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.
- Ερμόνη, urbs Argolidis, B, 560.
- Ερμος, fluvius Æolidis in Asia, δηνίης, γ, 392; Ep. 1, 5.
- Ερυσίνοι, oi, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ὠληοί, B, 855.
- Ερυθαί, 1) urbs Bæotiae, B, 499. 2) Ερυθραία πόλις Ioniae, in quam Ep. 7.
- Ερύλαος, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 411.
- Ερύμνθος, mons Arcadiæ, ζ, 103.
- Ερύμας, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, II, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, II, 415.
- Ετεοκλήϊος. V. Ετεοκλής.
- Ετεοκλής, ἥος, filius alter Cædipi, regnans Thebis. Cadmei convivantur in domo βίης Ετεοκλήϊνης, Eleoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*
- Ετεοκρήτες, oi, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.
- Ετιωνεύς, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; o, 95 sqq.
- Ετιωνεύς, oppidum Bæotiae, πολύκνημος, B, 497.
- Ευαμεινίδης, ου, Euæmonis f., Eurypylos, E, 76; A, 809.
- Ευαίμων, ονος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*
- Ευάνθης, εος, pater Maronis, ι, 197.
- Ευβοία, insula, B, 535; νανσιλαίτη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.
- Ευγάμμων, Cyrenensis, *Telegoniæ scriptor*, p. 584, b.
- Εύδαρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmidonum, II, 176-186.
- Ευηνίη, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.
- Ευηγορίδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.
- Ευηνός, Selepii f., princeps Lymnessi, B, 693.
- Εύπηκος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 417.
- Εύμαιος, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius: v. o, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitum: v. totam ξ, et o, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimæ in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulyssem, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in procis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho pœnas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.
- Εύμηδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melantis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εύμηλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equabus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphthime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachia scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*
- Εὐμόλος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.
- Εὐνῆος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulae, H, 478 sqq.; Ψ, 747.
- Εὐπειθης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cecidit, 522 sqq.
- Εὐπίκος, ὄ, fretum Eubææ, H. Ap. 222.
- Εὐρος, ventus ab oriente flans, B, 145; II, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.
- Εὐρύδης, ου, procus Penelopes, cæsus, χ, 267.
- Εὐρύαλος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnât egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, ἴσος Ἀργί, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melantis, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐρύδανης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*
- Εὐρύγανεια, *Hyperphantis filia, quacum quatuor liberos genuit Cædipus, Cæd. fr. 2, p. 587.*
- Εὐρύδαμας, αντος, δ, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, ὄνειροπόλος γέρων, E, 148 sq. 2) Procus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.
- Εὐρύδίκη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*
- Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Re-deuntem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalasis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post cædem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1 sqq.
- Εὐρύλοχος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum canto ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulyssem pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulysse sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitiis omnibus secum, 417 sqq.
- Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoo princeps, δ, 628 sq.; φ, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelopæ, o, 16 sqq.; σ, 295 sqq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopem alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.
- Εὐρυμέδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.
- Εὐρυμέδων, οντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Periboræ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; A, 620.

Εὐρυμίδης, ου, Euryimi f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρύνομη, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμὴν in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysses patratæ caede, ψ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Ægypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, 1) Herculis f., princeps in insula Co, quæ dicitur Εὐρύπυλον πόλις, Β, 677. 2) Eumæonis f., princeps Thesæalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnât, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, Η, 167; Θ, 265. Pugnât, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; Π, 27. (*Azionem Priami occidit, Il. parv. fr. 19, p. 599.*) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sqq. — *Trojanis auxilio profectus, fortissime pugnans a N. occiditur, Il. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.*
 Εὐρύσθευς, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes pronepos; historia nativitatæ Eurysthei narratur Τ, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.
 Εὐρύτιος, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Æchalia habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρύτιον, ὠκος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, 1) princeps Æchaliæ, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, ρ, 13-38. — *Conf. Æch. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591.* — 2) Actoris f., princeps Eleorum, Β, 621.
 Εὐρύφεισσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.
 Εὐρύππη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in H. Ap. 251.
 Ἐδσσωρος, princeps Thraciæ, Acamantis pater, Ζ, 8.
 Εὐδρησις, ιος, urbs Boeotiæ, Β, 502.
 Εὐδρυμος, Τρωζενι f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, Β, 846 sq.
 Εὐφύτης, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, Ο, 532.
 Εὐφροδός, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, Π, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, Ρ, 9-60.
 Εὐχώνωρ, ορος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Ν, 663-672.
 Ἐφιάλτης, ου, Aloei s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — *Cum fratre Oto et Æoclo, Ascræ nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586.*
 Ἐφύρη, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Ζ, 152. 3) Thesprotiæ urbs, α, 259; β, 328 (πίερα ἀρούρα).
 Ἐφυροι, Ephyræ primæ cives, Ν, 301.
 Ἐφελῆς, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, Η, 189.
 Ἐφελος, 1) Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.
 Ἐχέμιον, ὠκος, Priami f., cæsus a Diomede, Ε, 160 sqq.
 Ἐχένιος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Ἐχέπωλος, 1) Trojanus, Thalyssi f., cæsus ab Antilochio, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Ἐχτρος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem famosus, βροτων δηλήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ, 308.
 Ἐχέρων, ὠκος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Ἐχίνα, ὤων, insula in mari Ionio, postea Ἐχινάδες dictæ, Ιεραί, Β, 625.
 Ἐχλος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alius, cæsus, Ο, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, Η, 416.
 Ἐωκφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαγρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν παννύπτεται πάντων, Alc. fr. 6, p. 589.
 Ζάκυνθος, ὅς ἐστι, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 634; α, 246 (ὠλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήεσσα); Η. Ap. 429.
 Ζέλις, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.
 Ζεύς, Διός, Διτ, Δία, et Ζηνός, Ζηνι, Ζήνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, Ο, 187 sq., cui in partiendo cessit cælum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, Ν, 355 sq. Est summus dëorum, cui omnes assurgunt, σφοῦ πατρός ἐναντίον, Α, 533 sq., supremus moderator, ὑπατος μῆτωρ divinorum humanorumque, Θ, 22; Ρ, 339. Epitheta solita: εὐρύσπα, Κρονίδης, Κρονίων, μπιτέτα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναῖων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κελαινεφίς, πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμάνης, μέγας, μέγιστος, κύδιστος, αἰγίοχος, Κρόνου παῖς, τερπικέρανος, ἀστεροπητής, ὠκυβρεμέτης, ἐρίγδουπος πῶσις Ἥρης, ἐριδρεμέτης, στεροπηγερέτα (Η, 298), ὠφίλυτος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομραῖος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptra et θέμιστας, Β, 197, 205 sq. Præcones sunt Διός ἀγγέλοι, Η, 274. Ipse ταμίης πολέμοιο ἀνθρώπων, Δ, 84; Τ, 224; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terret ægide a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διός μάστιγι δαμῆναι, Μ, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiæ, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ζεῖνιος, Ν, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; Ικετήσιος, υ, 213. Ἐρκεας, φ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωναῖος, Πελασγικός, α cultus loco, Η, 233. Columnæ ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in Η. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natasque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η, 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, Ν, 449, qui est Διός δαριστης, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Αἰταί, κόραι Διός, Ι, 604 sqq.; Ἀτῆ, πρόβα Διός θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sq.; sed ob famem terræ immisam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno eum fecellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἀτῆν in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Æthiopibus, quo cum diis ierat κατὰ δαῖτα, Α, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium servare fallens mittit Agamemnoni, Β, 2 sqq. Trojam ignare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτώνα Διός induit ἑβί Minerva, Ε, 736. Prohibitis ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensitat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, A, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, O, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, II, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Y, 4 sqq. Hectore miseretur, X, 167 sqq.; sed lanx ejus sati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut haec eum dimittat, ε, 28 sqq. Utionem Soli concesserat de sociis Ulyssis, M, 385 sqq. Omina fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit praelium Eupitheii sociorum, procos ultorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, I, 457. — *Consilia inquit cum Themide de Trojano bello, Cypr. p. 581, b. Dearum judicium praecipit, ibid.* Έπερήμερον άδανασιών τριβuit Dioscuris, ib. p. 582, a. *Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certamine, ib. p. 583, a. Immortalitatem dat Memnoni, Αθή. p. 583, a. Jovis Hercei in ara occiditur Priamum, Il. Exc. p. 584, a. Saltantem induxerat Titanomachiae scriptor, fr. 2, p. 585. Μῶμος ipsi σύμβουλος quid suaserit, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat, ib. p. 592. Helenam gignit ex Nemese in plurimas formas mutata, fr. 3, ib. Ζήνα, fr. 17, p. 594. Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio, Il. parv. fr. 3, p. 595. Dardano dederat Palladium, Il. Exc. fr. 3, p. 599. Tantalum quomodo punit, Nost. fr. 10, p. 600.*

Ζεφυρία, Zephyri aura, η, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; Θρήκηθεν spirat cum Borea, I, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis est Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, II, 150 sqq. Est κελαδαινός, κελητήγος, λαβρός, αἰθριος (H. Ap. 433), δυσαής, αἰὲν έπυδρος.

Ζήθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ilyli pater, τ, 523.

H

Ήκη, filia Jovis et Junonis, Hercules uxor in caelo, καλίσφυρος, λ, 603 sqq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratiis saltat, H. Ap. 195.

Ήκησίνος Salaminius pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ήκησίνος, Althidis poeta, p. 586.

Ήγίας, i. q. Άγίας, q. v.

Ήλιος. V. Ήλιος.

Ήριβόια, Aloeii uxor altera, περικαλλής, E, 389.

Ήτιών, υνός, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicum; quem Achilles occidit et praedas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; I, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Arisben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ήτιόνες, αλ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ήτιόνες, ήος, 1) Graecus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thraciae princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ήλειος, Elei; eorum bellum cum Pylis, A, 671 sqq.

Ήλεκτρη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418. — Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Trojae, Il. Exc. fr. 5, p. 599.

Ήλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ήλιος: δς πάντ' έρορᾷ και πάντ' έπακούει, μ, 323. Epitheta: άναξ, παμφανών, φαέθων, φασσίμβροτος, τερψίμβροτος, άκάμας, ύπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Αεταί, x, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neera Phaethuses et Lampetiae nympharum pater, μ, 132 sq. : quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinæ, H. Cer. 62 sqq.

Ήλιος, ίδος, regio Peloponnesi, δια, B, 615; Δ, 686, 698; εύφορος, δ, 635; δδὲ κρατέουσιν Έπιοι, ν, 275; ο', 297; ω, 431; ιππόβοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulysses, Teleg. p. 583, a.

Ήλύσιον πέδιον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ήλώνη, urbs Thessaliae, B, 739.

Ήμαθία, Macedoniae pars, Ξ, 226.

Ήνιοπέως, ήος, Thebaei f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ήνιοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ήνοφ, σπας, 1) Trojanus, pater Salmi, Ξ, 443 sqq. 2) Graecus, Clytomedis pater, Ψ, 634.

Ήπειρος, 1) Echeli regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et ε, 98; φ, 109; ω, 378.

Ήπυτιδης, ου, Epyti f., Periphas, praeco, P, 324.

Ήρακλείδης, ας, Herculis f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ήρακλείος, adject. Ήρακλείους χείρας, Ep. 14, 18.

Ήρακληίην βίην fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ήρακλης, ήος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένμων, θυμολέων. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus sit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis saepe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, A, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Άδην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducitur, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus ταίχος άμφίχυτον, contra cetum, Y, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Praestans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alii ejus νίεας νίωνοί τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulysse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — Ejus furor in Cypris narratus, p. 582, a. *Arionem equum accipit a Copreo, per eum vincit Cycnum Martis filium cursu equestri in Pagasæo Apollinis templo, equumque donat Adrasto, Theb. fr. 6, p. 588. Cum Iole, Αθή. Exc. fr. 2, p. 590. Έχθαλιαν capit, fr. 6, et alibi. Apud Cianos, q. v. Hylam querere et obsides dare cogit, fr. 4. Cum Theseo Themiscyram capit, Nost. fr. 9, p. 600.*

Ήρη, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεά, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, II, 432; Ξ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκάλενος, ήλοκος, βοώπις, έρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσόπέδιλος (λ, 603), Άργείη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaemon monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, A, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaci expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia necit quae mariti minis et Vulcano intercedente compescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojae excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Troiani fœdera lædant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, E, 153-352. Ab expegefacto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνοστήσας Ἀχιλλῆα, E, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.) De Ænea cum Achille pugnante consultit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam vehente, ib. p. 582, a.*

Ἡριδανός, fluvius, Batr. 20.

Ἡφαίστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sqq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato caelo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, E, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφιγυγίς, κυλλοποδίων (Φ, 331), πολύμητις, πολύφρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera hæc fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, E, 166 sq., 338 sq.; ægis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, E, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Græcis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incesus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φλόξ Ἡφαίστιοιο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaidis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvas Jovi, Il. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἠχώ, οὐκ, Echo, H. 18, 21.

Ἠώς, οὐκ, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἡριγένεια, φασγίμβροτος (Ω, 785), χρυσόβροχος, ἰσόβροχος, ῥοδοδάκτυλος, χρυσοπέπλος, φαινοίς (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θ

Θάλασσα, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλλιος, Eurysit f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσιάδης, Thalyssi f., Echeopolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Echaliam redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco punitur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, E, 231.

Θαυμακίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐκ, Cissei filia, καλλιπάρης, A, 224, Hecubæ soror, uxor Antenoridis, bona noverca Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στοκ, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμῶν λυεῖ ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpalam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρης). Mars ejus συναγωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγχεῖδον ἔχομένη, Jupiter δάφους δαρίζει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consultat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμίσκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinatur reditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέσσανδρος, 1) Polynicis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphei f., Præti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκατάρκτος, ἀμαρτοπής, ob contumeliosos sermones ab Ulyssæ verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileæ amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Bœotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ξ, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygos, illaque mortuus, rex Polypætes, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἡόκομος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcam vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, E, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condit jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædicat filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
Θηβαίος, Eniopei pater, Trojanus, ὑπέρθυμος, Θ, 120. —
Adjunct., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
Θηβαίς, ἰδος, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.
Θήβη, ἡ, et Θῆβαι, αἱ, Thebæ, 1) Bœotiz urbs, ἐπτάφυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Conditæ a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Cædipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Ἐυστέφανος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) Ægypti, ἐκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὠψίφυλος, Z, 416; ὑποκλακίη, 397; ἱερὴ πόλις Ἰστῖωνος, A, 366 sq., capta et direpta ab Achille, B, 691; X, 479.
Θησιδαί, Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, II. Exc. fr. 1, p. 599.
Θησεύς, ἑως, heros et princeps Atheniensis, Ἀγεί f., A, 365; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — Res ejus cum Ariadne in Cypriis narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.
Θῆβαι, urbs Bœotiz, πολυτρήρων, B, 502.
Θῆβαι νῆσοι, i. q. Ὀρεῖται, in Acheloi ostio, o, 299.
Θῆβας, αντος, 1) princeps Ætoliz, Adremonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulæ, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnacione Trojæ, II. parv. fr. 10, p. 596.
Θήη, Nereidum una, Σ, 40.
Θηρικὸς, Atticæ oppidum. Θηρικὸνδῆ, H. Cer. 126.
Θῶιον, ανος, 1) Trojanus, Phænopis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
Θῶισσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
Θωῶτης, ου, Menesthei præco, M, 342 sq.
Θράσιος, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
Θρασυμυδῆς, εος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
Θρασυμυλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.
Θρηάκις, et Θρήκις, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhæso, K, 434 sqq. Θάμυριν τὸν Θρήικα, B, 595. — Penthesilea Θρηῖσσα, Æth. p. 583, a.
Θρηάκιος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρηάκιν Σάμος, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Θρηάκιος πάντος, Ψ, 230.
Θρήικη, Thracia, ἐπίδωλαξ, A, 222; Y, 485; N, 301, etc. Θρήικηθεν slant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
Θρηαι, nymphæ in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
Θρινάκιν, pro Siciliæ antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascebantur, μ, 127-135; τ, 275.
Θρόνιον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
Θρόον, τὸ, urbs Elisidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; II. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρουέσσα πόλις, αἰκεία κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάσπην, 106. Pater Ægisthi, δ, 517 sq.
Θυεστιάδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
Θυμβρατός, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
Θῶν, ανος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰαίρα, Nereidum una, Σ, 42.
Ἰάμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
Ἰάμω, Metaniræ famula, κείδ' εἰδύσα, quæ Cererem di-
ceteris exhilarat, H. Cer. 195-204.
Ἰαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinae, H. Cer. 421.
Ἰάνθη, nympha, socia Proserpinae, H. Cer. 418.
Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐλκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes ad-
veniunt ad πανήγυριν Apollinis.
Ἰασπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
Ἰάφρανος, 1) fluvius Cretæ insulæ, γ, 292. 2) Alius in Pello-
ponneso, H, 135.
Ἰασίδης, αο, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, p, 443.
Ἰασίων, ανος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νεῖω ἐνὶ τριπόλῳ, ε, 125 sqq.
Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασον Ἄργος di-
ctum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
Ἰάχη, nympha, socia Proserpinae, H. Cer. 419.
Ἰαωλκός, ἡ, urbs Magnesiæ, εὐκταμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
Ἰδαίος, adj. Idæus. Ἰδαίων δρεων, O, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαίος, II, 605; Ω, 391.
Ἰδαίος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
Ἰδη, mons s. potius montes Troadis, ἡμερόσσα, ὀλέσσα, πολύπτυχος, πολύπιδας, μήτηρ θηρών, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Ve-
nus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδῆθεν μεδών, Γ, 276; H, 202, etc. — Ibi judicium dearum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, II. Exc. p. 584, a.
Ἰδης, εω, pater Cleopatraz, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — Alius, Aphareï f., cujus et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.
Ἰδομενεύς, ἦος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genea-
logia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; Π, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntes in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilei, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

Ἰηλυσός, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἰηπατῆων, onos, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἰησανίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 408, 471; Ψ, 747.
 Ἰήσαν, onos, princeps Thessalus, Æsonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθαιμένης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, Π, 586.
 Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odys. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείλιος, κραναή, τρηγεῖα, παικαλόεσσα. Urbs Ὑπνότης, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulæ et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰθακήσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰθακος, heros insulæ Ithacæ, ρ, 207.
 Ἰθάμη, urbs Hestiaeotidis, κλωμακόεσσα, B, 729.
 Ἰθάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniæ (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alcm. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regebant, ibid.*
 Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκεταονίδης, ου, Hicetaonius f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκετάων, onos, Laomedontis f., frater Priami, Y, 238; dux, Γ, 147 (ὄκος Ἀρης); O, 576.
 Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλάερα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλῆϊον πεδῖον, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρά, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, α.
 Ἰλιονεύς, ῥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἴλιος, ῆ (Ἴλιον αἰτῶ, τό, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενον πολίεθρον, ἐρατεινὴ, ἡγεμόεσσα, αἰπεινὴ, ὀρυσόεσσα, εὐπώλος. Dardanius χτίσσε Δαρδανίην, ἐπεὶ οὐκ ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπλόιστο, Y, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακὸς ἴλιος οὐκ ὀνομαστὴ, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρις, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. α n. 13.
 Ἴλιος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, Y, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημογέρων, cujus monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασιδής, ου, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ῆ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παικαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
 Ἰναχος, fluvius, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, b.
 Ἰνώ, οὐς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.
 Ἰνωπος, rivulus Deli insulæ, H. Ap. 18.
 Ἰνώσιος, adject. Ἰεονίη Ὀλογος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
 Ἰόλη vel Ἰόλεια, Euryti filia, in Æchaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ἐκνή, et fr. 2.
 Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, 6.
 Ἰηπασίδαι, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit

Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰηπασίδης, Hypsenor, N, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰηπασος, Soci pater, δαιφρων, A, 450. V. Ἰηπασίδαι.
 Ἰπηηολογοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰποδάμας, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, Y, 401.
 Ἰποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polyætæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcathoi uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰποδάμος, Trojanus, ab Ulvæe occisus, A, 335.
 Ἰπόθοος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.
 Ἰποκόων, ωντος, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 518.
 Ἰπόλοχος, 1) Bellerophonis f., pater Glauci, Z, 119, 197. 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰπόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰπόνους, ductor Græcus, A, 303. — Alius, Peribææ μητηρ, Theb. fr. 9, p. 588.
 Ἰποτάδης, αο, Hippotæ f., Æolus, κ, 2, 36.
 Ἰποτίων, ωνος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 797. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήεσσα, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 150, 292.
 Ἰρις, ἶδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχέα, ὠκεία, ποδῆγεμος, ἀέλλοπος, χρυσόπτερος. De arcu coelesti, πορφυρέη, P, 551, et plur. A, 27.
 Ἴρος, mendiculus Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρναῖος, σ, 1-7. Infelicitur certat cum Ulyssæ personato, incitatus a procis, 35 sqq. (Ἴρος αἶρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανδρος, Bellerophonis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sq.
 Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pœnas dedit, ι, 39-61, 66.
 Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰστία, urbs Eubææ, πολυστάφυλος, B, 537.
 Ἰστὴ, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐπκοτος, H. Ap. 210.
 Ἴτυλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sq.
 Ἰτυμονεύς, ῥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἰτων, ωνος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
 Ἰφίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sq.
 Ἰφιάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφίγεια, filia Agamemnonis et Clytæmnestræ, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauros transfert et immortalæ reddit, cervæ in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*
 Ἰριδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum matrem, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.
 Ἰρικλήη βίη, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰρικλος, Phylaci f., Podarcis et Proteislai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves ei

ablaturum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, Nost. fr. 3, p. 600.

Ἰριμέδεια, Aloeī uxor, λ, 305.

Ἰρίνοος, Dexii f., Græcus occisus a Glauco, H, 14.

Ἰρις, acc. Ἰρεα, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 417.

Ἰρις, idos, capta ex insula Scyro, Patrocli concubina, εὐχωνος, I, 663 sqq.

Ἰριτίδης, ου, Iphiti f., Archepolemus, Θ, 128.

Ἰριτίων, ωνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Υ, 382 sqq.

Ἰριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάρυμος, B, 518 sqq.; P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat Ulysses arcum egregium, ρ, 14-38. 3) Conf. Ἰριτιδης.

Ἰργαίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.

Ἰωκή κρύεσσα, in Ægide, E, 740.

K

Καθήςος, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, Καθίσθεν.

Καζμέτιοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες ἑπών); E, 807; K, 288; λ, 275. — *Cephalum a cæde uxoris expiant, per eumque a Teumessia vulpe liberantur*, Epig. fr. 3, p. 589.

Καζμειώνες, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ, 680.

Καζμήτις, ἰδος, Cadmi filia, Semele, Η. 6, 57.

Κάδμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεόφρωνος, mensa*, Theb. fr. 2, p. 587.

Κάειρα, Caria mulier, Δ, 142.

Καινειδης, Cænei f., Coronus, B, 746.

Καινεύς, έως, rex Lapitharum, A, 264.

Καλήσιος, Axyli Trojani famulus, Z, 18.

Καλητορίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.

Καλήτωρ, ορος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clyti f., O, 419.

Καλλιάνασσα, una Nereidum, Σ, 46.

Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.

Καλλιάρως, urbs Locrensis, B, 531.

Καλλιόκη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146. — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex eo Polyætēn, qui regnum post eam habuit*, Teleg. p. 585, a.

Καλλιόθη, Celei regis filia, H. Cer. 110.

Καλλικολώνη, tumulus prope Trojan, Υ, 53, 151.

Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.

Καλλιρόη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Καλλιχόρος, fons Atticæ, H. Cer. 271.

Καλύδναι, αι, insulae, prope Coon insulam, B, 677.

Καλυδών, ώνος, η, urbs Ætoliaë et ager, αἰπεινή, πετρήεσσα, έραννή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.

Καλυψώ, οὐς, nymphea, Atlantis filia, insulam Ogygiam possidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta: ἡσυχμος, ἐπιλόκαμος, δια θεάων, αὐδέεσσα, δολόεσσα (η, 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, benignissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq., gravate Imperium accipit, eumque adjuvat in rate facienda, 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333. — Socia Proserpinæ, Η. Cer. 422 (ἡμέρεσσα). — *Teledamus filius Ulyssis ex Calypsone, sifides Eustathio*, Teleg. p. 601, a.

Κάλχας, αντος (voc. Κάλχαν, A, 86), Thestoris f., vates in exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.; B, 322. Εἰ adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. — *Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu heroum Aulide*, Cypr. p. 582, a. Dianæ iram aperit,

Iphigeniæ immolatione placandam, ib. p. 582, b. *Pe-destri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur et sepelitur*, Nost. p. 584, b.

Κάμειρος, ό, urbs insulae Rhodi, ἀργινόεις, B, 656.

Καπανεύς, ήος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319; ἀγαλειτός, B, 564; κυδάλιμος, Δ, 403. Fulmine occisus ab Jove, Batr. 284.

Καπανηιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.

Καπανηίος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.

Κάπνυς, υος, pater Anchisæ, Υ, 239.

Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.

Κάρες, ών, Asiae populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.

Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.

Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡγεμόεσσα, H. Ap. 43. V. Κράπαθος.

Κάρυστος, η, urbs Eubœæ, B, 539.

Κάσος, η, insula Ægæi maris, B, 676.

Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur ἀνάδενος, N, 365 sqq. Ἰκδλη χρυσή Ἀφροδίτη, Ω, 699. Capta Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a Clytæmnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit, Paride in Laconiam navigante*, Cypr. p. 581, b. *Minervæ supplex ab Ajace Oilæi abrepta*, Η. Exc. p. 584, a.

Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit Gorgythionem, Θ, 305.

Κάστωρ, ορος, 1) Ledaë et Tyndareï s. Jovis f., frater Pollucis et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Pol-luce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interficit: inde Jupiter iis eterήμερον ἀθανάσιαν tribuit*, Cypr. p. 582, b. *Castor θνητός*, fr. 2, p. 592. *A Lynceo in quercu latens detegitur et vulneratur*, fr. 8, p. 593. *Ab Aphidno vulneratus*, Cycl. p. 601, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fictus, ξ, 204.

Κατακλώθες βαρεῖται, Parcæ, η, 197.

Καύκωνες, populus 1) Asiae, in Bithynia, K, 429; Υ, 329. 2) Peloponnesi, γ, 366, μεγάρυμοι.

Καύστριος, Cayster, fluvius Asiae, B, 461.

Καφηρίδες πέτραι, in extrema Eubœa, ubi Ajax Oilæi periit, Nost. p. 584, b.

Κεάδης, αο, Ceadæ f., Træzenus, B, 847.

Κεβρήνιοι άνδρες, incolæ Cebrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.

Κεβριόνης, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus Priami, Θ, 318; Δ, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Patroclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II, 727-782.

Κελαδεινή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.

Κελάδων, οντος, rivus Elidis, ώκύροος, H, 133.

Κελαινεφής, Jovis epitheton, pro nom. proprio v, 147, et alibi.

Κελεός, οίο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cujus domum Ceres venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρυδείης), 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.

Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam. Quorum Chiron διακρίτατος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eo-rum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, ρ, 295-304. Batr. 171.

Κεφαλλήνες, Cephaleniæ insulae habitatores, in ditione Ulys-sis, B, 631 (μεγάρυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.

Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit, a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat, Epig. fr. 3, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea Iphicium genuit*, Nost. fr. 3, p. 600.

Κηγάτον, promontorium Eubœæ, H. Ap. 219.

Κήρ, ήρος, η, et αι Κήρες, fatum, fata, θανάτοιο, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλοή, στυγερή, μελαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
 Κήρινθος, ἡ, urbs Eubœæ, ἐφαλός, B, 538.
 Κήτιος, Mysiæ populus, λ, 521.
 Κηρίσις, ἰδός, λίμνη, lacus Copaicus in Bœotia, E, 709; H. Ap. 280.
 Κηρισός, Phocidis fluvius, ἕως, B, 522.
 Κιαννοί, Bithyniæ gens, *Hylam quærunt et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
 Κίχονες, gens Thraciæ. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
 Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
 Κίλλα, urbs Troica, ζαθέη, A, 38, 452.
 Κιμμέριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
 Κιναιθών, ab nonnullis pro *Ædipodæ scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κιναιθών ἐν Ἡρακλείῳ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedæmonius, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
 Κινώρης, οὐ, rex Cypri insulæ, A, 20.
 Κίρρη, Solis et Perses filia, in insula *Ææa*, x, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysse cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυφάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses annuo tempore apud eam manet, consilia de iis quæ facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittit bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, ἐπιδόξαμος, δεινὴ θεός, αὐδήςσα, διαθεάων. — *Filius ejus ex Ulysse Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, α. Quod ex Nostis offert Eustath., fr. 8, p. 600.*
 Κισσιός, ἰδός, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
 Κισσιός, δ, princeps Thraciæ, Theanus pater, A, 223.
 Κλάρος, Ioniæ oppidum, ἀγίλασσα, H. Ap. 40; ἀμπαλέσσα, H. 8, 5.
 Κλεισιδική, Celei regis filia, H. Cer. 109.
 Κλειτος, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, o, 245 sqq.
 Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, Π, 330.
 Κλεοπάτρα, Marpessæ filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
 Κλεωναί, oppidum Argolidis, ἐκτιμῶνται, B, 570.
 Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Bæolos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
 Κλυμένη, 1) ministra Helenæ, βοῶπις, Γ, 144. 2) Una Ne-reidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyæ filia, Cephalī uxor*, Nost. fr. 3, p. 600.
 Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
 Κλυταιμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, δια, A, 113. Ab Ægisto seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Cas-sandram ipsa interfecit, 422. — *Cum Ægisto occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur*, Nost. p. 584, b.
 Κλυτίδης, οὐ, Clyti f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, o, 539.
 Κλυτιός, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; γ, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
 Κλυτομήδης, εὐς, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
 Κλυτόνομος, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
 Κνίδος, ἡ, Asiæ min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
 Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένδρεος), 396 (Μινώϊος).
 Κοῖος, οἶο, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
 Κοῖρανός, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 2) Soclus Merionæ, P, 610 sqq.
 Κολοφῶν, ὄντος, ἡ, urbs Ioniæ, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
 Κομρεύς, ἦος, Mycenæus, Periphetæ pater, Eurysthei præco, O, 639 sqq. — *Haliarti rex*, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, v, 408; ω, 150.
 Κόρινθος, urbs Argiva, ἀργεῖος, B, 570. Κορινθῶνι, N, 664. Conf. Ἐφύρη.
 Κόριθος, ad Cassandræ ipsi desponsatæ nuptias Tro-jam veniens, a Diomede occiditur, Il. parv. fr. 19, p. 598.
 Κορυνήτης, οὐ, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
 Κορώνεια, urbs Bæotiae, B, 503.
 Κορωνίς, ἰδός, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
 Κόρωνος, Cænei f., ὑπέρθυμος, B, 746.
 Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Plenronicæ in Ætolia, de quorum bello cum Ætolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur iis Apollo*, Min. fr. 5, p. 590.
 Κῶων, ὠνος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
 Κῶος, Cos insula, εὐναιομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
 Κρανάη, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
 Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
 Κραταιός, ἰδός, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
 Κρειοντιάδης, οὐ, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
 Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedes, I, 84. — *Prioris filius Hæmon*, Æd. fr. 3, p. 587.
 Κρεώρυλος, Samius, qui Οἰχαλίας δῶσιν scripsisse ferebatur; v. fr. 1, p. 590.
 Κρηθεύς, ἦος, Æoli f., ex Tyro uxore pater Æsonis, Amy-thæonis et Pheretis, λ, 237, 258 sq.
 Κρήθων, ὠνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Ænea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
 Κρήται, αἱ. V. Κρήτη.
 Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sqq.; Δ, 351; ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes fiunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐτεό-κρητες, τ, 176.
 Κρήτη, ἡ, et al. Κρήται (ξ, 199; π, 61, εὔρεται), insula Creta, ἐκατόμολις, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλή καὶ πύρρα, 173, ubi v. plura; εὔρεται, N, 453; v, 256, 260; ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτηθεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδε, τ, 186.
 Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθέη, B, 520. Ubi pos-
 itum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδείεος, ἀμπαλέσσα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
 Κροῖσμος, Trojanus, a Megete occisus, O, 523.
 Κροκύλεια, τὰ, locus in ditione Ulyssis, B, 633.
 Κρονίδης, αὐ το εἰω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
 Κρονίων, ὠνος (ὄνος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
 Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, O, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sq. — *In equum mutatus, Chironem centaurum genuit*, Titan. fr. 4, p. 595.
 Κροννοί, fons et regio Elidis, o, 295; H. Ap. 425.
 Κρώμνα, urbs Paphlagoniæ, B, 855.
 Κρέατος, Actoris s. Neptuni f., Eurtyti frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
 Κτήσιος, Ormeni f., princeps insulæ Syriæ, pater Eumæi, o, 413.

Κτάρσιος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.

Κτιμένη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.

Κυανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Γ, 144.

Κύδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176

Κυθέρεα, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.

Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθεα, Ο, 432; ι, 81. Κυθήροθεν, Ο, 438.

Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, Κ, 268; Ο, 431.

Κύκλος ἐπικός, ejus reliquiae, p. 581-601.

Κύκλωψ, ὤπος. Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὕπερνηγορέοντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulyssis, excæcatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; x, 200; μ, 209; υ, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωπες, tres geniti ex Γῇ et Ὑρῶ, Cycl. p. 581, a.

Κύκων, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo prælio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.

Κυλλήνη, mons Arcadiæ, Β, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.

Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, Ο, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.

Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; Υ, 270; Φ, 331.

Κύμη, Asiae minoris urbs, αἰπεινή, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.

Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.

Κυμοθήη, Nereis et ipsa, Σ, 41.

Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄγθος, H. Ap. 17.

Κύνθος, δ, mons insule Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παπαλάοις).

Κύνος, ἡ, urbs Locrorum, Β, 531.

Κυπαρισσίας, ἡ, urbs in ditone Nestoris, Β, 593.

Κυπάριστος, ἡ, oppidum Phocensium, Β, 519.

Κύπρια ἔπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κύπρια scribebant, p. 581, a.

Κύπρις, ἰδος, Venus, Ε, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2. Κυπρογενής Κυθέρεα, Venus, Η, 9, 1.

Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; φ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, Α, 21.

Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniae, Β, 853.

Κύφος, ἡ, urbs Perrhaebiae, Β, 748.

Κωκυτός, fluvius Orci, x, 514.

Κώπαι, ὦν, vicus Boeoticus, Β, 502.

Κώρυκος, Ioniae promontorium, Κωρύκου ἄκρα κάρηνα, H. Ap. 39.

Κῶς, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπύλοιο πόλις, Β, 677. Conf. Κῶως.

Λ

Λάα, ἡ, oppidum Laconicum, Β, 585.

Λαέρτης, εὖς, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, Π, 197; Ρ, 467. 2) Aurifaber Pylus, γ, 424 sqq.

Λαέρτης, αὐ, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἥρως alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei κατήϊον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Eumæum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus consererat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum præbet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.

Λαερτιάδης, εὖ, Laertæ f., Ulysses, Γ, 200; Ι, 308; Τ, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.

Λαιστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, x, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.

Λαιστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τηλέπυλος, x, 82; ψ, 318.

Λαιστρυγών, Antiplates, x, 106, 199.

Λακεδαίμων, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώεσσα, Β, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, 1; φ, 13.

Λακωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.

Λάμπος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, x, 81.

Λαμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, Ο, 526.

Λαμπετή, filia Solis ex Neera, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.

Λάμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Auroræ, ψ, 246.

Λαόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, Π, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.

Λαοδάμας, ἄντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, Ο, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.

Λαοδάμεια, filia Bellerophonis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte præmatura extincta, Ζ, 197 sqq.

Λαοδίχη, 1) filia Priami pulcerrima, Γ, 124; Ζ, 252. 2) Agamemnonis filia, Ι, 145, 287.

Λαοδόκος, 1) Antenoris f., cuius formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Græcus, socius Antilochi, Ρ, 699.

Λαοθήη, Ἀλτæ filia, mater Lycaonis, Φ, 85 sqq.; Χ, 48.

Λαοκῶων, ὠντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, Η. Exc. p. 584, a.

Λαομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, Ο, 527.

Λαομέδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγαυός, Ε, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, Ε, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, Η, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Ζ, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, Η. parv. fr. 3, p. 595.

Λαπίθαι, gens antiqua Thessaliae, cuius de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. Α, 266 sqq., Μ, 128, 181.

Λάρισσα, urbs Pelasgica in Æolia, ἐριδῶλε, Β, 841; Ρ, 301.

Λαίονκρος, Arisbantis f., occisus ab Ænea, Ρ, 344.

Λαιώδης, εὖς, proculus, ceteris minus improbus, θυοσκόος, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.

Λαιώκροτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.

Λεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.

Λέλεγες, οἱ, socii Trojanorum, quos ducebat Æneas, Κ, 429; Υ, 96; Φ, 86 (φλοπτόλεμοι).

Λεοντεύς, ἥος, Coronæ f., dux Græcorum, Β, 745 (ὄζος Ἄρης); pugnat, Μ, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.

Λεσδῆς, ἰδος, Lesbæ, Ι, 129, 271.

Λέσθος, ἡ, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, Ι, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; φ, 133; Ω, 544; ἡγαθέη, Η. Ap. 37. Λεσθόθεν, Ι, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob eandem Thersitæ, Æth. p. 583, a.

Λέσσης, Mytilenæus (aliter Pausan., p. 598, a), cuius

- Ilias minor cum Excidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Λευκάδος, Icarii f., cum patre rex Acarnaniae, Alc. fr. 9, p. 589.
- Λευκάς, ἄδης, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Λευκή, insula, in Ponto Euzino, ad ostia Borysthenis : eo abripitur a matre Achilles de rogo, Aeth. p. 583, b.
- Λευκίπη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
- Λεύκιππος et Λευκίππειο δάμαρ, Ap. H. 211.
- Λευκοθέη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tania opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
- Λεύκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
- Λήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
- Λήσος, Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.
- Λήϊτος, dux Boeotum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
- Λήξαντον πεδίον, in insula Eubœa, H. Ap. 220.
- Λήμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγάθη, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Profici-scentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Λήμνου ἄστρ, Ξ, 281; εὐκτιμένην ποτλιοθρον, θ, 283 sq.; εὐκτιμένη, Φ, 40; ἀμυγδαλόεσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. Eo Lycaonem vendit Patroclus, ibid. Reducitur inde Philoctetes, Il. min. p. 583, b.
- Λητοῖδης, ου, Latonæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Λητώ, οὗς, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικύδης); Π, 849; T, 413; ζ, 106; λ, 318. Auxiliatur Trojanis, Y, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Eī, καλλιπαρῆω, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, Aeth. p. 583, a. In eam peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 190.
- Λεβύη, Africæ pars, δ, 85; ξ, 295.
- Λευκίμνιος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.
- Λίλαια, urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephissi, B, 523. Αἰδαίηθεν, H. Ap. 241.
- Λημνώρεα, una Nereidum, Σ, 41.
- Λίνδος, urbs Rhodi, B, 656.
- Λίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
- Λίται, ὧν, Jovis filia, Ales sorores, I, 502 sq.
- Λοκροί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
- Λυγαῖς, ἑως, Apharei f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.
- Λύκαστος, δ, urbs Cretæ, ἀργιόνεις, B, 647.
- Λυκάων, ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Y, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; Y, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — Eum in Lemnum vendit Patroclus, Cypr. p. 582, b.
- Λυκρηγνής, εως, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
- Λυκία, regio Asiæ minoris : cujus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριβόλας, P, 172; εὐρεΐα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίηδε, Z 168, 171. Λυκίηθεν, E, 105.
- Λύκιοι, Lycii, a Sarpedone et Glaucō ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀρχιμαχηται, Θ, 173. Ut sociorum præcipui sæpe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
- Λυκομήδης, εως, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja, Il. parv. fr. 17, p. 598. Alius, Scyri rex, cujus filia Deidamia, Cypr. p. 582, a.
- Λυκόβοργος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et nutrices ejus κατ' ἡγάθειν Νυσήιον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφρόνιο Λυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.
- Λυκοφόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Λύκος, cujus filia ab Epopeo vitata, Cypr. p. 582, a.
- Λυκόφρων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et ἱκέτης Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.
- Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).
- Λύκων, ωνος, Trojanus, a Peneleo occisus, Π, 335-341.
- Λυρνησός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Y, 92, 191 sqq. — Pluribus hoc narrabatur in Cypris, p. 582, b.
- Λύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, A, 191.
- Λωτοφάγοι, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitate captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

- Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.
- Μαΐα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαΐάδος, a nom. Μαΐας, ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαΐαδα καλλιπέδιλον, 57.
- Μαϊάνδρος, fluvijs Ioniæ, B, 869.
- Μαιμαλίδης, ου, Mæmali f., Pisander, Π, 194.
- Μαίρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Proxi et Antea: filia, λ, 326. — Quæ virgo mortua est, Nost. fr. 5, p. 600.
- Μαίων, ονος, Hamonis f., ab Eteocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
- Μάχαρ, αρος, antiquus rex Lesbi, Ω, 544; H. Ap. 17.
- Μάλεια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et αὐ Μάλειαι, promontorium Laconia, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
- Μαντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.
- Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
- Μαραθῶν, ὧνος, vicus Atticæ, η, 80.
- Μαργίτης, ου, carmen Homericum, cujus fragmenta v. p. 580.
- Μάρης, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, Π, 319 sqq.
- Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552-561.
- Μάρων, ονος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
- Μαρωνεία, Thraciæ urbs, ubi Ulysses in reditu offendi Neoptolemus, Nost. p. 584, b.
- Μάσας, ητος, δ, urbs Argolidis, B, 582.
- Μαστορίδης, ου; Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.
- Μάστωρ, ορος, Cytherius, Lycophonis pater, O, 430.
- Μαχάων, ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — Philocteten sanat, Il. parv. p. 583, b. Ab Eurypylo occiditur, fr. 7, p. 596. De ejus dexteritate v. Il. Exc. fr. 2, p. 599.
- Μεγάδης, ου, Megæ f., Perimus, Π, 695.
- Μεγαμνηδείης, αο, Megamedis f., ἀναί, pater Pallantis, H. Merc. 100.
- Μεγαπένδης, εως, Menelai f., quem, absente Helena, ex ministra genuerat, τετλόγρετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
- Μεγάρη, filia Creontis, Herculis conjux, λ, 269 sq.
- Μέγας, ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admelo vulneratur in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.*

Μεδών, ὄνος, δ, oppidum Boeotiae, B, 501.

Μέδων, ὄνος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspiciæ sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiae domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.

Μελάνπους, ὄδος, Amythionis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.

Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.

Μελανθεύς. V. Μελάνθιος, 2.

Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulyssem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.

Μελανθία, οὐς, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssem incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.

Μελανπίπη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, *Atth. fr. 3, p. 586.*

Μελάντιππος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Perotele veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.

Μέλας, ἄνος, Porthæi f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alcm. fr. 8, p. 589.*

Μελέαγρος, princeps Calydoniæ, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ξανθός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Prote-silæi, Cypr. fr. 13, p. 594.*

Μέλας, τος, fluvius Ioniæ, βαθύσχοκος, H. 8, 3; ιερός, Ep. 4, 7.

Μελία, Oceani filia, *Cycl. p. 601, b.*

Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.

Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Μέμνων, ὄνος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*

Μενέλαος, Atrei f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεφής, ἀρητιφός, δουρικλυτός, κυδάλμιος, ξανθός, βοήν ἀγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulyssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad satris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimus, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ federe icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quaerit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiose sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.

HOMERUS.

Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ cursu insomnis, K, 25 sqq. Ulyssem periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnāt ad domum Delphobi, θ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agit; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, o, 44-181; ρ, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de eis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, II. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abiecit, fr. 15, p. 597. A fratre de reditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*

Μενεσθεύς, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrin in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja, II. Exc. fr. 1, p. 599.*

Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.

Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοθύρηξ.

Μενοιτιάδης, αο (εω, Σ, 93), Menæti f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.

Μενότιος, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενοιτίου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.

Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.

Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐπίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachum comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulyssem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.

Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.

Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.

Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Μερμερίδης.

Μέρορες, insulæ Co habitatores, H. Ap. 42.

Μέροφ, οπος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.

Μεσαίλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.

Μεσθλής, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.

Μέσση, urbs Laconiae, πολυτρήρων, fort. i. q. Μεσσήνη, B, 582.

Μεσσήης, ἴδος, η, fons Thessaliæ, Z, 457.

Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilochus, φ, 15.

Μεσσήνιοι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.

Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, εὐζωνος, βαθύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.

Μήδεα, *Ætæ filia: de ea quædam in Minyade, fr. 7,*

p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, *Nost. fr.* 2, p. 599.
 Μηδειακίστη, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
 Μηθώνη, eadem quæ Μεθώνη, urbs Phthioididis, Philoctetæ sedes, B, 716.
 Μηκιστεύς, εὖς, et εὖς, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euryali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus Cædipi, Ψ, 678 sqq. 2) Eclui f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
 Μηκιστιάδης, ου, Mecistei f., Euryalus, Z, 28.
 Μηλόδοσις, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, ταυνοπίτερος, H. 32, 1.
 Μήρονες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Μήρων, E, 43.
 Μηρονίη, Mæonia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
 Μηρονίς, ἴδος, Mæonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
 Μηρόννης, αο, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; II, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sqq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
 Μηστῶρ, ὄρος, Priami f., Ω, 257.
 Μιδεαί, oppidum Bæotiæ, B, 507.
 Μιδής, εω, rex Brygum in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
 Μίλητος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
 Μίριαι, αντος, mons Ioniae in mare procurrans, ἡμερόεις, γ, 172; παικαλόεις, H. Ap. 39; ὠφειρημένος, Ep. 6, 5.
 Μινώας, ἄδος, sive Phocaiæ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 590.
 Μινώας, ου, Clymenes pater, *Nost. fr.* 3, p. 600.
 Μινώειος, Quod est Minyarum. Ὀρχομενὸν Μινώειον, B, 511; Ὀρχ. Μινωήιον, λ, 284. Ποταμὸς Μινωήιος, Elidis fluvius, A, 722.
 Μινώϊος, Minois. Κνωσσὸς Μινώϊου, H. Ap. 396.
 Μίνως, ὤος, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi posteri ejus; et τ, 178 sq. (δαρυστής Διός); ρ, 523. Μίνω accus., Ξ, 322; ὀλοόφρων, λ, 322. Ib. 568 sqq. judex apud inferos.
 Μινωσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
 Μινῆος, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
 Μοῖρα, Parca, passim. cum epithetis κραταιή, ὀλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοῖραι semel Ω, 49.
 Μολίων, τῶ, Actoris filii, Eurytus et Cleatus, A, 709, 750.
 Μολίων, ὄνος, Thymbraei Trojani auriga, A, 322.
 Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
 Μόρυς, υος, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; cæsus, Ξ, 514.
 Μούλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, A, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, II, 696. 3) Alius, οσεῖς ab Achille, γ, 472. 4) Dulichius, Amphilochoi proci famulus, σ, 422 sq.
 Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et æsissime in Hymnis. Θεά A, 1; θεά, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali A, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες, Διὸς θυγατρεις); A, 218, etc. Novem ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyris παύσαν ἀοιδῆς, B, 594 κικ. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Μουσῶν θεράποντες, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum, Æth. p.* 583, a. Thamyris gloriacione eas lædit et punitur, *Min. fr.* 1, p. 590.
 Μύζων, ὄνος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irumpentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀντίθεος.

Μύζων, ὄνος, 1) Atymnii f., interfectus ab Antilocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
 Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
 Μυκαλησός, ἡ, urbs Bæotiæ, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224.
 Μυκηναῖος, adject. O, 538. Μυκηναῖοι, 643.
 Μυκήνη, 1) urbs Argolidis, εὐκτίμενον πολίεθρον, B, 569, εὐρύαγια, Δ, 52, amata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; Λ, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali Μυκήναι, Δ, 376. Μυκήνηθεν, I, 44. 2) Inachi filia, εὐπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepiti, Cycl. p.* 601, b.
 Μύνης, πτος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνητος πόλει, T, 296) capta occidit, B, 692.
 Μυρίνη (Amazon), πολύσαρκος, de cujus tumulto B, 814.
 Μυρμιδόνες, ὢν, Thessaliæ Phthioidis populus, sub Peleo et Achille, μεγάλῃτορες, T, 278; φιλοπτόλεμοι, II, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in II.
 Μύρσινος, ου, ἡ, oppidum Elidis, B, 616.
 Μύρσοι, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι); Ξ, 512 (καρτερόθυμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγχιμαχῶν), quo postremo I. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
 Μῶμος, deus, σύμβουλος Jovi, in Cypriis, *fr.* 1, p. 591, nisi hoc aliunde petitur.

N

Νάξος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
 Νάστης, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
 Ναυβολίδης; ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
 Ναυβολίδης, αο, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
 Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopium in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571.
 Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitu expectatum Ulysem lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
 Ναυτεὺς, ἴως, nobilis Phæax, θ, 112.
 Νέαιρα, nympa, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
 Νέιλος, fluvius Egypti, ab Homero ὁ Αἰγύπτος dictus. *Ad eum armantur Danaï filiae, Dan. fr.* 1, p. 586.
 Νέμεσις, ἴως, Jove persequente, in omnis generis animalia se permutat; inde capta, Helenam ex eo concipit, *Cypr. fr.* 3, p. 592.
 Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionem Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta auditi Achillis umbra ex Ulyse, λ, 492-540. — *A Lycomede avo Pyrrhus, a Phænice Neoptolemus appellatus, Cypr. fr.* 10, p. 593. *E Scyro eum Trojam adducit Ulysses, et patris arma ei donat, Il. parv. p.* 583, b. *Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylum, Telephi filium, occidit, ibid. Priamum occidit in ara Jovis Hercei, Il. Exc. p.* 584, a. (Aliter Lesches p. 599, a.) *Andromachen premio accipit, ibid. Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interficit, Il. parv. fr.* 16, p. 597 sq., fr. 17, p. 598, b. *Pedestri itinere redit, Thetidis suavis, per Thraciam, ubi Ulysem offendit Maronea; Phanicem in via mortuum sepelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur, Nost. p.* 584, b.
 Νεοτευγίς, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
 Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; Θ, 113, 192.
 Νεστορίδης, αο, Nestoris f. 1) Antiochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, Νεστορίδαι, II, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, ὄρος, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Graecorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λιγύς ἀγορητής, γέρων, ἱππιδάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγανός, ἡδυεπής, οὐρός Ἀγαίων. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylum diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalione, H, 133-156; Δ, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consultit Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora caesorum sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculariores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Σ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantes, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, praemio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaeste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum iudicio, II. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηιάς. V. Νηΐς.

Νηϊον, τὸ, mons Ithacae, Ὀλῆεν, α, 186.

Νηΐς, ἰδος, ἡ, nymphe Nais, ut Ἀεαθαρέη, Z, 22; νύμφη Νηΐς ἀμύμων, Σ, 444; γ, 384. Νυμφαίων, αἱ Νηιάδες καλεῖνται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αο, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεΐς, ἑός et ἥος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethai f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiae elocandae. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλῃμος, ἀγαυότατος ζωόντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αο et ω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adject. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑός, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεΐς, ἥος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηΐδες, filiae Nerei, deae maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήριος, ἡ, εὐκρίμενον ποταμὸν Cephallenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριον, mons Ithacae, εἰσοσίφυλλον, B, 632; ἀριπρεπές, ι, 21 sqq.; καταειμένον ὄλῃ, ν, 351.

Νήριος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207.

Νησαίη, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se praetulit Latonae, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νιφεύς, ἑός, Charopis f., princeps insulae Symae, pulcerrimus Graecorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσα, urbs Boeotiae, ζαθέη, B, 508.

Νίσος, nobilis Dulichii, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ονος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίων, ονος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sqq.

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι δρεστιάδες, κόυραι Διός, Z, 420; H. 18, 19. Νύμφαι αἱ ἄλλα καλὰ νύμφονται καὶ πηγὰς καὶ πύσσας, γ, 8 sqq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρονόμοι, ζ, 106; οὐρεΐη, H. Merc. 244. Νηΐδες s. Νηιάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τῆλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήιον, τὸ, mons Thraciae, ἡγάθεον, Z, 133.

Νύσιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιος, Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciae maj., B, 877, δινύεις; E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, I, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθύρροος ἀγρυροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀρχηστὸς, ὁ, urbs Boeotiae Neptuno sacra, cum celebri luco, B, 506; H. Ap. 230; λεχεποῖς, H. Merc. 88, 190. Ὀρχηστὸνδε, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga caesus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Graecus, I, 170.

Ὀδυσσεύς et Ὀδυσσεύς, ἑός et ἥος (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertae f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύρρων, δαίρρων, ταλασίρρων, πολύτλας, τλήμων, διογενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλιμος, δορυκλυτός, πολίπορος. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legalus in Messeniam ob dechilum publicum, ab Iphito acceptum arcum Euryti, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes regre ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui praefecit, β, 225 sqq., infante Telemachro. Ejus insulae et urbes ι, 21-27, cum navibus μῦτοπαρῆος, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojanum venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditiōnem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, Δ, 349 sqq. Pugnat, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omina et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Cæsis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnat, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, Δ, 488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquedum pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, Ξ, 469-502. Litigavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, Θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensus ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopium terram, unde Polyphemo excæcato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Ææam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Rectum in Ææam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdin, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percutit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nymphea benignissime exceptus amatur et diu invitatus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, agerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaæ eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur facienda, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; inendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelope, 47-307; 508-518; interim ab Euryclæa nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omina, υ, 30-121. Se Eumæo et Philotio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit, χ,

1-380, ancillas puniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirerentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem, Cypr. p. 582, b. Palamedem aquis demergit, fr. 16, p. 594. Achillem a cæde Thersitæ purgat, Æth. p. 583, a. Armorum judicium incipit, ibid. b. Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi, Il. parv. p. 583, b. Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint, fr. 4, 5, p. 596. Helenum ex insidiis capit, ibid. Neoptolemum Achillis e Scyro arcepsit et patris arma donat, ibid. Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et interfectis aliquot Trojanis revertitur, ibid. Cum Diomede Palladium rapit, ibid., coll. fr. 9, 596. Vulneratus a Thoante, fr. 10, ib. Maroneæ eum offendit in reditu Neoptolemus, Nost. p. 584, b. Odysseam in Cyclo exceptit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit, p. 584, b. In Ithacam redux imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprotos venit et uxorem ducit reginam eorum Callidicen; inde dux iis belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polyxatēs, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circe perferitur, p. 585, a. De filiis ejus conf. p. 601, a.*

Ὀδυσσεύς, ἦος, Cabesius, ab Idomeneo cæsus, N, 363 384, 772.

Οἰκονομία, vel Οἰκονόμια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰκονόμος, αο, Œdipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cyprii carminibus narratum, p. 582, a. Ex Euryganea Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit, Céd. fr. 2, p. 587. Diras filius imprecatur, quas et qua causa, Theb. fr. 2, 3, p. 587. Οἰκλῆς, ἦος, s. Οἰκλήτης, Antiphata f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.*

Οἰλέως, ἦος, 1) princeps Locrensium, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Οἰλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; II, 330; Ψ, 759.

Οἰκείδης, αο, Œnei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰκείως, ἦος, Porthei f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium oblitus terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio excepit, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmio accipit Oleno destructa, Theb. fr. 6, p. 588. Et insidiantur Melanis filii, Alcm. fr. 8, p. 589.*

Οἰνόμενος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοπίδης, ου, Œnopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αλ, tres Anii filii, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνὼ, οὖς, earum una, ibid.

Οἰνωφ, οπος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰκῆλος, Ascræ nymphæ f. ex Neptuno, Ascræ urbis conditor, Atth. fr. 2, p. 586.

Οἰκῆλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχαλιεύς, ἦος, Œchaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχαλίη, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχαλίη-θεν, 596. — Οἰχαλίας ἄλωσις, carmen in Cyclo positum,

cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita hæc Æthalia et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.

Ὀλκιδών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τρηχεῖα, B, 717.

Ολοοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκή, B, 739.

Ολύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματα de sedibus deorum.

Ὀλυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.

Ὀλυμπος, et Οὐλυμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάννηρος, νιφόεις, αἰγλήεις, πολυδεῖρας, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant A-loidæ, λ, 315.

Ὀνιτορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.

Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, Π, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.

Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.

Ὀπίεις, δέντος, Opus, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.

Ὀρέσιος, Græcus, αἰολομήτης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.

Ὀρέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris cædem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum *Pyllade*, Nost. p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.

Ὀρδαῖος, Trojanus, N, 791.

Ὀρθη, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ὀρμενίδης, αο, Ormeni f. 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.

Ὀρμένιον, τό, urbs Thessaliæ, B, 734.

Ὀρμενός, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.

Ὀρνεῖαι, urbs Argolidis, B, 571.

Ὀρσίλοχος, 1) Alphei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cujus filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.

Ὀρτυγίη, insulæ Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (δὴ τροπαὶ ἡλείου). Insula prope Delum, H. Ap. 16.

Ὀρχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiæ, Μινυεῖος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.

Ὄσσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.

Ὄτρεϋς, ἦος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.

Ὄτρυντιδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.

Ὄτρυντις, ἦος, pater Iphitionis ex nymphea, γ, 384 sqq.

Ὀυκαλέγων, οντος, Trojanus senex, Γ, 148.

Ὀυρανίη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.

Ὀυρανίωνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.

Ὀυρανός, Cælus, Gææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῇ, in Cyclo*, p. 581, a.

Ὀύτις, accus. Ούτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.

Ὀρελέστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.

Ὀρεῖτιος, 1) Trojanus, occisus ab Eurýalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.

Ὀρχήσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.

II

Παγασαῖον ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinæ situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παῖγος, ονος, medicus deorum, sanat Hæden, E, 401 sq.;

Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.

Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.

Παῖονες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλότοξοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσταί, Π, 287 sqq.; δολιχεγγεῖς, Φ, 155.

Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A 338-369.

Παιονίη, regio, ἐριδωλαῖ, P, 350; Φ, 154.

Παισὸς, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.

Παλαμήδης, ους, *Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam*, Cypr. p. 582, b. *Ejus mors*, ib. p. 583, a, ab *Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus*, fr. 16, p. 534.

Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II, parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. *Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum*, II. Exc. fr. 3, p. 599.

Παλλάς, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; Γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχη, H. Cer. 424.

Πάλλας, αντος, pater Selenes, H. Merc. 100.

Πάλλυς, υος, Trojanus, N, 792.

Πάμμων, ονος, Priami f., Ω, 250.

Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphe f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.

Παναχαιοί, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ξ, 369; ω, 32.

Πανδάρκος, Meropis f., Aedonis filiæ pater, τ, 518; υ, 66.

Πάνδαρος, Lycaonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.

Πανδίη, Jovis filia ex Selene, H. 32, 15.

Πανδίων, ονος, Græcus, Teucri socius, M, 372.

Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.

Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.

Πανέλληνες, Hellenes universi cum Achæis nominati B, 530.

Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.

Πανοπεύς, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλίχορος, λ, 581; B, 520; P, 307 (κλειτός). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.

Πανόνη, Nereidum una, Σ, 45.

Παρθέριον φρέαρ, Eleusina, H. Cer. 99.

Παρθένιος, ἄ, fluvijs Paphlagoniæ, B, 854.

Παρθενοπαῖος, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.

Πάρις, υος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.

Παρνησός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νιφόεις), 393, 521; H. Merc. 555.

Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμφοῖν, H. Cer. 493.

Παῤῥαστή, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.

Πασσέθη, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Ξ, 269, 276.

Πάτροκλος, ου, οιο et ἦος, acc. ον et ἦα, voc. Πάτροκλε et Πάτροκλει, Menœtii f., amicus Achillis. Epitheta : ἀμύμων, μεγάλῳ, ισόθεος, ἱπποκλένθος. Monita patris Menœtii, quum proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo militum sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achilles præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparere Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiae et ludii in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur διόφρων μήστορ ἀτάλαντος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παφλαγόνες, gens Asiae minoris, ἀσπισται, μεγάλητορες, E, 577; B, 851 sqq.; N, 656, 661.
- Πάφος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραίδης, αο, Piraei f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πείραιος, Clytii f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq.; ρ, 55 sq.; 71-83; υ, 372.
- Πειρίθοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polypœtæ pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus ϕ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείρος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, γ, 484.
- Πείσανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycletoris f., proci, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηγορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισηνωρ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηγορίδης.
- Πεισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελάγων, ονος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonæi epiflæton, II, 233. Πελασγικὸν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλήνη, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πελοψ, ονος, avus Agamemnonis, Tantalii f., B, 104 sq., πλήξικπος. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πενδοσία, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilia venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanæ et Thersites ejus amorem Achilli objicit, ib. p. 583, a.
- Πεπάρηθος, insula Ægæi maris, ἀρχιδάη, H. Ap. 32.
- Περαϊβοί. V. Περραιβοί.
- Πέργαμος, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περίβοια, 1) Accessameni filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoï filia, Oleno destructa (Eneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*
- Περικλής, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.
- Περικλῆμωνος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*
- Περιμύδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρμωκος, Megæ f., Trojanus, II, 695.
- Πέρφας, αντος, 1) Ochesii f., πελώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περφίτης, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περκώστος, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περκώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Περραιβοί, gens Thessala, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περραιβοί); H. Ap. 218.
- Περσαίος, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσέτης, ῥος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφόνη, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλής, H. 12, 2; ἐπεινή, I, 565; x, 491, 534, etc.; ἀγανή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεινὴν κεφαλὴν.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, x, 139.
- Περσηίδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετώων, ὄνος, rex Bæotiar, B, 500.
- Πετώος, ὄω, vix Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πήδαϊον, τὸ, locus Troadis, N, 172.
- Πήδαϊος, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πήδασος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰπεινή, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, γ, 92. — *Quod narrabatur in Cypriis, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594.* 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 294.
- Πήδασος, 1) filius Bucolonis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœæ f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλείδης, αο et ω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλείων, ὄνος, idem.
- Πηλεύς, εος et ῥος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππηδάτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; H, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comam filii reddituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptoleum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*
- Πηληϊάδης, αο et ω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηληΐος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλιάς, ἄδος, ex Pello monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; γ, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον, τὸ, mons Thessaliæ, εἰσοσφύλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνειὸς, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνέλεος, et Πηνέλεως, ω, unus ex ducibus Bæotorum, B, 494. Pugnatur, N, 92; Ξ, 487 sqq.; II, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίφρων, ἐχέφρων, ἀμύμων, πολυδωρος. Absente Ulysse a procis plurimis ambitur, quos tela ad funus soceri senis tendenda et per noctem solvenda diu frustra,

β, 87-110, et alibi. Phemium de infelici Græcorum re-
ditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum
filio a procis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ,
675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341;
quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum
reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulys-
sem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui
eum non teneat, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses
solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus,
508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamen-
tatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen pon-
it, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens ex-
citatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32;
quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnos-
cit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per
noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349
sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. —
*Mortuo Ulysse ad Circen adducitur a Telegono, ejus-
que fil uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis memo-
rat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601,
a, prater Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Ar-
cesilaum.*

Πήρεια, locus Thessaliæ, B, 766.
Πηρώ, οὐς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data
uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.
Πιδύτης, Percosius, Z, 30.
Πιερίη, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H.
Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Πιερίηθεν, 85.
Πιττεύς, ἦος, Æthrae pater, avus Thesei, Γ, 144.
Πιττεύα, urbs agri Trojani, B, 829.
Πλαγκταὶ πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres
putant, μ, 60; ψ, 327.
Πλάκος, ἡ, Mysia mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκω
ὀλέσσει, Θήβη Ὑποπλακίη, Z, 396, 425; X, 479.
Πλάταια, Plateæ, urbs Boeotiae, B, 504.
Παισθένης, οὐς, Helenæ filius, fortasse in Cypriis, fr.
21, p. 595.
Πλευρών, ὄνος, ὁ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.
Πλευρώνιος, adj. Ψ, 635.
Πληϊάδης, αἶ, astrum, Σ, 486; ε, 272.
Πλοῦτος, (Cereris et Iasonis t.) divitiis hominibus præbens,
H. Cer. 489.
Πλουτή, οὐς, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
Ποδαῖριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A,
833.
Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro,
H, 150 sq.; T, 400.
Ποδάργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris,
Θ, 185.
Ποδάρχης, εὐς, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (μα-
νεπτόλεμος).
Ποδής, οὐς, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus,
P, 575-590.
Ποικάντιος υἱός, Pœantis filius, Philoctetes, γ, 190.
Πολίτης, οὐς, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-
794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, κ,
224 sq.
Πολυαιμονίδης, οὐς, Polyæmonis f., Amopaon, Θ, 276.
Πόλυος, 1) Antenoris f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ,
126. 3) Artifex apud Phæacas, θ, 373. 4) Ithacensis,
pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5)
Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.
Πολύδαινα, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.
Πολυδέμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in
H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσημάντωρ, κρατερός.
Πολυδεύκης, εὐς, Pollux, frater Castoris, πῦξ ἀγχιός, Γ,
234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κάστωρ. —

Ἀθάνατος, ἕως Ἄρηος, Cypri. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος,
fr. 8, p. 593.
Πολυδάρη, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo
peperit Menesthium, H, 175-178. — *Meleagri filia, Pro-
tesilai uxor, Cypri. fr. 13, p. 594.*
Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium,
cadiit sub Achille, Y, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2)
Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vi-
cit, Ψ, 637.
Πολυθερσείδης, οὐς, Polythersis f., Ctesippus, χ, 287.
Πολύιδος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenor-
is, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2)
Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.
Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu
patris, γ, 464-467.
Πολυκτορίδης, αὐς, Polyctoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.
Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine
figit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3)
V. Πολυκτορίδης.
Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ
adamavit Mercurius, Eudori mater, H, 180-190.
Πολύμηλος, Lycius, Argeæ f., H, 417.
Πολυνείκης, εὐς, Œdipi f., cum Tydeo Mycenis copias col-
ligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypri. p.*
582, a. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non
vult, Theb. fr. 2, p. 587.
Πολύνηος, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.
Πολύτεινος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B,
623. — *Ulysem post reditum hospitio excipit et cra-*
tere donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusi-
nus, H. Cer. 154, 477.
Πολυτέμη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumulo
maclatur, H. Exc. p. 584, b.
Πολυτημονίδης, αὐς, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab
Ulysse fictus, ω, 305.
Πολυτοίτης, αὐς, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum par-
tis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnāt, Z,
29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Mas-
sam ultra omnes jactit in Indis fimbriis, Ψ, 836-849.
— *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulys-*
sis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hu-
jus in regno successor, Teleg. p. 585, a.
Πολυφειδης, εὐς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-
256.
Πολύφημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264.
2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nymphea f., α, 68-73;
ι, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.
Πολυφήτης, οὐς, Trojanus, N, 791.
Πολυρόντης, οὐς, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum
in Tydeum, Δ, 395.
Ποναῦς, εὐς, nobilis Phæax, θ, 113.
Ποντόνοος, præco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; υ, 49-53.
Πορβεύς, εὐς, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii,
Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.
Ποσειδάων, ὄνος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior
et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.
Epitheta: γαιήχοος, ἐνοσίχωνος, ἐνοσίχωνος, κυανοχαίτης,
et alla H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eam-
que docet homines, Ψ, 307, 584 sqq., H. 21, 5. Tempa
habet in Geræsto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H.
21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Heliconæ, H. 21, 3; Y, 403
sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti v. Ποσειδίον.
Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq.
Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laome-
doni struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-
460. Sponsor Vulcano pro Marte victo, θ, 344-356. Equos
immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479.
Iratu Græcis ob vallum, H, 445-464; quare ab Junone

frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Græcorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimatur, O, 41 sqq., 51 sqq. Græcis favet, Υ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasus ejus seorsum dii sedent, 132-150. Favet Æneæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyraem petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Græcorum cum Apolline diruit immissis fluviis, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob exæcatum filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Æthiopibus reversus, ad Phæacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vectus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filium Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cycnus*, *Cypr.* p. 582, *b. Equi forma indutus genuit ex Brinyne Arionem equum*, *Theb.* fr. 6, p. 588.

Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδώνιος ἄστρος, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.

Ποσειδάων, ἄστρος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; Π, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.

Πράξιος, fluvius Troadis, B, 835.

Πράμνεος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; κ, 235.

Πριάμης, αἶμα et εἶω, Priami f., de Hectore, Η, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, Υ, 408, etc.

Πρίαμος, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, Υ, 215-241. Epitheta : γέρον θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, ἐυμμελής, θεόν μῆστωρ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, Δ, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græcos spectat, Γ, 111-244; sedus icit, 245-301. Inducias iniri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Luctus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Græcorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, Υ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστρο. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Herci*, *H. Exc.* p. 584, *a*; *secundum Leschen*, *ad fores regiæ*, *H. parv.* fr. 19, p. 599, *a*.

Πρόδικος Phocæensis, pro Mnyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.

Προδοήνωρ, ὄρος, Areilyci f., dux Bæotorum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.

Πρόδοος, Tenthredonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.

Προδών, ὠκος, Trojanus, Ξ, 515.

Προϊός, rex Argivorum. Antææ maritus, Bellerophonti in-

sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos*, *Thersandri f.*, *Nost.* fr. 5, p. 600.

Πρόκρις, ἴος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalī, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur*, *Epig.* fr. 3, p. 589.

Πρόμαχος, Alegenoris f., Bæotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.

Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 399.

Προτιάων, ὄνος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.

Πρυμνέως, ἑως, nobilis Phæax, θ, 112.

Πρύτανις, ἴος, Lycius, occisus, E, 678.

Πρωρεός, ἑός, nobilis Phæax, θ, 113.

Πρωτεσίλαος, Iphicli f., princeps Phylacensis, ἥρως Ἀρήιος, μεγάλθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sqq.; Π, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione*, *Cypr.* p. 582, *b. Ejus uxor Polydora*, *Meleagri filia*, fr. 13, p. 594.

Πρωτεύς, ἑως, deus marinus, Neptuni ὑπόδωμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.

Πρωτώ, οὐς, Nereidum una, Σ, 43.

Πτελός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thes salia, λεηποίσις, B, 697.

Πτολεμαῖος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, Δ, 228.

Πυγμαῖοι, populus ad Oceanum, a gruibz vexatus, Γ, 6.

Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.

Πυθώ, gen. ὄνος, dat. ὄοι, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθή, πετρήσσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθώδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.

Πυλάδης, ου, δ, *Strophii, f. Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre*, *Nost.* p. 584, *b*.

Πυλαμένης, εὐς, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.

Πύλακος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.

Πυλάρτης, αἶο, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, Π, 696.

Πυλήνη, urbs Ætolica, B, 639.

Πύλοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; ο, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.

Πυλογενής, εὐς, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 398, 424.

Πύλος, δ, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθή, ἡμαθόεις, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηληϊός, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, ο, 226; ἱερή, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόνδε, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόθεν, π, 323.

Πύλων, ὠκος, Trojanus, M, 187.

Πυραΐχμης, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, Π, 287-292.

Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliæ, ἀνδρομέεις, Δήμητρος τέμενος, B, 695.

Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 416.

Πυριφλεγέων, ὄνος, fluvius Orci, κ, 512.

Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomedē, *Cypr.* fr. 10, p. 593.

Ῥαδάμανθς, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ἐκνός, habitans in insulis beatorum, δ, 504. Phæaces eum vexere in Eubœam, ut viseret Tityum, η, 323.

Ῥεῖη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

dat educandum, Ξ , 203; Hecates, ἡκόμος, H. Cer. 60, 75. Adest Latonæ parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πένη λιπαροκρήδεμνος.
 Πειθρον, portus in Ithaca, α, 186.
 Πηναία, insula Delo vicina, πετρήσσσα, H. Ap. 44.
 Πήνη, pellex Oilei, mater Medonis, B, 728.
 Πηγήνωρ, opor, frater et socer regis Alcinoui, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.
 Πῆρος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum præstantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.
 Πίγμος, Thrax, Piræ f., occisus, Y, 484-489.
 Πίπη, urbs Arcadiæ, B, 606.
 Πύμψα, nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 419.
 Ρόδιος, fluvius Troadis, M, 20.
 Ρόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.
 Ρόδινη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
 Ρόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.
 Ροιῶ, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Anium*, *Cypr. fr.* 11, p. 593.
 Ρύτιον, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

Σαβάκτης, ου, daemon, χαμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
 Σαγγάριος, fluvius Phrygiæ majoris, Γ, 187; II, 719.
 Σαϊθήνη, mons Æolidis, Ep. 1, 3.
 Σαλαμίς, ἴνος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, εὐκτιμένη, Veneri sacra.
 Σαλμωναῖς, ἦος, Æoli f., Crethæi frater, λ, 235, ἀμύμων.
 Σάμη, insula prope Ithacam, in ditione Ulyssis, α, 246; ι, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.
 Σάμος, ἡ, 1) insula maris Ἐγαῖ, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὁρμηλή. 2) Eadem quæ Σάμη, B, 634; παππαλόσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Ὀρηκίνη, Samothracia, N, 12 sq. (ὠλήσσσα); H. Ap. 34.
 Σαρδάνιον, de risu Sardonio, υ, 302.
 Σαρπηδών, ὄνος, et οντος, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophontis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντιθεός, χαλκοκοροστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnatur, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra Græcorum, 397 sqq.; Ξ , 426. Mortem ejus prædicat Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ , 800.
 Σαρπηδών, ἡ, *insula Oceani, Gorgonum habitatio*, *Cypr. fr.* 18, p. 594.
 Σατνίοεις, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Ξ , 445; Φ , 87.
 Σέντιος, Enopis f. ex nympha, Trojanus, Ξ , 443.
 Σειληνοί, Sileni, cum nymphis, H. Ven. 263.
 Σειρήνες, ὦν, et μ, 52, 167, Σειρήνοιν, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehantur, et occidentes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ , 326.
 Σέλαγος, Trojanus, pater Amphii, E, 612.
 Σελήνη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessæ, H. 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.
 Σεληπιάδης, αο, Selepii f., Evenus, B, 693.
 Σαλλήεις, εντος, 1) fluvius prope Ephyram (Corinthum), B,

659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 839; M, 97.
 Σελλοί, sacerdotes Jovis Dodonæi, II, 234 sqq.
 Σεμέλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Ξ , 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.
 Σήσαμος, ἡ, oppidum Paphlagoniæ, B, 853.
 Σηστός, ἡ, urbs Hellesponti, B, 836.
 Σθένελαος, Trojanus, Ithæmenis f., occisus a Patroclo, II, 586.
 Σθένελαος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; A, 367, 403 sqq.; E, 108, 241, 274, 835 sq. Θ, 114; Ψ , 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alc. fr.* 8, p. 589.
 Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ , 743.
 Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ ναιομένη, ν, 285. Σιδονίηθεν, Z, 291.
 Σιδόνιοι, αι, incolæ, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.
 Σιδών, ὄνος, ἡ, urbs Phoeniciæ, πολύχαλκος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ , 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris textrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p.* 582, b.
 Σικανίη, Sicilia, ω, 307.
 Σικελός, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, υ, 383.
 Σικυνών, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ , 299 (εὐρύχορος).
 Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, A, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Y, 53; Φ , 307 sqq.
 Σιμοείσιος, Anthemonis f., Trojanus, magnus et pulcher, occisus ab Ajace, A, 474-489.
 Σίντιες, veteres Lemnii, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγριόφωνοι, θ, 294.
 Σίνων, ὄνος, Græcus, *simulatus transfuga ad Trojanos, ab hisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, Il. Exc. p.* 584, a; *Il. parv. fr.* 14, p. 597.
 Σίπυλος, mons Phrygiæ, Ω, 615, δὲ φασὶ νυμφῶν ἱμμεναὶ εὐνάς.
 Σίσυφος, Æoli f., χέρσιος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.
 Σκαῖαι πύλαι, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.
 Σκαμάνδριος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.
 Σκαμάνδριος, adj., B, 465, 467.
 Σκάμανδρος, fluvius Troadis, Ἐάνθος a diis dictus, Y, 74; δινῆεις, βαθυδινήεις, ἡϊόεις, ἐσφόρος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ , 124-384: v. Ἐάνθος.
 Σκάνδεα, portus Cytheræ insulæ, K, 268.
 Σκάρφη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.
 Σκύλλα, filia Crataeis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod his evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ , 328.
 Σκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Ἐγέο prope Eubœam, αἰπία, I, 664 (Εὐνήος πολλῆεσσον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p.* 582, a. Σκυρόνδε, *Il. parv. fr.* 6, p. 596.
 Σκώλος, vicus in Bœotia, B, 497.
 Σμάραγος, daemon, χαμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
 Σμινθεύς, ἑως, cognomen Apollinis, A, 39.
 Σμύρνη, Ioniæ urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.
 Σόλυμοι, veteres incolæ Lyciæ, κυδαίμοι, Z, 184, 204; ε, 283.
 Σοῖνιον, τὸ, promontorium Atticæ, γ, 278.

Σκάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρείαν, καλλιγύναικα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σκάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte o.

Σπειώ, οὐς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπεριώ, οὐς, *Anti filia*, *Cypr. fr. 11*, p. 593.

Σπερτιός, fluvius Thessalicae, ἀκάμας, cuius filius dicebatur Menesthius, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Σπασίνος, *Cyprius*, *Cypriorum carminum auctor habitus*; alii autem narrabant, haec accepisse eum ab Homero in dotem filiae, p. 581, a. *Conf. fr. 1*, p. 592; 3, id.; 14, p. 594; 19, p. 595.

Στάφυλος, *Bacchi f.*, *Rheus pater*, *Cypr. fr. 11*, p. 593.

Στέρνοψ, οκος, *Melanis f.*, *Alcm. fr. 8*, p. 589.

Στέρνωρ, οκος, praeco, χαλκίφρωνος, E, 785 sq.

Σπχιός, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore caesus, O, 329.

Στρατίν, oppidum Arcadiae, B, 606.

Στρατίος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρέφιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στούμφλος, ή, urbs Arcadiae, B, 608.

Στιξ, υγός, ή, fluvius Orca, per quem iurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; κ, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τά, urbs Euboeae, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Chnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντριψ, ιθος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρίη, insula inter Cycladas, patria Eumaei, o, 402-414, ubi describitur.

Σφήλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σφιγέ, γγος, *de qua aliter ac reliquis tradebat Aedipodice scriptor*, fr. 3, p. 587.

Σχεδίοι, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis f., O, 515.

Σχερή, insula Phaeacum, ἐριδωλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοίνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σήκος, Trojanus, Hippasi f., ἱσάθεος φέος, occisus ab Ulysse, Δ, 427-456.

T

Ταίναρος, δ, Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαμίνης, ιος, princeps Maeonum, B, 865.

Ταλαϊονίδης, σο, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύδεος, praeco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, *Tantalus f.*, *Pelops*, *Cypr. fr. 8*, p. 593.

Τάνταλος, ejus poena apud inferos, λ, 582-592. — *Eadem in Nostis narrabatur, et cur immissa*, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐριδωλαί, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώεις, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 266, 374. Titans ὑποταρταριοί, Σ, 279.

Τάρπη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταύροι, *Scythiae civitas*, quo *Iphigenia a Diana transfertur*, *Cypr. p. 582*, b.

Τάφιος, incolae insulae Taphi et propin quarum minorum litorisque Aeacumiae, φιλῆρτοι, ληστορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; o, 426; π, 426.

Τάφος, ή, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiae, B, 607.

Τερεσίας, σο, Thebanus vates, de Circae consilio, κ, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consallitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — *Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum*, p. 584, b.

Τεκτονίδης, σο, Tectonis f., Polyneus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, *Æaci f.*, frater Pelei, pater Ajaxis majoris et Teucri, ἀγαθός, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — *In bello Amazonum Melanippam occidit*, *Atth. fr. 3*, p. 586. *Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano*, *Alcm. fr. 5*, p. 589.

Τελαμωνιάδης, σο, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; A, 473; E, 610, 615, etc.

Τελούσσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nympha, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — *Ad eam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum*, *Theb. fr. 6*, p. 588.

Τελούσιος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμέση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ή, insula Aelica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — *Ex adveniunt heroes, ibique Philocletes ab hydro vulneratur*, *Cypr. p. 582*, b. *Ex abeunt Graeci, ligneo equo constituto*, *Il. parv. p. 583*, b.

Τερθηδών, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερτιάδης, ου, Terpii f., Phemius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, Mysia urbs. *Eam pro Troja habentes Graeci vastant et redeunt*, *Cypr. p. 582*, a.

Τευθρανίδης, ου, Teuthrantis f., Axylius, Z, 13.

Τεύθρας, αντος, Graecus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύκρος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajaxis frater et comes, praestans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοξόσυνη, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὡμήνῃ); Σ, 515; O, 302, 436-493; II, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed preceps oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ἀλώπηξ, a qua Τευμησιδὲς vastata, *Epig. fr. 3*, p. 589.

Τευμησιδὲς, δ, Boeotiae oppidum, λαχεσίης, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, σο, Teutami f., Lothus, B, 843.

Τηβός, ὄος, uxor Oceani, μήτηρ, Σ, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγόνια, *Eugammonis carmen*, in *Cyclo* v. p. 584 sq. et 600 sq.

Τηλέγονος, *Ulyssis f. ex Circe, patrem quaesitum in Ithacae appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelope fil conjux*, p. 585, a. *Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος*, *Eustath. ex Teleg.*, p. 601, a.

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quo vix nato pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentae hospitis speciem induta, spe patris reducitur excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendam impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quae Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inaeia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidiae procorum, 620 sqq. Cum muneribus et omnibus optimis dimissus, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymemeo, o, 1-300. Nave impulsus, ad Eumaeum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem reditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum praebet, de caede procorum deliberant, 154-321.

Mane in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, p. 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit εἰρωνεύμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insanix patefere*, Cypr. p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circein avehitur, quam in matrimonium ducit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, Jr. 8, p. 600.

Τήλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi satum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέπυλος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Læstrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλερίδης, ου, Telephi f., Eurypylos, λ, 519.

Τήλερος, *Herculis f. Mysiæ rex, Græcis Teuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Græcis in expeditione Trojanæ*, Cypr. p. 582, a, b. *Ejus filius Eurypylos*, Il. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.

Τήρεια, in Mysia, B, 829, Τηρείης δρος αἰπό.

Τηόγετον, mons Laconix, περιμήκετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H. 16, 3; 33, 4. — *Cypr. fr. 8, p. 593.*

Τιδωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, A, 1; ε, 1.

Τίρυνς, υνόος, urbs Argiva, τευχίσεσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, *carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.*

Τίτανος, mons Thessaliæ, B, 735.

Τιταρήσιος, fluvius Thessaliæ, Peneo influens, non miscens se, ιμαρτός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titans, Cæli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρτάριοι θεοί, Ζ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτυός, Telluris f. ingens, in Eubœa habitans, η, 324. Pœna ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.

Τληπόλεμος, 1) *Herculis f. ex Astyoche, occiso avo Licymnio in Rhodium fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit*, B, 653-670. *Pugnat contra Serpedonem, et occiditur*, E, 628-669. 2) *Damastoris f., Lycius*, Il, 416.

Τμῶλος, mons Lydiæ, B, 866; Υ, 385, υρόεις.

Τρηχίς, ἱνός, ἡ, oppidum Thessaliæ, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani*, Min. fr. 4, p. 591.

Τρήχος, Ætolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίκη, urbs Thessaliæ, ἱπρόδοτος, B, 729; Δ, 202.

Τρίπτης, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίπος 213.

Τριπόλεμος, Eleusinius, πυκμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεια, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; γ, 378. Τριτογνήϊς H. 28, 4.

Τροάδην, ἱνός, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροάδην, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εἰρεία, εὐρύγυια, εὐρυγύρος, εὐταχέος, ἐλπίυλος, ἐρεβῶλε, ἱερῇ. De muris v. Πουλυδῶν. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαῖα. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa commemoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηδε, Ω,

764; γ, 268, etc. — *Capitur et incenditur*, Il. Erc. p. 584, a; *qua nocte*, Il. parv. fr. 14, p. 597.

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, Διαισπένιοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eædem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρωες, Trojani. Epitheta: μεγάρμοι, ἱπκόδαμοι, κέντορες ἑκπών, ἀγαυοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερβῆλοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκόρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πύκνοθυρηταί, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliiorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Græcos in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in Iisd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro*, Il. parv. p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, Il. Erc. p. 584, a.

Τρωίās, ἄζος, Trojanæ, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; II, 831; λήθος Τρωίάδος, v, 263.

Τρωϊκός, ἡ, ὄν, adj., K, 11; II, 369; P, 724, etc.

Τρωίλος, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, Cypr. p. 582, b.

Τρωίος, η, ὄν, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρωός, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὠός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, ὠός, et ὠός, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδῆς, ἑός, Ænei f., princeps Ætolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrasti filix maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvenis a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Æneo insidiantes filios Melanis occiderat*, Alc. fr. 8, p. 589.

Τυνδάρεος, maritus Lædæ, pater Dioscurorum et Clytemnestræ, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Paridem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαιμονίᾳ*, Cypr. p. 586, b.

Τυρρηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, H, 6, 8.

Τυρῶ, οὗς, Salmonei, filia pulcherrima, Crethei uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuneo, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia palerna Nestoris, β, 120.

Τυρῶων, monstrum διωνόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυρῶεις, ἑός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nymphe, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scætorum Hylænsis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδῆ, urbs Lydiæ, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulyse Cretensis, ξ, 204.

Υλας, α, *Herculis amastius, perditus, a Cianiis quaeritur*, Min. fr. 4, p. 591.

Υλη, urbs Boætiæ, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiæ, ἱχθυόεις, Υ, 392.

Υπεροχίδης, ου, Hyperochi f., Itymoneus, A, 672.

Υπέρροχος, 1) Trojanus, ab Ulyse occisus, A, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπυροχίδης.

Υπέρρων, ὄνος, Trojanus, E, 144.

Υπέρβωροι, populus, H. 6, 29. — *De iis in Epigonia quædam legebantur*, fr. 2, p. 589.

Υπέρεια, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiqua

sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 Ὑπερήνωρ, opor, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 Ὑπερησίνη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 Ὑπεριονίδης, ao, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 Ὑπερίων, onos, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terræ et Cœli filius. Ap. Hom. sæpe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 Ὑπέρλαος, *Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.*
 Ὑπέρρας, αντος, *Euryganæ pater, Œd. fr. 2, p. 587.*
 Ὑπνος, Somnus, frater Θανάτοιο, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 Ὑποθήβαι, oppidum prope Thebas Bœotias, vel pars earum, B, 505.
 Ὑπονότης, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
 Ὑπολακίη Θήδη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκος.
 Ὑρίη, oppidum Bœotiæ, B, 496.
 Ὑρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 Ὑρτακίδης, ου, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 Ὑρτακος, princeps Trojanus, Arisbæ, Asii pater, N, 759, 771.
 Ὑρτιος, Gyrtae f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 Ὑψήνωρ, opor, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 Ὑψιπύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunεί, H, 469.

Φ

Φαίθουσα, nymphe, filia Solis ex Neaira, μ, 131 sq.
 Φαίδων, onτος, equus alter Auroræ, ψ, 246.
 Φαίδωμος, rex Sidoniæ, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίρηκες, Scheriæ insule habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μεγέθυμοι, φιλόρητοι, ναυσίκλυτοι. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopes, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
 Φαίνοψ, opor, Asii f., senex Abydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινών, οὐς, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Φαίσιος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ή, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
 Φάληκς, ου, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρις, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
 Φάρος, ή, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
 Φαυσιάδης, ου, Phausii f., Apisaon, A, 578.
 Φεά, ας, urbs Elidis, H, 135.
 Φεΐδας, αντος, ductor Bæotorum, N, 691.
 Φεΐδπηκος, Thessali f., dux insularum quorundam Græcorum, B, 678.
 Φεΐδων, ωντος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένος, ου, ή, urbs Arcadiæ, B, 605.
 Φερά, 1) urbs Thessaliæ, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φερέκλος, edificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, πτος, Crethei f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρουσα, una Nereidum, Σ, 43.
 Φηγγέως, έως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φημιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcit Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαχνηέντες, a Pirithoo victi, B, 743. Ὅρες-κῶσι, A, 268.
 Φηραι, urbs Messeniæ, ζάθει, I, 151, 293; γ, 488; o, 186, 296. Sing. Φηρή εὐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, ao, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; Ψ, 376.
 Φθειρών όρος, in Caria, ἀκριτόφυλλον, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessaliæ, ditio Pelei, βοτανείρα, ἐρι-δῶλαξ, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίνος, A, 169; T, 330. Φθίηρι, 323.
 Φθίοι, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
 Φιλιγορίδης, ου, Philetoris f., Demochus, γ, 457.
 Φιλοτίος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, υ, 185-237, 354. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, φ, 189-244, 388.
 Φιλοκτήτης, ao, Peantii f., princeps partis Thessaliæ, agrotus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydri-ictus vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gravem in Lemno relinquatur, Cypr. p. 582, b. Post Heleni vaticinium a Diomede e Lemno reducit et sanatur a Machaone, Il. parv. p. 583, b. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φιλομέδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βοῶπις, H, 10.
 Φιλομηλείδης, ου, princeps Lesbii, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulyse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλόρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, Tylan. fr. 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, Nost. fr. 6, p. 600.
 Φλεγυαί, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κηρισίδος ἐγγυή λίμνης, ὕδρισται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγύας, ου, rex Thessaliæ, pater Coronidis, matris Æsculapii, H, 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοίβη, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Φοῖβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες. V. alterum Φοίνιξ.
 Φοινίκη, Phœnicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοινίξ, ικος, 1) pater Europæ, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Achil- lis. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρον Ικπλάτα, II, 196. Assimilat se ei Minerva, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemum, Nost. p. 584, b.*
 Φοίνιξ, κος, Phœnicus. Φοίνιξ άνήρ, ξ, 288. Φοίνικες, ἀγαυοί, nautæ et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσίκλυτοι, πολυπαίπαλοι, τρώκται, matrem Eumæi et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phœnicia mulier, ἀγλαά ἐργ' εἰδυία, o, 417 sq.
 Φόρδας, αντος, 1) princeps Lesbii, pater Diomedes concubinae Achillis, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολύμη- λος, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρκυς, υνος, 1) deus marinus, pater Thoosæ, α, 72; Φόρ- κυνος λιμὴν, ἄλιος γέροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phænopus f., ductor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαίτρων, 312 sqq. Accus. Φόρκυν, 318.
 Φρίκωνος λαοί, de Cymeis in Æolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόντις, ιδος, mater Euphorbi ex Pantho, δια, P, 40.
 Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, populus Asiæ, ἱππόδαμοι, αἰολόπῳλοι, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.

Φρυγίη, terra, ἀμπελόδεσσα, Γ, 401; A, 184; II, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχης.

Φυλάκη, urbs Thessaliæ, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; o, 236.

Φυλακίδης, ao, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.

Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, o, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.

Φύλας, αντος, rex Ephyræ, pater Polymeles, II, 181, 191.

Φυλείδης, ao et eo, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.

Φυλεύς, ἦος, Augiæ f., Διτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175.

Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.

Φυλώ, οὗς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.

Φώκαια, urbs Ioniæ, H. Ap. 35.

Φωκαίς, ἴδος, s. *Minyas*, carmen in Cyclo positum, *cujus fragmenta* v. p. 590.

Φωνεύς, *Thestoris f.*, ab nonnullis pro parvæ *Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.

Φωκίης, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.

Φῶκος, *Æaci f.*, in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, *Alcm.* fr. 5, p. 589.

X

Χαλκίς, (ἴδος, 1) urbs Eubœæ, B, 537. 2) Alia, Ætoliæ, B, 640. 3) Urbs Elidiæ, H. Ap. 425.

Χαλκοδοντιάδης, ου, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; A, 464.

Χάλων, υνος, Myrmidon, pater Bathyclis, II, 595.

Χάρης, ἴτος, Gratia. Una, λιπαροκρήδεμνος, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλότεροι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, o, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorum præbent, ζ, 18. — *Cypr.* fr. 11, p. 594, bis.

Χάρπος, princeps Symæ, insule, pater Nirei, B, 672.

Χάρουφ, οπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.

Χάρουδης, ἴος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, ὁλοή, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.

Χάρων, υντος, portitor Orci, *Min.* fr. 4, p. 590.

Χείρων, υνος, δικαιότατος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, II, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, iusjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan.* fr. 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, *ib.* fr. 4. *Fraxinum scindit Peleo in hastam, Cypr.* fr. 4, p. 592.

Χερσιδάμας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423. Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμαιμακέτη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, II, 328 sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.

Χίος, insula, παικαλέδεσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλώρις, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, λ, 281-286.

Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.

Χρόμις, ἴος, dux Mysorum, B, 858.

Χρύση, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.

Χρυσή, ἴδος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — *Cypr.* p. 583, a. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.

Χρύσης, ου, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.

Χρυσόθεμις, ἴδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρή νῆσος, Psyra insula Ægei maris, γ, 171.

Ω

Ὠγυγίη, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., ψ, 333.

Ὠκαλέη, oppidum Bœotiae, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.

Ὠκεανός, Coeli f., Tethys maritus, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαβρέτης, βαθύρροος, ἀπορροος, βαθυδίνης, βαθύκολπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Ejus filia Melia, Cycl.* p. 601, b.

Ὠκύαλος, nobilis Phæax, θ, 111.

Ὠκυρόη, nymphe, καλυκώπις, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.

Ὠλενίη πέτρα, in finibus Achajæ et Elidiæ, B, 617; A, 767.

Ὠλενος, ή, urbs Ætoliæ, B, 639. — *Destructa, Theb. fr.* 9, p. 588.

Ὠμόδαμος, daemon, καμίνφ δηλητήρ, Ep. 14, 10.

Ὠραι, nymphe, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem auscipiunt, χρωσάμπνοες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — *Earum vestes floreae, Cypr.* fr. 14, p. 594.

Ὠρεΐθια, Nereidum una, Σ, 48.

Ὠρίων, υνος, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.

Ὠρος, Græcus, ab Heclore occisus, A, 303.

Ὠτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum Cæclo et fratre Ascrum urbem condidit, Atth.* fr. 2, p. 586. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.

Ὠψ, Ὠπος, Pisenoris f., Euryclææ pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.